OLEN STEINHAUER

TURISTUL

Iată cel mai bun roman de spionaj pe care l-am citit vreodată și care nu a fost scris de John le Carré.

STEPHEN KING

După care aerul fu săgetat de un țipăt prelung și acut, asemănător șuieratului unui motor cu aburi.

Spre deosebire de celelalte trei persoane de pe stradă, Charles nu ridică privirea. Precis erau doar niște elemente de distragere a atenției, obișnuite în situații de genul acesta și fără nici o semnificație. El se repezi înainte. Femeia însărcinată, cu ochii ațintiți în sus, țipă și făcu un pas în spate. Frank Dawdle era înțepenit locului. Poalele hainei largi a Angelei căzură în momentul în care ea se opri din alergat și deschise gura, fără să scoată însă nici un sunet. Nu departe de gravidă, ceva roz se izbi de pământ. Era ora 10.27 dimineața.

Împleticindu-se, Charles se opri și el. Probabil că era o bombă. Însă bombele nu aveau culoare roz și nici nu se loveau de pământ în felul acela. Explodau sau se izbeau de sol cu zgomot puternic. Chestia asta roz căzu cu o bufnitură surdă, jalnică. Iar el își dădu seama că era un corp omenesc. Pe o parte, întinsă în cuprinsul petei de sânge de pe piatra cubică, el zări niște păr lung, împrăștiat – era fata cea frumușică pe care o văzuse noaptea trecută pe terasă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEINHAUER, OLEN
Turistul / Olen Steinhauer; trad.: Diana Ţuţuianu. –
Bucureşti: Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-92677-9-0

I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

OLEN STEINHAUER
The Tourist
© 2009 by Olen Steinhauer
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-92677-9-0

Pentru Margo

SFÂRŞITUL TURISMULUI

LUNI, 10 SEPTEMBRIE – MARŢI,
11 SEPTEMBRIE 2001

1

La patru ore după tentativa sa nereuşită de sinucidere, se afla la bordul avionului ce cobora spre aerodromul Ljubljana. Se auzi un semnal sonor şi undeva deasupra capului său se aprinse indicatorul luminos de prindere a centurii de siguranţă. Lângă el, o femeie de afaceri elveţiană îşi asigură centura şi privi pe geam la cerul limpede de deasupra Sloveniei – nu-i trebuise decât refuzul iniţial ca să se convingă că americanul nevricos care stătea lângă ea nu era interesat de nici un fel de conversaţie.

Americanul închise ochii, gândindu-se la eşecul din acea dimineaţă de la Amsterdam: focurile de armă, sticla făcută ţăndări şi lemnul transformat în aşchii, sirenele.

„Dacă sinuciderea este un păcat, se gândi el, atunci ce reprezintă ea pentru cineva care nu crede în păcat? Oare ce este? O aberaţie a naturii? Probabil, de vreme ce una dintre principalele legi ale firii este aceea a nevoii de a continua să existi. Drept dovadă: buruienile, gândacii de bucătărie, furnicile şi porumbeii. Toate făpturile naturii acţionează pentru un singur scop, unitar: să rămână în viaţă. Este una dintre teoriile indiscutabile asupra a tot şi toate."

Meditase atât de mult la sinucidere de-a lungul ultimelor luni, examinase actul în sine din atât de multe unghiuri, încât acesta îşi pierduse impactul emoţional. Infinitivul din expresia „a te sinucide" nu era mai tragic decât cel din expresia „a lua micul dejun" sau „a te aşeza", iar dorinţa de a muri era adesea la fel de puternică ca şi dorinţa de „a dormi".

Uneori era un impuls pasiv – a conduce nebuneşte fără să îşi pună centura de siguranţă; a merge pe jos orbeşte în mijlocul unei

şosele aglomerate –, deşi zilele astea, din ce în ce mai des, avea impulsul de a-şi asuma responsabilitatea pentru propria moarte. „Vocea Interioară", cum ar fi numit-o maică-sa: „Iată cuţitul; ştii ce să faci"; „Deschide fereastra şi încearcă să zbori". La ora 4.30 în dimineaţa aceleiaşi zile, în timp ce stătea întins deasupra unei femei în Amsterdam, lipind-o de podea în momentul în care geamul de la dormitorul acesteia explodase în urma unui foc de armă automată, impulsul îi sugerase să se ridice în picioare, mândru, şi să înfrunte bărbăteşte ploaia de gloanţe.

Îşi petrecuse toată săptămâna în Olanda, supraveghind şi păzind o femeie politician în vârstă de şaizeci de ani, care se bucura de sprijinul Statelor Unite şi ale cărei comentarii asupra problemei imigraţiei atrăseseră punerea unui preţ pe capul ei. Asasinul angajat, un ucigaş care în anumite cercuri era cunoscut doar sub porecla „Tigrul", atentase a treia oară la viaţa ei. Dacă ar fi reuşit, asta ar fi împiedicat votul din ziua respectivă al Camerei Reprezentanţilor din Olanda, legat de proiectul ei de lege conservator referitor la imigraţie.

Habar nu avea cum de ţara lui avea vreun interes în apărarea vieţii unui politician – în acest caz, o femeie care făcuse carieră prin satisfacerea capriciilor unor fermieri înspăimântaţi şi a unor rasişti învederaţi. „Să menţii un imperiu, după cum îi plăcea lui Grainger să-i spună, este de zece ori mai greu decât să construieşti unul."

În branşa sa, motivele din spatele unei decizii nu contau. Acţiunea în sine îşi avea propria raţiune. Însă, acoperit de cioburi de sticlă, cu femeia aceea sub el şi zgomotul puternic produs de fereastra ce se făcea ţăndări, se întrebase: „Ce caut eu aici?" Ajunsese chiar să-şi proptească palma pe covorul acoperit cu aşchii de lemn şi să înceapă să se împingă din nou în sus, pentru a-l înfrunta faţă în faţă pe asasin. Şi deodată, în mijlocul acelui vacarm, auzise sunetul melodios al telefonului mobil. Îşi luase mâna de pe podea, văzuse că-l suna Grainger şi urlase în aparat:

– Ce-i?

– „Cursul râului, de după Eva", spusese Tom Grainger.

– „Şi a lui Adam."[1]

Eruditul de Grainger crease parole de identificare din pasajele de început ale unor romane. Parola lui, dintr-un roman de Joyce, îi spunea că era nevoie de el în altă parte. Însă, despre oricare „altă parte" ar fi fost vorba, nu avea cum să fie diferită de aceasta. Lista nesfârşită de oraşe, şi de camere de hotel, şi de feţe suspicioase din care fusese alcătuită viaţa lui atâţia ani de zile era incredibil de plictisitoare. Oare n-avea să se oprească niciodată?

Aşa că îi închisese telefonul şefului său, îi spusese femeii care tipa să rămână acolo unde era şi se ridicase în picioare... însă nu murise. Focurile de armă încetaseră, fiind înlocuite de sirenele tânguitoare ale poliţiei din Amsterdam.

– Slovenia, avea să-i spună Grainger mai târziu, în timp ce o ducea cu maşina în siguranţă pe femeia politician spre Tweede Kamer, Camera Reprezentanţilor din Parlamentul olandez. Portorož, pe coastă. Avem o servietă plină cu banii contribuabililor dispărută în ceaţă şi un şef de birou dispărut la rândul său. Frank Dawdle.

– Am nevoie de-o pauză, Tom!

– O să fie ca o vacanţă. Angela Yates e persoana ta de contact – ea lucrează în subordinea lui Dawdle. O faţă cunoscută. La urma urmei, nu trebuie decât să stai prin zonă şi să te bucuri de apa mării.

În timp ce Grainger o dădea înainte la telefon, conturându-i în linii mari ce avea de făcut, stomacul începuse să-l doară, aşa cum continua să-l doară şi acum, o durere acută.

Dacă există cu adevărat vreo lege a firii care-ţi impune să trăieşti, atunci opusul său devine automat o crimă?

Nu. Dacă sinuciderea ar fi o crimă, ar trebui ca natura să facă deosebirea între bine şi rău. Natura nu face deosebirea decât între echilibru şi dezechilibru.

Poate că aceasta era chestia esenţială: echilibrul. El alunecase până într-un ungher izolat al extremelor, undeva cu mult peste limita unui simplu dezechilibru. Era o făptură grotesc de dezechilibrată.

---

[1] „Riverrun, past Eve / And Adam's" – începutul romanului *Finnegan's Wake* de James Joyce (n.tr.)

Cum ar fi putut natura să-i fie favorabilă? Cu siguranţă, la rândul ei, natura îl voia mort.

– Domnule? i se adresă o stewardesă oxigenată, zâmbitoare. Centura dumneavoastră de siguranţă.

El clipi confuz înspre ea.

– Ce-i cu ea?

– Trebuie să v-o prindeţi. Aterizăm. E pentru siguranţa dumneavoastră.

Deşi îi veni să râdă, îşi puse centura de siguranţă de dragul ei. După care îşi băgă mâna în buzunarul sacoului, scoase un plic alb plin cu pastilele pe care le cumpărase din Düsseldorf şi luă două capsule de Dexedrine[1]. Să trăieşti sau să mori era altă treabă; pentru moment, nu voia decât să rămână vigilent.

Cu o privire suspicioasă, femeia de afaceri elveţiană îl urmări în timp ce-şi punea pastilele în buzunar.

Bruneta frumuşică, cu faţă rotundă, din spatele geamului antiglonţ zgâriat îl privi apropiindu-se. Îşi imagină că ştie ce observase ea – cât de mari erau mâinile lui, de exemplu. Mâini de pianist. Pastilele de Dexedrine le dădea un tremur, nu prea pronunţat însă, iar dacă ea băgase de seamă asta probabil se întreba dacă nu cumva el, în mod inconştient, interpreta o sonată.

Îi întinse un paşaport american îndoit care trecuse mai multe frontiere decât mulţi diplomaţi. Un pianist în turneu, ar fi putut ea crede. Puţin cam palid, transpirat în urma zborului lung pe care abia îl terminase. Ochi injectaţi. Aviatofobia – fobia de zbor –, bănuia ea probabil.

El reuşi să-i zâmbească, ceea ce îi alungă acesteia de pe chip expresia de plictiseală tipic birocratică. Tipa chiar era frumuşică, iar el voia ca ea să ştie, după expresia lui, că faţa ei reprezenta un plăcut bun venit sloven.

Paşaportul îi oferi femeii câteva dintre datele lui personale: un metru şi şaptezeci şi opt. Născut în iunie 1970 – treizeci şi unu de ani. Pianist? Nu – paşapoartele americane nu precizează ocupaţia

[1] Izomer de amfetamină, stimulent al sistemului nervos (n.tr.)

posesorului. Ea ridică privirea înspre el, cu luare aminte, şi rosti cu accentul ei nesigur:

– Domnul Charles Alexander?

El se surprinse uitându-se din nou în jur, paranoic, şi-i zâmbi iarăşi.

– Întocmai.

– Sunteţi aici în interes de afaceri sau pentru turism?

– Sunt turist.

Ea îi ţinu paşaportul deschis sub o lumină specială, după care ridică o ştampilă deasupra uneia dintre puţinele pagini goale.

– Cât timp veţi petrece în Slovenia?

Ochii verzi ai domnului Charles Alexander o fixară agreabil.

– Patru zile.

– Pentru o vacanţă? Ar trebui să petreceţi cel puţin o săptămână. Sunt multe lucruri de văzut!

Zâmbetul lui apăru din nou, iar el îşi legănă capul.

– Ei bine, poate că aveţi dreptate. O să văd cum merge treaba.

Mulţumită, funcţionara ştampilă pagina respectivă şi îi înapoie paşaportul.

– Să vă simţiţi bine în Slovenia!

Traversă zona destinată bagajelor, unde alţi pasageri din cursa Amsterdam–Ljubljana stăteau rezemaţi de cărucioarele de transport goale, aflate în jurul benzii rulante ce încă nu avea nimic pe ea. Nimeni nu părea să-i dea atenţie, aşa că încercă să pună capăt comportamentului său de traficant de droguri paranoic. Ştia că era din cauza durerii de stomac şi a efectului iniţial al Dexedrinei. Trecu pe lângă două birouri albe ale oficialilor vamali la care nu stătea nimeni, şi apoi printre nişte uşi cu oglinzi care se deschiseră automat când ajunse în dreptul lor. Cei aflaţi afară îi aruncară o privire rapidă şi dezamăgită atunci când îşi dădură seama că nu era vreuna dintre persoanele aşteptate. Îşi slăbi nodul cravatei.

Ultima oară când Charles Alexander fusese în Slovenia, cu ani în urmă, îl chemase altfel, un nume la fel de fals ca şi cel pe care-l folosea acum. Pe vremea aceea, ţara încă mai era dominată de febra războiului de zece zile din 1991, care o eliberase din sânul Federaţiei Iugoslave. Poziţionată chiar lângă Austria, Slovenia fusese dintotdeauna ţinutul diferit, deosebit de celelalte, în cadrul acelei naţiuni

amestecate, o țară mai degrabă germanică decât balcanică. Restul Iugoslaviei îi acuza pe sloveni – și nu fără motiv – de snobism.

Aflat încă în interiorul aeroportului, o văzu pe Angela Yates afară, chiar lângă ușile de la ieșire ce dădeau spre trotuarul aglomerat de la Sosiri. Avea niște pantaloni largi de stofă și un blazer vienez de culoare albastră, și stătea acolo cu brațele încrucișate peste sâni, fumând și privind lung, prin lumina cenușie a dimineții, la zona întinsă cu mașini parcate din fața aeroportului. Nu se apropie de ea. Găsi o baie și se uită în oglindă să vadă cum arată. Fața palidă și sudoarea n-aveau nimic de-a face cu aviatofobia. Își smulse cravata de la gât, își dădu cu apă pe obraji, își frecă ochii și clipi, însă nu se produse nici o schimbare în înfățișarea sa.

– Îmi pare rău că te-am trezit, spuse el de îndată ce ajunse afară.

Angela tresări, o expresie îngrozită străfulgerându-i ochii de culoarea florilor de levănțică. După care zâmbi. Arăta obosită, însă era firesc să fie așa. Condusese patru ore ca să ajungă la timp pentru cursa lui aeriană, ceea ce însemna că trebuise să plece din Viena înainte de 5 dimineața. Își aruncă țigara neterminată, Davidoff, după care îl bătu amical pe umăr și-l îmbrățișă. Mirosul de tutun era reconfortant. Se uită la el de aproape.

– N-ai mâncat.

– Nu contează.

– Și arăți ca dracu'!

El înălță din umeri în timp ce ea își ascundea un căscat cu dosul palmei.

– O să te descurci? întrebă el.

– N-am dormit azi-noapte.

– Ai nevoie de ceva?

Angela renunță la zâmbet.

– Încă mai înghiți amfetamine?

– Numai în situații de urgență, minți el, întrucât își luase ultima doză fără vreun alt motiv decât acela că așa voise, iar acum, pe măsură ce tremurăturile îi cuprindeau corpul, resimțea impulsul de a-și turna și restul pastilelor pe gât. Vrei și tu una?

– *Scutește-mă!*

Traversară un drum de acces plin de taxiuri şi de autobuze matinale ce se îndreptau spre oraş, după care coborâră pe treptele de beton ce dădeau spre parcare. Ea îl întrebă în şoaptă:

– Deci acum te cheamă Charles?

– De aproape doi ani.

– Mi se pare un nume stupid. Prea aristocratic. N-o să-l folosesc.

– Păi, de multă vreme am cerut unul nou. Acum o lună, mi-am făcut apariţia în Nisa şi un rus deja auzise de Charles Alexander.

– Serios?

– Aproape că m-a omorât rusul ăla.

Ea zâmbi ca şi cum el ar fi glumit, numai că nu glumise. După care îl străfulgeră gândul că îi împărtăşea prea multe. Angela nu ştia nimic despre misiunea lui şi nici nu se presupunea că ar trebui să ştie.

– Spune-mi despre Dawdle. Cât timp ai lucrat cu el?

– Trei ani.

Ea îşi scoase legătura de chei şi apăsă pe un butonaş negru până când zări, la trei rânduri distanţă, un Peugeot gri căruia îi pâlpâiră luminile de semnalizare.

– Frank este şeful meu, însă nu ne formalizăm prea mult. Suntem doar o mică prezenţă a Companiei la nivel de ambasadă. Femeia tăcu preţ de câteva secunde, după care continuă: Mi-a făcut curte un timp. Îţi dai seama? Nu putea să vadă ce-avea în faţa ochilor.

Tonul ridicat şi repeziciunea cu care rostise cuvintele îl făcură să se teamă că avea să plângă. Forţă totuşi nota.

– Tu ce zici? Ar fi putut s-o facă?

Angela deschise portbagajul Peugeotului.

– În mod sigur nu. Frank Dawdle nu era un tip necinstit. Poate puţin cam laş. Şi unul care se îmbrăca destul de prost. Însă în nici un caz necinstit. N-a luat el banii.

Charles îşi aruncă geanta înăuntru.

– Foloseşti timpul trecut, Angela!

– Mi-e pur şi simplu teamă.

– Teamă de ce?

Angela se încruntă, iritată.

– Că-i *mort*. Tu de ce crezi?

2

Acum se dovedea o şoferiţă prudentă, el presupunând că acesta era un rezultat inevitabil al celor doi ani petrecuţi în Austria. Dacă ar fi fost cantonată în Italia, sau chiar aici, în Slovenia, nu ar mai fi semnalizat atunci când făcea la stânga sau la dreapta şi ar fi ignorat toate acele semne enervante de limitare a vitezei.

Pentru a mai domoli tensiunea, el îi aduse în discuţie pe vechii lor prieteni din Londra, de pe vremea când lucrau amândoi pentru ambasada respectivă pe post de aşa-zişi „ataşaţi". El plecase de acolo în grabă, şi tot ce ştia Angela era că această nouă slujbă a sa, în cadrul unui departament secret al Companiei, impunea o schimbare de nume la intervale regulate şi faptul că lucra din nou în subordinea mai vechiului lor şef, Tom Grainger. Restul celor de la biroul din Londra credeau ceea ce li se spusese: că fusese dat afară.

– Iau din când în când avionul şi mă duc la petrecerile de-acolo, îi zise ea. Ei mă invită întotdeauna. Însă sunt nişte trişti, ştii? Toţi cei din lumea diplomatică. Toţi au ceva extrem de trist.

– Pe bune? întrebă el, deşi ştia la ce făcea ea referire.

– E ca şi cum trăiesc în propria lor minibază, înconjurată de sârmă ghimpată. Îşi închipuie astfel că ţin pe toată lumea afară, când de fapt ei sunt cei închişi înăuntru.

Cuvintele ei descriau elegant situaţia şi îl duceau cu gândul la comparaţia excentrică a lui Tom Grainger cu avanposturile Imperiului Roman din tărâmurile ostile.

Îndată ce ajunseră la autostrada A1 ce se îndrepta spre sud-vest, Angela reveni la discuţia iniţială.

– Tom te-a informat despre toate cele?

– Nu cine ştie ce. Pot să iau una dintre ţigările alea?

– Nu în maşină.

– Aha...

– Spune-mi ce ştii, iar eu o să-ţi ofer completări.

Trecură pe lângă păduri dese, pinii licărind în lumina farurilor, pe măsură ce el îi schiţa scurta conversaţie purtată cu Grainger.

– Spune că Frank Dawdle ăsta al tău a fost trimis aici ca să livreze o servietă plină cu bani. N-a zis câţi anume.

– Trei milioane.

– De dolari?

Ea dădu aprobator din cap, cu ochii la drum.

Charles continuă:

– Ultima oară a fost văzut la hotelul Metropol din Portorož de către serviciul de informaţii sloven. La el în cameră. După care a dispărut.

Aşteptă ca ea să umple numeroasele goluri din povestea asta. Însă ea se mulţumi să conducă în continuare în stilul ei imperturbabil şi preventiv.

– Nu vrei să-mi spui mai multe? Ca de exemplu, pentru cine erau banii?

Angela clătină din cap şi, în loc, să-i răspundă, porni radioul. Era deja fixat pe un post pe care îl găsise pe durata călătoriei lungi pe care o făcuse de la Viena încoace. Muzică pop slovenă. Ceva îngrozitor.

– Şi poate reuşeşti să-mi spui de ce a trebuit să aflăm unde a avut ultima reşedinţă de la SOVA[1], şi nu de la oamenii noştri.

Ca şi cum el n-ar fi spus nimic, ea dădu volumul mai tare, acordurile unei trupe de băieţi răsunând în toată maşina. În cele din urmă, începu să vorbească, iar Charles trebui să se apropie, aplecându-se peste schimbătorul de viteze, ca să o audă.

– Nu sunt sigură de la cine au plecat ordinele, însă au ajuns la noi prin New York. Prin biroul lui Tom. El l-a ales pe Frank din motive evidente. Un veteran cu un dosar nepătat. Nici un fel

[1] Serviciul secret sloven

de semne de ambiţii personale. Fără probleme cu băutura, nimic care să-l compromită. Era o persoană care prezenta încredere, astfel încât să-i dea trei milioane pe mână. Mai mult de-atât, e un tip cunoscut aici. Dacă slovenii îl vedeau bântuind prin staţiune, n-ar fi avut de ce să fie suspicioşi. Îşi petrece vacanţa în Portorož în fiecare vară şi vorbeşte fluent slovena. Angela râse pe înfundate. Chiar s-a oprit să stea de vorbă cu ei. Tom ţi-a spus asta? În ziua în care a ajuns aici, a văzut un agent SOVA într-un magazin de cadouri şi i-a cumpărat o bărcuţă cu vele de jucărie. Cam ăsta-i Frank.

– Îmi place stilul lui.

Privirea Angelei sugeră că ironia lui nu se justifica.

– Se presupunea că o să fie simplu ca bună ziua. Frank lua banii, îi ducea în port sâmbătă – acum două zile – şi făcea un schimb rapid după ce se schimbau parolele de recunoaştere. Nu trebuia decât să predea servieta. În schimbul ei, primea o adresă. Se ducea la un telefon public, mă suna pe mine la Viena şi-mi citea adresa. După care se întorcea cu maşina acasă.

Cântecul se termină, iar un tânăr DJ răcni în slovenă despre formaţia „super-supertare“ care tocmai încheiase, în timp ce mixa introducerea melodiei următoare, o dulcegărie de baladă.

– De ce nu i-a asigurat nimeni spatele?

– A fost cineva, spuse ea, trăgând cu ochiul în oglinda retrovizoare. Leo Bernard. L-ai cunoscut în München, îţi aminteşti? Acum câţiva ani.

Charles îşi aminti de matahala din Pennsylvania. În München, Leo fusese durul care le asigurase spatele pe timpul unei operaţiuni în colaborare cu serviciul secret german BND[1], organizate împotriva unui traficant de heroină egiptean. Nu fuseseră niciodată nevoiţi să testeze abilităţile de luptă ale lui Leo, însă Charles se simţise mult mai bine ştiind că huiduma aia de om era la dispoziţia lui.

– Îhî. Leo era simpatic.

– Ei bine, acum e mort, spuse Angela, aruncându-şi din nou privirea în oglinda retrovizoare. În camera sa de hotel, cu un etaj mai sus de Frank. Cu un glonţ de nouă milimetri, completă ea, înghiţind

[1] Bundesnachrichtendienst

în gol. Credem că unul tras din propria-i armă, deşi nu putem să găsim pistolul.

– A auzit cineva ceva?

Ea clătină din cap.

– Leo avea amortizor.

Charles se lăsă pe spate în scaun, verificând în mod involuntar traficul ce se zărea în oglinda laterală. Dădu volumul mai încet în timp ce o femeie încerca cu puţin succes să atace o notă foarte înaltă. După care îl închise de tot. Angela manifesta rezerve legate de dezvăluirea faptelor esenţiale ale acestui caz – *motivul* respectivei sume de bani –, însă asta mai putea să aştepte. În momentul de faţă voia doar să vizualizeze evenimentele.

– Când au ajuns pe coastă?

– Vineri după-amiază. Pe data de şapte.

– Cu identităţi schimbate?

– Frank n-avea. Era prea bine cunoscut ca să facă asta. Leo folosea un nume vechi, Benjamin Schneider, austriac.

– A doua zi, sâmbătă, avea loc schimbul. În ce parte a docurilor?

– Am scris undeva chestia asta.

– La ce oră?

– Seara. La şapte.

– Şi Frank dispare la...?

– Ultima oară a fost văzut la ora patru, sâmbătă dimineaţă. A fost treaz până la ora aia fiindcă a băut cu Bogdan Krizan, şeful local al SOVA. Sunt prieteni vechi. După aceea, în jur de două după-amiaza, personalul responsabil cu curăţenia hotelului a găsit cadavrul lui Leo.

– Cum rămâne cu docul? A văzut cineva ce s-a întâmplat la şapte?

Din nou, ea se uită rapid în oglinda retrovizoare.

– Am ajuns prea târziu. Slovenii n-aveau de gând să ne întrebe de ce Frank le cumpăra jucărioare. Şi nici n-am ştiut de cadavrul lui Leo până după ora şapte. Actele lui au fost suficient de reuşite ca să inducă în eroare Ambasada Austriei mai bine de opt ore.

– Pentru trei milioane de dolari n-aţi fi putut să mai trimiteţi încă vreo doi îngeri păzitori?

Angela strânse din dinţi.

– Poate că da, însă comentariile ulterioare nu ne ajută cu nimic acum.

Incompetenţa îl surprinse pe Charles; însă, la urma urmei, nu îl mai mira nimic.

– Cine a dat ordinul ăsta?

Când ea privi încă o dată în oglindă, maxilarul îi era şi mai încleştat, iar obrajii i se înroşiseră. Aşadar era vina ei, gândi el, însă Angela îi spuse:

– Frank a vrut ca eu să rămân în Viena.

– A fost ideea lui Frank Dawdle să plece cu trei milioane de dolari şi cu un singur ins care să-l păzească?

– Eu îl cunosc pe omul ăsta. Tu nu.

Rostise vorbele astea fără să-şi mişte buzele. Charles simţi nevoia de a-i spune că de fapt chiar îl cunoştea pe şeful ei. Lucrase cu el odată, în 1996, pentru a scăpa de un spion comunist ieşit la pensie dintr-o ţară est-europeană nedefinită. Însă se presupunea că ea nu trebuia să ştie despre asta. O atinse uşurel pe umăr ca să-i arate puţină compasiune.

– N-o să vorbesc cu Tom până când n-o să avem nişte răspunsuri clare. E bine?

În cele din urmă, ea se uită la el cu un zâmbet obosit.

– Mulţumesc, Milo.

– Charles.

Zâmbetul deveni sardonic.

– Mă întreb dacă la urma urmei ai un nume real.

3

Călătoria lor de o oră cu maşina îi purta pe lângă frontiera italiană şi, pe măsură ce se apropiau de coastă, autostrada se deschise din ce în ce mai mult, iar frunzişul din jur începu să se rărească. Soarele călduros al dimineţii făcea şoseaua să sclipească, în timp ce treceau de Koper şi Izola, iar Charles admiră tufişurile joase, arhitectura mediteraneeană şi indicatoarele pe care scria ZIMMERFREI[1] amplasate haotic în dreptul fiecărei străduţe laterale. Toate astea îi reaminteau cât de frumoasă era cu adevărat întinderea aceea mică de coastă. Mai puţin de cincizeci de kilometri revendicaţi şi disputaţi de unii şi de alţii, italieni, iugoslavi şi sloveni, de-a lungul secolelor de război regional.

Înspre dreapta, se vedea când şi când Marea Adriatică, iar prin geamul deschis el simţi miros de sare. Se întrebă dacă salvarea sa putea fi ceva de genul ăsta. Să dispară şi să-şi petreacă restul vieţii pe mare, sub un soare arzător. Tipul de climat care secătuieşte şi anihilează orice urmă de dezechilibru din tine. Însă lăsă deoparte astfel de gânduri, deoarece ştia deja adevărul: geografia nu rezolvă nimic.

– Nu putem face treaba asta dacă nu-mi spui şi restul, zise el.

– Care rest? replică ea ca şi cum nu avea nici o idee despre ce vorbea.

– *De ce.* De ce Frank Dawdle a fost trimis aici cu trei milioane de dolari.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, ea îi spuse:

---

[1] Camere libere (în lb. germ., în orig.)

– Pentru un criminal de război. Un sârb bosniac. Un barosan.

Trecură pe lângă un mic hotel de culoare roz, iar după aceea Golful Portorož li se contură în faţa ochilor, plin de soare şi de apă strălucitoare.

– Care anume?

– Chiar contează care?

Probabil că nu conta. În cazul lui Karadžić, Mladić sau oricărui alt „ić" dat în urmărire, povestea era întotdeauna aceeaşi. Ei, aidoma fanaticilor croaţi aflaţi de cealaltă parte a baricadei, îşi băgaseră cu toţii coada în genocidul bosniac care ajutase la transformarea unei ţări multietnice, cândva mult iubite, într-o paria la nivel internaţional. Încă din 1996, aceşti oameni fuseseră nişte fugari, ascunşi de simpatizanţi şi de oficiali corupţi, confruntaţi cu acuzaţiile aduse din partea Tribunalului Penal Internaţional al ONU pentru Fosta Iugoslavie. Crime împotriva umanităţii, crime împotriva vieţii şi a sănătăţii, genocid, încălcări ale convenţiilor de la Geneva, ucidere, jaf şi încălcări ale legilor şi regulilor războiului. Charles privi înspre Adriatica, adulmecând briza.

– ONU oferă cinci milioane pentru oamenii ăştia.

– Oho, tipul ăsta *voia* cinci, spuse Angela în timp ce reducea viteza în spatele unui şir de maşini cu numere de înmatriculare slovene, germane şi italiene. Însă tot ce avea era o adresă şi cerea banii în avans, astfel încât să poată dispărea. ONU n-a avut încredere în el, l-a refuzat din prima, aşa că un tip tânăr şi deştept de la Langley a hotărât c-ar trebui să încheiem noi târgul pentru trei. O lovitură de imagine. Să ne cumpărăm gloria unei arestări şi să subliniem încă o dată incompetenţa celor de la ONU, spuse ea înălţând din umeri. Ce mi-e trei, ce mi-e cinci... oricum eşti milionar.

– Ce ştim despre individ?

– N-a vrut să ne spună nimic, însă cei de la Langley au lămurit misterul. Dušan Masković, un sârb din Sarajevo care s-a alăturat miliţiilor locale din primele zile. Face parte din anturajul celor care-i ascund pe barosani pe dealurile Republicii Serbia. În urmă cu două săptămâni, i-a lăsat baltă şi a contactat Biroul ONU al Drepturilor Omului din Sarajevo. Dar, din câte se pare, acolo au

zilnic parte de oameni ca el. Aşa că micuţul Dušan a sunat la ambasada noastră din Viena şi a găsit un binevoitor care să-l asculte.

– Şi de ce nu a rezolvat treaba asta acolo? În Sarajevo?

Maşinile din trafic avansau încet, dar sigur, iar ei treceau pe lângă prăvălii cu flori şi cu ziare internaţionale.

– Nu voia să-şi încaseze banii în Bosnia. Nici măcar nu voia să aranjeze chestiunea prin ambasada din Sarajevo. Şi nici nu accepta să fie implicat cineva cantonat în fostele republici iugoslave.

– Tipu' nu-i prost.

– Din câte ne-am dat noi seama, îşi făcuse rost de o barcă în Croaţia şi avea de gând să aştepte în apele Adriaticii până sâmbătă la şapte seara, după care putea să se strecoare în port, să facă schimbul şi să iasă încă o dată pe şestache din port, înainte să fie nevoit să se înregistreze la căpitănie.

– Înţeleg, spuse Charles, deoarece, în ciuda crampelor stomacale pe care le simţea din nou, avea într-un final suficiente informaţii pentru a-şi face o imagine asupra diferitelor persoane implicate în tranzacţie şi a legăturilor dintre ele.

– Vrei să mă ocup eu de cameră?

– Hai mai întâi să verificăm docul.

Portul principal din Portorož era dispus în mijlocul golfului; în spatele lui se prefigura arhitectura anilor 1960 a hotelului Slovenia, având numele înscris într-un albastru pal pe betonul alb, cu litere vălurite. Parcară lângă drumul principal şi se învârtiră în jurul magazinelor ce vindeau machetele unor ambarcaţiuni cu vele şi tricouri ce aveau înscrise pe piept mesaje de genul „PORTOROŽ", „IUBESC SLOVENIA" şi „PĂRINŢII MEI S-AU DUS ÎN SLOVENIA ŞI DOAR CU ASTA M-AM ALES...". Familii întregi, oameni încălţaţi cu sandale, care mâncau îngheţată la cornet şi fumau, treceau agale pe lângă ei. În spatele magazinelor era un şir de mici cheiuri pline cu bărci de vacanţă.

– Care anume? întrebă Charles.

– Patruzeci şi şapte.

El o luă înainte, cu mâinile în buzunare, ca şi cum el şi partenera sa se bucurau de privelişte şi de soarele fierbinte. Echipajele

şi comandanţii bărcilor cu motor şi cu pânze nu le dădură nici o atenţie. Era aproape amiază, momentul ideal pentru a-ţi face siesta şi a bea ceva. Germanii şi slovenii moţăiau pe punţile încinse, iar singurele voci care se auzeau erau ale copiilor care nu puteau să adoarmă.

Locul patruzeci şi şapte era gol, însă la numărul patruzeci şi nouă era amarat un iaht modest ce arbora un pavilion italian. Pe puntea acestuia, o femeie robustă încerca să scoată pieliţa de pe un cârnat.

– *Buon giorno!* spuse Charles.

Femeia înclină politicos din cap.

Italiana lui Charles nu era prea acceptabilă, aşa că o rugă pe Angela să afle când ajunsese femeia în Portorož. Angela lansă o răpăială de cuvinte într-o romano-italiană ce suna ca o rafală de insulte, însă femeia cu cârnatul zâmbi şi gesticulă larg pe măsură ce părea a răspunde şi ea tot cu nişte insulte. Schimbul de replici se încheie cu Angela dând din mâini şi rostind un *„Grazie mille"*.

Charles flutură şi el sugestiv din mână, după care se apropie de Angela pe când o porneau din loc.

– Ei bine?

– Tipa a ajuns aici sâmbătă noaptea. Lângă barca lor era una cu motor – murdară, după câte mi-a spus –, care a plecat însă la scurt timp după sosirea lor. După cum a presupus ea, undeva în jur de ora şapte treizeci, opt.

După ce făcu alţi câţiva paşi, Angela îşi dădu seama că Charles se oprise undeva în spatele ei. Stătea cu mâinile în şolduri şi se uita lung la locul gol marcat cu o mică pancartă purtând numărul 47.

– Cât de curată crezi că-i apa?

– Am văzut-o şi mai rău de-atât.

Charles îi întinse sacoul, după care îşi desfăcu nasturii de la cămaşă în timp ce-şi scotea pantofii ajutându-se doar de picioare.

– Doar n-o să... spuse Angela.

– Dacă schimbul chiar a avut loc, atunci probabil că n-a mers prea bine. Dacă s-a ajuns la vreo luptă, s-ar putea să fi căzut ceva aici, în apă.

– Sau, zise Angela, dacă Dušan e deştept, a scos cadavrul lui Frank în largul Adriaticii şi l-a aruncat peste bord.

Lui Charles îi veni să-i spună că încetase deja să-l mai considere pe Dušan Masković drept criminalul în cauză – Dušan n-avea nimic de câştigat prin uciderea unui om care era pe cale să îi dea nişte bani în schimbul unei simple adrese, fără să îi pună nici o întrebare –, însă se răzgândi. Nu avea timp să se contrazică acum cu ea.

Se dezbrăcă până rămase în boxeri, ascunzându-şi durerea de stomac în timp ce se apleca să-şi scoată pantalonii. Nu purta maiou pe sub cămaşă, iar pieptul său era palid după o săptămână petrecută sub cerul mohorât al Amsterdamului.

– Dacă nu mai revin la suprafaţă...

– Nu te uita la mine, spuse Angela. Nu ştiu să înot.

– Atunci strig-o pe *Signora* Cârnat să vină după mine.

Înainte ca ea să se poată gândi la o replică pe măsură, Charles sărise în picioare în golful cu apă nu foarte adâncă. Impactul reprezentă un şoc pentru nervii săi surescitaţi de medicamentele de mai devreme şi pentru o clipă aproape că fusese pe cale să tragă aer în piept; trebui să se abţină din răsputeri să nu o facă. Înotă cu mişcări ale labelor picioarelor ca să iasă la suprafaţă şi îşi şterse din răsputeri apa de pe faţă odată ce se văzu la aer. Angela, pe marginea cheiului, zâmbea spre el.

– Gata, ai terminat?

– Ai grijă să nu-mi şifonezi cămaşa.

Se scufundă din nou, după care îşi deschise ochii.

Cu soarele aproape direct deasupra sa, umbrele de sub apă erau reliefate clar. Văzu carenele albe şi murdare ale bărcilor, după care zona obscură acolo unde partea imersă a bordurilor se curba şi se pierdea în întuneric. Îşi plimbă mâna de-a lungul bărcii italiene de la numărul patruzeci şi nouă, urmându-i liniile curbate spre prova, unde o saulă groasă se întindea înspre piloni, asigurând ambarcaţiunea. Dădu drumul saulei şi se scufundă în întunericul dens de sub chei, folosindu-şi mâinile ca să poată dibui ceva. Atinse câteva vietăţi – scoici aspre şi zgrunţuroase, moluşte, solzii unui peşte ce se zbătu prin apă –, însă, chiar pe când se pregătea să revină la suprafaţă, mai găsi ceva. Un bocanc

cu talpă groasă. Era prins de un picior îmbrăcat cu o pereche de blugi: un corp neînsufleţit. Din nou, fu nevoit să se străduiască din răsputeri să nu tragă aer în piept. Încercă să desprindă cadavrul ţeapăn şi rece, dar era greu de mişcat.

Ieşi la suprafaţă să ia o gură de aer, ignoră ironiile Angelei, după care se scufundă din nou. Se folosi de piloni pe post de pârghie. Îndată ce trase cadavrul în lumina parţială din jurul bărcii italiene, văzu, prin norul de nisip învolburat, de ce se chinuise atâta. Corpul umflat de apă – un bărbat cu barbă neagră – era legat cu o frânghie în jurul taliei, de o bucată de ţeavă masivă de metal: o conductă de la un motor, din câte-şi dădea seama.

Ieşi rapid la suprafaţă, gâfâind. Apa, care cu un minut mai devreme păruse curată, acum era murdară şi tulbure. Scuipă lichidul din jurul gurii, ştergându-şi buzele cu dosul palmei. Deasupra lui, cu mâinile pe genunchi, Angela spuse:

– Pot să-mi ţin respiraţia mai mult de-atât. Ia fii atent!

– Ajută-mă să ies.

Ea îi puse hainele grămadă pe jos, se lăsă în genunchi pe chei şi întinse un braţ spre el. În curând el încălecă marginea, şi rămase în şezut, cu genunchii la gură, apa scurgându-se în şiroaie de pe el. O adiere uşoară de vânt îl făcu să tremure.

– Ei bine? spuse Angela.

– Cum arată Frank?

Ea scotoci în blazer şi scoase o fotografie mică pe care o adusese să le-o arate străinilor. O imagine frontală, puţin neclară, însă luminată în mod eficient, astfel încât toate trăsăturile feţei lui Frank Dawdle să fie vizibile. Un bărbat bărbierit, cu chelie în vârful capului, cu păr alb trecut peste urechi, la vreo şaizeci de ani.

– Nu i-a crescut barba de când a făcut poza asta, nu?

Angela clătină din cap, după care căpătă o expresie îngrijorată.

– Însă ultima fotografie a lui Masković de care ştiam noi...

El se ridică în picioare.

– Dacă nu cumva rata criminalităţii din Portorož n-a luat-o razna, ăla de jos de-acolo e sârbul tău.

– Nu cred că...

Charles îi reteză vorba înainte ca ea să-l poată contrazice.

– O să discutăm cu SOVA, însă trebuie să suni la Viena. Acum. Verifică-i biroul lui Frank. Vezi ce lipseşte. Află ce era în computerul lui înainte să plece.

Îşi trase cămaşa pe el, corpul ud însângerând parcă bumbacul alb într-un cenuşiu. Angela începu să-şi facă de lucru cu telefonul, însă degetele ei întâmpinau probleme în apăsarea tastelor. Charles îi prinse mâinile în ale sale şi se uită în ochii ei.

– E grav. În regulă. Însă nu o lua razna până când nu aflăm tot. Şi hai să nu le spunem slovenilor despre cadavru. Nu vrem să ne reţină pentru vreun interogatoriu.

Din nou, ea încuviinţă cu un gest din cap.

Charles îi dădu drumul şi-şi luă în grabă sacoul, pantalonii şi pantofii, după care începu să meargă pe chei, înspre ţărm. De la ea din barcă, ghemuită şi cu genunchii cărnoşi la bărbie, italianca lăsă să-i scape un fluierat uşor.

– *Bello,* rosti ea.

4

Peste o oră şi jumătate, se pregăteau din nou de plecare. Charles vru să conducă el, însă Angela se împotrivi cu dârzenie. Era în stare de şoc: fără ca el să trebuiască să-i spună vreun cuvânt, ea pusese totul cap la cap de una singură. Frank Dawdle, iubitul ei şef, îl omorâse pe Leo Bernard, îl omorâse pe Dušan Masković, şi o ştersese cu trei milioane de dolari din banii guvernului Statelor Unite.

Dovada cea mai incriminatoare apăru în urma telefonului pe care-l dăduse la Viena. Hard diskul computerului lui Dawdle lipsea. Bazându-se pe lista ce înregistra momentele în care computerul fusese alimentat cu tensiune, expertul în calculatoare din cadrul organizaţiei credea că fusese subtilizat la un moment dat în decursul dimineţii zilei de vineri, chiar înainte ca Frank şi Leo să plece în Slovenia.

În ciuda acestui fapt, ea se agăţase de o nouă teorie încurajatoare: poate că totul era opera slovenilor. S-ar fi putut ca Frank să-şi fi luat hard diskul, însă ar fi făcut-o numai fiindcă fusese obligat. Vechii lui amici din SOVA îl ameninţau. Când se întâlniseră cu Bogdan Krizan, şeful SOVA pe plan local, ea se uitase fix peste tăblia mesei de la hotelul Slovenia, în timp ce bătrânul înfuleca o farfurie cu calamar prăjit şi-i explica faptul că vineri îşi petrecuse noaptea cu Frank Dawdle, bând la el în cameră.

– Ce vreţi să spuneţi prin faptul că l-aţi vizitat? întrebase ea. N-aveaţi nimic altceva de făcut?

Krizan se oprise din mâncat, ţinându-şi furculiţa cu aer absent. Avea o faţă ascuţită, ce părea să se lăţească atunci când înălţa din umeri în exagerata sa manieră balcanică.

– Suntem prieteni vechi, domnişoară Yates! Spioni bătrâni. Nu facem altceva decât să bem împreună până dimineaţa în zori. În plus, auzisem de Charlotte. Şi mi-am manifestat compasiunea printr-o sticlă.

– Charlotte? întrebase Charles.

– Soţia sa, precizase Krizan, după care se corectase: *Fosta sa soţie.*

Angela dăduse aprobator din cap.

– L-a părăsit acum vreo şase luni. Asta l-a marcat profund.

– Tragic, zisese Krizan.

Pentru Charles, tabloul era aproape complet.

– Ce v-a spus despre vizita lui aici?

– Nimic. L-am întrebat, bineînţeles, de mai multe ori. Însă, în afară de a-mi face cu ochiul, nu mi-a dat alt răspuns. Acum încep să-mi doresc să fi avut încredere în mine.

– Şi eu.

– Are probleme?

Krizan pusese întrebarea fără a manifesta vreo îngrijorare vizibilă.

Charles clătinase din cap.

Apoi telefonul mobil al Angelei sunase, iar ea se ridicase de la masă.

– Ce acriturâ de femeie, comentase Krizan, făcând semn cu capul înspre spatele ei. Ştiţi cum îi spune Frank?

Charles nu ştia.

– Minunea mea cu ochi albaştri, rostise slovenul rânjind. Straşnic bărbat, însă n-ar fi recunoscut o lesbiană nici dacă i-ar fi tras un pumn în nas.

Charles se aplecase mai tare înspre bătrân, în timp ce Krizan răscolea printre calamarii săi.

– Altceva nu vă vine în minte?

– E greu atunci când nu-mi spui despre ce-i vorba, zisese slovenul, după care mestecase dumicatul din gură. Însă nu. Mie, unul, mi s-a părut foarte normal.

Lângă uşă, Angela îşi pusese o palmă peste ureche astfel încât să-l audă mai bine pe cel care o suna. Charles se ridicase şi dăduse mâna cu Krizan.

– Vă mulţumesc pentru ajutor!

– Dacă Frank *are* probleme, spusese Krizan, reţinându-i mâna mai mult decât ar fi fost politicos, atunci sper că o să vă purtaţi corect cu el. Şi-a petrecut cei mai frumoşi ani din viaţă în slujba ţării voastre. Dacă a călcat pe de lături acum, spre sfârşitul vieţii, cine-l poate condamna? Ridicase iar din umeri în felul acela exagerat al său şi dăduse drumul mâinii lui Charles. Nu putem să tindem spre perfecţiune sută la sută din timp, mai spuse. Nici unul dintre noi nu-i Dumnezeu.

Charles îl lăsase pe Krizan să filozofeze şi ajunsese la Angela în timp ce femeia îşi închidea telefonul, roşie la faţă.

– Ce este?

– Era Max.

– Cine?

– Angajatul din tura de noapte de la ambasadă. Din Viena. Joi noaptea, unul dintre informatorii lui Frank a trimis o informaţie referitoare la un rus pe care-l avem sub supraveghere. Un mare oligarh. Roman Ugrimov.

Charles ştia cine era Ugrimov: un om de afaceri care părăsise Rusia ca să-şi scape pielea, dar care îşi păstrase nişte contacte influente în ţara de origine pe măsură ce îşi răspândise portofoliul diversificat în toată lumea.

– Ce fel de informaţie?

– Ceva de genul unui şantaj, spusese ea. După un moment de tăcere, continuase. Tipu-i pedofil.

– Ar putea fi o coincidenţă, spusese Charles în timp ce ieşeau din restaurant, intrând în holul de recepţie lung, de-un mov socialist, unde stăteau trei agenţi SOVA care asigurau protecţia şefului lor.

– Poate că da. Numai că ieri Ugrimov s-a mutat în noua lui casă. În Veneţia.

Charles se oprise din nou locului, iar Angela trebuise să se întoarcă pentru a ajunge la el.

Pe când privea ferestrele strălucitoare ale holului de la recepţie, ultimele piese ale acestui puzzle se potriveau în mintea lui.

– Păi asta-i chiar peste apă. E ideal de ajuns acolo cu o barcă, spuse el.

– Presupun că aşa e, însă...

– De ce are nevoie mai mult decât orice cineva care tocmai a furat trei milioane de dolari? De un nume nou. Un om cu legăturile pe care le are Roman Ugrimov ar putea cu uşurinţă să-i facă rost de acte. Dacă e convins s-o facă.

Ea nu-i răspunsese, mulţumindu-se să-l privească lung.

– Trebuie să mai dai un telefon, spusese el. Găseşte pe cineva care să verifice la căpitănia din Veneţia. Află dacă a fost abandonată vreo barcă, indiferent ce fel, în ultimele două zile.

Aşteptaseră apelul de răspuns într-o cafenea din centru ce nu reuşise încă să se adapteze străinilor apăruţi în perioada postcomunistă şi care îşi împărţeau acum cei aproape cincizeci de kilometri pe care se întindea linia de coastă. În spatele tejghelei de zinc o matroană greoaie, cu un şorţ pătat cu bere şi cafea, îi servea pe docherii prost plătiţi cu Laško Pivo la halbă. Femeia păruse deranjată de faptul că Angela comandase un cappuccino, iar când îi adusese comanda, acesta se dovedise a fi un amestec instant mult prea dulce. Charles o convinsese să-l bea chiar şi aşa, după care o întrebase de ce nu-i spusese că soţia lui Frank divorţase şi-l părăsise.

Ea mai luase o înghiţitură şi se strâmbase.

– Multă lume divorţează.

– Este unul dintre cele mai stresante lucruri care pot exista, spusese el. Divorţurile schimbă oamenii. De multe ori, simt impulsul de a o lua de la zero, de a-şi reface viaţa, însă cu mai mult succes, continuase el, frecându-şi nasul. Poate că Frank a ajuns la concluzia că ar fi trebuit să lucreze din capul locului de partea cealaltă a baricadei.

– Nu mai există nimic de partea cealaltă.

– Ba, bineînţeles că există! El însuşi.

Ea încă nu părea convinsă de nimic. Telefonul îi sunase şi, în timp ce asculta vorbele de la celălalt capăt, clătina din cap mânioasă – mânie îndreptată spre Frank, spre Charles, spre ea însăşi. Biroul din Roma o informa că duminică dimineaţă o barcă având documente de înregistrare la Dubrovnik fusese găsită plutind în derivă chiar dincolo de cheiurile de la Lido.

„Ei spun că înăuntru este sânge", îi explicase şeful biroului.

După ce ea închise, Charles se oferi să conducă – nu voia ca obiceiurile ei deprinse în Austria să îi încetinească. Drept replică, Angela îi arătă un semn sugestiv cu degetul mijlociu în sus.

Totuşi, el avu în cele din urmă câştig de cauză, căci, de îndată ce ajunseră printre dealurile încâlcite ce dominau peninsula, ea începu să plângă. Îi ceru să tragă pe dreapta şi făcură schimb de locuri. Lângă graniţa italiană, Angela încercă să-i explice cumva comportamentul ei isteric.

– E greu. Te chinui ani de zile să înveţi să ai încredere în câţiva oameni. Nu mulţi, însă suficient ca să răzbeşti în viată. Şi, odată ce ai încredere în ei, nu mai există cale de întoarcere. Nu mai e posibil. Căci altfel cum ai mai putea să-ţi faci treaba?

Charles o lăsă să termine fără să-i dea vreun răspuns, întrebându-se însă dacă nu cumva asta era de fapt şi problema lui. Ideea de a avea încredere în oricine altcineva decât cel care îi dădea sarcini se dovedise cu mult timp în urmă de neconceput. Poate că organismul uman pur şi simplu nu era în stare să accepte un asemenea grad al îndoielii.

După ce-şi prezentară paşapoartele şi traversară graniţa în Italia, el îşi scoase telefonul mobil şi formă un număr. Vorbi câteva secunde cu Grainger şi repetă informaţia pe care o primise:

– Scuola Vecchia della Misericordia. A treia uşă.

– Despre ce-i vorba? îl întrebă Angela când el închise telefonul.

El tastă un al doilea număr. După câteva sunete de apel, Bogdan Krizan răspunse cu precauţie:

– Da?

– Duceţi-vă la cheiul de peste drum de hotel Slovenia. La numărul patruzeci şi şapte. O să găsiţi în apă un sârb bosniac numit Dušan Masković. Aţi înţeles?

Krizan oftă din rărunchi.

– Frank are vreo legătură cu asta?

Charles închise.

5

Le luă trei ore să ajungă la Veneţia şi să închirieze un taxi pe apă – un *motoscafo*. La ora cinci şi jumătate ajunseseră deja la docurile de la Lido. Un tânăr carabinier îmbufnat, cu o mustaţă abia mijită, stătea lângă barca cu motor abandonată – celor din Veneţia li se spusese să se aştepte la vizitatori, dar nu să organizeze o petrecere de bun venit. Acesta le ridică banda roşie a poliţiei, însă nu urcă după ei la bord. Era totul acolo: documentele de înregistrare la Dubrovnik, cabina murdară plină cu piese de schimb pentru motor, iar într-un colţ o pată maronie de sânge uscat de soare.

Nu zăboviră mult timp la bord. Singurele lucruri pe care Frank Dawdle le lăsase în barca aceea erau amprentele sale şi cronologia evenimentelor implicate de crimă. Stând în picioare în mijlocul cabinei, Charles îndreptă două degete ca şi cum ar fi avut în mână un pistol.

– L-a împuşcat aici, după care l-a târât afară.

Se lăsă pe vine ca să indice locul unde motorina de pe punte fusese întinsă şi amestecată cu urme abia ghicite de sânge.

– Poate c-a legat ţeava aia metalică de el aici, la bord, sau poate că a făcut-o în apă. Nu contează.

– Nu, spuse Angela, uitându-se la el. Nu contează.

Nu găsiră nici un fel de tuburi de cartuş. Era posibil ca ele să fi căzut în Golful Portorož, dar la fel de bine era posibil ca Frank, respectând procedurile Companiei, să le fi adunat, chiar dacă-şi lăsase amprentele peste tot. Poate din motive ce ţineau de panică – însă nici asta nu mai conta.

Îi mulţumiră carabinierului, care murmură un „*Prego*" în timp ce se holba la sânii Angelei, după care îl găsiră pe conducătorul

acelui *motoscafo* aşteptând pe doc cu o ţigară neaprinsă între buze. În spatele lui, soarele apunea. Acesta îi informă că aparatul de taxare se învârtea în continuare şi trecuse de 150 000 de lire. Păru foarte mulţumit atunci când nici unul din pasageri nu avu nimic de comentat.

Le trebuiră alte douăzeci de minute să se înapoieze pe Canal Grande, străbătând valuri agitate, spre districtul Cannaregio, unde abia ce se mutase omul de afaceri rus Roman Ugrimov.

– Tipul ăsta-i băgat în toate, îi explică Angela. În servicii publice şi utilităţi în Rusia, în dezvoltare funciară în Austria... până şi o mină de aur în Africa de Sud.

În briza fierbinte, el îşi miji ochii spre un *vaporetto* ce trecea plin de turişti.

– S-a mutat la Viena acum doi ani, nu-i aşa?

– Atunci am început ancheta. O grămadă de mizerii, însă nu-i nimic dovedit.

– Ugrimov e acoperit complet?

– Ceva de necrezut. Frank voia dovada că e pedofil. Călătoreşte cu o nepoată în vârstă de treisprezece ani. Însă nu-i nepoata lui. Suntem absolut siguri.

– Cum de-aţi descoperit murdării despre el?

Angela se apucă de marginea bărcii ce se sălta pe valuri ca să-şi păstreze echilibrul.

– Frank a găsit o sursă. E al naibii de bun în meseria asta.

– Asta mă îngrijorează şi pe mine.

El îi plăti conducătorului îndată ce ajunseră la staţia de oprire a acelor *vaporetto,* la Ca' d'Oro, dându-i un bacşiş substanţial, după care îşi croiră drum prin mulţimile de turişti ce bântuiau prin jur ca să ajungă la labirintul de străduţe mărginaşe pustii. În cele din urmă, după ce bâjbâiră întru câtva, găsiră zona deschisă – nu tocmai o piaţă în adevăratul sens al cuvântului – numită Rio Terrá Barba Fruttariol.

Palazzo-ul în care locuia Roman Ugrimov era o clădire ce se înălţa semeaţă pe colţ, destul de deteriorată, dar bogat ornamentată. Se deschidea înspre Barba Fruttariol, însă terasa lungă şi acoperită la care se uita Angela, umbrindu-şi ochii cu o mână, se încolăcea în jurul clădirii dând într-o străduţă laterală.

– Impresionant, spuse ea.

– O grămadă de foşti KGB-işti locuiesc în case impresionante.

– KGB? zise ea privindu-l. Ştii deja câte ceva despre tipul ăsta. Cum aşa?

Charles îşi atinse plicul cu Dexedrine din buzunar pentru a se linişti.

– Aud şi eu diverse lucruri.

– Aha. N-am acces la informaţia asta.

Charles nu se deranjă să-i răspundă.

– Aşadar vrei să te ocupi tu de asta?

– Aş prefera s-o faci tu. N-am la mine nici un fel de legitimaţie a Companiei.

– Din ce în ce mai bizar, spuse Angela în timp ce apăsa butonul soneriei de la intrare.

Îşi prezentă legitimaţia eliberată de Departamentul de Stat unui bodyguard chel, tipic, căruia îi atârna un fir din casca din ureche şi-i ceru să stea de vorbă cu Roman Ugrimov. Tipul masiv spuse câteva cuvinte în ruseşte în reverul hainei, ascultă răspunsul primit, după care îi conduse în capul casei scărilor, abruptă şi slab luminată, din piatră tocită. La capătul treptelor, descuie o uşă greoaie din lemn.

Apartamentul lui Ugrimov arăta de parcă-l transferase direct din Manhattan: podele de lemn ce luceau, mobilier modern de firmă, televizor cu plasmă şi uşi glisante cu geam dublu cu deschidere spre o terasă lungă ce domina panorama de seară a acoperişurilor veneţiene ce dădeau înspre Canal Grande. Până şi Charles trebui să admită că era impresionant.

Ugrimov stătea la o masă de oţel, pe un scaun cu spătar înalt, citind ceva de pe ecranul unui laptop. Zâmbi înspre ei, stimulând surpriza, şi se ridică ţinând mâna întinsă.

– Primii vizitatori ai noii mele case, spuse el într-o engleză cursivă. Bine aţi venit!

Era înalt, avea în jur de cincizeci de ani, părul cărunt şi un zâmbet strălucitor. În ciuda ochilor greoi care se potriveau cu cei ai lui Charles, deborda de o vitalitate tinerească.

După ce se făcură prezentările, îi conduse la canapelele cu un design pretenţios.

– Şi acum, vă rog, spuneţi-mi ce pot să fac pentru prietenii mei americani.

Angela îi întinse fotografia lui Dawdle. Ugrimov îşi puse nişte ochelari de vedere cu rame mari, marca Ralph Lauren, şi se aplecă pentru a distinge ceva în lumina firavă a serii.

– Şi cine se presupune că-i individul ăsta?

– Cineva care lucrează pentru guvernul american, spuse Angela.

– Tot CIA?

– Suntem doar membri ai personalului din cadrul ambasadei. A dispărut acum trei zile.

– Aha, făcu Ugrimov înapoindu-i fotografia. Probabil că asta creează o mulţime de probleme.

– Aşa este, spuse Angela. Sunteţi sigur că n-a venit să vă vadă?

– Nikolai, zise Ugrimov, după care întrebă în ruseşte: Am avut noi vreun vizitator?

Bodyguardul îşi scoase în afară buza de jos şi clătină din cap.

Ugrimov înălţă din umeri.

– Mi-e teamă că nu. Aţi putea totuşi să-mi spuneţi de ce credeţi că ar veni aici? Nu-l cunosc pe omul acesta, nu?

– Chiar înainte să dispară făcea nişte cercetări legate de viaţa dumneavoastră, zise Charles.

– Aha, făcu rusul din nou şi-şi ridică un deget. Vreţi să spuneţi că cineva de la ambasada americană din Viena făcea cercetări cu privire la viaţa şi afacerile mele?

– Aţi fi fost insultat dacă n-ar fi făcut-o, zise Charles.

Ugrimov râmji.

– În regulă. Daţi-mi voie să vă ofer ceva de băut. Sau sunteţi în timpul serviciului?

Spre exasperarea lui Charles, Angela spuse, ridicându-se de pe canapea:

– Suntem în timpul serviciului. Îi dădu o carte de vizită, apoi preciză: Dacă vă contactează cumva domnul Dawdle, vă rog să mă sunaţi.

– Aşa o să fac, cu siguranţă!

Ugrimov se întoarse spre Charles.

– *Do svidania.*

Charles îi răspunse repetând formula de rămas-bun în rusă.

De îndată ce coborâră scările şi ieşiră în strada întunecată, în atmosfera umedă şi încă fierbinte, Angela căscă din nou şi spuse:

– Asta ce-a mai fost?

– Ce anume?

– Cum de ştie că vorbeşti ruseşte?

– Ascultă la mine, chiar îmi trebuie un nume nou. Charles scrută strada pe toată lungimea ei, după care continuă: Comunitatea rusă nu-i atât de mare.

– Dar nici atât de mică, spuse Angela. La ce te uiţi?

– Acolo, zise el fără să arate cu mâna, dând doar din cap înspre o mică firmă din colţ ce indica o *osteria*[1]. Hai să facem o plimbare până în partea aia. Să mâncăm şi să supraveghem zona.

– N-ai încredere în el?

– Un om ca ăsta... n-ar recunoaşte niciodată dacă Dawdle ar veni la el.

– Poţi să supraveghezi tu, dacă vrei. Eu trebuie să dorm puţin.

– Ce zici de-o pastilă?

– Prima e gratis? spuse ea, după care-i făcu cu ochiul şi îşi înăbuşi un alt căscat. Am de trecut testele antidrog de la ambasadă.

– Atunci măcar lasă-mi una dintre ţigările alea ale tale.

– Când te-ai apucat de fumat?

– Sunt pe cale să mă las.

Ea scoase una bătând uşor în pachet, însă, înainte să i-o dea, îl întrebă:

– Pastilele sunt de vină? Sau slujba?

– De vină pentru ce?

– Poate că-s toate numele astea. Îi întinse ţigara. Poate că astea te-au făcut atât de rece. Când erai Milo, erai altă persoană.

El o privi, clipind gânditor, însă nu-i trecu nici un răspuns prin cap.

[1] Tavernă (în lb. italiană, în orig.)

6

Îşi petrecu prima parte a nopţii sale de supraveghere la acea mică *osteria,* uitându-se atent spre Barba Fruttariol, mâncând o cină compusă din *cicchetti* – porţii mici din fructe de mare şi legume făcute pe grătar – ce alunecă mai uşor pe gât cu un Chianti delicios. Barmanul încercă să încropească o conversaţie, însă Charles prefera tăcerea, aşa că, atunci când omul începu să pălăvrăgească despre George Michael, „în mod sigur cel mai mare cântăreţ din lume", nu se deranjă să-l contrazică sau să fie de acord cu el. Turuiala prietenoasă a omului deveni un zgomot de fond neinteresant.

Cineva îşi uitase ziarul *Herald Tribune* din ziua respectivă şi un timp parcurse gânditor cu privirea relatările din gazetă, în special declaraţia făcută de Secretarul Apărării al SUA, Donald Rumsfeld, anume că „în conformitate cu unele estimări, nu putem da de urma a 2 300 miliarde de dolari din tranzacţii", sumă ce reprezenta aproximativ un sfert din bugetul Pentagonului. Un oarecare senator Nathan Irwin din Minnesota, rupând legăturile de partid, numea chestiunea „o ruşine îngrozitoare". Nici măcar asta nu putu însă să-i reţină atenţia, aşa că împături ziarul şi-l puse deoparte.

Nu se gândea la sinucidere, ci la Vocea Interioară, chestia aceea despre care mama sa obişnuia să discute cu el când venea la el în dormitor noaptea, în anii '70, când era copil în Carolina de Nord. „Priveşte-i pe toţi, îi spunea ea, şi vezi ce îi călăuzeşte. Vocile din afară – televiziunea, politicienii, preoţii, banii. Acelea sunt vocile din afară, iar ele acoperă şi estompează vocea interioară pe care o auzim cu toţii. Însă ascultă la mine – vocile din afară nu înseamnă nimic. Nu fac altceva decât să amăgească. Înţelegi?"

El fusese prea mic să înţeleagă şi prea mare să-şi admită neştiinţa. Vizitele ei nu duraseră niciodată suficient de mult ca să îi explice suficient de bine. El era întotdeauna obosit când ea ajungea în miezul nopţii şi îi ciocănea în geam ca să îl ducă afară în parcul din apropiere.

„Eu sunt mama ta, însă n-o să-mi spui mamă. N-o să te las să te împovărezi şi nici să mă împovărezi pe mine cu cuvântul ăsta. N-o să-mi spui nici măcar Ellen – ăsta-i numele meu de sclavă. Numele meu de femeie liberă este Elsa. Poţi să-l rosteşti?"

„Elsa."

„Excelent!"

Încă de timpuriu, copilăria sa fusese presărată de aceste vise – fiindcă el aşa le percepea: vise legate de vizitele unei mame-fantomă, cu scurtele ei lecţii de viaţă. Într-un an, era posibil să vină de trei sau de patru ori; când avea opt ani, venise noapte de noapte timp de o săptămână întreagă şi îşi concentrase lecţiile asupra eliberării sale. Ea îi explicase că, atunci când avea să fie puţin mai mare – la doisprezece sau treisprezece ani –, urma să-l ia cu ea, deoarece în momentul acela el va fi în măsură să înţeleagă doctrina războiului total. Împotriva cui? Împotriva vocilor din afară. Deşi înţelegea atât de puţin, el era încântat de gândul că o să dispară în noapte împreună cu ea. Însă nu avea să o facă niciodată. După acea săptămână intensă, visele nu mai reveniseră niciodată, şi abia mult mai târziu avea să afle că ea murise înainte să îl poată implica în ceva. Într-o închisoare germană. Prin sinucidere.

Oare aceea fusese Vocea Interioară? Vocea care vorbise dintre zidurile de piatră ale închisorii Stammheim din Stuttgart, convingând-o să-şi scoată pantalonii de deţinut, să-şi lege un crac de gratiile de la uşă şi celălalt de gât, după care să se lase pe podea cu tot entuziasmul unui fanatic?

Se întrebă dacă ea ar fi putut să facă asta în caz că şi-ar fi păstrat numele real. Ar fi putut să o facă dacă încă şi-ar mai fi spus mamă? Se întrebă dacă el ar fi putut supravieţui acestor ultimi ani sau dacă ar fi ales atât de dezinvolt să-şi pună capăt zilelor, în caz că şi-ar fi păstrat propriul nume.

Iată că revenise din nou la gândurile de sinucidere.

Când restaurantul închise la zece, trecu din nou prin faţa uşii de la intrare a lui Ugrimov, după care o luă agale spre vest, enervat uneori de fundăturile în care intra, până când ajunse la porticurile de la Scuola Vecchia della Misericordia dispuse pe marginea apei. A treia uşă, îi spusese Grainger, aşa că numără până la trei, după care, în ciuda faptului că stomacul îi făcea probleme din nou, se întinse pe burtă pe caldarâmul pavat cu piatră cubică şi întinse mâna peste marginea trotuarului, înspre canalul mirosind a rânced.

Neputând să vadă, trebui s-o facă pe pipăite, atingând pietrele până când simţi una care era diferită de celelalte. Aceste lăcaşuri alese ale pietrelor cubice aveau deja peste cincizeci de ani vechime, fiind adăugate la arhitectura Europei postbelice de membrii organizaţiei Pond, un precursor al CIA. Ce putere de previziune remarcabilă! Multe dintre ele fuseseră descoperite, în timp ce altele se deschiseseră singure din cauza unor lucrări de execuţie deficitare, însă, ocazional, cele ce supravieţuiseră timpului, rămânând intacte, se dovedeau inestimabile. Închise ochii pentru a-şi ascuţi simţul tactil. Pe marginea inferioară a pietrei era un zăvor; trase de el, iar piatra se despărţi în două în mâna lui. Puse partea de sus, cea având rol de capac, lângă el, şi îşi introduse mâna în gaura acum accesibilă, găsind un obiect greu înfăşurat în plastic, complet etanş. Îl scoase afară şi rupse plasticul la lumina lunii. Înăuntru era un Walther P99 cu două încărcătoare pline cu muniţie, toate nou-nouţe.

Puse bucata de piatră de lângă el la loc, se întoarse în Barba Fruttariol şi-şi făcu de lucru prin zonă, dând ocol *palazzo*-ului în timp ce rătăcea pe străzile lăturalnice învăluite în beznă, întorcându-se în diferite unghiuri pentru a ţine sub supraveghere uşa de la intrare sau pentru a-şi arunca privirea în sus, spre luminile dispuse de-a lungul terasei lui Roman Ugrimov. Din când în când, văzu câteva siluete la etaj – Ugrimov, gărzile sale de corp şi o fată cu părul şaten, lung şi drept. „Nepoata." Însă numai gărzile ieşiră pe uşa de la intrare, întorcându-se cu diverse alimente, sticle de vin şi lichior, şi la un moment dat cu o cutie de lemn destinată păstrării trabucurilor în condiţii optime de umiditate. După miezul nopţii

muzi răsunând de sus acorduri muzicale – muzică de operă – şi fu surprins de alegerea făcută.

În timp ce pisicile miorlăitoare preferară să-l ignore, vreo trei beţivi încercară pe rând să-i devină amici în noaptea aceea. Tăcerea funcţionă în toate cazurile cu excepţia celui de-al treilea beţiv, care-şi puse braţul pe după umărul lui Charles şi-i vorbi în patru limbi, încercând să afle care anume avea să-l facă să-i răspundă. Cuprins de un val rapid şi neaşteptat de nervi, Charles îi înfipse un cot în coaste, îi acoperi gura cu o mână şi îi trase doi pumni, cu putere, în zona cefei. La prima lovitură bărbatul se înecă, iar la cea de-a doua îşi pierdu cunoştinţa. Charles îl ţinu câteva secunde pe bărbatul inert, dispreţuindu-se pentru ce făcuse, după care îl târî în josul străzii, traversă un pod ce se arcuia peste Rio dei Santi Apostoli şi îl ascunse pe beţiv pe o alee.

Echilibrul – acest cuvânt îi reveni în minte pe când trecea podul din nou, tremurând. Fără echilibru, nu merita efortul să-ţi trăieşti viaţa.

Făcea meseria asta aparte de şase – ba nu, *de şapte* – ani, perindându-se din oraş în oraş fără să se stabilească undeva anume, fiind activat prin apeluri telefonice primite de peste ocean de la un om pe care nu-l văzuse de doi ani. Telefonul îi era stăpân. Câteodată treceau săptămâni întregi fără nici un angajament, iar în acele perioade dormea şi bea din greu, însă când avea de lucru nu găsea nici o modalitate să oprească mişcarea brutală ce-l împingea tot înainte. Trebuia să înghită orice fel de stimulente care aveau să-l ţină în mişcare, căci slujba asta nu fusese niciodată menită să-i menţină o stare bună de sănătate lui Charles Alexander. Slujba asta nu avea ca scop decât păstrarea în tăcere şi în anonimat a acelei atât de generos numite „sfere de influenţă", la care erau condamnaţi Charles Alexander şi alţii ca el.

Angela spusese: „Nu mai există nimic de partea cealaltă", însă mai exista. Partea cealaltă avea multe faţete: mafiile ruseşti, industrializarea Chinei, armele nucleare scăpate de sub control, ba chiar şi musulmanii vocali din taberele din Afghanistan care încercau să determine Washingtonul să-şi ia ghearele de pe

pământurile pline de petrol din Orientul Mijlociu. După cum ar fi spus Grainger, cine nu putea fi acceptat sau absorbit de imperiu reprezenta o anatemă de care trebuia să se ocupe, asemenea barbarilor ajunşi la porţile cetăţii. În astfel de momente, lui Charles Alexander îi suna telefonul.

Se întrebă cu câte cadavre era pavat fundul mâlos al acestor canale, şi gândul de a li se alătura, dacă nu se putea altfel, îl făcu să se simtă mai liniştit. Din pricina morţii ajunge moartea să nu mai însemne nimic, după cum din pricina morţii nici viaţa nu înseamnă nimic.

„Termină-ţi treaba, se gândi el. Nu da chix. Iar după aceea...

Gata cu avioanele, cu grănicerii şi cu cei de la Vamă; gata cu uitatul peste umăr."

Până la cinci, se hotărâse. Strălucirea de dinaintea mijirii zorilor aprinse orizontul, iar el înghiţi încă două Dexedrine pe uscat. Tremurăturile îi reveniră. Îşi aminti de mama lui şi de iluziile ei utopice în care lumea era plină doar de voci interioare. Oare ce-ar crede ea despre el? Ştia răspunsul: Ar fi vrut să-l bată până l-ar lăsa fără simţire. El îşi petrecuse întreaga viaţă de adult lucrând pentru mijlocitorii şi artizanii vocilor perfide din afară.

Atunci când, la nouă treizeci, fanul lui George Michael deschise din nou *osteria,* Charles constată cu surprindere că încă mai respira. Comandă două espresso şi aşteptă răbdător lângă fereastră, în timp ce bărbatul pregătea o *pancetta,* ou, usturoi, ulei şi un amestec de paste linguine pentru clientul său mohorât şi suferind. Era delicioasă, însă, după ce mâncase jumătate din farfurie, se opri, uitându-se atent pe geam.

Trei persoane se apropiau de *palazzo*. Bodyguardul pe care-l văzuse ieri – Nikolai – şi, în urma sa, foarte aproape, o femeie gravidă, cu o sarcină înaintată, împreună cu un bărbat mai în vârstă. Acel bărbat mai în vârstă era Frank Dawdle.

Formă un număr pe telefonul său mobil.

– Da? răspunse Angela.

– E-aici.

Charles îşi băgă telefonul în buzunar şi puse banii pe tejghea. Barmanul, servind un cuplu de bătrâni, se uită mânios.

– Nu vă place micul dejun?

– Nu-mi luaţi farfuria, spuse Charles. O s-o termin într-un minut.

În momentul în care sosi şi Angela, cu părul ud în urma duşului din care fusese întreruptă, vizitatorii se găseau înăuntru deja de douăsprezece minute.

Pe stradă erau în total patru turişti, iar el speră că aceştia aveau să dispară în curând.

– Ai vreo armă? o întrebă Charles în timp ce-şi scotea pistolul Walther.

Angela îşi trase pulpana hainei în spate ca să-i arate un SIG Sauer într-un toc atârnat de umăr.

– Ţine-l acolo. Dacă o să trebuiască să împuşcăm pe cineva, ar fi mai bine s-o fac eu. Eu pot să dispar, tu nu.

– Carevasăzică ai grijă de mine.

– Da, Angela. Am grijă de tine.

Ea îşi ţuguie buzele.

– În plus, ţi-e frică că n-o să fiu în stare să-l împuşc, spuse ea.

Privirea îi căzu pe mâna tremurândă cu care Charles îşi ţinea arma.

– Numai că nu sunt sigură că o să fii în stare să tragi cu precizie.

El strânse patul pistolului până când i se mai domoli tremuratul.

– Tu treci acolo, îi spuse el, indicându-i cadrul unei uşi amplasate în spate, vizavi de intrarea în *palazzo*. O să-l încadrăm. Când iese afară, îl arestăm. E simplu ca bună ziua.

– Simplu ca bună ziua, replică ea tăios, după care se îndreptă spre cadrul uşii arătate de el în timp ce, slavă Domnului, turiştii părăseau acea stradă.

Imediat ce ea nu se mai găsi în raza vizuală, el îşi privi din nou mâna.

Bineînţeles că ea avea dreptate. Angela Yates avea de obicei dreptate. El nu putea s-o ţină tot aşa, şi nici n-avea s-o facă. Era o slujbă mizerabilă, era o viaţă mizerabilă.

Se deschise uşa de la intrarea în *palazzo*.

Chelul de Nikolai o deschise, malacul rămânând însă înăuntru, zăriindu-i-se doar mâneca de la costumul făcut la comandă, care ţinea uşa voluminoasă de lemn, astfel încât femeia gravidă – a cărei frumuseţe Charles putea să o vadă acum, ochii ei verzi şi strălucitori scrutând piaţeta – să poată trece pragul, păşind pe piatra cubică. După care apăru şi Dawdle, ţinând-o de cot. El îşi arăta din plin cei şaizeci şi doi de ani, dacă nu mai mult.

Bodyguardul închise uşa după ei, iar femeia se întoarse să-i spună ceva lui Dawdle, însă bărbatul nu-i răspunse. Se uita la Angela, care ieşise din cadrul uşii unde stătuse ascunsă şi alerga în direcţia lui.

– Frank! strigă ea.

Charles pierduse startul. O luă şi el la fugă, cu Walther-ul în mână.

Parcă din cer, se auzi o vocea masculină strigând într-o engleză cursivă:

– *Şi pe ea chiar o iubesc, nemernicule!*

După care aerul fu săgetat de un ţipăt prelung şi acut, asemănător şuieratului unui motor cu aburi.

Spre deosebire de celelalte trei persoane de pe stradă, Charles nu ridică privirea. Precis erau doar nişte elemente de distragere a atenţiei, obişnuite în situaţii de genul acesta şi fără nici o semnificaţie. El se repezi înainte. Femeia însărcinată, cu ochii aţintiţi în sus, ţipă şi făcu un pas în spate. Frank Dawdle era înţepenit locului. Poalele hainei largi a Angelei căzură în momentul în care ea se opri din alergat şi deschise gura, fără să scoată însă nici un sunet. Nu departe de gravidă, ceva roz se izbi de pământ. Era ora 10.27 dimineaţa.

Împleticindu-se, Charles se opri şi el. Probabil că era o bombă. Însă bombele nu aveau culoare roz şi nici nu se loveau de pământ în felul acela. Explodau sau se izbeau de sol cu zgomot puternic. Chestia asta roz căzu cu o bufnitură surdă, jalnică. Iar el îşi dădu seama că era un corp omenesc. Pe o parte, întinsă în cuprinsul petei de sânge de pe piatra cubică, el zări nişte păr lung, împrăştiat – era fata cea frumuşică pe care o văzuse noaptea trecută pe terasă.

Se uită în sus, însă terasa era din nou pustie. Femeia însărcinată ţipă din nou, se împiedică şi căzu pe spate.

Frank Dawdle scoase un pistol şi trase de trei ori, orbeşte, sunetul reverberând dintre pietre, după care se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă. Angela ţâşni după el, strigând:

– Stai! Frank!

Charles Alexander era antrenat să continue acţiunea odată începută chiar şi aunci când se confrunta cu situaţii imprevizibile, însă ceea ce văzuse – fata în cădere, împuşcăturile, bărbatul care-o rupsese la fugă –, fiecare lucru în parte părea să aibă darul de a-l zăpăci.

Cum de nimerise femeia însărcinată în situaţia asta?

Brusc, simţi că i se răie respiraţia, însă ajunse la ea. Femeia continua să ţipe. Era roşie la faţă, îşi dădea ochii peste cap. Cuvintele ei alcătuiau un amestec de neînţeles.

El simţi o durere stranie în piept, aşa că se aşeză cu greutate pe pavaj, lângă ea. Abia în acel moment observă sângele. Nu cel al fetei – aceasta se găsea de partea cealaltă a femeii isterice –, ci sângele său. Vedea cum o pată roşie i se întindea pe cămaşă.

„Ce mai chestie!“ Era extenuat. Pârâiaşe roşii umpleau spaţiile dintre pietrele cubice. „Sunt mort.“ Mult înspre stânga, Angela alerga după silueta lui Frank Dawdle, care începea să se estompeze în depărtare.

Printre zgomotele indescifrabile scoase de femeia însărcinată, el distinse un cuvânt:

– *Nasc!*

Se uită spre ea clipind năuc şi vrând să spună: „Dar eu sunt pe moarte, nu te pot ajuta“. După care citi disperarea de pe figura ei transpirată. Ea chiar voia să rămână în viaţă. De ce?

– Am nevoie de-un doctor! strigă femeia.

– Eu... începu el, apoi îşi curmă vorba şi se uită în jur.

Angela şi Dawdle dispăruseră din vedere, se auzeau doar nişte paşi repezi, după un colţ îndepărtat.

– Adu' dracului un doctor! ţipă femeia, aproape de urechea lui.

De după colţul acela îndepărtat, Charles auzi trei pocnituri scurte provenind de la pistolul SIG Sauer al Angelei.

Îşi scoase telefonul. Femeia era îngrozită, aşa că-i spuse în şoaptă:

– Totul o să fie bine.

Sună la 118, numărul de urgenţe medicale din Italia. Într-o italiană pedantă, pe un ton mult prea scăzut din cauza plămânului care îl durea, oferi lămuriri cum că o femeie năştea pe Rio Terrá Barba Fruttariol. I se promise că va primi ajutor. Închise telefonul. Sângele lui nu mai forma o reţea pe pământ; alcătuia deja o baltă lunguiaţă.

Femeia era mai calmă acum, însă continua să aibă respiraţia întretăiată. Părea disperată. Când el o apucă strâns de mână, ea îl strânse la rândul ei cu o putere neaşteptată. Dincolo de burta ei umflată, Charles se uită la fata moartă îmbrăcată în roz. În depărtare, reapăru silueta micuţă a Angelei, cocârjată, mergând ca un om beat.

– Cine mama naibii eşti? reuşi gravida să-l întrebe în cele din urmă.

– Ce?

Ea se opri puţin ca să-şi regleze respiraţia, scrâşnind din dinţi.

– Ai o armă.

Încă mai ţinea Walther-ul în mâna cealaltă. Îi dădu drumul; acesta căzu pe pavaj cu un zdrăngănit puternic, pe când privirea lui Charles începu să se înceţoşeze, apărându-i roşu în faţa ochilor.

– Ce... spuse ea, după care expiră printre buzele ţuguiate, suflând de trei ori. Ce mama naibii eşti?

El vru să răspundă, dar se înecă, aşa că făcu o pauză şi o strânse şi mai tare de mână. Încercă din nou să vorbească.

– Eu... sunt Turist, rosti el, deşi, în timp ce leşina pe piatra cubică, ştia că de-acum nu mai era.

PARTEA ÎNTÂI

PROBLEME ALE BRESLEI INTERNAŢIONALE A TURIŞTILOR

MIERCURI, 4 IULIE – JOI, 19 IULIE 2007

1

Tigrul. Era genul de poreclă ce se folosea în Asia de Sud-Est sau în India, motiv pentru care Compania presupuse mult timp că asasinul era asiatic. Abia după 2003, când sosiseră acele câteva fotografii şi fuseseră verificate, toată lumea îşi dăduse seama că era de fapt de origine europeană. Ceea ce dăduse naştere la întrebarea: De ce Tigrul?

Psihologii Companiei, lucru deloc surprinzător, nu putură să cadă de acord. Adeptul teoriilor lui Freud susţinuse că exista o disfuncţie sexuală pe care asasinul încerca să o ascundă. Altul considerase că făcea referire la mitul chinezesc al „băieţilor tigri", băieţii care se transformau treptat în tigri, când intrau în pădure. O analistă din New Mexico înaintase propria teorie conform căreia porecla provenea din simbolul tigrului aparţinând amerindienilor, ce semnifica „încredere, spontaneitate şi putere". Teorie pe care adeptul lui Freud o pusese sub semnul întrebării printr-o notă succintă: „De când s-a aciuat tigrul în America de Nord?"

Lui Milo Weaver nu-i păsa. Tigrul, care acum călătorea sub numele de Samuel Roth (paşaport israelian cu nr. 6173882, născut la 19.06.1966), sosise în Statele Unite din Mexico City, pe aeroportul din Dallas, iar Milo îşi petrecuse ultimele trei nopţi pe urmele sale, într-un Chevy[1] închiriat pe care îl luase de la Dallas International. Câteva indicii, nişte simple chestiuni de detaliu, îl făcuseră să continue să meargă spre sud-est, spre periferia unui New Orleans afectat de uragan, după care o cotise spre nord prin

[1] Chevrolet

Mississippi până noaptea trecută, lângă Fayette, când la o oră târzie Tom Grainger îl sunase din New York.

– Am o informaţie caldă, amice! Au pus mâna pe-un Samuel Roth în Blackdale, Tennessee... arestat pentru violenţă conjugală.

– Violenţă conjugală? Nu poate fi el.

– Descrierea se potriveşte.

– Am înţeles.

Milo cercetă harta pătată cu cola ce fâlfâia în vântul cald al nopţii. Găsi Blackdale, un punctuleţ mărunt, mărunt.

– Anunţă-i că vin. Spune-le să-l bage la izolator. Dacă au izolator.

În momentul în care intră valvârtej în Blackdale în dimineaţa Zilei Independenţei, se aflau cu el în maşină numai paharele ceruite şi cutiile mototolite de la McDonald's achiziţionate în ultimele trei zile, biletele de taxare de pe autostradă, învelitoarele de bomboane şi două sticle goale de votcă Smirnoff – însă nici un chiştoc de ţigară; măcar îşi ţinuse promisiunea făcută faţă de soţia sa. În portofelul său burduşit adunase mai multe chitanţe ce-i schiţau traseul parcurs: cina de la un Fuddruckers din zona Dallasului, grătarul de la Louisiana, motelurile din Sulphur, Louisiana şi Brookhaven, Mississippi, şi o grămadă de chitanţe de la benzinărie plătite cu cardul de credit al Companiei.

Lui Milo n-ar fi trebuit să-i placă Blackdale. Nu reprezenta nici pe departe genul său de metropolă de la începutul secolului XXI, cu care era atât de obişnuit. Pierdut în pustietatea vegetală din districtul Hardeman, între parcul lui Elvis din Memphis şi cotul unde râul Tennessee trasează graniţa dintre Mississippi şi Alabama, Blackdale nu arăta deloc promiţător. Mai mult, abia în momentul în care intră în orăşel la volanul maşinii îşi dădu seama că nu avea nici o şansă să poată ajunge la spectacolul micilor talente organizat cu ocazia zilei de 4 Iulie, la care participa şi fiica sa în după-amiaza aceea, în Brooklyn.

Cu toate astea, îi plăcu Blackdale, şi-i plăcu şi şeriful de aici, Manny Wilcox pe numele său. Reprezentantul legii, supraponderal şi transpirat, manifestă o ospitalitate surprinzătoare faţă de cineva

provenind din rândurile celei mai disprețuite profesii, și nu întrebă nimic despre jurisdicție sau despre în a cui responsabilitate era de fapt prizonierul lor. Asta ridică puțin starea de spirit a lui Milo. Limonada mult prea dulce adusă de un ajutor de șerif cu mustață pe care îl chema Leslie îi ridică și mai mult moralul. Secția de poliție era aprovizionată din plin cu răcitoare portocalii cu capacitatea de patruzeci de litri, cu robinet, pregătite de soția lui Wilcox, Eileen. Era exact ceea ce îi trebuia stării de mahmureală a lui Milo.

Manny Wilcox își șterse transpirația de pe tâmple.

– O să trebuiască să-mi semnezi, înțelegi.

– Bineînțeles, nici o problemă, zise Milo. Mi-ai putea spune cum l-ați prins?

Wilcox își ridică paharul, privi atent condensul de pe sticlă, după care strâmbă din nas.

Milo nu făcuse duș de două zile, iar expresia de pe figura șerifului trăda că acest lucru este evident.

– Noi n-am avut nimic de-a face. Gagica lui... Kathy Hendrickson. O prostituată din Orleans. Probabil că nu i-a plăcut modul lui de a face sex. A sunat la Urgențe. A spus că tipu-i un criminal. Că o bătea.

– Așa, pur și simplu?

– Așa, pur și simplu. L-am înhățat aseară târziu. Bănuiesc că așa ați aflat, de la dispeceratul de la Urgențe. Târfa avea câteva vânătăi și-o buză sângerândă. Urme proaspete. Lui i-am verificat numele după înscrisurile din pașaport. Israelian. După care i-am găsit altul în mașină. *Iii*-talian.

– Fabio Lanzetti, spuse Milo.

Wilcox își depărtă mâinile aspre într-un gest grăitor.

– Vezi că știi? Tocmai îl băgasem în celulă când ne-au sunat oamenii voștri.

Era aproape de necrezut. Cu șase ani în urmă, complet dezechilibrat și trăind sub o altă identitate, Milo dăduse prima oară peste Tigru în Amsterdam. De-a lungul următorilor șase ani, individul fusese reperat și pierdut în Italia, în Germania, Emiratele Arabe, în Afghanistan și în Israel. Acum, fusese prins într-un

motel de ocazie de lângă graniţa cu Mississippi, dat în gât de o prostituată din Louisiana.

– Nimic altceva? îl întrebă el pe şerif. Nu v-a mai vândut nimeni altcineva vreun pont? Doar femeia?

Guşa de sub bărbia lui Wilcox fremătă.

– Asta-i tot. Însă tipul ăsta, Sam Roth... măcar ăsta-i numele lui real?

Milo decise că şeriful merita ceva pentru ospitalitatea sa.

– Manny, nu suntem siguri *care* este numele său. De fiecare dată când apare pe radarul nostru, numele e altul. Însă prietena lui s-ar putea să ştie ceva. Ea unde-i acum?

Şeriful se jucă stânjenit cu paharul său umed.

– S-a întors la motel. N-am avut nici un motiv s-o reţinem.

– O vreau şi pe ea aici.

– Leslie poate să se ducă s-o ia, îl asigură Wilcox. Însă, ia spune-mi... şeful tău a pomenit ceva despre asta... băiatului ăstuia chiar i se zice Tigrul?

– Dacă este cine credem noi că este, da. Aşa i se spune.

Wilcox mormăi amuzat.

– Acum nu prea mai e tigru. Mai mult o pisicuţă. În plus, se mişcă ciudat, parcă n-are vlagă-n el.

Milo îşi termină limonada, iar Wilcox îi mai oferi încă una. Era clar cum de poliţia devenise dependentă de băutura făcută în casă a doamnei Wilcox.

– Nu te lăsa păcălit, domnule şerif! Ţi-aduci aminte ce s-a întâmplat anul trecut, în Franţa?

– Cu preşedintele lor?

– Cu ministrul de externe. Iar în Germania a fost chestia aia cu conducătorul unui grup islamist.

– Un terorist?

– Un lider religios. Maşina lui a explodat cu el înăuntru. Şi la Londra omul ăla de afaceri...

– Cel care a cumpărat linia aeriană! strigă Wilcox, bucuros să ştie măcar de acesta. Nu-mi spune că păcăliciul ăsta l-a omorât şi pe el. *Trei* oameni?

– Aceştia sunt cei trei din ultimul an pe care în mod categoric putem să-i punem pe seama lui. Lucrează în branşă de cel puţin zece ani.

Atunci când şeriful îşi ridică intrigat sprâncenele, Milo îşi dădu seama că-i destăinuise destule. N-avea de ce să-l înspăimânte pe omul ăsta.

– Însă, după cum ţi-am spus, domnul şerif, trebuie să vorbesc cu el ca să fiu sigur.

Wilcox ciocăni cu încheieturile degetelor în birou, suficient de tare ca să cutremure monitorul computerului.

– Ei bine, atunci hai să mergem să vorbeşti cu el!

2

Şeriful mutase trei beţivani şi doi indivizi acuzaţi de violenţă domestică în celula comună, lăsându-l singur pe Samuel Roth, într-o încăpere mică din cărămidă, cu o uşă de oţel şi fără geamuri. Milo privi prin fereastra cu zăbrele a uşii. Un tub fluorescent, aprins, lumina din tavan patul îngust şi toaleta din aluminiu.

Să numeşti operaţiunea sa de căutare a Tigrului o adevărată obsesie ar fi fost o dovadă de lipsă de imaginaţie, după cum punea Grainger problema. În 2001, curând după ce se refăcuse la Viena de pe urma rănilor produse de gloanţe şi se retrăsese din Turism, Milo hotărâse că, în vreme ce colegii săi de muncă se dedicaseră găsirii Celui Mai Faimos Musulman din Lume undeva în Afghanistan, el avea să-şi dedice timpul unor întruchipări mult mai concrete ale terorismului. Actele teroriste, prin definiţie, erau crude şi omorau la întâmplare. Însă, atunci când cineva precum bin Laden sau al-Zarqawi aveau nevoie ca o persoană anume să fie suprimată, asemenea restului lumii, apelau la profesionişti. În branşa asasinilor de profesie, nu existau prea mulţi mai buni decât Tigrul.

Aşa că, de-a lungul ultimilor şase ani, de la biroul lui micuţ de la etajul douăzeci şi doi din sediul Companiei de pe Avenue of the Americas, îi călcase pe urme acestui individ în diferite oraşe ale lumii, neajungând însă niciodată suficient de aproape încât să-l poată aresta.

Acum, iată-l în faţa lui pe omul din dosarul jenant de subţire pe care Milo îl cunoştea atât de bine, stând confortabil pe un pat de fier, cu spatele la perete şi cu picioarele întinse cu dezinvoltură, îmbrăcat în salopetă portocalie. Samuel Roth, sau Hamad al-Abari,

sau Fabio Lanzetti – sau alte cinci nume de care ştiau ei. Asasinul nu păru curios să vadă cine-l spionează; braţele îi rămaseră încrucişate la piept atunci când Milo intră.

– Samuel, spuse Milo în timp ce un ajutor de şerif încuia uşa în urma sa.

Nu se apropie, aşteptă doar ca bărbatul să se uite la el.

Chiar şi în lumina aceasta ce crea nişte umbre stridente şi îi îngălbenea pielea, faţa lui Roth îi aduse în minte cele trei fotografii de la birou. Una din Abu Dhabi, în calitate de al-Abari, cu trăsăturile pe jumătate ascunse de un turban alb. O a doua de la Milano, în calitate de Lanzetti, la o cafenea de pe Corso Sempione, stând de vorbă cu un bărbat cu o barbă roşcată pe care nu fuseseră niciodată în stare să-l identifice. A treia era un instantaneu dintr-o înregistrare cu o cameră video de supraveghere de lângă o moschee din Frankfurt, unde amplasase o bombă sub un Mercedes-Benz de culoare neagră. Fiecare imagine pe care şi-o amintea se potrivea cu sprâncenele groase şi obrajii supţi, cu ochii negri şi fruntea înaltă şi îngustă.

Câteodată o mustaţă sau o barbă îi ascundea o bună parte din faţă, însă acum singura sa mască era o barbă nerasă de trei zile care-i crescuse până în susul pometilor. Pielea îi era pătată în lumina neonului, cojindu-se de la o mai veche supraexpunere la soare.

Milo rămase lângă uşă.

– Samuel Roth – ăsta-i numele pe care-l vom folosi pentru moment. E mai uşor de pronunţat.

Drept răspuns, Roth se rezumă să clipească.

– Ştii de ce sunt aici. N-are deloc legătură cu problemele tale cu femeile. Vreau să ştiu de ce eşti în Statele Unite.

– *Как вас зовут, мудаки?*[1] întrebă Roth.

Milo făcu o grimasă. Trebuia să efectueze toată procedura. Cel puţin o schimbare de limbă avea să le protejeze discuţia de urechile acestor băieţi din Tennessee. Îi răspunse în rusă:

– Sunt Milo Weaver, de la Agenţia Centrală de Informaţii[2].

---

[1] Cum te numeşti, ticălosule? (în lb. rusă, în orig.)

[2] Central Intelligence Agency – CIA

Samuel Roth făcu o faţă de parcă ar fi fost cel mai ciudat nume pe care îl auzise vreodată.

– Ce-i?

– Îmi pare rău, spuse Roth într-o engleză fluentă. Ridică o mână. Chiar şi după toată tevatura asta, nu mă aşteptam să meargă.

Avea accentul neregulat şi monoton al unei persoane cu prea multe lucruri care să-i preocupe mintea.

– Ce nu te aşteptai să meargă?

– Sunt norocos că măcar îmi amintesc de tine. Am uitat o grămadă de lucruri zilele astea.

– Dacă nu-mi răspunzi la întrebări, o să-ţi fac rău. Sunt autorizat s-o fac.

Ochii prizonierului se măriră; erau injectaţi şi obosiţi.

– Există un singur motiv pentru care ai risca să intri în ţară. Pe cine ar trebui să omori?

Roth îşi molfăi partea interioară a obrazului, după care îi spuse pe un ton laconic:

– Poate pe tine, angajat al Companiei!

– Suntem pe urmele tale încă de la Barcelona – ştii asta? Te-am urmărit până în Mexico, pe urmă în Dallas şi apoi maşina aia închiriată spre New Orleans, de unde ţi-ai luat prietena. Poate că voiai doar să ştii dacă supravieţuise Katrinei. Ai trecut la paşaportul tău italian – Fabio Lanzetti – înainte să revii la cel iniţial, când te-ai înapoiat în Mississippi. Schimbarea numelor e o şmecherie drăguţă, însă nu lipsită de riscuri.

Roth îşi ridică semeţ capul.

– Tu ar trebui să ştii asta, nu-i aşa?

– Ar trebui?

Samuel Roth îşi şterse buzele uscate cu degetele, înăbuşindu-şi tusea. Vorbi greoi, cu o voce congestionată.

– Am auzit multe despre tine. Milo Weaver – cunoscut şi sub alte nume. Alexander, de exemplu. Îl aţinti cu degetul pe Milo. Ăsta-i numele pe care-l ştiu cel mai bine. Charles Alexander.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, rosti Milo pe cel mai nepăsător ton cu putinţă.

– Ai o poveste lungă, continuă Roth. Una interesantă. Ai fost Turist.

Urmă o înălţare din umeri.

– Oricui îi place să meargă în vacanţă.

– Ţi-aduci aminte de 2001? Înainte ca musulmanii ăia să pună afacerea pe butuci. Amsterdam. Pe vremea aia, nu-mi făceam griji decât cu privire la oameni ca tine, indivizi care lucrează pentru guverne, stricându-mi mie ploile. Dar în zilele alea... Roth clătină abătut din cap.

Milo îşi amintea anul 2001 mai bine decât o sumedenie de alţi ani.

– N-am fost niciodată la Amsterdam, minţi el.

– Eşti un tip ieşit din comun, Milo Weaver. Am văzut dosarele foarte multor oameni, însă tu... nu există un *punct central* al poveştii tale.

– Punct central?

Milo făcu doi paşi, apropiindu-se la o lungime de braţ de prizonier.

Pleoapele lui Roth căzură peste ochii săi injectaţi.

– Nu există nici o *motivaţie* legată de evenimentele din trecutul tău.

– Bineînţeles că există! Maşinile de viteză şi fetele. Nu-i asta şi motivaţia ta?

Lui Samuel Roth păru să-i placă replica. Îşi şterse gura din nou ca să-şi ascundă un zâmbet larg; pe deasupra pometilor arşi de soare, ochii săi păreau apoşi, bolnăvicioşi.

– Ei bine, în mod sigur nu eşti motivat de binele persoanei tale, căci altfel ai fi în altă parte. Probabil la Moscova, acolo unde au grijă de agenţii lor. Cel puţin, unde agenţii ştiu cum să aibă grijă de ei înşişi.

– Asta eşti tu? Rus?

Roth ignoră întrebarea.

– Poate că nu vrei decât să fii de partea învingătorilor. Unora le place să ţină pasul cu istoria. Însă istoria e înşelătoare. Monolitul de azi va fi un morman de pietre mâine. Ba nu, continuă el, clătinând

din cap. Nu-i nici asta. Cred că acum îi eşti loial familiei tale. Asta ar avea sens. Soţiei şi fiicei tale. Tina şi... Stephanie, nu-i aşa?

Cu o mişcare involuntară, Milo îl apucă pe Roth de cămaşă, de partea cu nasturi, ridicându-l de pe pat. Fiind atât de aproape, observă că faţa uscată a bărbatului, cu piele decojită, era plină de ulceraţii. Astea nu erau arsuri de la soare. Cu mâna cealaltă, îl apucă pe Roth de fălci ca să-i ţină faţa nemişcată. În respiraţia omului persista un iz de putreziciune.

– Nu-i nevoie să le aducem pe ele în discuţia asta, spuse Milo, după care îi dădu drumul.

Când Roth căzu înapoi pe patul de fier, se lovi cu capul de perete.

Cum de inversase individul ăsta direcţia interogatoriului?

– Încercam doar să fac conversaţie, spuse Roth, frecându-se la ceafă. Ştii, de-asta sunt aici. Ca să te văd pe tine.

În loc să-l ia la întrebări pe tema asta, Milo se îndreptă spre uşă. Ieşind din cameră, putea măcar să strivească singura dorinţă formulată de Roth.

– Unde te duci?

Bun; părea îngrijorat. Milo bătu în uşă, iar unul dintre ajutoarele şerifului începu să acţioneze încuietoarea.

– Aşteaptă! strigă Roth. Am informaţii pentru tine!

Milo trase de uşă deschizând-o cu o mişcare hotărâtă în timp ce Roth striga din nou:

– *Aşteaptă!*

Nu-şi încetini paşii. Ieşi din încăpere şi se îndepărtă, în vreme ce ajutorul de şerif trântea uşa de oţel.

3

Căldura înăbuşitoare a amiezii parcă-l lovea în moalele capului pe când îşi făcea de lucru cu noul telefon Nokia primit de la Companie, la care încă mai învăţa să butoneze; găsi într-un final numărul dorit. Stând între o maşină alb-albastră parcată şi tufişurile uscate din jurul secţiei de poliţie, se uită cum norii de furtună începeau să umple cerul.

Grainger îi răspunse tăios:

– *Ce e?*

Vocea lui Tom Grainger sună iritată, precum cea a oamenilor treziţi brusc din somn, însă era aproape prânzul.

– Am verificat, Tom. El e.

– Bun. Bănuiesc că nu vorbeşte, aşa-i?

– Nu prea. Însă încearcă să mă enerveze. A văzut un dosar de-al meu. Ştie de Tina şi de Stef.

– Dumnezeule! Cum de-a aflat?

– Există şi o prietenă de-a lui. S-ar putea ca ea să ştie ceva. S-au dus deja s-o aducă aici. După câteva secunde de tăcere, Milo continuă: Numai că e bolnav, Tom! Bolnav de-a binelea. Nu-s sigur c-ar putea să călătorească.

– Ce are?

– Încă nu ştiu.

Când Grainger oftă, Milo şi-l imagină lăsându-se pe spate în scaunul său ergonomic ultrasofisticat, uitându-se pe geam la conturul clădirilor profilate pe cerul de deasupra Manhattanului. Stând cu faţa la clădirile prăfuite din cărămidă spălăcită dispuse de-a lungul străzii principale din Blackdale – dintre care jumătate, deşi scoase

din uz, erau totuşi acoperite cu steaguri de Ziua Independenţei –, Milo se simţi deodată invidios.

– Ca să ştii şi tu... ai o oră la dispoziţie să-l faci să vorbească, îi precizează Grainger.

– Nu mai spune.

– Ba-ţi spun. Nu ştiu ce dobitoc de la Langley a trimis un e-mail pe serverul deschis. Am petrecut ultima jumătate de oră aburindu-i pe cei de la Departament[1] cu tot felul de pretexte. Dacă mai aud încă o dată cuvântul „jurisdicţie", o să fac o criză de isterie.

Milo se îndepărtă câţiva paşi atunci când un ajutor de şerif se sui în maşina de poliţie şi porni motorul. Se întoarse înspre uşile duble de sticlă ale secţiei de poliţie.

– Speranţele mele se leagă de prietena lui. Indiferent ce joc face, n-o să joace după regulile mele până când nu-l am cu ceva la mână. Sau dacă n-o să-l constrâng.

– Poţi s-o faci acolo?

Milo se gândi la asta în timp ce maşina de poliţie demara, iar o alta parca în locul ei. S-ar fi putut ca şeriful să închidă ochii la un tratament dur, însă nu era sigur cu privire la ajutoarele acestuia. Prea se uitau cu ochii căscaţi la el.

– O să văd după ce fata o să fie aici.

– Dacă cei de la Departament n-ar fi ţipat la mine toată dimineaţa, ţi-aş fi spus să-l scoţi din puşcărie şi să-l trimiţi pachet încoace. Însă n-avem de ales.

– Crezi că ei n-o să-l împartă cu nimeni?

Şeful său mormăi ceva nedesluşit.

– *Eu* sunt cel care nu vrea să-l împartă cu nimeni. Fii băiat de treabă şi lasă-i să se bucure de el, însă indiferent ce reuşeşti să-l faci să-ţi spună e exclusiv pentru noi. În regulă?

– Am priceput.

---

[1] În original, Homeland prescurtare a United States Department of Homeland Security (Departamentul de Securitate Internă), structură formată în 2003 prin reorganizarea mai multor agenţii guvernamentale pentru a asigura apărarea centralizată a Statelor Unite împotriva ameninţărilor teroriste din interiorul şi din afara ţării după atacurile din 11 septembrie 2001. (n.tr.)

Milo observă că ajutorul de şerif mustăcios care tocmai cobora din maşină era Leslie, cel trimis s-o aducă pe Kathy Hendrickson.

Omul era singur.

– Hai că te mai sun, spuse Milo şi închise. Apoi se adresă ajutorului de şerif: Unde-i fata?

Leslie îşi ţinea pălăria cu boruri largi în mâini, învârtind-o cu nervozitate.

– A plecat de la motel, domnule. Aseară târziu, la câteva ore după ce i-am dat drumul.

– Înţeleg, domnule ajutor de şerif. Mulţumesc.

În vreme ce se reîntorcea în secţie, Milo sună acasă, ştiind că la acea oră n-avea să fie nimeni acolo ca să-i răspundă. Tina urma să verifice mesajele de la serviciu, îndată ce avea să îşi dea seama că el întârzia. Fu scurt şi concis. Îi părea rău că rata spectacolul lui Stephanie, însă nu-şi exageră sentimentul de vină. De altfel, săptămâna viitoare urmau să meargă împreună la Disney World, iar el va avea o grămadă de timp la dispoziţie să se revanşeze faţă de fiica sa. Îi sugeră să-l invite pe tatăl biologic al lui Stephanie, Patrick. „Şi s-o filmezi, da? Vreau s-o văd şi eu."

Îl găsi pe Wilcox în camera de relaxare, luptându-se cu dozatorul de răcoritoare.

– Credeam că eşti fidel limonadei, Manny!

Wilcox îşi drese glasul.

– Sunt sătul până peste cap de lămâi. Agită spre el un deget scurt şi gros şi adăugă: Dacă-i spui ceva neveste-mii, îţi fac fundul arşice!

– Hai să facem un târg, spuse Milo venind mai aproape. Nu-i suflu o vorbă nevestei tale dacă mă laşi o oră singur cu prizonierul tău.

Wilcox se îndreptă de spate, îşi trase capul înapoi şi se uită cu luare-aminte la el.

– Vrei să spui *singur-singurel?*

– Da.

– Şi crezi că-i o idee bună?

– De ce nu?

Şeriful Wilcox îşi scărpină ceafa cărnoasă; gulerul său bej devenise maro din cauza transpiraţiei.

– Ei bine, ziarele vă mănâncă pe pâine, băieţi! În fiecare zi apare alt prostovan care latră despre corupţia din CIA. Adică eu, unul, ştiu *să-mi ţin* gura, însă, într-un orăşel ca ăsta...

– Nu-ţi face griji. Ştiu ce fac.

Şeriful îşi ţuguie buzele, deformându-şi nasul borcănat.

– E o problemă de securitate naţională, nu-i aşa?

– De cel mai înalt nivel naţional, Manny! Şi cel mai înalt nivel de securitate.

4

Când Milo se întoarse în celulă, Samuel Roth se ridică de pe pat ca şi cum aşteptase discuţia respectivă şi îl însufleţea brusc un izvor neaşteptat de energie.

– Salutare din nou, spuse el de îndată ce uşa fu închisă.

– Cine ţi-a arătat dosarul meu?

– Un prieten. Un fost prieten, spuse Roth, după care făcu o pauză. Bine, cel mai mare duşman al meu. Un individ extrem de periculos.

– Eu îl ştiu?

– Nici măcar *eu* nu-l ştiu! Nu l-am întâlnit niciodată personal. Doar pe trimisul lui.

– Aşadar e un client.

Roth zâmbi, buzele sale uscate crăpându-se.

– Exact. Mi-a dat nişte rapoarte scrise cu privire la tine. Un cadou, după cum a spus el, pentru nişte necazuri în care mă băgase. Mi-a zis că tu ai fost cel care mi-a dat peste cap operaţiunea de la Amsterdam. De asemenea, mi-a mai spus că tu te ocupai în general de mine. Şi, bineînţeles, ăsta-i motivul pentru care sunt aici.

– Eşti *aici,* spuse Milo, ajungând în centrul celulei, fiindcă ai bătut o femeie şi ai crezut că n-o să ţi-o coacă pentru asta.

– Serios, chiar crezi asta?

Milo nu răspunse; amândoi ştiau că scenariul era puţin probabil.

– Sunt *aici,* zise Roth, făcând semn cu mâna înspre zidurile de beton, deoarece am vrut să vorbesc cu Milo Weaver, cunoscut cândva drept Charles Alexander. Numai cu tine. Tu eşti singurul

om din Companie care m-a oprit vreodată cu adevărat. Aşa că mi-ai câştigat respectul.

– În Amsterdam.

– Da.

– Amuzant lucru.

– Chiar?

– Acum şase ani, în Amsterdam, eram burduşit cu amfetamine. Complet drogat. Nu ştiam nici pe jumătate din ceea ce făceam.

Roth se uită la el, după care clipi nedumerit.

– Pe bune?

– Voiam să mă sinucid. Am încercat să intru în bătaia armei tale doar ca să-mi pun capăt zilelor.

– Foarte bine, spuse Roth, analizând informaţiile proaspăt primite. Atunci fie n-am fost niciodată atât de bun pe cât credeam, fie tu eşti atât de bun, încât m-ai învins beat şi fără să judeci. Aşadar... rămâne cum am stabilit. Acum te respect şi mai mult. Iar sentimentul ăsta e ceva rar şi minunat.

– Voiai să stai de vorbă cu mine. De ce n-ai pus mâna pe-un telefon?

Asasinul clătină din cap cu hotărâre.

– Asta, după cum ştii, nu se poate face. Aş fi fost dat pe mâna unui funcţionar timp de-o oră şi ar fi trebuit să-i răspund la întrebări. Apoi, dacă nu mi-ar fi închis, l-ar fi chemat pe Tom – Tom Grainger, corect? – şi după aia ar fi fost implicat tot departamentul. Nu. Eu te-am vrut doar pe tine.

– Cu toate astea, există modalităţi mai uşoare. Modalităţi mai ieftine.

– Banii nu mai înseamnă nimic pentru mine, rosti Roth pe un ton nerăbdător. Mai mult de-atât, a fost distractiv. A trebuit să-ţi mai dau o ultimă şansă. Nu o urmărire atât de dificilă încât să mă pierzi definitiv, dar nici atât de uşoară încât FBI-ul sau Departamentul de Securitate Internă să fi dat peste mine când am sosit în Dallas. Nu, a trebuit să las în urmă nişte indicii în afara ţării, pe care tu – fiindcă ai fost responsabil de cazul meu în aceşti ultimi ani – aveai să le observi. După care a trebuit să te plimb prin

toată ţara asta imensă. Sperasem să batem drumul tocmai până la Washington, sau până la casa ta din Brooklyn, însă n-a fost să fie. O groază de lucruri n-au fost să fie. Voiam să merg *mai departe*. Voiam să te pun serios la treabă.

– De ce?

– Dacă aş avea timp, îi explică Roth, aş fi evaziv cu tine, căci e bine ştiut că nici un agent secret, de o minimă decenţă, nu crede nimic din ce i se spune. Se impune ca orice agent operativ să-şi determine subiectul anchetei să-i dezvăluie lucruri cu forţa, sau, chiar şi mai bine, să le descopere el însuşi, fără ca măcar subiectul să-şi dea seama că i-a scăpat ceva, că a dat pe de lături. Însă, din păcate, nu mai e timp. Trebuie s-o fac aici, în micuţul Blackdale, şi trebuie să fiu direct, de vreme ce mâine n-o să mai fiu prin preajmă.

– Pleci undeva?

Din nou se ivi zâmbetul acela.

Milo nu era pregătit să creadă aşa ceva. Bineînţeles că ţinea de mândria sa care se opunea ideii că în ultimele trei zile cineva îl dusese de nas.

– Şi Kathy Hendrickson?

– Nu ştie decât că am plătit-o gras pentru reprezentaţia ei. A, da... şi pentru vânătăi. Nu ştie de ce. Zău, chiar nu ştie nimic, spuse Roth, după care respiraţia întretăiată i se transformă într-o tuse cu expectoraţii.

Imediat ce-i trecu, se uită la mână.

– Oho, făcu el arătându-i lui Milo palma stropită cu sânge. Vine mai repede decât speram.

– Ce anume?

– Moartea mea.

Milo se holbă la faţa Tigrului, la ce ar fi vrut să creadă că sunt simptomele unei adaptări mai dificile la clima statelor sudice. Ochi injectaţi, extenuare şi pielea în sine. Paloarea aia gălbuie nu provenea de la lumina fluorescentă.

– Ce ai?

– SIDA.

– Înţeleg.

Lipsa de compasiune nu-l deranjă pe Roth.

– Am vorbit cu niște doctori din Elveția... la Clinica Hirslanden, din Zürich. Poți să verifici dacă vrei. Caută un anume Hamad al-Abari. Nemții ăia din munți sunt deștepți. Beneficiau de nu știu ce procedură nouă ca să examineze rata evoluției bolii prin numărarea celulelor T – ceva de genul ăsta. Așa pot să afle când am contactat virusul HIV. S-a dovedit că acum cinci luni. În februarie. Asta mă plasează undeva în Milano.

– Ce făceai în Milano?

– M-am întâlnit cu persoana mea de contact. Intermediarul pe care l-am pomenit mai devreme. Se folosește de numele de Jan Klausner, însă nu poate vorbi acceptabil în germană sau în cehă. După accent, s-ar putea să fie olandez. În jur de patruzeci și cinci de ani. Barba roșcată este singurul lucru adevărat la el.

Milo își aminti de fotografia din dosarul lui Fabio Lanzetti: Milano, Corso Sempione, cu un tip bărbos.

– Avem o poză cu voi doi.

– E un început bun.

– Ți-a dat ceva de făcut?

– Îmi dă de lucru de ani de zile. De fapt, primul angajament a venit acum șase ani, la scurt timp după Amsterdam. O surpriză. Mi-am făcut griji că vestea eșecului meu o să umble din gură în gură, că n-o să mai am de muncă. Însă atunci și-a făcut apariția Jan. Angajamentele nu aveau caracter regulat – unul sau două pe an –, însă erau bine plătite. Ultima lui comandă a fost pentru ianuarie. O misiune în Khartoum. Mullahul Salih Ahmad.

Milo se gândi retrospectiv. Sudanul. Ianuarie.

În ianuarie, mullahul Salih Ahmad, un cleric radical și popular, cunoscut pentru discursurile incendiare pro-al-Qaeda, dispăruse. Două zile mai târziu, cadavrul strangulat al acestuia fusese găsit în propria grădină din spatele casei. Fusese o știre la nivel internațional preț de aproximativ cinci minute, pusă rapid în umbră de permanentul război civil din regiunea vestică Darfur, însă în Sudan continuase a fi o chestiune extrem de zbuciumată, iar vina fusese dată pe președinte, Omar al-Bashir, care rareori îi lăsa pe critici să

rămână în prim-plan sau în libertate. Urmaseră demonstraţii, reprimate de poliţişti înarmaţi şi echipaţi pentru o intervenţie în forţă. În ultima lună, mai mult de patruzeci de persoane fuseseră ucise în cadrul luptelor de stradă.

– Cine te-a angajat?

Roth părea tot mai secătuit de energie şi se uita lung, fără o ţintă anume, dincolo de cel care-l interoga. Milo nu se deranjă să-l scoată din transă, deşi îşi imagina maşinile de teren pline de oamenii de la Departamentul de Securitate Internă apropiindu-se în mare grabă, pe drumurile prăfuite din Tennessee.

Într-un final, Roth clătină din cap.

– Îmi pare rău. Doctorii îi spun demenţă determinată de SIDA. Pierd şirul lucrurilor, uit diverse chestii. Abia mai pot să merg, zise el, reuşind cu greu să înghită în sec. Unde rămăsesem?

– La mullahul Salih Ahmad. Cine te-a angajat să-l omori?

– Ah, da!

Prin intermediul unei convulsii provocate de durere, Roth păru bucuros că încă mai putea să-şi amintească asta.

– Ei bine, n-am ştiut cine, nu-i aşa? Aveam o persoană de contact, Jan Klausner, probabil olandez la origine, cu barba roşcată, spuse el, fără să-şi dea seama că se repeta. Nu mi-a pomenit nimic despre cine îl angajse. Nu făcea altceva decât să-mi dea banii, iar mie îmi convenea. Însă după aia a fost afacerea cu Ahmad, iar şeful lui Jan m-a tras în piept la bani. N-a plătit decât două treimi. Klausner a spus c-a fost din cauza faptului că n-am respectat instrucţiunile, ce-mi cereau să-i *înfierez* nişte pictograme chinezeşti pe corp.

– Chinezeşti? îl întrerupse Milo. De ce chinezeşti?

– Bună întrebare, însă nimeni nu m-a lămurit. Klausner s-a rezumat să mă întrebe de ce n-am făcut-o. La urma urmei, chiar am avut un fierar care să-mi facă matriţele. Totuşi, din păcate, Sudanul nu are experţi în domeniu, iar ce-am primit s-a dovedit a fi făcut din aluminiu. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Când le-am încălzit, pictogramele pur şi simplu s-au topit... Tuşi din nou, ca şi cum corpul său n-ar fi fost capabil să emită atât de multe cuvinte deodată.

Apoi continuă: Nici urmă de chinezării... asta a fost motivaţia lui Klausner pentru faptul că şeful său mi-a plătit mai puţin.

Urmă un alt acces de tuse.

Milo băgă mâna în buzunarul sacoului şi scoase o sticluţă.

– Votcă.

– Mulţumesc.

Asasinul luă o duşcă zdravănă, ceea ce-l făcu să expectoreze şi mai mult sânge pe salopeta sa portocalie de puşcăriaş, însă nu lăsă sticluţa din mână. Ridică un deget până când termină cu tuşitul, după care spuse:

– Mai bine să-i dau drumul mai repede, nu?

– Şi ce spuneau pictogramele?

– Ceva de genul: „După cum ţi-am promis, sfârşitul". Ciudat, ei?

Milo încuviinţă din cap.

– Aş fi putut să trec peste toate astea, şi chiar m-am gândit s-o fac. Însă asta-i o afacere păguboasă. Dacă lumea află că am lăsat un client să mă tragă în piept, atunci... Îşi şterse buzele pătate de sânge. Înţelegi tu.

– Desigur.

Roth tuşi din nou, mai puţin chinuit de data asta.

– Oricum, am crezut, din motive evidente, că au fost chinezii. Ei au investit miliarde în ţara aia pentru petrol, ei sunt cei care furnizează arme guvernului. Vor să-şi protejeze investiţia. Însă după aia... da. Am văzut ziarele. Toată lumea a crezut că preşedintele a făcut-o. Îl hărţuia pe Ahmad de ani de zile. Aşa am crezut şi eu, corect? Că el era patronul lui Jan Klausner, cel puţin pentru contractul ăsta.

Clipi de câteva ori necontrolat, iar Milo se temu că îl pierdea din nou în peisaj, însă Roth îşi reveni.

– Sunt un tip impulsiv când e vorba de munca mea. Pe alţii asta îi transformă în nişte rataţi, dar, într-un fel sau altul, eu am reuşit să folosesc trăsătura asta în interesul meu. Deciziile pripite fac parte din meserie asta, nu crezi?

Milo nu-l contrazise.

– Preşedintele al-Bashir, după cum s-a dovedit, se afla într-o vizită diplomatică la Cairo. Aşadar, fără să stau pe gânduri, am zburat acolo. Stătea într-o vilă elegantă, cu toate măsurile de securitate. Însă eu sunt Tigrul, corect? Am găsit o cale să pătrund înăuntru. Să intru până în inima casei. L-am găsit în dormitorul lui, din fericire singur. Şi i-am pus o întrebare: „Omar, de ce nu mă plăteşti?“ Însă ascultă la mine, Milo Weaver! După ce-am discutat ca mutul cu surdul pe tema asta în jur de douăzeci de minute, mi-am dat seama că omul nu ştia nimic. Dacă-l voia pe Ahmad mort? Bineînţeles! Individul îi stătea ca o sulă în coaste. Însă i-a comandat el uciderea? Roth clătină din cap. Din păcate, nu. Aşa că am dispărut ca vântul şi ca gândul.

Luă o nouă gură din votca lui Milo, ţinând-o puţin pe limbă înainte să se ducă uşurel pe gât. Se uită la sticluţă.

– Rusească?

– Suedeză.

– E bună.

Din nou, Milo rămase în aşteptare.

După o altă înghiţitură ca o doză medicinală, Roth spuse:

– Am reconsiderat problema şi am hotărât ca-n locul lui să-l caut pe Jan Klausner. Am făcut nişte cercetări – mai cunosc şi eu nişte persoane, mă-nţelegi. Oameni care pot fi de ajutor. Am aflat că Jan Klausner era înregistrat în Paris, însă sub numele de Herbert Williams, american. M-am dus la adresa respectivă, care bineînţeles că era falsă, iar asta, din câte cred, a fost o mişcare greşită din partea mea. Probabil c-am fost reperat. Peste o săptămână, Jan – sau Herbert – m-a contactat. Deja se făcuse februarie. M-a rugat să vin din nou la Milano ca să-mi recuperez şi restul banilor. Patronul lui îşi dăduse seama de greşeala făcută.

– Aşa că te-ai dus, spuse Milo, neputând să-şi stăpânească interesul.

– Banii sunt bani. Sau, mă rog, obişnuiau să fie.

Acelaşi rânjet, acum încărcat de oboseală.

– A mers ca uns. Ne-am întâlnit într-o cafenea – pe paisprezece februarie –, iar el mi-a dat o sacoşă de cumpărături plină de euro.

De asemenea, mi-a mai dat, în semn de scuză, un dosar referitor la Milo Weaver, cunoscut cândva drept Charles Alexander. „Dușmanul tău jurat, îmi spune el. Omul ăsta se află pe urmele tale de mai bine de cinci ani." Roth se încruntă, după care întrebă: De ce-ar face asta, Milo? De ce mi-ar da dosarul tău? Ai vreo idee?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Roth își ridică, apoi își coborî sprâncenele în fața acestui mister.

– Abia mai târziu, în Elveția, odată ce mi-au spus cu aproximație momentul în care am fost infectat, mi-am amintit ce se întâmplase. Vezi tu, la cafenea erau scaune de metal. Din bare de aluminiu. Foarte frumoase, însă, la un moment dat, în timp ce ne beam cafeaua, am simțit o mică pișcătură de la scaun. Aici, spuse el atingându-se în partea interioară a coapsei drepte. Împuns prin pantaloni, chiar în piciorul drept. Am crezut că nu era decât un defect de fabricație, o așchie mică din metal. A curs și sânge. Klausner, continuă Roth, clătinând din cap, aproape amuzat când își amintea acestea, a luat-o pe chelneriță deoparte și a început să urle la ea. I-a spus că prietenul lui – referindu-se la mine – voia să-i dea în judecată. Bineînțeles că tipa era frumușică – ca toate chelnerițele din Milano – și a trebuit să calmez lucrurile.

– Așa crezi că te-ai pricopsit cu boala?

Roth înălță din umeri cu oarece efort.

– Cum altfel? Sunt sigur că știi din dosarul tău că sunt abstinent sexual și că nu-mi injectez droguri.

Milo intenționă să nu răspundă, însă admise într-un final:

– Dosarul pe care-l avem despre tine e foarte subțire.

– Oo!

Vestea păru să-i facă plăcere asasinului.

În tot răstimpul acesta, Milo rămăsese în picioare în centrul camerei. Poziția devenise însă incomodă, așa că se așeză la capătul patului, lângă picioarele lui Roth. Pe buza de sus a asasinului zări sticlind o dâră subțire de secreție nazală.

– Cine crezi că-i patronul lui Klausner?

Roth se uită lung la el, gândindu-se la întrebare.

– E greu de spus. Toate angajamentele pe care le-am primit de la el păreau să nu aibă nici o legătură între ele, nici o noimă, la fel ca şi povestea ta personală. M-am întrebat întotdeauna asta: domnul Klausner-Williams reprezintă un grup sau mai multe grupuri? Am tot oscilat între cele două variante, iar în cele din urmă am decis că reprezintă un grup, spuse Rorh, după care făcu o pauză, probabil pentru efectul dramatic. Jihadul Islamic Global.

Milo dădu să spună ceva, însă renunţă. În cele din urmă, întrebă:

– Şi asta te deranjează?

– Sunt un meseriaş, Milo! Singurul lucru care mă îngrijorează este dacă pot să aduc la îndeplinire contractul.

– Aşadar, teroriştii te-au plătit să scapi de mullahul Salih Ahmad, unul de-al lor. Asta vrei să spui?

Roth dădu din cap aprobator.

– Crimele de natură publică şi cele de natură privată servesc unor scopuri diferite. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine. Doar nu crezi că singura tehnică abordată de al-Qaeda este să burduşească nişte puştani cu bombe şi să-i trimită în raiul celor neprihăniţi, nu-i aşa? Bineînţeles că nu. Iar situaţia din Sudan... la început, n-am putut s-o înţeleg. După care am început să stau cu ochii pe ea. Cine are o poziţie de superioritate acum? Ignoră Darfurul pentru moment. Vorbesc despre capitală. Khartoum. Insurgenţii extremişti musulmani, ei sunt cei care au câştigat. Ei beneficiază de un sprijin al publicului fără precedent. Uciderea lui Ahmad reprezenta probabil cel mai bun cadou pe care-l puteau primi nemernicii ăia vreodată, iar prin înfierarea corpului său cu o pictogramă chinezească ar fi fost şi mai bine... ca să dea vina pe investitorii chinezi care-l susţin pe preşedinte. Roth clătină din cap. Mulţumită mie, Paradisul islamic s-a înfăptuit într-o clipită.

Judecând după trăsăturile sale, nimeni nu ar fi fost în stare să spună în ce măsură îl entuziasmau sau nu veştile respective pe Milo. Adresase toate întrebările pe un ton imperturbabil, specific anchetatorului profesionist, ca şi cum nici un răspuns nu era mai important decât altul. În aceeaşi manieră, el spuse:

– E ceva ce nu înţeleg, Roth. Ai aflat că, acum cinci luni, ai fost infectat cu HIV. Ai aflat asta într-o clinică elveţiană. Acum, eşti pe moarte din cauza asta. De ce nu faci tratament împotriva virusului? Ai putea să mai trăieşti zeci de ani de-acum înainte.

Fu rândul lui Roth să afişeze o figură inexpresivă în timp ce studia chipul lui Milo.

– Probabil că dosarul vostru referitor la mine chiar este unul foarte mic. Într-un final, îi explică: „Ştiinţa creştinismului purifică fântâna în vederea purificării cursului de apă".

– Cine a spus asta?

– Eşti credincios, Milo? Vreau să spun, altcuiva în afara familiei tale.

– Nu.

Roth păru să ia asta în serios, ca şi cum s-ar fi întrebat cine alesese calea mai bună.

– E ceva foarte dificil. Credinţa are puterea de a te convinge să faci lucruri pe care n-ai vrea să le faci.

– Pe cine citezi?

– Mary Baker Eddy. Fac parte din Biserica Scientologică a lui Hristos[1].

Înghiţi din nou nodul din gât, cu greutate.

– Mi se pare foarte surprinzător, admise Milo.

– Bineînţeles că ţi se pare, dar oare de ce? Câţi gangsteri catolici există pe lume? Câţi ucigaşi musulmani? Câţi îngeri ai morţii iubitori de Tora[2]? Poate că n-am trăit la înălţimea preceptelor Bisericii, însă în mod sigur o să mor după ele. Dumnezeu a găsit de cuviinţă să mă trăsnească – şi de ce n-ar face-o? Dacă aş fi în locul Lui, aş fi făcut-o cu mulţi ani în urmă. Roth tăcu o vreme, apoi spuse: Fireşte că doctorii ăia elveţieni au crezut că sunt nebun. Aproape că m-au obligat să mă supun tratamentelor. Mă tot găseau afară, sub un copac, rugându-mă în genunchi. Puterea rugăciunii... nu mi-a salvat trupul, însă s-ar putea să-mi salveze sufletul.

---

[1] Fondată în 1879 de Mary Baker Eddy, această sectă propovăduia posibilitatea vindecării oamenilor şi a salvării vieţilor lor numai prin credinţă. (n.tr.)

[2] Principiile şi legile religiei iudaice (n.tr.)

– Şi ce spune Mary Baker Eddy despre răzbunare? întrebă Milo, iritat de această neaşteptată criză de efuziune morală.

Bănuia că asta era ceea ce li se întâmpla ucigaşilor precum Tigrul, tipi introvertiţi care evitau până şi intimitatea sexului. Nu exista nimeni care să se îndoiască de spusele tale, nimeni care să-ţi aducă aminte că nu tot ce îţi ieşea pe gură era neapărat ceva înţelept. Insistă:

– De-aia eşti aici, corect? Vrei să mă răzbun pe persoana care te-a ucis.

Roth se gândi un moment, ridică un deget (Milo observă sânge pe încheietura lui) şi rosti cu intonaţie:

– „Să pleci de la premisa că păcatul, pofta trupească, ura, invidia, făţărnicia, răzbunarea îţi vor influenţa obligatoriu viaţa este o greşeală îngrozitoare. Viaţa şi ideea Vieţii, Adevărul şi ideea Adevărului nu i-au făcut niciodată pe oameni bolnavi, păcătoşi sau supuşi morţii." Îşi coborî mâna. Răzbunarea n-are nici un rost în sine, însă poate că dreptatea are. Înţelegi? Ţi-am spus tot ce ştiam despre el. Nu-i mult, însă tu eşti un tip deştept. Ai resurse. Cred că poţi să-i dai de urmă.

– Cum rămâne cu banii? spuse Milo. Cum ţi i-a dat Klausner? Întotdeauna într-o sacoşă?

– A, nu, spuse Roth, mulţumit că Milo îl întreba. De obicei, eram direcţionat spre o bancă. Unde să mă duc şi să golesc un cont. Băncile s-au tot schimbat, fiecare cont fiind deschis pe un alt nume, însă întotdeauna am fost trecut drept codeţinător. Sub numele de Roth.

Milo se uită la bărbatul din faţa sa. Având în vedere toate cadavrele pe care Samuel Roth le lăsase în urma sa de-a lungul anilor, această ultimă dorinţă a lui avea ceva bizar.

– Poate că mi-a făcut un serviciu. A închis câteva dintre cazurile mele omorându-te. Poate că acest Klausner îmi este prieten.

– Ba nu, spuse Roth insistent. *Eu* am făcut asta pentru tine. Aş fi putut să mor în anonimat la Zürich. În mod sigur ar fi fost mai pitoresc. Astfel, îţi dau o mână de ajutor. Poate că o să-mi dai şi tu o mână de ajutor. Doar eşti Turist. Poţi să-l prinzi.

– Nu mai sunt Turist.

– Asta-i ca şi cum ai spune „Nu mai sunt criminal". Poţi să-ţi schimbi numele, să-ţi schimbi fişa postului – poţi chiar să devii un familist cu apucături burgheze, Milo. Însă în realitate nu se schimbă nimic.

Fără să-şi dea seama, Tigrul exprimase una dintre cele mai mari temeri ale lui Milo Weaver. Înainte să i se poată citi frica pe chip, schimbă subiectul.

– Te doare?

– Foarte tare. Aici. Roth îşi atinse pieptul. Şi aici, zise, atingându-se la vintre. E ca şi cum ai avea metal în sânge. Îţi aduci aminte tot ce ţi-am spus?

– Răspunde-mi la o întrebare, vrei?

– Dacă pot.

Era o întrebare pe care Milo şi-o repetase de şase ani încoace, de când se hotărâse să-şi concentreze eforturile asupra asasinului ale cărui gloanţe încercase odată să le înfrunte. Aflase o grămadă de lucruri despre Tigru, chiar mergând până într-acolo încât să găsească urmele primului său asasinat dovedit, din noiembrie 1997, în Albania. Adrian Murrani, preşedintele în vârstă de treizeci de ani al regiunii Sineballaj. Toată lumea ştia că Murrani fusese ucis la comanda neocomuniştilor aflaţi la putere – în anul respectiv surveniseră multe morţi subite în Albania –, însă în cazul acesta asasinul fusese angajat din străinătate. În ciuda martorilor oculari şi a numeroaselor dovezi fizice adunate de la asasinatele care urmaseră, Milo nu ajunsese niciodată atât de aproape încât să găsească răspunsul la cel mai misterios lucru legat de acest om:

– Cine eşti, de fapt? Noi n-am reuşit niciodată să-ţi aflăm numele real. Nici măcar nu ţi-am descoperit naţionalitatea.

Tigrul zâmbi din nou, îmbujorându-se la faţă.

– Presupun că asta-i un fel de victorie, nu-i aşa?

Milo admise că era o chestie impresionantă.

– Răspunsul e în dosarele voastre. Undeva în turnul ăla ce dă spre Avenue of the Americas. Vezi tu, singura diferenţă între tine şi mine este că alegem modalităţi diferite de a ne anunţa retragerea.

Pentru scurt timp lui Milo i se învălmăşiră gândurile în cap, înainte să înţeleagă.

– Ai fost Turist.

– Fraţi de arme, spuse Roth, cu un zâmbet imens. Iar mai încolo, o să-ţi doreşti să fi pus altă întrebare. Ştii care-i asta?

Milo, încă şocat de trecutul lui Roth în sânul Companiei, n-avea idee care ar fi putut fi aceea. După care întrebarea îl străfulgeră, căci era una simplă, iar felul de-a fi al asasinului era atât de firesc.

– De ce „Tigrul"?

– Întocmai! Însă adevărul e dezamăgitor: habar n-am. Cineva, undeva, l-a folosit prima oară. Poate un ziarist, nu ştiu. Bănuiesc că, după Şacalul, aveau nevoie de un nume de animal. Dădu din nou din umeri, ceea ce păru să-i producă durere. Bănuiesc c-ar trebui să fiu bucuros că n-au ales un vultur sau un arici. Şi nu... înainte să te gândeşti să mă întrebi, lasă-mă să te asigur că nu mi-au spus aşa după cântecul celor de la Survivor[1].

Milo zâmbi fără să vrea.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, continuă Roth. Care-i părerea ta despre Cartea Neagră?

– Care Carte?

– Nu te mai preface, te rog!

În cadrul unui grup restrâns din rândurile Turismului, Cartea Neagră era similară cu Sfântul Graal. Era ghidul secret al supravieţuirii, despre care se zvonea că fusese „plantat" de un Turist pensionat, în douăzeci şi unu de exemplare ascunse în toată lumea. Poveştile despre Cartea Neagră erau la fel de vechi ca şi Turismul însuşi.

– E-o aiureală, spuse Milo.

– Aici suntem de acord, replică Roth. Când am început să lucrez pe cont propriu, m-am gândit că s-ar putea să fie folositoare, aşa că am petrecut câţiva ani căutând-o. E rodul unor oameni cu o imaginaţie prea bogată. Poate că Langley a răspândit la început zvonul sau poate c-a fost vreun Turist plictisit. Însă ideea e bună.

– Aşa crezi?

---

[1] Trupă rock din anii 1980, al cărei hit reprezentativ este *Eye of the Tiger* (n.tr.)

– Sigur că da. Ceva stabil, durabil şi direct în lumea noastră nebună şi confuză. O biblie pentru a trăi.

– Din fericire pentru tine, tu ai Biblia cea adevărată.

Roth încuviinţă din cap, iar când vorbi din nou vocea îi sună foarte hotărâtă.

– Te rog. Noi doi suntem duşmani... înţeleg asta. Însă crede-mă, cel care mi-a făcut asta e mult mai rău decât mine. Vrei măcar să cercetezi povestea?

– De acord, spuse Milo, nesigur de cât de mult avea să dureze promisiunea sa.

– Bun.

Samuel Roth se aplecă în faţă şi-l bătu uşor pe Milo pe genunchi, după care se sprijini cu spinarea de perete. Cu simplitate, fără nici un alt gest deosebit, îşi încleştă dinţii. Ceva îi scrâşni în gură, ca o nucă spartă, iar Milo simţi izul amărui, de migdale, din respiraţia lui Roth. Era un miros cu care se întâlnise de câteva ori în viaţă, în faţa unor oameni fie complet fanatici, fie înspăimântaţi peste măsură. Calea cea mai grea sau cea mai uşoară de a rezolva lucrurile, în funcţie de propria filozofie de viaţă.

Ochii străbătuţi de firişoare roşii ai asasinului se măriră, suficient de tare pentru ca Milo să-şi poată vedea imaginea reflectată în ei. Roth se scutură brusc de trei ori, într-o succesiune rapidă, iar Milo îl prinse înainte să cadă de pe patul de fier. Capul cu tentă gălbuie îi căzu pe spate, cu buzele albe de spumă. Milo ţinea în braţe un cadavru.

Îi dădu drumul pe pat, îşi şterse mâinile de pantaloni şi se întoarse de-a-ndărătelea la uşă. Trecuseră ani buni de când nu se mai confruntase cu aşa ceva, însă, chiar şi atunci, când vedea morţi mult mai des, nu se obişnuise vreodată cu asta. Îngreunarea subită a celui decedat. Răcirea rapidă a corpului. Fluidele care se scurgeau din cadavru (iată – salopeta portocalie a lui Roth se închisese la culoare în dreptul vintrelor). Dispariţia bruscă a cunoştinţei, a tot ceea ce trăise persoana respectivă, indiferent de cât de vrednică de dispreţ sau de virtuoasă fusese. Nu conta că numai cu un minut mai înainte voise să ia în râs falsa pioşenie a acestui om. Nu asta

era ideea. Ideea era că, între pereţii acestei celule de beton, o lume întreagă încetase deodată să mai existe. Într-o clipită, chiar în faţa sa. Asta era moartea.

Milo îşi reveni din zăpăceală când uşa de care se sprijinise cu spatele se clătină. Se trase înapoi astfel încât şeriful Wilcox să poată intra, spunând:

– Ascultă, au venit nişte tipi care... Şeriful îşi curmă brusc vorba. *Hristoase,* murmură el apoi, cu frica întipărită pe faţă. Ce mama naibii *i-ai făcut?*

– Şi-a făcut-o el însuşi. Cu cianură.

– Însă... însă *de ce?*

Milo clătină din cap şi se-ndreptă spre uşă, întrebându-se ce-ar spune Mary Baker Eddy despre sinucidere.

5

Agentul special Janet Simmons se uită cu luare-aminte la Milo peste masa albă plină de zgârieturi din camera de interogatoriu din Blackdale. În ciuda staturii sale, partenerul ei, agentul special George Orbach, era în mod clar inferiorul în relaţia lor. Acesta se tot ridica pentru a părăsi încăperea, întorcându-se apoi adunând destul de neîndemânatic pahare de plastic cu apă, cafea şi limonadă.

Simmons avea un stil de interogare fluid şi implicat, Milo presupunând că aceasta făcea parte din noua tehnică de pregătire de la Departament. Se apleca mult în faţă, cu palmele pe masă, cu excepţia momentelor în care îşi dădea câte o şuviţă din părul său negru pe după ureche. Avea cu puţin peste treizeci de ani, bănuia Milo. Cu trăsături ascuţite, atractive, neafectate decât de un uşor defect la ochiul drept, care-i „fugea" când şi când. Modul în care îşi etala frumuseţea era menit să reducă distanţa psihologică dintre intervievator şi cel intervievat, să elimine pe cât posibil adversitatea. Mersese până într-acolo, încât se prefăcea că nu băga de seamă duhoarea pe care o emana Milo.

După ce îl trimise din nou pe George Orbach să-i găsească nişte lapte pentru cafea, femeia se întoarse spre el.

– Haide, Milo! Suntem de aceeaşi parte a baricadei. Corect?

– Bineînţeles că suntem, Janet!

– Atunci spune-mi de ce Compania acţionează în afara jurisdicţiei sale în acest caz. Spune-mi de ce ne ascunzi nişte secrete.

Limonada delicioasă a doamnei Wilcox începea să-i mărească glicemia lui Milo.

– Ţi-am mai explicat, spuse el. Suntem pe urmele lui Roth de ani de zile. Am aflat că a trecut graniţa în Dallas, aşa că m-am dus la Dallas.

– Şi nu ţi-a dat nici un moment prin minte să ne suni? întrebă arcuind dintr-o sprânceană. Avem chiar şi un birou în Dallas, după cum probabil ştii.

Milo se gândi cum să-i răspundă.

– Eu am decis...

– Eu? Nu mai e Tom Grainger cel care ia deciziile la New York?

– Eu *l-am sfătuit,* se corectă el, că, dacă Departamentul de Securitate Internă ar fi fost pus la curent, aţi fi trimis cavaleria. Tigrul avea să vă repereze imediat şi să dispară în ceaţă. Singura modalitate să-i dăm de urmă era să meargă o singură persoană.

– Adică tu.

– I-am urmărit cazul mult timp. Îi cunosc modul de operare.

– Şi uite cât de bine a funcţionat, spuse Simmons şi îi făcu cu ochiul – *îi făcu cu ochiul!* O altă zi plină de succese pentru Agenţia Centrală de Informaţii!

El refuză să răspundă provocării.

– Încerc să te ajut cât pot, Janet! Ţi-am spus că avea o capsulă de cianură în gură. Nu i-a surâs ideea de a trăi în Gitmo[1], aşa că a spart-o între dinţi. Ai putea să-l acuzi pe şeriful Wilcox că nu i-a făcut o percheziţie a cavităţii bucale, însă nu cred c-ar fi corect.

– A stat de vorbă cu tine. (Tonul ei deveni amabil, iar ochiul său reveni la poziţie.) Aţi discutat. Ajutorul ăla de şerif cu nume de fată...

– Leslie.

– Exact. Mi-a spus că ai fost singur cu el douăzeci de minute.

– Mai degrabă cincisprezece.

– Şi?

– Da?

Într-un mod admirabil, Simmons nu ridică vocea.

– Despre ce-aţi discutat?

---

[1] Denumire colocvială pentru închisoarea Guantanamo, unde sunt închişi cei vinovaţi de acte de terorism (n.tr.)

– Un tip ca ăsta, un asasin supervedetă... are nevoie de mai mult de cincisprezece minute ca să înceapă să vorbească.

– Atunci n-aţi făcut altceva decât să staţi acolo? V-aţi holbat unul la altul?

– I-am pus câteva întrebări.

– L-ai atins?

Milo o privi chiorâş.

– Ai încercat să-i smulgi informaţii cu forţa, Milo?

– Fireşte că nu, răspunse el. E împotriva legii.

Ea păru pe cale să zâmbească, însă se răzgândi.

– Ştii ce cred eu? Cred că tu şi toată Compania sunteţi disperaţi. Că v-aţi pierdut şi fărâma de credibilitate care v-a mai rămas, şi că sunteţi în stare de orice ca să vă mai puteţi lua pensiile. Că aţi merge până într-acolo încât să omorâţi un om pentru asta.

– Sună ca şi cum ai cugetat îndelung la chestia asta.

De această dată ea nu-şi mai reţinu zâmbetul, considerând probabil că glumeşte.

– Spune-mi cu ce vă avea Tigrul la mână de era atât de periculos. Nu cumva îl folosea Tom? Pentru treburile voastre murdare şi mărunte? Nu ştiu ce faceţi voi, băieţi, în turnul ăla al vostru, însă cred că-s nişte chestii foarte urâte.

Pe Milo îl surprinse vehemenţa femeii, însă şi mai mult îl surprinse aerul ei de superioritate.

– Bănuiesc că Departamentul n-are nici un fel de secrete?

– Absolut, însă nu noi suntem cei supuşi unui proces public. Încă n-a venit vremea noastră.

George Orbach intră în încăpere împingând uşa cu umărul, aducând un pumn de pacheţele de hârtie.

– N-au lapte. Doar praf dintr-ăsta.

Janet Simmons păru dezgustată de respectiva veste.

– Nu contează, spuse ea, încrucişându-şi braţele la piept. Domnul Weaver va pleca acum. Am nevoie de un duş ca lumea. Cred că în schimb o să trebuiască să stăm de vorbă cu domnul Grainger.

Milo bătu în masă cu încheieturile degetelor şi se ridică.

– Te rog să nu eziţi să mă contactezi la nevoie, îi spuse el agentei.

– Precis asta-mi va folosi foarte mult.

Furtuna de dimineaţă trecuse la fel de repede precum venise, lăsând în urmă drumuri umede şi aer curat şi jilav. În timp ce şofa, Milo aprinse o ţigară din pachetul de Davidoff pe care cedase ispitei şi-l cumpărase atunci când făcuse plinul de benzină. Primul fum îi dădu o senzaţie de bine, însă imediat după aceea se înecă şi tuşi cu putere, continuând însă să tragă din ţigară. Ar fi făcut orice ca să acopere duhoarea morţii.

N-avea telefonul mobil de suficient timp încât să îşi fi dat seama cum să schimbe sunetul de apel, aşa că, atunci când se trezi la viaţă undeva de-a lungul autostrăzii statale 18 spre Jackson, acesta interpretă o melodie stupidă, sacadată. Verifică să vadă dacă îl suna soţia lui, însă era Grainger.

– Da?

– E-adevărat ce spune javra aia de la Departament? E mort?

– Îhî.

Urmă o pauză.

– Ne vedem azi la birou?

– Nu.

– Atunci o să te prind la aeroport. Avem nişte chestii de discutat.

Milo închise telefonul şi deschise radioul, trecând în revistă fâşâitul posturilor de provincie până când, în mod inevitabil, renunţă şi-şi scoase iPod-ul, la care ascultase în timpul călătoriei sale. Îşi băgă căştile în urechi, accesă lista cu muzică franţuzească şi sări direct la melodia cu numărul cinci.

În cap prinseră a-i răsuna acordurile iuţi şi săltăreţe ale melodiei *Poupée de cire, poupée de son,* interpretată de France Gall, câştigătorul Eurovisionului din 1965, din Luxemburg, şi compuse de Serge Gainsbourg. Era chiar piesa pe care o învăţase pe Stephanie să o cânte pentru spectacolul ei de tinere talente, pe care el îl pierdea.

Îi telefonă Tinei. Intră mesageria vocală personalizată, iar el îi ascultă povestioara în care se scuza că nu putea răspunde şi promisiunea de a suna dacă i se lasă un mesaj. Ştia că ea era deja la spectacol, aşezată lângă un scaun gol, urmărind cum fiica lor interpretează hitul fenomenal al lui Gainsbourg. Nu-i lăsă un mesaj. Nu voise decât să-i audă vocea.

6

Tina nu putea pricepe ce fel de părinţi idioţi s-ar gândi să-şi îmbrace fiica de numai şapte ani în colanţi roz şi o bluză largă, să-i lege o pereche de aripi de înger de culoare roz pe spatele ei fragil, şi după aceea să-i acopere fiecare centimetru de trup cu paiete strălucitoare. Abia puteai să vezi copila din cauza reflexiei reflectoarelor în timp ce ţopăia la stânga şi la dreapta pe scenă, pe nişte ritmuri de dans susţinute de chitare electrice, cântând o versiune piţigăiată a melodiei *I Decide,* din „acel film de succes al studiourilor Disney, *Prinţesa îndărătnică*", după cum le spusese tuturor directoarea. Ar fi putut să fie un cântec bun, însă, de pe locul ei din apropierea centrului sălii de spectacole a Berkeley Carroll School, Tina nu distingea decât bubuitul başilor şi vedea un mic contur strălucitor în formă de fată care se fâţâia de colo-colo pe scena aia dureros de goală.

Însă bineînţeles că aplaudă. O făcură cu toţii. Două persoane se ridicară şi ovaţionară – părinţii cei idioţi, deduse Tina. Lângă ea, pe scaunul ce ar fi trebuit ocupat de Milo, Patrick bătu din palme cu putere şi şopti:

– Incredibil, să fiu al dracului! O să-i sun pe prietenii mei de la Agenţia Artistică Naţională s-o pună pe listă, cât se poate de curând.

Tina nu voise să-l sune pe Patrick, însă, cum Milo nu putuse să vină deşi promisese contrariul, Stef merita o audienţă pe cât de mare posibil.

– Poartă-te frumos, spuse ea.

Milo lăsase pe telefonul de acasă un alt mesaj scurt de-al său, prin care nu se scuza deloc, spunând doar că apăruse o întârziere

neprevăzută. Ca de obicei, nu explicase absenţa survenită în nici un fel, numind-o pur şi simplu „întârziere".

„Bine, se gândise ea. Ratează tu spectacolul pentru tinere talente al fiicei tale şi eu o să-l aduc pe tatăl ei adevărat."

După care însuşi Milo îi sugerase să-l sune pe Patrick. „Pentru Stef. Şi s-o filmezi, bine?"

Asta mai domolise furia Tinei – asta şi faptul că, de trei zile încoace, Patrick tot încercase să le facă pe ea şi pe Stephanie să se întoarcă la el. Milo, plecat în călătoria asta a lui neaşteptată şi total neclară, nu avea nici cea mai vagă idee ce se petrecea.

Reacţia ei la încercarea iniţială a lui Patrick fusese să plece cu telefonul în bucătărie astfel încât fiica sa să nu o audă spunând:

– Eşti *drogat,* Patrick?

– Bineînţeles că nu, răspunsese fostul ei... *prieten* suna copilăreşte, numai că ei nu fuseseră niciodată căsătoriţi. Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? Ştii ce părere am despre droguri.

– Fac pariu c-ai dat totuşi pe gât câteva pahare de scotch.

– Ascultă, spusese el, încercând să pară rezonabil. Mă uit în urmă acum... mă uit în urmă la tot ce a fost. Mă uit în urmă peste ani şi ani. Şi ce văd? Doi ani luminoşi. Singurii doi ani în care am fost fericit cu-adevărat. Cu tine. *Asta-i* ceea ce vreau să-ţi spun. Niciodată nu mi-a fost mai bine de-atât.

– Îmi place Paula, îi zisese ea în timp ce, dusă pe gânduri, freca petele de pe chiuveta de aluminiu cu un burete. E o fată deşteaptă. N-o să ştiu niciodată de ce s-a măritat cu tine...

– Ha, *ha,* răspunsese el, iar în momentul acela ea ştiuse că era băut.

Îl auzea cum trăgea câte un fum dintr-o *cigarillo* din alea puturoase de-a lui.

– Sunt cel mai mare măscărici al secolului, continuase el. Însă gândeşte-te puţin. Gândeşte-te la mine. Adu-ţi aminte cât de îndrăgostiţi eram.

– Ia stai puţin. Unde *este* Paula?

Un alt fum tras cu nesaţ din *cigarillo.*

– Asta mă întrebam şi eu.

Deodată, se clarificase totul.

– Te-a părăsit. Şi, după şase ani, tu te întorci fuga la mine? *Probabil* că eşti beat turtă, Pat! Sau extrem de idiot.

Pe scenă, un băiat într-un costum de Superman îşi spunea monologul, unul extrem de peltic, ale cărui cuvinte erau greu de descifrat. Patrick se trase mai aproape de ea.

– Puştiul o să zboare în curând. I se vede coarda prinsă de centură.

– Ba n-o să zboare deloc.

– Dacă o s-o facă, o să-i cumpăr primul martini din viaţa lui.

Faţa prelungă a lui Patrick şi barba de trei zile, încărunţită, îl făcuseră să câştige nişte clienţi în plus la firma de avocatură Berg & DeBurgh. Aceştia considerau că el, spre deosebire de babalâcii ăia de parteneri ai săi, arăta plin de vitalitate. Zilele astea însă, cu cearcăne vineţii sub ochii obosiţi, arăta mai degrabă disperat decât plin de vitalitate. Paula Chabon, franţuzoaica de origine libaneză plesnind de sex-appeal care îşi comercializa propria linie de bijuterii în mici magazine tip boutique aflate în numeroase capitale ale lumii, se mutase la Berlin. Un fost iubit o convinsese să se întoarcă la el. Mai mult ca orice pe lume, Patrick voia să creadă că era în stare de acelaşi lucru, că putea s-o convingă pe Tina să se întoarcă şi ea la el. Chiar că era patetic.

Superbăiatul îşi încheie monologul alergând de-a lungul scenei într-un zbor simulat, însă pelerina îi atârna trist pe spinare, iar pe Patrick îl enervă faptul că picioarele nu i desprinseseră de pe pământ.

– Porneşte camera video, îi spuse Tina după aplauzele obligatorii.

Patrick scoase o minicameră de luat vederi Sony din buzunar. Când o porni, ecranul cu diagonala de cinci centimetri se lumină.

Fără să se gândească la ce făcea, Tina îi puse mâna pe genunchi.

– Iat-o şi pe Micuţa Domnişoară!

Însă mai întâi îşi făcu apariţia directoarea de la Berkeley Carroll, chiorându-se la cartonaşul pe care îl ţinea în mână.

– Vă rog să o primim cu căldură pe eleva noastră din clasa întâi, Stephanie Weaver, ce ne va cânta... Femeia se încruntă, încercând

să înţeleagă ce scria pe cartonaş, apoi zise: Pää-pii dă sirk, pää-pii dă son.

Valuri de râsete străbătură audienţa. Tina se înroşi la faţă. Cum de putuse nemernica asta să nu înveţe mai întâi cum se pronunţă?

Directoarea chicoti şi ea.

– Franceza mea nu mai este ce-a fost odată. Însă, în engleză, titlul este *Păpuşa de ceară, păpuşa de rumeguş,* melodie scrisă de Serge Gainsbourg.

Mulţimea aplaudă cuviincios şi, în timp ce directoarea ieşea de pe scenă, intră Stephanie, păşind neceremonios, dar mândru spre centru. Era fără nici o îndoială cea mai bine îmbrăcată dintre toţi cei care se perindaseră pe scenă. Milo îşi petrecuse un weekend întreg cu Stephanie în cartierul Greenwich Village bântuind prin prăvăliile retro în căutarea unei rochii şi a unor ciorapi adecvaţi. După aceea, el căutase pe internet coafuri de la mijlocul anilor 1960. Tina considerase că totul era puţin cam exagerat, iar ideea îmbrăcării copilului lor într-un stil vechi de patruzeci de ani i se păruse cam pretenţioasă – însă acum, văzând cum nuanţele maronii ale rochiei prespălate şi ciorapii lungi în dungi străluceau, nu foarte puternic, în lumina reflectoarelor, şi cum părul ei drept şi curbat la margini, tuns de jur împrejur până la nivelul bărbiei, atârna perfect...

Lângă ea, uitându-se la fiica lor, Patrick rămăsese fără grai.

Se auzi un declic dinspre difuzoare, un CD învârtindu-se şi după aceea o melodie orchestrală care se amplifică şi se transformă într-un val de sunet cu un ritm rapid. Stephanie începu să cânte cuvintele acelea franţuzeşti ce creau o armonie perfectă.

Je suis une poupée de cire,
Une poupée de son

Când nu mai reuşi să-şi focalizeze privirea asupra fiicei sale, Tina îşi dădu seama că plângea. Milo avusese dreptate în tot acest timp. Era minunat. Privea înspre Patrick, care se uita cu gura căscată la ecranul acela mititel, murmurând:

– Uau!

Poate că în cele din urmă asta avea să-l convingă că Milo era un tip OK, în ciuda celor spuse de el cu o zi în urmă, când o sunase la birou, la Biblioteca de Arhitectură şi Arte Frumoase Avery de la Columbia University.

– Nu-mi place de el.

– Poftim? îi replicase Tina tăios, deja iritată. Ce-ai spus?

– De Milo.

Ea îşi dăduse seama că Patrick intra într-o stare euforică de după-amiază, poate în urma unuia dintre faimoasele sale prânzuri la care bea câte cinci martini.

– De Milo Weaver vorbesc. N-am avut niciodată încredere în el, nici în relaţia cu tine şi în mod sigur nu în cea cu fiica mea.

– Nici măcar n-ai încercat vreodată să-ţi placă de el.

– Dar tu ce *ştii* despre el? Nu-i decât un tip pe care l-ai cunoscut în Italia, corect? De *unde* e de loc?

– Ştii bine toată povestea. Părinţii lui au murit. El este din...

– Carolina de Nord, o întrerupse Patrick. Da, da. Şi cum se face că n-are pic de accent sudist?

– A călătorit mai mult decât crezi tu.

– Ai dreptate. Un călător. Cât despre orfelinat... mi-a spus că a fost la Căminul de Băieţi Saint Christopher. Locul ăla a ars din temelii în 1989. Foarte convenabil, nu crezi?

– Cred că e foarte convenabil pentru tine că ştii toate lucrurile astea, Pat! Ai fost cam băgăcios.

– Sunt îndreptăţit să-mi bag nasul acolo unde este în joc soarta fetei mele.

Tina încercase să-şi scoată din cap conversaţia respectivă, dar continua să o bântuie în timp ce Stephanie cânta, vocea ei auzindu-se foarte clar în incinta sălii de spectacole. Tina nici măcar nu ştia la ce se referea cântecul, însă era minunat.

– Uite ce-i, Pat. Aş putea să mă plâng despre cum m-ai părăsit când eram însărcinată şi aveam cea mai mare nevoie de tine, însă nu mai sunt deloc furioasă din pricina asta. Felul în care s-au aranjat până la urmă lucrurile... Sunt *fericită*. Milo se poartă foarte

frumos cu noi, o iubeşte pe Stephanie ca pe propria fiică. Înţelegi ce-ţi spun?

Tonalitatea lui Stephanie se ridică, iar muzica o însoţi. Aproape că ţipă ultimele versuri, după care se cufundă în tăcere. Câteva note finale ale muzicii, în timp ce Stephanie se legăna în acelaşi dans nonşalant pe care France Gall îl făcuse în cadrul spectacolului de Eurovision pe care Milo îl descărcase de pe YouTube. Arăta atât de bine, gătită şi pusă la punct.

– Uau! repetă Patrick.

Tina fluieră, ridicându-se în picioare şi strigând, agitându-şi entuziasmată pumnul în aer. Câţiva alţi părinţi se ridicară la rândul lor şi aplaudară, iar Tinei nu-i păsă dacă făceau asta doar din politeţe. Se simţi străbătută de fiori. Lui Milo i-ar fi plăcut foarte mult.

7

Pentru Companie, ultimul an şi jumătate fusese groaznic. Nimeni nu putea spune cu exactitate de unde pornise ghinionul, ceea ce însemna că vina era pasată în sus şi-n jos pe scara ierarhică în funcţie de starea de spirit a publicului larg, făcându-se câte o pauză pentru a pune capăt unei cariere sau alteia. Camerele de filmat ale posturilor de ştiri soseau pentru a fi martore la pensionările timpurii şi la concedierile motivate cam penibil.

Înainte să depăşească momentul şi să îşi vadă de viaţă, aceşti şomeri umiliţi mai treceau pe la câte o masă rotundă organizată duminica dimineaţa la televiziune pentru a răspândi şi a accentua şi mai mult acuzaţiile. Era cazul fostului director adjunct, un spion de carieră cu grai mieros, acum excesiv de înverşunat, care exprimase cel mai bine consensul general.

– Irakul, firește! În primul rând, preşedintele ne acuză de faptul că îi furnizăm informaţii proaste. Ne acuză că nu l-am ucis pe Osama bin Laden înainte de marea sa lovitură de imagine. Ne acuză că din îmbinarea acestor două eşecuri a rezultat un război dezastruos, nesfârşit, de parcă noi i-am fi indicat dumnealui Irakul pe hartă. Noi ne apărăm cu fapte – *fapte,* luaţi aminte – şi deodată aliaţii preşedintelui din Congres încep să ne ia deoparte pe rând. Ce coincidenţă! Comisii speciale de investigaţii. Dacă cheltuieşti suficienţi bani şi scotoceşti îndeajuns de adânc, toate organizaţiile se dovedesc a fi mânjite cu noroi. Şi ăsta, de asemenea, este un fapt.

Un republican din statul Georgia, Harlan Pleasance, fusese cel care aruncase bomba cu adevărat, în aprilie 2006. El conducea a doua comisie specială de investigaţii, care, pornind de la rezultatele

primei comisii din luna anterioară, se concentrase pe urmărirea firului banilor. Având acces la bugetul CIA (un secret încă de pe vremea Legii din 1949 privind Agenţia Centrală de Informaţii), senatorul Pleasance se întrebase cu voce tare cum de Compania putea să finanţeze, de exemplu, cadoul recent descoperit în valoare de zece milioane de dolari făcut organizaţiei numite nici mai mult, nici mai puţin decât 青年團, sau Liga Tineretului, un grup din China ce milita pentru democraţie, cu sediul în munţii din provincia Guizhou, care în mod ironic se autointitulase astfel după organizaţia comunistă de tineret. Senatorului Pleasance îi trebuiseră mai puţin de trei luni să prezinte la emisiunea *The Situation Room* de la CNN faptul că acest cadou făcut militanţilor chinezi era un procent provenit din vânzarea, la Frankfurt, a unei cantităţi de heroină afgană în valoare de optsprezece milioane de euro, ce fusese recoltată în mod clandestin de prizonierii talibani sub paza Armatei Statelor Unite.

– Şi nimeni nu ne-a spus nimic despre asta, Wolf[1]!

Era un secret bine-cunoscut în sânul celor de la Langley că, deşi toate acestea puteau fi adevărate, nu exista nici o modalitate să fie descoperite din dovezile prezente în documente. O altă agenţie îi furniza informaţii preţioase senatorului Pleasance. Cei mai mulţi considerau că era vorba de Departament, în timp ce alţii – iar Milo făcea parte din grupul acesta – credeau că era vorba de Agenţia Naţională de Securitate[2], care avea o dispută mai veche, istorică, cu CIA. Oricum, nu mai conta, căci publicului nu-i păsa de unde proveneau informaţiile. Faptele erau mult prea ispititoare.

Indiferent ce anume dăduse naştere şirului neîntrerupt de critici şi de demiteri, descoperirea lui Pleasance fusese cea care se transformase într-un masacru public la nivel internaţional. La început, nemţii stânjeniţi îşi retraseseră sprijinul istoric şi puseseră capăt mai multor operaţiuni comune. După care totul devenise o cursă contra cronometru. Noi comisii speciale ceruseră cu insistenţă registrele financiare, pe măsură ce politicieni neimportanţi încercau să

[1] Wolf Blitzer, prezentatorul emisiunii *The Situation Room* (n.red.)

[2] National Security Agency – NSA

dea lovitura şi să fie recunoscuţi la nivel naţional, în vreme ce la Langley începuse incinerarea hard diskurilor. Louise Walker, o dactilografă, fusese arestată pentru treaba asta, iar după o întrevedere prelungită cu avocatul ei se convinsese că singura modalitate de a scăpa era să spună un nume. Numele respectiv fusese Harold Underwood, un funcţionar de nivel inferior. Şi lui Harold i se desemnase un avocat la fel de convingător.

Şi tot aşa se petrecuseră lucrurile. În optsprezece luni de la cap la coadă, se operaseră treizeci şi două de arestări: şaptesprezece achitări, douăsprezece pedepse cu puşcăria, două sinucideri şi o dispariţie. Noul director al CIA, a cărui numire fusese grăbită prin audieri în vederea nominalizării, era un texan micuţ, dar cu gura mare, pe care îl chema Quentin Ascot. În faţa Senatului, pe talonete, omul îşi făcuse foarte clară poziţia de pe care discuta. Gata cu banii negri. Gata cu operaţiunile care nu aveau aprobarea Comisiei Senatului asupra Departamentului de Securitate Internă şi Afacerilor Guvernamentale. Gata cu apucăturile de cowboy la Langley. „Gata cu departamentele lipsite de onestitate. Trăim într-o lume nouă. Suntem la dispoziţia poporului american, care ne plăteşte facturile. Ar trebui să fim ca o carte deschisă."

Vaietele colective ale Companiei se ridicaseră peste tot în lume.

Cele patru etaje secrete destinate birourilor de pe Avenue of the Americas, pline de agenţi de Turism care se concentraseră asupra prelucrării şi asimilării informaţiilor adunate de Turiştii poziţionaţi pe toate continentele populate, erau (în spatele uşilor închise) considerate ţinta principală a inevitabilelor reduceri de personal. Directorul Ascot, după cum se zvonea, voia să despovăreze complet lumea de Turism. Susţinea că Turiştii, cu resurse nelimitate la dispoziţia lor şi fără obligaţia de a-şi justifica cheltuielile, aveau să falimenteze Compania. Însă, cum nu se bucura de suficient sprijin din interior ca să elimine departamentul clandestin, tot ce putea să facă era să-l toace încetul cu încetul.

Milo află de primii paşi făcuţi de Ascot în direcţia asta atunci când ajunse pe aeroportul LaGuardia venind din Tennessee şi se întâlni cu Tom Grainger în biroul securităţii aeroportului. Bătrânul

îi expediase de acolo pe „poliţiştii de închiriat", după cum numea el majoritatea personalului ce nu aparţinea Companiei, şi, printr-un geam a cărui faţă exterioară era o oglindă, privea alături de Milo mulţimea de oameni care se înghesuiau la banda rulantă pentru bagaje, demni reprezentanţi ai fluxului neregulat de călători cu liniile de transport public care de câţiva ani încoace deveniseră centre naţionale de risc. Amândoi duceau dorul vremurilor acelora aproape uitate când a călători însemna a ajunge într-un loc nou şi nu a trece prin măsurile enervante şi interminabile instituite de legile antiterorisme.

– Acum începe frenezia postmasacru, spuse Grainger înspre geamul de sticlă, cu o expresie obosită pe figură.

Chiar şi după standardele CIA, Tom Grainger era bătrân: împlinise şaptezeci şi unu de ani, îşi pierduse cea mai mare parte a părului său alb în scurgerea de la duş şi avea dulăpiorul de la baie plin de medicamente pe reţetă. Nu apărea niciodată în public fără cravată.

– Marele Inchizitor a trimis un memorandum prin slugile sale – prin Terence Fitzhugh, ca să fiu mai precis. Mi se cere să mă pregătesc de execuţii. Ascot prevede un război de uzură, şi mă pune pe mine să-mi elimin propriii oameni. Un fel de harachiri lent.

Milo îl cunoştea pe Grainger încă din 1990, când fusese invitat să facă parte din lumea clandestină a Companiei în Londra, şi ştia că bătrânul era întotdeauna melodramatic când venea vorba despre Langley. Departamentul său secret din Manhattan reprezenta domeniul său privat şi-l durea atunci când i se reamintea că oameni din alt stat trăgeau de fapt sforile şi acolo. Poate că acesta era motivul pentru care se hotărâse să-şi facă apariţia la aeroport, în loc să aştepte până dimineaţă ca să stea de vorbă la birou: nimeni de-aici nu putea să tragă cu urechea şi s-audă cum se plânge.

– Ai trecut şi prin chestii mai grele, Tom! Cu toţii am trecut prin chestii mai grele.

– Mă îndoiesc, spuse Grainger pe un ton categoric. Un sfert. Atâta pierdem. El îmi dă avertismente. La anul o să muncim având la dispoziţie fonduri reduse cu un sfert, ceea ce abia dacă

va acoperi costurile operaţiunilor sub acoperire. Se aşteaptă de la mine să hotărăsc care dintre agenţii de Turism vor fi daţi afară şi care vor fi transferaţi la departamente mult mai publice.

– Şi Turiştii?

– Aha! Prea mulţi. Asta-i ideea de bază. Douăsprezece poziţii pentru toată Europa, oameni care muncesc zi şi noapte, şi cu toate astea se presupune că trebuie să scap de trei dintre ei. *Nemernicul!* Cine se crede?

– Şeful tău.

– *Şeful* meu n-a fost acolo când veneau avioanele, nu-i aşa?

Bătrânul ciocăni cu degetul în geam. Un băiat care stătea în apropiere se întoarse şi se încruntă la oglinda ce scotea zgomote.

– Bănuiesc că nici tu n-ai fost, nu-i aşa? N-ai vizitat niciodată vechiul sediu... nu. De-acum, bătrânul era cufundat pe deplin în amintiri. Tu încă mai erai Turist, nu prea activ, e drept, iar noi stăteam la mesele de lucru, bând cafele la pahar, ca şi cum lumea nu se pregătea să explodeze.

Milo mai auzise toate acestea şi cu alte ocazii, rememorarea fără de sfârşit a lui Grainger a celor întâmplate pe 11 septembrie, când fostul birou secret al CIA de la World Trade Center nr. 7 se prăbuşise. Nu se petrecuse imediat, întrucât cei nouăsprezece tineri care deturnaseră patru avioane în dimineaţa aceea nu-şi dăduseră seama că, lovind unul din turnurile mai mici, puteau să şteargă de pe suprafaţa pământului un întreg departament al Companiei. În schimb, aleseseră măreţia şi splendoarea giganticelor turnuri, gemene, ceea ce le dăduse timp lui Grainger şi oamenilor săi să fugă panicaţi înainte ca ţintele principale să se facă fărâme, doborând şi numărul şapte odată cu ele.

– A fost de cincizeci de ori mai rău ca la Beirut. Tot ce s-a întâmplat la Dresda înghesuit în câteva minute. Primul val de barbari veniţi să jefuiască şi să distrugă Roma.

– Ba n-a fost nimic din toate astea. Despre asta voiai să vorbeşti cu mine?

Grainger se întoarse dinspre geam şi se încruntă când se uită la Milo.

– Te-ai ars de la soare.

Milo se sprijini de biroul dezordonat al responsabilului cu securitatea aeroportului LaGuardia şi îşi coborî privirea. Braţul stâng, pe care-l ţinuse atârnat afară pe geamul din dreptul şoferului, avea într-adevăr o nuanţă mai roşiatică.

– Nu vrei să-mi aştepţi raportul?

– Au sunat în draci, spuse Grainger, ignorându-i întrebarea. Cine-i putoarea aia de Simmons?

– E-o tipă ca lumea. Doar că e supărată. Şi eu aş fi în locul ei.

Prin geamul din faţă se vedeau bagajele apărând pe banda transportoare, în timp ce Milo făcu un scurt rezumat al conversaţiei avute cu Tigrul.

– Voia să le dau de urmă celor care l-au infectat cu HIV. Teroriştii, credea el. Având legături cu Sudanul.

– Cu Sudanul. Minunat! Însă nu ţi-a spus altceva decât un nume. Herbert Williams. Sau Jan Klausner. E foarte vag.

– Şi Clinica Hirslanden. A stat acolo sub numele de al-Abari.

– O să verificăm.

Milo îşi molfăi partea interioară a obrazului.

– Trimite-l pe Tripplehorn. E încă la Nisa, nu-i aşa?

– Tu eşti mai bun ca Tripplehorn, spuse Grainger.

– Eu nu sunt Turist. În plus, luni trebuie să fiu în Florida.

– Da, sigur.

– Pe bune, zise Milo. Eu, familia şi Mickey Mouse.

– Mi-ai mai spus povestea asta.

Îi priviră pe pasageri cum se apropiau în grabă de banda rulantă, ciocnindu-se unii de alţii într-o panică istovită. Spre iritarea lui Milo, şeful său oftă zgomotos, prelung. Ştia ce însemna asta, aşa că îşi explica motivul pentru care Grainger îşi asumase riscul să vină aici, la LaGuardia: voia să-l trimită pe Milo într-o altă călătorie.

– Nu, Tom!

Grainger se uită la pasageri, fără să se deranjeze să-i răspundă. Milo avea să aştepte până când se hotăra să vorbească. Avea să rămână acolo tăcut, fără să-i pomenească nici măcar despre dezvăluirea pe care o aflase, anume că Tigrul provenea din rândul

propriilor Turişti. Dacă era adevărat, Tom cu siguranţă ştia deja asta şi avea motivele lui pentru care nu-i împărtăşise informaţia lui Milo.

Aproape cu tristeţe, Grainger spuse:

– Crezi că poţi să pleci mâine după-amiază?

– Categoric nu!

– Întreabă-mă unde.

– Nu contează! Tina-i pe picior de război. Am ratat spectacolul lui Stephanie.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. Am sunat-o acum o oră să-mi cer personal scuze pentru că te-am trimis pe teren. Am luat toată responsabilitatea pe umerii *mei*.

– Eşti un adevărat sfânt!

– Sigur că sunt. Am *informat-o* că tocmai salvai lumea liberă.

– De mult nu mai crede povestea asta.

– Ce ţi-e şi cu bibliotecarii ăştia, spuse Grainger strâmbând din nas înspre călători. Ar fi trebuit să mă asculţi. Nu există nici o şansă să o scoţi la capăt atunci când te însori cu o femeie deşteaptă.

Adevărul era că, oricât părea de ciudat, Grainger îi dăduse sfatul respectiv cu o săptămână înainte ca el şi Tina să se căsătorească. Asta îl făcuse să-şi tot pună întrebări cu privire la Terri, soţia lui Grainger, acum decedată.

– Bine, poţi să-mi spui şi mie despre ce e vorba, spuse el. Însă nu-ţi promit nimic.

Grainger îl bătu pe spate cu o mână greoaie.

– Vezi? N-a fost atât de greu!

8

Avură nevoie de aproape o oră, înainte de asfinţit, să ajungă la Park Slope, zona din Brooklyn pe care Milo ajunsese să o îndrăgească de-a lungul ultimilor cinci ani. Pe vremea când se aflau în căutarea unui apartament, iar Stephanie nu era decât un bebeluş, Tina fusese fascinată pe loc de clădirile solide şi cafenii din piatră de acolo, de cafenelele cu pretenţii, de lumea tihnită şi fără griji a scriitorilor de succes şi a puştilor avizi de internet ce locuiau în zonă. Lui Milo îi trebuise însă puţin mai mult timp.

Viaţa de familie era cu totul altfel decât existenţa pe care o dusese înainte; spre deosebire de Turism, acum chiar putea spune că trăieşte. Aşa că învăţase încetul cu încetul. Mai întâi, să accepte totul, iar după acceptare venise afecţiunea. Fiindcă Slope nu însemna pentru el noua clasă de îmbogăţiţi care îi torturau pe angajaţii cafenelelor cu fiţe şi cerinţe complicate privind cafeaua dietetică, Park Slope reprezenta pentru Milo Weaver locul unde i se afla familia.

Tigrul îl numise un familist cu apucături de burghez. În privinţa asta, cel puţin, asasinul avusese dreptate deplină.

La Garfield Place, coborî din Mercedesul lui Grainger cu promisiunea de a sta de vorbă la birou a doua zi dimineaţă. Însă ştia, pe când urca scările interioare înguste ale clădirii lor cafenii, că hotărârea era deja luată. Familist sau nu, avea să plece la Paris.

La etajul trei, auzi un televizor. Când apăsă butonul soneriei, Stephanie strigă:

– Uşa! Mamă, *uşa!*

După aceea se auziră paşii grăbiţi ai Tinei şi un:

– Vin acum!

Când îi deschise uşa, ea îşi încheia nasturii de la cămaşă. Dând cu ochii de el, îşi încrucişă braţele peste sâni şi îi spuse într-o şoaptă destul de apăsată:

– Ai lipsit de la spectacolul fetei.

– N-a vorbit Tom cu tine?

Încercă să intre, însă ea nu se dădu la o parte.

– Omul ăla ar spune orice ca să te acopere.

Era adevărat, aşa că el nu o contrazise. Se mulţumi să aştepte ca ea să ia o decizie. Iar când Tina se hotărî, îl înşfăcă de cămaşă, îl trase aproape şi-l sărută lacom pe buze.

– Încă eşti în dizgraţie, amice.

– Pot să intru?

Tina nu era supărată cu adevărat. Provenea dintr-o familie în care nu îţi ascundeai supărarea, pentru că, exprimându-ţi-o făţiş, îi reduceai din intensitate. Aşa făcuseră întotdeauna cei din familia Crowe în Austin, iar ceea ce funcţiona în Texas funcţiona oriunde.

O găsi pe Stephanie în sufragerie, întinsă pe podea alături de un morman de păpuşi, în timp ce la televizor animalele din desenele animate făceau tot felul de năzbâtii.

– Hei, tu, îi spuse el. Îmi pare rău c-am lipsit de la spectacol.

Ea nu se ridică în picioare.

– M-am obişnuit deja.

De la zi la zi replicile ei aduceau din ce în ce mai mult cu cele ale mamei. Când se aplecă şi o sărută pe cap, fata strâmbă din năsuc.

– Tati, puţi!

– Ştiu, scumpo. Îmi pare rău.

Tina îi aruncă lui Milo un tub de cremă hidratantă.

– Pentru arsura aia de la soare. Vrei o bere?

– Ai vreo votcă, ceva?

– Mai întâi, hai să mănânci.

Tina puse la fiert nişte paste – unul dintre cele cinci feluri de mâncare pe care, după cum recunoştea ea însăşi, ştia să le facă – şi scoase un castron.

De-acum deja Stephanie se reobişnuise cu prezenţa lui Milo şi se suise lângă el pe canapea. Îi făcu o prezentare succintă a celorlalţi interpreţi de la spectacolul tinerelor talente, a unor relative puncte forte şi slabe ale acestora, şi a nedreptăţii complete făcute în cazul câştigătoarei – melodia *I Decide* interpretată de Sarah Lawton.

Însă a ta cum a fost? Am lucrat la ea săptămâni întregi.

Stephanie îşi înclină capul în faţă ca să se uite urât la el.

- A fost o idee prostească.

- De ce?

- *De-aia* tati! Nimeni nu înţelege franceza.

Milo se frecă la frunte. Crezuse că fusese bună ideea ca fiica lui să interpreteze un hit al lui Serge Gainsbourg. Era ceva surprinzător. Inedit.

Credeam că-ţi place cântecul ăla.

- Mda.

Tina se aşeză la celălalt capăt al canapelei.

- A fost incredibilă, Milo! Pur şi simplu nemaipomenită.

- Dar n-am câştigat.

- Nu-ţi mai bate capul, spuse el. Într-o bună zi tu vei conduce Filarmonica din New York, iar Sarah Lawton va servi cartofi prăjiţi la Fuddruckers.

- *Milo,* îl avertiză Tina.

- Zic şi eu aşa.

Un zâmbet răutăcios înflori pe chipul lui Stephanie în timp ce fata se uita lung undeva în depărtare.

- Mda....

Milo se repezi cu poftă la paste.

- Avem înregistrarea video, nu?

- Tata n-a reuşit s-o focalizeze cum trebuie. Şi sunt prea mică.

Acesta era modul în care Stephanie făcea diferenţa între bărbaţii din viaţa ei: Patrick era tata; Milo era tati.

- Ţi-a spus că-i pare rău, zise Tina.

Stephanie, nefiind într-o dispoziţie prea conciliantă, se dădu jos de pe canapea ca să se alăture păpuşilor de pe podea.

- Deci? întrebă Tina. Ai de gând să-mi spui?

– Sunt foarte bune, zise Milo cu gura plină de paste.

– Unde?

– Unde ce?

– Tom te trimite iarăşi de-acasă. De-asta m-a sunat – ca să mă înmoaie. E cel mai puţin subtil tip de la CIA pe care l-am cunoscut vreodată.

– Stai puţin...

– În plus, îl întrerupse ea, ţi se citeşte vina pe faţă de la o poştă.

Milo se uită înspre televizor pe deasupra castronului cu mâncare. Road Runner, struţul din desene animate, sfida încă o dată gravitaţia, în timp ce Wile E. Coyote suferea soarta noastră a tuturor, a celor înrobiţi legilor fizicii. Rosti încet:

– Trebuie să plec la Paris. Însă o să mă întorc până sâmbătă.

– Tu nu mai faci genul ăla de muncă acum.

El nu-i răspunse. Bineînţeles că avea dreptate, însă, de-a lungul ultimului an, el dispăruse din ce în ce mai mult în „călătorii de afaceri", iar Tina îşi manifestase tot mai vehement îngrijorarea. Ştia destule despre viaţa lui de dinainte ca ei doi să se cunoască pentru a-şi da seama că un astfel de bărbat nu era genul de soţ pe care şi-l dorise. Ea se angajase într-o relaţie cu o persoană care lăsase în urmă toate astea.

– De ce-i atât de important să te duci la Paris? De parcă în Companie n-ar fi o armată întreagă de bătăuşi pe care să-i trimită.

El îşi coborî tonalitatea vocii.

– E vorba de Angela Yates. S-a băgat într-o chestie nasoală.

– Angela? Angela de la nunta noastră?

– Se crede că vinde informaţii.

– Hai să fim serioşi, spuse Tina făcând o grimasă. Angela e tipa de pus în posterul cu Noi-Împotriva-Lor. E mai patrioată decât John Wayne!

– De-asta trebuie să mă duc eu, zise Milo, ridicând privirea exact în momentul în care Wile E. Coyote ieşea dintr-o gaură fumegândă după ce căzuse într-o prăpastie adâncă de vreun kilometru şi jumătate. Tipii ăia de la investigaţii interne... ei nu vor ţine cont de asta.

Bine. Însă te întorci până sâmbătă. Altfel, *chiar* o să plecăm cu avionul la Disney World fără tine. Nu-i aşa, Micuţă Domnişoară?

Cu siguranţă, spuse Stephanie cu faţa la televizor.

Milo îşi ridică mâinile.

Promit!

Tina îi mângâie genunchiul, iar el o trase mai aproape, adulmecându-i părul proaspăt spălat în timp ce se uita la televizor. Acesta fu momentul în care Milo îşi dădu seama că greşise: Wile E. Coyote nu se supunea aceloraşi legi ale fizicii precum noi, restul lumii. În ciuda tuturor vicisitudinilor, el supravieţuia întotdeauna.

Tina pufni, după care îl împinse la o parte.

Doamne Sfinte, Milo! *Duhneşti!*

9

Pentru a vizita turnul de la intersecţia dintre West Thirty-first Street şi Avenue of the Americas, trebuia mai întâi să ştii că erai urmărit de camere de luat vederi ce acopereau fiecare centimetru de trotuar şi de stradă din jurul clădirii. Aşa că, în momentul în care intrai, erai deja aşteptat, iar Gloria Martinez, funcţionara extrem de serioasă de la recepţia Companiei, în vârstă de patruzeci de ani, avea deja pregătită legitimaţia ta de acces. Milo făcuse o obişnuinţă din a flirta în glumă cu Gloria, iar ea, la rândul ei, făcuse o obişnuinţă din a-l repezi. Ştia că soţia lui era, în termenii folosiţi de recepţioneră, pe jumătate latino, şi din cauza asta, în răstimpuri, considera important să-i reamintească:

– Fii cu ochii-n patru şi ţine obiectele ascuţite departe de patul tău!

Milo acceptă dovada asta de înţelepciune odată cu ecusonul pe care-l prinse de buzunarul de la piept, zâmbi pentru camera încastrată în biroul de la recepţie şi îi promise femeii, pentru a treia oară, „o vacanţă secretă în Palm Springs". Drept răspuns, ea îi făcu un semn cu un deget ca şi cum i-ar fi luat gâtul.

La următoarea platformă de la intrare, lângă grupul de şase lifturi, stăteau trei jucători de fotbal american gigantici cărora li se spunea uşieri. Aceştia aveau cheile care permiteau accesul la cele patru etaje secrete, de la nivelul nouăsprezece până la douăzeci şi doi, constituind domeniul lui Tom Grainger. Astăzi fu Lawrence, un bărbat de culoare înalt şi chel, cel care îl preluă pentru a-l duce sus. Chiar şi după cinci ani în care făcuse zilnic aceeaşi operaţiune de rutină, Lawrence tot mai plimbă un detector de metale prin

dreptul corpului lui Milo, în lift. Detectorul piui atunci când ajunse în dreptul şoldurilor şi, aşa cum făcea zilnic, Milo îşi scoase cheile, telefonul şi mărunţişul pentru a fi verificate.

Trecură de etajul nouăsprezece, acel nivel straniu şi aseptic dedicat interogatoriilor, plin de coridoare înguste şi de uşi numerotate, unde, la nevoie, Convenţia de la Geneva devenea o simplă glumă. Etajul douăzeci era pustiu, păstrat pentru o extindere viitoare, iar etajul douăzeci şi unu conţinea biblioteca extinsă cu dosarele printate şi arhivate ale Turismului, o versiune de rezervă a originalelor computerizate. Uşile se deschiseră într-un final la etajul douăzeci şi doi.

În cazul în care un vizitator ajungea în mod accidental la Departamentul de Turism, n-avea să găsească nimic neobişnuit. Era un birou enorm, un spaţiu deschis plin de cubiculuri separate prin nişte pereţi scunzi în care agenţii de turism palizi la faţă stăteau aplecaţi deasupra computerelor, săpând în munţi de informaţii în vederea întocmirii rapoartelor lor bisăptămânale – în jargon profesional, Ghiduri de Călătorie – pentru Tom Grainger. Îţi dădea senzaţia, după cum avusese întotdeauna impresia Milo, că te aflai într-un birou de contabilitate din operele lui Dickens.

Înainte de 11 septembrie 2001 şi de prăbuşirea fostului birou de la World Trade Center numărul 7, Departamentul de Turism fusese împărţit pe coordonate geografice. Şase secţiuni distincte dedicate celor şase continente. După aceea, atunci când acest nou birou era pus pe picioare şi toate agenţiile de informaţii erau examinate cu foarte mare atenţie, Turismul se autorestructurase de-a lungul unor coordonate tematice. În prezent, existau şapte secţiuni. Secţiunea lui Milo se concentra asupra terorismului şi a crimei organizate şi asupra numeroaselor puncte în care se intersectau cele două.

Fiecare secţiune folosea nouă agenţi de Turism şi un supervizor al acestora, asigurându-se astfel ca în sediul de pe Avenue of the Americas (fără să punem la socoteală şi numărul ţinut secret de Turişti răspândiţi de-a lungul şi de-a latul globului) să se găsească în serviciu permanent şaptezeci şi unu de oameni, incluzându-l aici şi pe director, Tom Grainger.

Un sfert, spusese Grainger. Un sfert dintre oamenii ăştia urmau să fie puşi pe liber.

Bătrânul era într-o şedinţă cu Terence Fitzhugh, directorul adjunct de la Langley, responsabil cu operaţiunile clandestine, care îşi făcea câteodată apariţia pe neaşteptate pentru a semnala diverse aspecte referitoare la incompetenţa lui Grainger. În timp ce Milo aştepta afară, Harry Lynch, un agent de Turism de vreo douăzeci şi ceva de ani, din secţiunea lui Milo, care traversa cu paşi săltaţi holul, ducând un maldăr de hârtii scoase la imprimanta laser, se opri atunci când îl observă.

– Cum a mers?

Milo clipi nedumerit înspre el.

– Cum a mers ce anume?

– Treaba în Tennessee. Am surprins traficul radio în noaptea de marţi târziu, şi am ştiut... am *ştiut* că ăsta-i tipul nostru. Mi-a luat ceva timp ca să verific, însă aveam un presentiment.

Lynch avea o grămadă de presentimente, un dar natural faţă de care Milo avea unele îndoieli.

– Presimţirea ta s-a adeverit, Harry. Bravo!

Lynch se lumină la faţă de plăcere şi fugi înapoi în micul său birou modular.

Uşa lui Grainger se deschise, iar Fitzhugh apăru în prag. Se aplecă înspre Grainger arătând în direcţia lui Milo cu un plic.

– Weaver, corect?

Milo dădu din cap în semn de încuviinţare şi-l complimentă pentru memoria sa bună – nu mai stătuseră de vorbă de jumătate de an, iar atunci foarte succint. Ca o dovadă de afecţiune camaraderească, Fitzhugh îl bătu pe umăr pe Milo.

– A ieşit destul de rău cu Tigrul, însă lucrurile astea chiar nu pot fi anticipate, nu-i aşa?

Grainger, în spatele său, păstra o tăcere grăitoare.

– Însă am mai scăpat de un terorist, continuă Fitzhugh, aranjându-şi cu grijă părul cărunt şi des de deasupra urechii. Asta înseamnă un punct pentru băieţii buni.

Respectuos, Milo fu de acord cu metafora sportivă.

– Aşadar, acum ce mai ai pe răboj?

– Doar un drum la Paris.

– La Paris? repetă Fitzhugh ca un ecou, iar Milo observă un licăr de nelinişte străbătându-i trăsăturile. Se întoarse spre Grainger. Ai obţinut bugetul necesar ca să-l trimiţi pe omul ăsta la Paris, Tom?

– E vorba de Yates, îl informă Grainger.

– Yates? repetă iarăşi Fitzhugh (poate era tare de ureche).

– E una dintre cele mai vechi prietene ale sale. E singura modalitate sigură de a pune capăt acestei situaţii.

– Am priceput, rosti Fitzhugh, după care îl bătu uşurel pe Milo pe braţ şi porni mai departe, fredonând oo-la-la!

– Hai înăuntru, spuse Grainger.

Bătrânul se întoarse la biroul şi la scaunul său ergonomic ultrasofisticat, suprapunându-se pe imaginea clară de pe fundal a Manhattanului, şi-şi sprijini o gleznă pe colţul mesei sale de lucru masive. Făcea adeseori asta, ca şi cum ar fi vrut să le reamintească vizitatorilor cui aparţinea biroul şi, implicit, cine era şeful.

– Ce voia? întrebă Milo în timp ce se aşeza pe un scaun.

– După cum ţi-am zis, ăştia îmi freacă tot timpul ridichea cu privire la buget, după care vii tu şi spui de Paris.

– Îmi pare rău.

Grainger dădu împăciuitor din mână.

– Încă ceva până ajungem la asta. Noua ta prietenă, Simmons, după cât se pare, i-a făcut Tigrului o autopsie în mare grabă. Vrea să dovedească faptul că tu l-ai ucis. Nu i-ai dat nici un motiv să creadă asta, nu?

– Credeam c-am fost foarte cooperant. Cum de-ai aflat de autopsie?

– De la Sal. Prietenul nostru de la Departament.

Grainger nu era singurul care avea un prieten în sânul Departamentului de Securitate Internă. Milo îşi aminti de zarva produsă la anunţul preşedintelui, la nouă zile după prăbuşirea Turnurilor, privind fondarea unei noi agenţii de informaţii. Compania, Federalii şi NSA se aliniaseră ca să-şi planteze în interiorul acesteia, pe cât posibil, câţi mai mulţi din propriii angajaţi. „Sal" era cel plantat de Turism şi

Grainger stătea de vorbă cu el periodic printr-un serviciu anonim de e-mail numit Nexcel. Însuşi Milo îl folosise de câteva ori.

– După cum bănuiai şi tu, continuă Grainger, a fost cianură. O avea într-o gaură dintr-o măsea. Conform spuselor doctorului de la Departament, oricum mai avea de trăit doar o săptămână sau pe acolo. În orice caz, are amprentele tale întipărite pe toată figura. Vrei să-mi explici de ce?

– La începutul interogatoriului am sărit pe el.

– De ce?

– Ţi-am mai spus: a adus vorba de Tina şi de Stef.

– Ţi-ai pierdut calmul.

– Dormisem foarte puţin.

– În regulă.

Grainger se întinse şi bătu uşor cu palma în blatul biroului de stejar, pentru a-i atrage atenţia lui Milo asupra unui dosar gri fără nimic scris pe el, aşezat în centru.

– Aici ai chestia aia cu Angela. Te rog!

Milo trebui să se ridice de pe scaun pentru a lua dosarul cu aspect total neinteresant, fapt ce evidenţia ultima tehnică de securitate a Companiei: dosarele ultrasecrete erau acum lăsate fără nici un fel de înscris sau de ştampile, pentru a evita în şi mai mare măsură atragerea atenţiei. Îl puse pe genunchi fără să-l deschidă.

– Ce ştim despre clinica elveţiană?

Grainger îşi ţuguie buzele cărnoase.

– E aşa cum a zis el. S-a înregistrat sub numele de Hamad al-Abari.

– Aşadar o să-l bagi pe Tripplehorn pe fir?

– În momentul ăsta n-avem decât unsprezece Turişti în Europa. Elliot a murit săptămâna trecută lângă Berna. Restul, inclusiv Tripplehorn, sunt cu toţii ocupaţi.

– Elliot? Cum?

– Într-un accident pe Autobahn. N-am ştiut nimic de el o săptămână, ca în cele din urmă să-i identificăm cadavrul.

Din motive de siguranţă, Milo nu ştia nici unul dintre numele reale ale Turiştilor, vârsta acestora şi nici măcar cum arătau – numai

Grainger şi încă alţi câţiva, inclusiv Fitzhugh, aveau acces la nivelul acesta de informaţii. Totuşi, veştile referitoare la moartea lui Elliot îl sâcâiau. Îşi scărpină urechea, punându-şi întrebări cu privire la bărbatul pe care nu-l ştia decât după un nume de cod. Câţi ani avea? Oare avea copii?

– Eşti sigur c-a fost doar un accident?

– Chiar dacă n-a fost, mă îndoiesc că am obţine banii pentru o investigaţie ca la carte. Cam *ăsta-i* iadul în care am intrat... Când văzu îndoiala de pe faţa lui Milo, tonul său se mai îmblânzi. Nu, Milo. Chiar a fost accident. Unul frontal, în care a murit şi celălalt şofer.

Într-un final, Milo deschise dosarul. Câteva foi scoase la imprimantă şi o fotografie cu figura unui chinez gras îmbrăcat în uniforma de colonel al Armatei de Eliberare a Poporului.

– Britanicii au descoperit asta, spuse Grainger. De fapt, „descoperit" e cam mult spus. N-au fost decât al dracului de norocoşi. Au aflat totul în cadrul unei operaţiuni de rutină, din câte s-ar părea. Cei de la Six[1] îi ţineau sub supraveghere pe cei din opoziţie.

Din experienţa lui Milo, MI6 n-avea atâţia oameni încât să-l supravegheze pe fiecare diplomat străin din ţară, nici măcar pe cei importanţi, cum era cel din această fotografie – colonelul Yi Lien –, însă nu-l întrerupse.

– Călătoria în sine nu era ciudată. Colonelul traversa Canalul Mânecii cu feribotul până în Franţa în fiecare weekend.

– Nu cu Chunnel[2]-ul?

– Îi era frică de spaţiile închise – asta reiese din dosarul său. Aşa că o făcea cu feribotul, după care conducea până la un mic conac pe care-l avea în provincia Bretania.

– Cumpărat pe numele său?

Grainger se întinse după mouse-ul calculatorului său, însă stătea prea departe de el şi trebui să-şi lase piciorul jos ca să ajungă la el.

---

[1] Titulatură folosită în interiorul MI6, agenţia responsabilă cu gestionarea ameninţărilor externe la adresa securităţii naţionale a Marii Britanii. (n.tr.)

[2] Canalul subteran ce face legătura între Marea Britanie şi Franţa (n.tr.)

– Bineînţeles că nu. Sub numele de... Dădu de două ori clic şi îşi miji ochii la ecran. Da. Renée Bernier. De douăzeci şi şase de ani, din Paris.

– Amanta.

– O romancieră în devenire, după cum spune aici, zise Grainger.

Urmă un alt clic.

– Bănuiesc că tipa foloseşte locul ăsta ca să scrie.

– Şi pentru a se întâlni cu colonelul.

– Toată lumea trebuie să-şi plătească chiria.

– Luminează-mă un picuţ, spuse Milo. Colonelul Yi Lien merge cu feribotul ca să ajungă la cabana sa franţuzească. Îşi petrece weekendul cu fata asta. După care se suie iar la bordul feribotului. Şi cade mort?

– Nu mort. Doar infarct.

– Iar MI6 se afla acolo ca să-l resusciteze.

– Bineînţeles.

– Şi ca să-i umble prin geantă.

– Ce-i cu atitudinea asta, Milo?

– Scuze, Tom! Continuă.

– Ei bine, colonelul e genul de paranoic sadea. N-are încredere în nimeni din propria-i ambasadă şi asta dintr-un motiv foarte întemeiat. Are şaizeci şi patru de ani, e necăsătorit şi posesorul unei cariere în declin. Ştie că în curând cineva o să-i sugereze să-şi facă bagajul şi să se întoarcă la Beijing, iar el nu vrea asta. Îi place Londra. Îi place Franţa.

– Şi de ce n-ar fi aşa?

– Ai dreptate. Însă, fiindcă nu are încredere în nimeni, are tot timpul laptopul cu el. Din cauza riscului crescut de securitate. Aşa că prietenii noştri din MI6 au profitat de ocazie, pe feribot, ca să-i copieze hard diskul.

– Foarte ingenioşi.

– Nu-i aşa?

Grainger apăsă din nou pe mouse, iar imprimanta sa, îngropată într-un raft de bibliotecă lângă un şir de cărţi de anticariat neatinse, bâzâi tipărind o pagină.

Iar colonelul Lien? Ce s-a întâmplat cu el?

- Ironia ironiei. A fost rechemat la Beijing la scurt timp după infarctul suferit.

Deoarece Grainger n-avea de gând să se mişte, Milo scoase el foaia din imprimată.

Era o notă oficială de la Ambasada SUA din Paris, ultrasecretă. Una remisă din partea ambasadorului către Frank Barnes, şeful Serviciului de Securitate Diplomatică din Franţa, legată de noile instrucţiuni referitoare la ambasadorul chinez din Franţa, care avea să fie monitorizat temporar de o echipă formată din trei oameni.

– Iar băieţii de la Six ne-au împărtăşit asta pur şi simplu fără să ne coste nimic?

– Doar sunt prietenii noştri speciali, spuse Grainger zâmbind. De fapt, unul dintre prietenii mei speciali mi-a pasat informaţia asta.

– Şi prietenul ăsta special al tău crede că Angela i-a pasat-o lui Lien? Asta cred cei de la Six?

– Calmează-te, Milo! Ei n-au făcut decât să dea mai departe nota aia oficială. Restul l-am dedus noi, singuri.

Ca şi Tina, Milo tot nu putea crede că Angela Yates, „tipa numai bună de pus în posterul cu Noi-Împotriva-Lor", ar trafica secrete de stat.

– Şi s-a verificat treaba asta? Povestea cu feribotul, infarctul?

– După cum ţi-am zis şi ieri, rosti Grainger cu o răbdare teatrală, infarctul lui Yi Lien a ajuns subiect de prima pagină în ziarele britanice. S-a luat act în mod public cu privire la asta.

Milo lăsă nota oficială să cadă pe biroul lui Grainger.

– Aşadar care-i dovada?

– Hârtia aia a trecut prin trei perechi de mâini. Bineînţeles, cele ale ambasadorului şi ale lui Frank Barnes. Şi ale şefei securităţii de la ambasadă. Asta ar fi Angela Yates. Noi am dovedit că Barnes n-are nici o vină şi sper că n-o să ai pretenţii la vreo exegeză cu privire la ambasador.

Deja auzise prezentarea succintă a acestei poveşti cu o zi în urmă la Grainger, în maşina. Însă, acum, realitatea şi existenţa fizică a notei oficiale îi dădeau o stare de rău fizic.

– Când ai văzut-o ultima oară pe Yates?

– Cam acum un an. Însă am păstrat legătura.

– Aşadar încă mai sunteţi în relaţii bune?

Milo ridică din umeri, după care încuviinţă dând din cap.

– Bun, spuse Grainger în timp ce se uita la mouse-ul său – o chestie bombată a cărei rotiţă centrală, destinată navigării, avea o luminiţă albastră. Tu şi ea aţi fost vreodată...?

– Nu.

– Aha, făcu Grainger părând dezamăgit. Nu contează. Vreau să-i dai asta.

Deschise un sertar şi scoase de acolo un stick de memorie negru, de mărimea degetului mare de la mână, de cinci sute de megabiţi. Îl aruncă pe partea de birou în care se afla Milo.

– Ce-i pe el?

– O făcătură de raport referitor la preocupările chinezilor legate de petrolul din Kazahstan. Genul de chestie pe care ei vor vrea s-o vadă.

– Nu ştiu ce să zic, Tom. Poate că l-aţi găsit voi miel nevinovat pe Barnes, însă pe mine încă nu m-aţi convins să dau vina pe Angela.

– Treaba ta nu e să fii convins, îi spuse Grainger. O să afli mai multe la faţa locului. Ai încredere în mine, există dovezi.

– Însă dacă Yi Lien e scos din peisaj, atunci...

– Reţelele le supravieţuiesc întotdeauna celor rechemaţi în ţară, Milo! Ştii asta. Ceea ce nu ştim este cine anume se află acum în vârful reţelei de informaţii.

Milo se uită la scalpul chel al lui Grainger, cugetând asupra situaţiei. Era o treabă destul de simplă, iar el era bucuros că-l implicau şi pe el; cel puţin, aşa putea să se asigure că se purtau corect şi cât se poate de obiectiv cu Angela. Însă Compania nu funcţiona în aceşti termeni – nu cumpăra bilete de avion la o cursă internaţională deoarece i se părea că astfel acţiona just. Îl implicau deoarece Angela avea încredere în el.

– Cât timp o să dureze?

- Ei, nu prea mult, spuse Grainger, satisfăcut de faptul că se schimbase subiectul. Te duci cu avionul până acolo, te întâlneşti cu cu şi-i dai stick-ul de memorie. Conform poveştii, ea va trebui să-l ţină până în momentul în care i-l va da unei persoane de contact, cu numele de Jim Harrington, care va sosi special pentru asta luni la Paris. Astfel o să aibă – Grainger îşi ridică mâinile –, bineînţeles, dacă ea *este* responsabilă de scurgerile de informaţii, doar două zile la dispoziţie ca să-l copieze.

- Harrington ăsta e pe bune?

– Tipul zboară la Paris din Beirut. Ştie ce are de făcut, însă nu ştie de ce.

- Înţeleg.

- O să-ţi faci treaba cât ai zice peşte. O să zbori rapid cu o cursă de seară şi o să fii înapoi până sâmbătă dimineaţă.

– Sună încurajator.

- Nu fi sarcastic.

Milo ştia de ce era enervat. Nu din cauză că nu-şi băuse cafeaua în dimineaţa aia şi nici din pricina nevoii acute de a fuma o ţigară. Nu era nici măcar legat de faptul josnic că se pregătea să-şi atragă în cursă o prietenă pentru a fi acuzată de trădare – asta îi dădea o stare de rău, nu nervi.

– Când aveai de gând să-mi spui de Tigru? întrebă el.

– Ce să-ţi spun despre el? replică Grainger, cu un aer foarte inocent.

– Că era unul de-ai noştri. Că era Turist.

Expresia bătrânului îşi pierdu inocenţa.

– Chiar crezi asta?

– Mi-am petrecut ultimii şase ani încercând să-i dau de urmă. Nu crezi că informaţia asta ar fi putut să-mi fie de ajutor?

Grainger se uită ţintă la el cam zece secunde, după care bătu darabana cu degetele în tăblia biroului.

– Hai să stăm de vorbă despre asta când te întorci. Bine? Acum n-avem timp.

– Povestea e chiar atât de lungă?

– Este. Avionul tău pleacă la cinci, şi trebuie să dai nişte explicaţii în scris referitoare la eşecul înregistrat la Blackdale care să

nu ne facă să arătăm ca nişte idioţi. De asemenea, să-ţi anexezi şi toate chitanţele – nu mai plătesc pentru cheltuieli fără documente justificative.

Milo mormăi ceva nedesluşit în semn că pricepuse.

– O să-i spun lui James Einner să te aştepte. El e omul tău de legătură din Paris.

– Einner? întrebă Milo, conştientizând deodată ce auzise. Chiar crezi c-avem nevoie de-un Turist pentru asta?

– Mai binele nu e duşmanul binelui în cazul nostru, spuse Grainger. Acum du-te! Ţi-am trimis şi o să găseşti tot ce-ţi trebuie pe calculator.

– Şi cu Tigrul cum rămâne?

– După cum ţi-am spus. Când te întorci.

10

Milo se simţise întotdeauna în largul său în aeroporturile mari. Nu ţinea de faptul că-i plăcea să zboare – asta, îndeosebi după prăbuşirea Turnurilor Gemene, devenise o experienţă din ce în ce mai greu de suportat din cauza diferitelor niveluri de securitate ce te obligau să te descalţi sau să te dezbraci. Singurele lucruri de care se bucura la douăsprezece mii de metri deasupra nivelului mării erau mesele asigurate de linia aeriană în care felurile de mâncare veneau impachetate ingenios şi alegerea muzicii zilei de pe iPod-ul său.

Cu toate astea, îndată ce revenea la sol, pe un aeroport proiectat cum se cuvine, întotdeauna se simţea de parcă hoinărea printr-un orăşel. Charles de Gaulle, de exemplu, era proiectat cum se cuvenea. Izbitoarea sa arhitectură în stilul anilor 1960 – aşa cum şi imaginaseră proiectanţii anilor şaizeci că va arăta un viitor minunat – întruchipa o lume utopică, ciudat de nostalgică, creată printr-o arhitectură destinată controlului mulţimii şi satisfacerii plăcerilor clienţilor, completată de discretul semnal sonor transmis prin difuzoare ce era urmat de o voce încântătoare de femeie, înşirând marile oraşe ale lumii.

Nostalgia era cuvântul care descria cel mai bine asta, o falsă nostalgie a vremurilor pe care era prea tânăr ca să le cunoască. Acesta era motivul pentru care îi iubea pe câştigătorii Eurovisionului din 1965, tehnicolorul artificial al filmelor făcute de Bing Crosby pe la mijlocul carierei şi (în ciuda faptului că promisese contrariul) perechea perfectă reprezentată de o ţigară Davidoff însoţită de o votcă rece, servite la un bar din aeroport.

Nu mai colindase de ani de zile prin Charles de Gaulle şi în curând îşi dădu seama că lucrurile se schimbaseră. Trecu de un McDonald's şi de nişte patiserii şi se aşeză la nu prea cocheta La Terrasse de Paris. Aici nu exista bar, în locul acestuia fiind un spaţiu amenajat în genul cafenelelor, unde căută în zadar nişte votcă. Singurele chestii disponibile erau sticluţele alea mici de vin – roşu şi alb. Frustrat, se opri asupra unui Cabernet de patru sute de mililitri ce se găsea peste tot pe piaţă la vânzare şi costa nouă euro. Paharul său de plastic, după cum îl informă casiera, era gratuit.

Milo găsi o masă goală lângă peretele din spate, lovindu-se de spinările celor de la mese şi de bagajele acestora în drumul său, şi se aşeză. Era ora şase dimineaţa, iar locul gemea de lume. Telefonul său mobil îşi interpretă melodia aceea enervantă şi îi trebui o vreme până să-l găsească în buzunarul interior. NUMĂR PRIVAT.

– Da?

– Milo Weaver? întrebă o voce subţire şi stridentă.

– Îhî.

– Einner la telefon. Ai aterizat cu bine?

– Ei bine, da, am...

– Cei de la New York mi-au spus că ai pachetul. Aşa e?

– Sper că da.

– Răspunde cu da sau nu, te rog!

– Desigur.

– Subiectul ia prânzul în fiecare zi la douăsprezece treizeci fix. Îţi sugerez s-o aştepţi afară, lângă locul ei de muncă.

Simţind şi mai acut nevoia să-şi trăiască interludiul nostalgic, Milo se uită după o scrumieră. Nu văzu nici una. Scoase o ţigară Davidoff din pachetul cumpărat în Tennessee, hotărându-se să scuture scrumul în pahar şi să bea vinul direct din sticlă.

– Asta o să-mi dea timpul necesar să trag un pui de somn. A fost un zbor lung.

– Mda, ai dreptate, spuse Einner. Am uitat cât de bătrân eşti.

Milo se simţi prea năucit ca să dea glas celor ce-i veniră-n minte: „N-am decât treizeci şi şapte de ani".

– Nu te îngrijora, Weaver! O să te scoatem de-aici ca să ajungi la timp pentru vacanţa ta. Nici măcar nu ştiu de ce s-au mai deranjat să te trimită.

– Ai terminat?

– Am înţeles că subiectul e o veche prietenă de-a ta.

– Da.

Milo trase un fum, pierzându-şi simţul umorului, în timp ce o persoană din apropiere tuşi zgomotos.

– Nu te lăsa influenţat de asta.

Milo îşi suprimă impulsul de a îi da o replică răstită. Preferă să închidă telefonul, în momentul în care, la câteva scaune distanţă, un tânăr începu să tuşească puternic în palmă, aruncându-i o privire cruntă.

Deodată, Milo îşi dădu seama de motiv. Mai multe perechi de ochi holbaţi îl priveau cum îşi scutura scrumul în paharul de plastic şi aşteptă să ia cineva atitudine. Nu trecu mult; casiera, observând infracţiunea comisă, chemă un băiat masiv care stătuse aplecat deasupra recipientelor cu diferite amestecuri de cafea, iar el urmări degetul cu care femeia îi arăta colţul în care era Milo. Băiatul, având în jur de optsprezece ani, îşi şterse mâinile de şorţul portocaliu în timp ce-şi croia drum cu multă îndemânare printre mese, îndreptându-se spre el.

– *Monsieur, ici vous ne pouvez pas fumer.*[1]

Milo se gândi să nu cedeze, după care observă plăcuţa mare de pe perete pe care era reprezentat simbolul ce interzicea fumatul, la vreun metru de el. Îşi ridică mâinile, zâmbind, mai trase un fum şi-i dădu drumul ţigării în paharul de plastic. Turnă puţin din vinul ăla mizerabil peste ea ca să o stingă. Malacul, în spatele unui zâmbet sfios, se simţea uşurat că nu trebuia să îl dea afară pe acest bărbat.

Grainger îi făcuse rezervare la hotelul Bradford Elysées, una dintre monstruozităţile acelea clasice, la suprapreţ, ce erau dispuse de-a lungul Rue Saint-Philippe du Roule, primul loc unde s-ar fi dus cineva dacă ar fi verificat registrele Departamentului de Turism. Le ceru celor de la recepţie să fie trezit prin telefon la ora

[1] Domnule, nu aveţi voie să fumaţi aici. (în lb. franceză, în original)

unsprezece treizeci – la aproximativ patru ore din momentul acela – şi luă un exemplar din *Herald Tribune.* În liftul cu însemnele Bradford Elysées, citi titlurile de pe prima pagină. Ştirile nu erau prea îmbucurătoare.

Mai multe maşini-capcană fuseseră detonate în Irak, omorând opt soldaţi americani şi canadieni, şi avuseseră loc noi lupte de stradă în Khartoum, Sudan: o fotografie cu o piaţă plină de oameni furioşi – mii de oameni – fluturând placarde cu portretul răposatului mullah Salih Ahmad, un bărbat evlavios cu barbă albă având acoperit creştetul chel cu un *taqiyah*[1] de culoare albă. Alte pancarte în arabă cereau, după cum era tradus în legenda de dedesubt, capul preşedintelui Omar al-Bashir. La pagina opt găsi o relatare scurtă, de numai un paragraf, în care se spunea că Departamentul de Securitate Internă reţinuse un individ suspectat de asasinat politic, al cărui nume refuzaseră să-l dea.

Şi totuşi, cea mai importantă ştire nu apăruse acolo: Milo Weaver sosise în Paris ca să-i întindă o cursă uneia dintre cele mai vechi prietene ale sale.

Într-un acces de sentimentalism, îşi aminti de perioada în care amândoi erau nişte tineri agenţi de teren în Londra. De grămada de coduri, şi de întâlnirile clandestine în cârciumi lăturalnice, şi de disputele verbale cu serviciul de informaţii britanic cu privire la harababura pe care se chinuiau s-o desluşească ţările lor în lumea postcomunistă. Angela era deşteaptă şi te puteai baza pe ea – aproape o contradicţie în branşa lor –, având în plus şi simţul umorului. În cadrul serviciilor de informaţii, aceste trei caracteristici laolaltă erau atât de rare, încât, atunci când le găseai, nu aveai cum să renunţi la ele. Ţinând cont cât de mult timp petreceau împreună, toată lumea presupunea că formau un cuplu. Asta le folosea amândurora. Pe ea o ajuta ca să nu devină subiect de discuţie din cauza homosexualităţii sale, iar pe Milo îl salva de soţiile diplomaţilor care încercau să-l cupleze cu nepoatele lor.

---

[1] Acoperământ rotund al capului purtat în mod tradiţional de bărbaţii musulmani (n.tr.)

Vreme de două luni, imediat după eşecul înregistrat la Veneţia, Angela nu fusese în stare să-i vorbească – atât de mult o răvăşise uciderea şefului ei, Frank Dawdle. Însă anul următor, când Milo devenise în acelaşi timp soţ şi tată pentru un bebeluş, o fetiţă, Angela venise la nunta din Texas şi o copleşise cu laude pe Tina. Păstraseră legătura şi, când Angela sosea în oraş, Tina insista întotdeauna să ia cina împreună.

Milo stătea întins pe patul de hotel, fără să se fi dezbrăcat, gândindu-se să-l sune pe Tom. Dar ce să-i spună? Deja pledase pentru nevinovăţia Angelei. Trebuia oare să raporteze că James Einner era un netot, nepregătit să se ocupe de operaţiunea respectivă?

Lui Tom nu-i păsa ce credea Milo despre Einner.

Adevărul – şi pentru un moment asta îl tulbură – era că, acum şase ani, în calitate de Turist, el n-ar fi pus niciodată sub semnul întrebării vreuna din treburile astea. Sarcina pe care o avea de îndeplinit ar fi fost simplă şi foarte limpede. Însă acum nu mai era Turist şi nu regreta în nici un fel postura asta.

11

Ambasada americană era separată de Champs-Elysées de lunga şi riguros delimitata Jardin des Champs-Elysées. Parcă maşina undeva pe bulevardul Franklin D. Roosevelt şi traversă pe jos parcul, trecând pe lângă bătrânii parizieni care stăteau pe bănci, ţinând între genunchi pungi cu firimituri de pâine cu care să-i atragă pe porumbei, în timp ce soarele arzător de la amiază dădea o căldură umedă, insuportabilă.

Parisul era sumbru în luna iulie. Localnicii începeau deja să plece în concediile lor legale, iar în locul lor diverşi japonezi, olandezi, americani, germani şi britanici stăteau la coadă la casele de bilete, întinzându-şi gâturile, făcându-şi vânt cu broşurile de prezentare ca să-şi răcorească obrajii transpiraţi, strigând la copiii neascultători. Turiştii mai în vârstă se deplasau în grupuri compacte, cu bastoane în mâini sau în scaune cu rotile, în timp ce tinerii se opreau periodic ca să se plângă de trotuarele tari şi să exclame, în şoaptă, despre câţi negri erau în Paris.

Majoritatea, chiar înainte să plece de-acasă, îi urmăriseră pe Gene Kelly şi pe Leslie Caron dansând pe străzi pline de albi, iar acum erau şocaţi de străzile şi bulevardele din prezent. În locul bătrânilor burtoşi cu mustaţă care ofereau felii de brânză pe post de aperitiv, se trezeau în faţa unor puşti albi cu părul împletit în şuviţe murdare cântând la chitare vechi şi jerpelite nişte melodii ce fuseseră coloana sonoră în diferite filme, a unor africani suspect de insistenţi şi agresivi care vindeau Turnuri Eiffel în miniatură şi machete ale piramidei de la Luvru şi în faţa unor hoarde de turişti asemenea lor, ce aveau ca ghizi nişte franţuzoaice în

vârstă, țepene și de neînduplecat, fluturând stegulețe colorate ca să nu-i piardă de grup.

Bineînțeles, Parisul avea și o mulțime de aspecte frumoase, însă, având în vedere motivul pentru care se afla aici, Milo aproape că nici nu le observa.

Găsi o bancă la capătul parcului ce dădea în Place de la Concorde, plasată față în față cu bulevardul Gabriel, arteră încadrată de copaci, și cu ambasada aflată la numărul 2. Îi zâmbi bătrânei ce stătea lângă el pe banca înconjurată de porumbei. Ea îi zâmbi la rândul ei și aruncă firimituri de pâine păsărilor. Era abia douăsprezece și zece, așa că-și căută țigările prin buzunare, însă imediat se simți copleșit de vină și le lăsă acolo unde erau. Își încrucișă brațele la piept și se uită la clădirea semănând cu un tort de nuntă, care avea în curte trei pușcași marini în uniformă, ținând arme automate.

– *Bonjour, monsieur,* spuse femeia în vârstă.

Milo schiță un nou zâmbet, cât să nu pară nepoliticos.

- *Bonjour.*

– *Etes-vous un Touriste?*[1]

Femeia zâmbi larg, descoperind o gingie din care lipsea unul dintre dinții din față. Îi făcu cu ochiul.

– *Oui,* răspunse el.

– *Monsieur Einner voudrait savoir si vous avez le paquet.*

„Domnul Einner ar vrea să știe dacă aveți pachetul."

Milo se uită în jur. Parcată pe bulevardul Gabriel se afla o dubiță pe care scria cu litere de-o șchioapă „FLEURS"[2]. Din țeava de eșapament ieșea fum, fiind singura mașină din câmpul său vizual cu motorul pornit.

O dubiță de distribuție a florilor. În mod evident, Einner își petrecuse perioada de pregătire uitându-se la cam prea multe filme vechi cu spioni.

Se întoarse la loc și trecu la engleză.

– Spuneți-i să vină să mă întrebe personal.

Zâmbetul stărui pe fața femeii, însă ea nu spuse nimic. Microfonul pe care îl avea asupra sa deja recepționase cuvintele lui Milo.

---

[1] Sunteți Turist? (în lb. franceză, în orig.)

[2] Flori (în lb. franceză, în orig.)

În partea opusă a parcului, uşa din spate a dubiţei de distribuţie a florilor pocni atunci când fu deschisă, iar un bărbat blond şi înalt o luă prin iarbă îndreptându-se spre ei. Figura lui James Einner era foarte roşie şi-şi ţinea buzele rumene strâns lipite. Îndată ce ajunse la o azvârlitură de băţ, Milo băgă de seamă că buzele lui roşii se cojeau. Se întrebă dacă Einner avea herpes şi-şi zise să nu uite să-i actualizeze dosarul când avea să se întoarcă la New York.

– Salutare, James, spuse Milo.

– Răspunde dracului la întrebare, Weaver! Tocmai te-ai şters la fund cu toate măsurile noastre de siguranţă!

Milo zâmbi, neputând să se abţină.

– Da, James. Am pachetul.

Einner nu văzu nimic amuzant în asta.

– Aici nu eşti într-un birou, Weaver! Asta-i lumea reală.

Milo îl privi întorcându-se valvârtej la dubiţă. Bătrânica îşi înăbuşi râsul, muşcându-şi buzele astfel încât chicotelile să nu-i fie recepţionate de microfon.

Se făcu ora douăsprezece treizeci, care trecu aşa cum veni, iar Milo începu să se frământe. Fără îndoială, camerele de luat vederi negre dispuse de-a lungul gardului ambasadei şi cele ataşate de stâlpii de iluminat îi monitorizau mişcările. Tehnicienii palizi din subsolul ambasadei, care stăteau toată ziua în faţa monitoarelor, băgaseră desigur de seamă faptul că el zăbovea pe bancă şi-l introduseseră deja în programul de recunoaştere şi identificare a feţelor. În mod sigur ştiau deja cine este. Nu avea idee dacă îi transmiseseră informaţia respectivă Angelei Yates. Dacă o făcuseră, era oare posibil ca ea să aleagă să rămână înăuntru ca să-l evite? Sau poate că suspecta că ambasada o supraveghea şi – indiferent de vinovăţia sau nevinovăţia ei – voia să se furişeze cumva afară fără să fie văzută de el. Milo preferă această posibilitate.

După care, la ora douăsprezece şi cincizeci şi şapte de minute, ea ieşi din ambasadă, dând din cap în semn de salut înspre bătosul puşcaş marin care îi deschise uşa. Avea o eşarfă viu colorată, dintr-un material diafan, ce arăta că se îndrăgostise de moda franţuzească. Puloverul subţire într-o nuanţă de mov era mulat pe sâni, iar fusta bej i se oprea acolo unde începeau cizmele din piele, de firmă, chiar sub genunchi. Cei cinci ani petrecuţi în Paris

avuseseră un efect remarcabil asupra Angelei Yates, care provenea din Madison, Wisconsin.

Ieşi pe poarta electrificată, o apucă pe trotuar spre vest, după care o luă spre nord pe Rue du Faubourg Saint-Honoré, oprindu-se să-şi scoată nişte euro de la un bancomat al Rothschild Banque. Milo o urmă pe trotuarul de pe partea opusă a străzii.

Mergea cu pas vioi, probabil acesta fiind indiciul că ştia că el o urmărea. Chiar dacă era aşa, nu se deranjă să se uite în spate ca să verifice. Angela nu fusese niciodată un agent neliniştit. În Londra, fusese cea mai bună.

Ultima oară când se văzuseră, cu un an în urmă, se întâmplase la Peter Luger Steak House, cu Tina şi cu Stephanie. El îşi aminti că râseseră foarte mult. Angela venise în oraş pentru un seminar şi, în timp ce mâncau fripturile groase de două degete şi cartofii copţi, ea imitase vocile monotone ale diferitelor persoane care luaseră cuvântul acolo. Până şi lui Stef i se păruse amuzantă.

Angela o luă pe Rue Duras şi intră într-un bistrou micuţ şi aglomerat, cu ferestre cu rame aurite. Milo traversă strada, trecând în fugă pe lângă un Renault în plină viteză, şi se opri lângă meniul înrămat de afară, uitându-se cu atenţie prin vitrină în timp ce ea se apropia de bar. Un bărbat masiv purtând un şorţ o întâmpină cu zâmbete generoase. Acesta era fără îndoială locul unde venea de obicei. Patronul bistroului îi puse o mână pe umăr şi o conduse printre spinările încovoiate, pe lângă chelnerii grăbiţi, spre peretele cel mai îndepărtat, unde era o masă mică de două persoane. Probabil, îşi zise Milo atunci când intră, ea se aştepta să aibă companie.

Patronul, terminând cu Angela, îşi croi drum înspre el cu o expresie mâhnită pe figură.

– *Je suis désolé, monsieur. Comme vous pouvez voir, pas d'place.*[1]

– E-n regulă, răspunse Milo în engleză. O să mă alătur doamnei de acolo.

Patronul dădu aprobator din cap înainte de a se grăbi să scoată afară un cuplu tânăr ce intrase în spatele lui Milo – un bărbat înalt şi chipeş şi o femeie cu trăsături masculine şi cu ochii bulbucaţi.

[1] Îmi pare foarte rău, domnule. După cum vedeţi, nu mai avem locuri. (în lb. franceză, în orig.)

În timp ce Milo se apropia de masa ei, Angela, cu părul negru atârnându-i pe chip, se uita la o foaie de hârtie opacă pe care erau scrise caligrafic specialităţile zilei. Când el ajunse la scaunul din faţă, ea ridică privirea, cu o expresie şocată întipărită în ochii violeţi, şi spuse:

– Milo! Ce mama naibii faci aici?

Da, îl văzuse în camerele de luat vederi de la ambasadă. Şi da, se aşteptase să aibă companie: pe el. Milo se aplecă să o sărute pe obrajii îmbujoraţi.

– Treceam pe stradă, mi-am aruncat privirea şi am văzut o lesbiană frumoasă intrând aici.

– Ia loc, potaie bătrână ce-mi eşti! Povesteşte-mi ce şi cum.

Comandară o carafă din vinul roşu al casei şi intrară rapid în ritmul flecărelilor pe care fuseseră amândoi antrenaţi să le folosească în avantajul lor în cadrul şcolii de spioni. Însă nici unul din ei nu dădea impresia că depunea eforturi în acest sens, ceea ce făcea totul foarte plăcut. Se bucura s-o revadă. Milo voia să ştie ce mai făcuse în ultima vreme.

Nu erau prea multe de spus, admise ea. Cu un an în urmă, la scurt timp după noaptea petrecută împreună la Peter Luger, se certase cu prietena ei – o aristocrată franţuzoaică – şi de atunci se concentrase în întregime asupra muncii sale. Nefiind o persoană care să treacă rapid dintr-o relaţie în alta, Angela compensase durerea sufletească prin avansarea în funcţie. Nu numai că se afla la conducerea biroului CIA de la ambasadă, dar se mai ocupa şi de întreaga reţea diplomatică din Franţa, acoperind consulatele şi posturile de reprezentare americane în Paris, Bordeaux, Lille, Lyon, Rennes, Strasbourg, Marsilia, Nisa şi Toulouse.

Era mândră de realizările sale – lui Milo îi era cât se poate de clar. Condusese personal operaţiunile menite să dea în vileag trei surse de scurgere de informaţii în ultimele nouă luni. Entuziasmul de pe faţa ei în momentul în care descria – pe scurt, desigur – capturarea ultimului dintre aceştia era tipic Angelei, căci avusese aceeaşi emoţie aşternută pe chip şi atunci când Milo îi spusese, cu şase ani în urmă, că se însoară. În mare măsură, părea aceeaşi persoană de-atunci şi, în mod remarcabil, încă se dovedea mult mai patrioată decât fusese Milo vreodată.

E de-a dreptul enervant, îi spuse ea. Să asculţi cu câtă emfază susţin sus şi tare francezii că suntem un mastodont greoi din punct de vedere militar şi că transformăm lumea într-un loc nesigur pentru toţi. Nici unul dintre ei nu percepe greşelile pe care le-am făcut pur şi simplu ca pe nişte greşeli, lipsite de rea intenţie. Ştii la ce mă refer? De fiecare dată când facem ceva ce nu le place, suntem acuzaţi că încercăm să ne impunem controlul asupra petrolului mondial sau că încercăm să scoatem Europa de pe scena lumii. Angela clătină din cap şi continuă: Nu-şi dau seama că suntem într-o situaţie fără precedent? Nici o ţară din istorie n-a avut vreodată atât de multă putere şi responsabilitate aşa cum avem noi. Suntem cu adevărat primul imperiu global. Bineînţeles că facem şi greşeli!

Era o perspectivă interesantă, chiar dacă el nu era de acord cu ea. În ciuda iubirii manifestate de Grainger pentru cuvântul respectiv, Milo nu mai agrea faptul ca o etichetă facilă precum cea de „imperiu" să fie folosită pentru a-i caracteriza ţara. De fapt, o considera o dovadă a vanităţii manifestate de americanii care voiau să se perceapă ca un fel de Romă în oglindă, care voiau să se automitizeze. Însă nu spuse decât:

– Ai probleme cu francezii?

– În culise, când sunt departe de ochii publicului, sunt foarte cooperanţi. Ba chiar mă ajută într-unul dintre proiectele mele favorite.

– Da?

Ea zâmbi, cu buzele strânse, cu obrajii roşii.

– Care ar putea să fie o reuşită majoră pentru cariera mea. Peştele cel mare.

– Deja mi-ai captat interesul.

Angela îi făcu cu ochiul ca şi cum ar fi flirtat cu el.

– Ceva cu nume de animal.

– Animal?

– *Grrr,* făcu ea lasciv, ca într-o tentativă ieftină de seducţie.

El, la rândul său, se înroşi la faţă.

– Tigrul.

12

Te durea să vezi cât de mândră era, aplecându-se în faţă şi spunându-i pe un ton şoptit povestea unei investigaţii pe care o desfăşura de opt luni încoace.

– Din noiembrie. După ce l-a lichidat pe Michel Bouchard, ministrul de externe. Ţi-aduci aminte de-asta?

Milo îşi amintea. Grainger îl trimisese pe Tripplehorn la Marsilia pentru a cerceta asasinatul, însă întrebările sale îi obosiseră rapid pe francezi.

– Am trimis şi noi pe cineva, însă a fost obstrucţionat.

Ea îşi deschise palma, într-un gest ce exprima un nonşalant *c'est la vie.*

– Am avut un prieten, Paul, care a lucrat la cazul ăsta. L-am cunoscut prin intermediul consulatului din Marsilia. Spre deosebire de colegii lui, el n-a avut nici o problemă în a-mi accepta ajutorul. Ştiam că-i mâna Tigrului. *Ştiam* asta.

– Tot ce-am aflat, după câteva luni, a fost faptul că francezii au confirmat că a fost el.

– Francezii, pe dracu'! Eu am coroborat datele. Bineînţeles, cu ajutorul lui Paul. Angela îi făcu iarăşi cu ochiul, sorbi o gură de vin şi continuă: Bouchard era cu amanta lui la Sofitel. Într-o mică vacanţă departe de nevastă. Ceva foarte obişnuit aici în Europa, preciză ea, dregându-şi glasul.

Milo zâmbi.

– În sfârşit, fuseseră la nu ştiu ce petrecere – serios, oamenii ăştia nici măcar nu *încearcă* să-şi ascundă infidelitatea – şi s-au întors beţi şi făcând multă gălăgie. S-au dus la hotel, iar bodyguarzii

lui i-au însoţit până sus în cameră. Încăperea bineînţeles că fusese verificată înainte de asta, iar ei i-au lăsat singuri. A urmat ceea ce se întâmpla de obicei, iar apoi, a doua zi dimineaţă, devreme, fata a fi trezit din somn ţipând. Angela îşi ridică din nou paharul de vin, se uită la el, însă nu bău. Nu auzise nimic, continuă ea. Medicul legist a spus că gâtul bărbatului a fost tăiat pe la trei dimineaţa. Ucigaşul intrase prin balcon, îşi făcuse treaba şi se furişase neauzit afară. Au găsit nişte urme pe acoperiş, pe-acolo pe unde coborâse. Pe o frânghie.

– Şi fata?

– O luase razna. Atât ea, cât şi aşternuturile erau scăldate în sânge. Paul mi-a spus că tipa visase că făcea pipi pe ea. În afară de senzaţia asta nu îşi dăduse seama de nimic.

Milo umplu ochi paharele, golind carafa.

– Nu exista nici un motiv pentru care să crezi că fusese Tigrul. Un om precum Michel Bouchard are mulţi duşmani. Ce dracu', până şi *noi* am fi fost fericiţi să-l vedem mort. I-ai auzit discursul cu ocazia Zilei Armistiţiului[1]?

Milo clătină din cap în semn că nu.

– Ne-a acuzat că încercăm să preluăm controlul asupra Africii. Francezii se consideră protectorii acelui continent, iar el făcea lobby ca, vrând-nevrând, noi să dăm la toată lumea medicamente împotriva SIDA.

– Şi-i ceva în neregulă cu asta?

Angela se uită la el, iar el nu fu în stare să-şi dea seama ce însemna privirea aceea.

– Poate că nu, însă, ca şi restul Europei, el percepea refuzul nostru ca pe o conspiraţie menită, nu ştiu, să depopuleze continentul astfel încât noi să putem ajunge acolo şi să-i secăm petrolul. Sau ceva de genul ăsta, spuse ea şi bău. În orice caz, a fost omorât la zece zile după discursul ăla.

– Crezi că noi i-am făcut felul?

Ea pufni sarcastic.

---

[1] 11 noiembrie, ziua când a fost semnat în 1918, în Franţa, armistiţiul dintre Puterile Aliate şi Germania pentru încetarea ostilităţilor pe Frontul de Vest. (n.tr.)

– Hai să fim serioşi! Un ministru de externe francez? Măcar dacă era cineva mai important. Nu, s-ar părea că miza a fost cel mai vechi motiv din lume: banii. Era băgat până în gât în speculaţii pe piaţa imobiliară şi făcuse prea multe împrumuturi. Intrase în tot felul de afaceri necurate pentru a-şi obţine capitalul de care dispunea. Omul investise milioane în Uganda şi în Congo, în timp ce negocia împrumuturile de dezvoltare ale celor două ţări. Dacă ar fi supravieţuit, s-ar fi confruntat cu acuzaţii serioase pe tema asta. Din fericire pentru el, unul dintre creditorii săi s-a ocupat de problemă. Omul a murit ca un erou, concluzionă ea, înălţând iarăşi din umeri.

– Şi Tigrul?

Când Angela trase aer în piept, ochii îi scânteiară. Aşadar, aici intra ea în scenă.

– A fost o chestie de şansă. După cum ţi-am zis, am fost convinsă că era Tigrul. Nu se potrivea cu modul lui de operare, însă ce alt asasin cunoscut are atâta curaj încât să forţeze nota în halul ăsta? Răspuns: Nimeni. Aşa c-am mai întrebat şi eu prin jur şi s-a dovedit că Tom Grainger... tot el e şeful tău, corect?

Milo încuviinţă din cap.

– Ei bine, Tom avea trei fotografii de-ale lui. De la Milano, din Frankfurt şi din Emiratele Arabe. Eu şi Paul am urmărit toate înregistrările camerelor de luat vederi ale celor care asigură securitatea hotelului. Ne-a luat o grămadă de timp s-o facem, te-asigur, şi cu toate astea n-am găsit nimic. Însă am insistat. Ştii cât de îndârjită şi de stăruitoare pot să fiu... hei, ce-i cu privirea asta?

Milo nu îşi dădea seama că avea o privire anume şi că era atât de expresivă. De fapt, se întreba de ce Grainger nu-i spusese nimic despre solicitarea ei referitoare la fotografii.

Angela trecu peste asta.

– Am făcut publică chestiunea. Deja intrasem în ianuarie, şi era singurul lucru pe care-l mai puteam face. Am tipărit fotografia făcută în Italia şi am trimis-o peste tot prin Marsilia. La magazine, la bănci, la hoteluri. Procedura obişnuită. Nimic. Nu am primit absolut nici un răspuns. Săptămânile tot treceau. M-am întors la

Paris. După care, în februarie, m-a sunat Paul. O casieriţă de la o filială franceză a Union Bank din Elveţia a spus că recunoaşte figura din poză.

– Şi cum de şi-a amintit aşa, deodată, după nu ştiu cât timp?

– Uiţi cât de lungi sunt vacanţele în Franţa. Tipa fusese la schi.

– Aha.

– Aşa că m-am întors în Marsilia şi am trecut în revistă înregistrările video de la bancă. Bingo – iată-l pe amicul nostru! Pe 18 noiembrie, cu trei zile înainte de asasinat, golind şi lichidând un cont de trei sute de mii de dolari. Samuel Roth era trecut ca fiind unul dintre cotitularii contului... ăsta-i unul dintre numele false folosite de Tigru. Bineînţeles că avea un paşaport cu care să se identifice, iar noi am primit copia pe care i-o făcuseră. Însă, şi mai important, aveam numărul de cont.

Palmele lui Milo erau pe masă, de-o parte şi de alta a paharului.

– Da?

Pentru a prelungi suspansul, Angela luă altă gură de vin. Îi făcea plăcere să povestească.

– Deschis pe 16 noiembrie la Zürich, pe numele Rolf Vinterberg.

El se lăsă pe spate, uimit de faptul că, în numai câteva luni, ea reuşise să urmărească o pistă mult mai departe decât o făcuse el în decurs de şase ani.

– Deci? Cine-i Rolf Vinterberg?

– E greu de spus. Adresa lăsată nu reprezintă decât o uşă de pe o stradă lăturalnică din Zürich. Şi-a deschis contul cu numerar. Camerele de luat vederi de la filiala băncii din Zürich au surprins un bărbat cu pălărie. Un tip înalt. Iar numele e praf în ochi, nu reprezintă nimic.

– Cum de n-am auzit niciodată nimic din toate astea? Nu le-ai raportat la Langley?

Ea păru stânjenită, după care clătină din cap în semn de negare.

Admiraţie amestecată cu frustrare. Dacă ea n-ar fi fost atât de paranoică, ar fi putut să-şi împărtăşească şi să folosească în comun resursele. Însă Angela nu voia să-şi diminueze meritele – acesta era tipul de captură ce construia şi consolida cariere.

– Eu l-am urmărit ani de zile. Ştiai? întrebă el

Nu exista nici un motiv pentru care ea să fi ştiut. Angela se uită în paharul său şi ridică din umeri.

– Îmi pare rău.

De fapt, nu-i părea.

– M-am întâlnit cu el miercuri. În State.

– Cu Tigrul?

El dădu aprobator din cap.

Obrajii ei rozalii îşi pierdură culoarea.

– Glumeşti!

– E mort, Angela! A luat cianură. Se pare că unul dintre angajatorii săi l-a infectat cu HIV. Spre deosebire de noi, tipul ăsta care l-a angajat ştia că aparţinea Bisericii Scientologice a lui Hristos.

– Ce *sectă?* întrebă ea părând a nu înţelege. Cum adică?

– Adică refuza să ia medicamente ca să se trateze, aşa că boala avea să-i fie rapid fatală.

Ea nu mai putu spune nimic, reuşind doar să soarbă din vin şi să se uite lung la el. Angela îşi petrecuse ultimele opt luni desfăşurând pas cu pas o anchetă – una impresionantă, trebuia el să admită – menită s-o propulseze la următorul nivel al carierei sale şi, prin câteva cuvinte, Milo îi năruise toate acele luni de speranţe.

Însă Angela era şi o persoană practică. Avusese parte de suficiente dezamăgiri în viaţă ca să nu se împotmolească în asta. Îşi ridică paharul înspre el.

– Felicitări, Milo!

– Nu mă felicita. N-am făcut decât să urmez indicaţiile Tigrului. Mi-a lăsat o urmă după care să merg până la el, aşa c-am putut să-i aud ultima dorinţă.

– Şi care a fost asta?

– Să-i dau de urmă celui care l-a ucis, indiferent cine ar fi respectivul.

Ea nu îi răspunse, aşa că el adăugă:

– Ceea ce înseamnă că tu încă eşti în centrul poveştii ăsteia. Aş vrea să ştiu cine a decis să-l suprime.

Ea luă o gură de vin.

În regulă, Milo. Dă-mi amănunte.

În decursul următorului sfert de oră, o puse la curent cu detaliile privitoare la povestea Tigrului, uitându-se cum pe faţa ei se perindau o varietate de trăiri pe măsură ce, încetul cu încetul, îşi recăpăta speranţa.

La un moment dat îl întrerupse:

- Salih Ahmad? În Sudan? *El* a făcut asta?

Noutăţile păreau să o învigoreze, deşi Milo nu cunoştea motivul.

Asta-i ceea ce a recunoscut omul, spuse el. De ce? Ştii ceva despre asta?

- Nu, răspunse ea, puţin cam grăbit. Continuă!

Când îi vorbi despre Jan Klausner, cunoscut şi ca Herbert Williams, Milo îşi aminti ceva.

- Ai o fotografie de-a lui. El e persoana care era cu Tigrul în Milano.

Ea se încruntă.

- Probabil că biroul vostru l-a tăiat din poză.

- O să-ţi aduc o fotografie întreagă.

- Mulţumesc.

În momentul în care el termină de povestit, ea stătea din nou dreaptă, muşcându-şi buza de jos în semn de nerăbdare. Pe Milo îl bucură faptul că putea s-o transpună în asemenea măsură, însă înţelesese – deşi nu exista nimic palpabil în acest sens – că ea îi ascundea ceva. Ceva ce nu avea încredere să-i împărtăşească şi lui. Aşa că reveni şi-şi accentuă ideea iniţială, pentru a-i reîntări sentimentul că ea era cea care deţinea controlul:

– Nu pot să urmăresc treaba asta din State, aşa că trebuie să jucăm după regulile tale. O să-ţi urmez toate indicaţiile. Sună bine?

– Desigur, căpitane, spuse ea zâmbind, după care se aşternu tăcerea.

Indiferent ce-i ascundea, avea să păstreze asta pentru sine, cel puţin pe moment.

Angela ridică o mână graţioasă.

– Gata cu munca, e-n regulă? Hai să vorbim despre familie. Câţi ani are Stephanie? Şapte?

– Şase, spuse el, întinzându-se după carafă, după care îşi aminti că era goală. Cam slobodă la gură, însă încă n-am de gând s-o dau pe alta.

– Tina-i tot aşa fermecătoare?

– Şi mai şi. Probabil că-i mai bine că n-am adus-o şi pe ea.

– Păi să ai grijă. Ea îi făcu cu ochiul, după care îi oferi un zâmbet strâmb, reamintindu-i că Angela Yates nu era o proastă naivă. Aşa că spune-mi ce vrei, adăugă ea.

– De ce crezi că aş vrea ceva?

– Fiindcă ai stat o oră afară, lângă ambasadă, aşteptându-mă. Nu te-ai deranjat să dai un telefon înainte, deoarece nu voiai ca întâlnirea noastră să fie consemnată. Şi, aşa după cum ai spus şi tu, ai o familie. Mă îndoiesc că Tina te-ar lăsa să-ţi petreci o vacanţă în Paris fără ea, spuse Angela, după care făcu o pauză, cu o expresie serioasă întipărită pe faţă. Înţelegi unde vreau să ajung cu asta?

Cafeneaua era plină de francezi care luau prânzul şi de foarte puţini americani, dacă mai exista vreunul în afară de ei. Prin fereastră, Milo îl observă pe bărbatul înalt şi chipeş de mai devreme aşteptând în stradă să se elibereze o masă; se întrebă unde dispăruse prietena lui, cea cu ochii bulbucaţi.

Milo îşi sprijini bărbia în palme.

– Ai dreptate: am nevoie de ceva. De un mic serviciu.

– Ai intrat în vreun bucluc?

– Nu-i vorba de nici un bucluc. Doar un mic inconvenient. Am nevoie de tine să-mi ţii ceva până săptămâna viitoare. Luni, o să vină un tip să-ţi ceară lucrul respectiv, iar tu o să i-l dai.

– Ceva mare? Mic?

– Foarte mic. Un stick de memorie.

Ea se uită cu atenţie prin restaurant exact aşa cum făcuse şi Milo. După care i se adresă în şoaptă:

– Trebuie să ştiu mai multe.

– Bine.

– Ce-i pe el?

– Nu-i decât un raport. N-am putut să-l trimit pentru că toate comunicaţiile cu persoanele mele de contact sunt compromise.

Tipul ăsta e-n oraş?

E-n Beirut, însă luni dimineaţă o să vină cu avionul la Paris şi-o să se ducă la ambasadă. Imediat ce i-l dai, nu mai e nevoie de nici o secretomanie.

Şi-atunci de ce-i nevoie de atâta secretomanie acum?

Angela, se gândi Milo, avea încredere în el. Cel puţin, avea încredere în agentul operativ din Londra pe care cândva îl cunoscuse atât de bine, însă în ultimii ani, în ciuda vizitelor periodice, relaţia lor devenise mai distantă, iar el nu ştia dacă ea avea să-i dea acum crezare. Oftă.

– Adevărul este că ar trebui să-l înmânez eu însumi. Însă nu pot să mai rămân în Franţa.

– De ce?

Milo se scărpină la nas, prefăcându-se ruşinat.

– Este... ei bine, este vorba de vacanţa mea. Tina a făcut deja rezervare la un hotel din Florida. La Disney World. Şi nu mai poate să dea înapoi. E una dintre ofertele alea la preţ redus de pe internet.

Cel puţin partea asta era adevărată.

Angela izbucni în râs.

– Nu-mi spune că ţi-e frică de nevastă!

– Nu-i vorba decât că-mi place ca, atunci când sunt în vacanţă, să fiu *în vacanţă* pe bune. Fără să mă cert.

– Nu mai eşti bărbatul de-altădată, nu-i aşa? îl întrebă ea, făcându-i iar cu ochiul. De ce n-ai trimis pe cineva de la New York să-l predea?

– Nu mai e nimeni altcineva, spuse el. Am tot muncit la raportul ăsta în ultima lună. Nu vreau să se uite altcineva prin el.

– Şi deodată ţi-ai adus aminte de mine.

– Mi-am adus aminte de Angela Yates, cea mai veche prietenă a mea.

– Presupun că nu i-ai spus nimic lui Tom despre asta.

– Ia te uită cine are cea mai ascuţită minte.

Ea-şi aruncă privirea dincolo de Milo, cercetând prin mulţimea.

– Ai de gând să-mi spui ce-i pe el sau nu?

Milo vru să înceapă povestea pe care îi ordonase Grainger să i-o spună, cum că stick-ul conţinea o analiză referitoare la interesele pe care le aveau chinezii în privinţa petrolului din Kazahstan, însă se răzgândi. Principala trăsătură a Angelei era curiozitatea.

– Ceva legat de nişte petrol din Asia. N-ai nevoie să ştii toate detaliile, nu-i aşa?

– Presupun că nu. După un moment de reflecţie, ea îi spuse: În regulă, Milo. Pentru tine, fac orice.

– Mi-ai salvat pielea.

Un chelner trecu pe lângă el, iar Milo îl prinse de braţ, cerându-i o sticlă de Moët. După care se aplecă peste tăblia mesei, înspre Angela.

– Dă-mi mâna.

Ea păru puţin descumpănită, însă făcu aşa cum îi ceruse. Avea degete lungi, cu unghii îngrijite, fără să fie date însă cu ojă. Milo îi cuprinse mâna uscată în palmele sale, cu tandreţe, ca şi cum ar fi fost iubiţi. Ochii ei se măriră, numai puţin, atunci când simţi în palmă apăsarea stick-ului de memorie. Cu graţie, el îi sărută uşurel încheieturile degetelor.

13

La hotel îl aşteptau două mesaje. James Einner voia să ştie dacă totul decursese conform planului, deşi îl întreba asta sub formularea „Banii n-au fost deja transferaţi?“ Milo mototoli biletul şi-l băgă în buzunar. Celălalt mesaj, gol, era din partea lui Grainger, semnat „Tata“. În ciuda faptului că deja băuse la masa de prânz, imediat ce ajunse la el în cameră Milo îşi turnă o sticluţă de votcă din frigider într-un pahar. Deschise ferestrele înalte şi se aplecă în afară pentru a contempla blocajul specific orelor de vârf de pe Rue Saint-Philippe du Roule. Îşi aprinse o ţigară înainte să formeze numărul.

Tina îi răspunse somnoroasă.

– Da?

– Scumpo, eu sunt!

– Care anume?

– Ăla stupidu'.

– Aha. Milo. Încă mai eşti în Paris?

– Îhî. Cum merge treaba?

– Nu ştiu. Doar ce m-am trezit. Tu pari... eşti beat?

– Adevărul e că sunt puţin.

– Ce oră-i acolo?

El se uită la ceas.

– Aproape trei.

– A, păi nu-i problemă să fii băut la ora asta.

– Ascultă, s-ar putea să nu mă întorc până duminică.

Tăcere, după care auzi foşnetul aşternuturilor în timp ce ea se ridica în capul oaselor.

– De ce?

– Lucrurile sunt cam complicate.

– În ce sens complicate?

– Nu-s periculoase.

– Bine, spuse ea. Ştii când decolează avionul nostru, corect?

– Luni, la zece dimineaţa.

– Şi că, dacă nu eşti aici până atunci...

– O să-mi petrec vacanţa de unul singur.

– Mă bucur că s-a înţeles asta, zise ea în timp ce el trăgea din ţigară. Ia stai aşa, domnul meu!

– Ce-i?

– Mătăluţă *fumezi!*

El încercă să pară jignit:

– *Nicidecum!*

– Ai îmbulinat-o, spuse Tina, după care rosti: Salutare, puiule!

– Salutare ce?

– Stef e-aici. Vocea Tinei se auzi uşor înăbuşit atunci când spuse: Vrei să vorbeşti cu tati?

– De ce aş vrea? o auzi el pe Stephanie întrebând.

– Hai, poartă-te frumos, zise Tina, iar după câteca secunde Stephanie veni la telefon.

– Aici este Stephanie Weaver. Cu cine vorbesc, vă rog?

– Vorbiţi cu Milo Weaver, spuse el.

– Mă bucur să vă aud vocea, domnule.

– *Hai, nu mă înnebuniţi!* strigă el, iar ea începu să râdă.

După ce-şi încheie criza de râs, redeveni fetiţa de şase ani şi sporovăi despre tot ce i se întâmplase joi. Nişte chestii de-a dreptul captivante.

– Cum i-ai spus?

– Sam Aston este un *nemernic,* tati! Mi-a zis că sunt cu nasul pe sus. Aşa că l-am făcut şi eu şobolan scârbos. La ce te aşteptai?

Când ea îşi termină de depănat istorioarele, Tina reveni la telefon şi-i mai transmise nişte ameninţări voalate despre ceea ce s-ar putea întâmpla dacă nu avea să se întoarcă la timp. Milo răspunse cu nişte scâncete la fel de voalate. Când închise şi se pomeni însoţit numai

de zgomotul produs de trafic, lumea i se păru mult mai anostă. Îl sună pe Grainger.

– Ce-i? răcni bătrânul.

– Eu sunt, Tom.

– Aha. Îmi pare rău, Milo!

– Da' ce ţi s-a întâmplat?

– Nimic. E totul rezolvat? Ai terminat?

Sub el, traficul devenea mai gălăgios, aşa că se îndepărtă de fereastră.

– Mda.

– Vezi, ce ţi-am spus eu? Diseară te întorci cu avionul acasă şi n-o să ratezi nici un minut din vacanţa ta.

– Einner se ocupă de supraveghere?

– Ce supraveghere?

– Doar n-o să aştepţi pur şi simplu să vezi dacă raportul ăla apare pe neaşteptate la Beijing, nu-i aşa?

– Aha. Bineînţeles că nu. Da, el se ocupă de asta.

– Atunci o să mai rămân puţin pe aici.

Grainger îşi drese vocea.

– Nu ştiu de ce vrei să te complici.

– Fiindcă ea-i nevinovată.

– Einner nu ţi-a arătat încă dovada lui?

– N-am nevoie să văd nici o dovadă, Tom! Am stat de vorbă cu ea aproape două ore. E nevinovată.

– Eşti sigur sută la sută?

– Hai să zicem că nouăzeci şi şapte la sută.

– Trei procente sunt suficiente ca să mergem mai departe cu chestiunea. Ştii bine asta.

– Însă ea chiar face o treabă importantă aici, insistă Milo. Mi s-ar părea îngrozitor să văd că toată munca asta-i compromisă.

– Nu-i decât şefa securităţii, Milo! Nu-i una care trimite rachete în spaţiu.

– E pe urmele Tigrului.

Tăcere.

– N-o mai face pe prostul, Tom! I-ai trimis fotografiile lui acum câteva luni. De ce nu mi-ai spus?

– Milo, zise Grainger pe un ton ce deveni uşor autoritar, doar nu ai pretenţia să ştii tot ce se întâmplă aici, nu? Am luat o decizie care mi s-a părut corectă la momentul respectiv. Şi, în plus, ea a vrut să ţină chestiunea sub tăcere. Iar eu i-am respectat dorinţa.

– Desigur.

– Aşadar, ce-ai aflat de la ea?

– Că are cu mult mai multe date decât am reuşit să pun eu vreodată cap la cap. Are o înregistrare video de-a lui de la filiala din Marsilia a Union Bank din Elveţia, în timp ce-şi retrage tariful pentru uciderea lui Michel Bouchard. Trei sute de miare. A urmărit contul respectiv până la Zürich, unde a fost deschis de un anume Rolf Vinterberg.

– Vinterberg, rosti Grainger silabisind, probabil scriind numele pe ceva.

– Ideea este c-ar fi trebuit s-o punem să se ocupe de Tigru din capul locului. L-am fi prins de câţiva ani buni. Comparativ cu ea, eu nu-s decât un prostălău.

– Consideră că am luat asta la cunoştinţă, Milo. Însă, dacă ea-i persoana care vinde secrete, vreau să ştiu.

– În regulă.

– N-ai de gând să-i faci probleme, nu-i aşa?

– Cui?

– Lui Einner.

– Doar mă cunoşti, Tom! Mă bucur că pot fi de folos.

14

Se reîntoarse în parc după ora patru, schimbându-se în ceva mai puţin bătător la ochi – un tricou şi blugi, cu căştile iPod-ului la vedere sub o şapcă pe care o luase de la un magazin de lângă hotel. Cu ochelarii de soare, ar fi fost suficient de deghizat pentru a evita să fie uşor detectat de camerele de supraveghere de la ambasadă, însă asta n-ar fi ţinut şi în cazul unei cercetări atente. Nu considera că i-ar fi trebuit şi ochelari.

Bătrânica lui Einner fusese înlocuită de un bărbat în vârstă într-o geacă soioasă cu însemnele unui club, care stătea rezemat de spătarul băncii, cu faţa la soare, având lângă el o pungă de plastic uzată, împachetată. Autoutilitara lui Einner destinată distribuţiei florilor era încă parcată pe bulevardul Gabriel.

Nu erau multe de făcut până la ora cinci, aşa încât Milo se lăsă dus de val în timp ce muzica franţuzească a anilor 1960 continua să răsune la iPod-ul său, el sperând că astfel putea să-şi ridice moralul. Mai multe melodii de-ale lui France Gall, nişte muzică din perioada timpurie a lui Chantal Goya, Jane Birkin, Françoise Hardy, Anna Karina şi Brigitte Bardot cu Gainsbourg, cântând *Comic Strip*.

La cinci şi zece, parcul deja se umpluse de oameni ce se îndreptau spre casă. Până şi bărbatul în vârstă se îndreptase de spate, întorcându-se să se uite spre ambasadă.

Din locul în care se afla, Milo nu putea să vadă poarta ambasadei, aşa că începu să meargă spre bulevardul Gabriel, ţinându-şi iPod-ul în dreptul ochilor, ca şi cum ar fi avut probleme cu el. Însă de fapt se uita atent la bărbatul în vârstă, care se ridică încet în

picioare imitând gesturile unei persoane cu oase bătrâne, după care se aplecă pentru a-şi face de lucru cu şireturile de la pantofi.

Milo, la rândul său, trebui să-şi ascundă faţa, deoarece Angela trecuse de dubiţă cu inscripţia „FLEURS" şi mergea în direcţia lor, îndreptându-se spre est prin parc, spre staţia de metrou Place de la Concorde. Milo, aflat printre cei din mulţime, se întoarse dezinvolt cu spatele la ea. Bărbatul în vârstă se îndepărtă, urmărind-o pe Angela.

Milo se îndreptă în grabă spre bulevardul Gabriel şi ajunse la dubiţă chiar în momentul în care începea să dea în marşarier pentru a ieşi dintre maşinile între care era parcat lateral. Ciocăni uşor în oglinda fumurie din spate şi aşteptă.

Einner nu răspunse imediat, probabil uitându-se la figura lui Milo şi întrebându-se dacă n-ar fi fost posibil ca el să se lase păgubaş şi să plece. După care se hotărî şi deschise uşa cu putere. Buzele lui arătau îngrozitor – parcă şi le mestecase.

– Ce dracu' faci aici, Weaver?

– Mă iei şi pe mine?

– Ieşi de-aici! Du-te acasă!

Trase de uşă ca s-o închidă din nou, însă Milo se interpuse, blocând-o cu corpul.

– Te rog, James! Trebuie să merg cu tine.

– Tot ce *trebuie* tu să faci e să te duci acasă.

– Haide, spuse Milo pe un ton prietenos. Dacă o să trebuiască s-o ridici, o să fie mai uşor cu mine de faţă. N-o s-o ia la fugă dacă o să fiu şi eu acolo.

Einner se gândi puţin.

– Îţi spun cinstit, continuă Milo. Nu vreau decât să te ajut.

– Tom e de acord?

– Sună-l dacă vrei.

Einner împinse din nou uşa, deschizând-o larg, şi zâmbi ca să-i arate că totuşi era băiat de comitet.

– Arăţi ca un boşorog care-o mai face pe puştanul.

Milo nu se mai deranjă să-i spună cum arăta el.

Centrul de control mobil al lui Einner era un minilaborator ce consta din două laptopuri, două monitoare cu ecran plat conectate

la un computer de mare putere, un generator, un microfon şi difuzoare. Scaunele fuseseră mutate şi lipite de peretele din dreapta, cu faţa spre echipamentele din dotare. Spaţiul părea şi mai strâmt întrucât boxerul de categoria muscă de la ambasadă aflat la volan conducea agresiv, bruscând pedalele. Tot drumul până la apartamentul Angelei din Arondismentul 11, Einner rămase în legătură prin radio cu „umbrele" sale amplasate pe traseu. Aceştia îi raportară că Angela se suise în metrou, coborâse la Place de la Nation şi făcuse o plimbare lungă pe jos pe bulevardul Philippe Auguste, stradă încadrată de copaci, până la apartamentul ei de pe Rue Alexandre Dumas.

– Bine c-ai aflat informaţiile astea, spuse Milo.

Einner era concentrat asupra unei imagini video transmise din clădirea în care se afla apartamentul Angelei, obţinute prin intermediul unei lentile superangulare plasate într-un ac de cravată. Se uitară cum Angela intră pe uşile de sticlă.

– Dacă rolul tău aici este să ne oferi câte o porţie de sarcasm, o să te debarcăm la aeroport, spuse Einner.

– Îmi cer scuze, James.

Îşi continuară drumul cu dubiţa în tăcere şi în curând ajunseră în cartierul ei. Unii membri ai comunităţii diplomatice, care era suficient de mare în Paris încât să îşi formeze propriul oraş, aveau case în această parte estică a Arondismentului 11. Pe străzi erau parcate o grămadă de maşini BMW şi Mercedes.

Într-un difuzor se auziră un declic şi un ton de apel telefonic.

– I-ai interceptat convorbirile telefonice? întrebă Milo în timp ce pe un monitor fu afişat numărul pe care Angela îl formase: 825 030 030.

– Da' ce credeai, Weaver? Nu suntem amatori.

– Nici ea nu este. Pun pariu pe zilele tale de concediu că s-a prins de manevră.

– Şşşt!

O voce de femeie răspunse:

– Pizza Hut!

Fişierul cu numere de telefon din memoria computerului le confirmă că era adevărat.

Angela comandă o pizza *Hawaïenne* cu o salată grecească şi un bax cu şase sticle de Stella Artois.

– Ce mâncăcioasă e, spuse Einner, după care tastă ceva la un laptop.

Cel de-al doilea monitor, fixat de partea interioară a plafonului, pâlpâi şi se aprinse, oferind o imagine a sufrageriei Angelei de sus. Iat-o şi pe ea, ducându-se de la telefon la canapea şi căscând. Milo îşi imagină că şampania de după-amiază îi transformase restul zilei într-o corvoadă. Angela găsi o telecomandă printre perne, se prăbuşi pe canapea şi aprinse televizorul. Nu puteau să-i vadă ecranul, însă auziră râsete înfundate în timp ce ea îşi deschidea fermoarul de la cizmele pe care, după ce se descălţă, le puse lângă măsuţa de cafea.

Dubiţa încetini, iar şoferul strigă în spate:

– Am ajuns!

– Mulţumesc, Bill! Einner îşi aruncă rapid privirea spre Milo înainte să revină la imaginea de pe ecran. Ar putea să dureze câteva zile, ştii şi tu. O să te sun când ea o să facă ceva.

– *Dacă* o să facă ceva.

– Mă rog.

– O să-ţi ţin şi eu de urât.

După o jumătate de oră, soarele începuse să apună în capătul străzii, bătând în geamurile din spate. Pietoni se întorceau acasă, disperaţi să-şi lepede costumele de pe ei. Era o stradă frumuşică, ce îi reamintea lui Milo puţin de casa sa din Brooklyn, de care începea să îi fie dor. Încă nu era sigur de ce în acel moment nu se găsea într-un avion: ce putea, la urma urmei, să facă pentru a o ajuta pe Angela? Poate că Einner era arogant, însă n-avea de gând să-i însceneze nimic. Iar dacă se dovedea că Milo se înşela, iar ea *chiar* vindea secrete, atunci el nu avea cum să o ajute în vreun fel.

– Cum de s-a ajuns la toată povestea asta? întrebă el.

Einner se lăsă pe spate, însă continuă să se uite la Angela. Ea zâmbea înspre imaginile ce se derulau pe ecranul televizorului.

– Ştii bine cum de s-a ajuns la asta. De la laptopul colonelului Yi Lien.

– Dar de ce MI6 îl urmărea pe om din capul locului?

După ce îi aruncă o nouă privire Angelei, Einner înălţă din umeri.

– Îl monitorizau. Cu o echipă de doi oameni, o chestie de rutină. Nu făceau decât să-i ţină sub observaţie pe cei din opoziţie.

– Ţi-au spus *ei* asta?

Einner se uită la el de parcă ar fi fost un copil.

– Crezi că ei stau de vorbă cu Turiştii? Haida-de! Numai urechea lui Tom e demnă de secretele lor.

– Şi mai departe ce s-a întâmplat?

– Ei bine, în fiecare weekend, colonelul ăsta ia feribotul din Portsmouth spre Caen. Are o căbănuţă la nord de Laval. Una dintre casele alea de fermieri readaptate şi renovate.

– Ce ştii despre prietena lui?

– Renée Bernier. Franţuzoaică.

– O romancieră în devenire, din câte am auzit.

Einner îşi scărpină obrazul.

– Am citit un picuţ din opera ei. Nu-i rea.

Când Angela se ridică, el apăsă pe nişte taste, iar imaginea de pe monitor se comută la baie chiar în momentul în care ea intra acolo, desfăcându-şi alene nasturii de la fustă.

– Ai de gând să opreşti chestia aia, nu-i aşa?

Einner îi aruncă lui Milo o privire acră.

– Nu mă excită chestiile astea, Weaver!

– Şi cum rămâne cu Renée Bernier? N-ar fi putut să aibă ea acces la nota aia informativă?

Einner clătină din cap, uimit de simplitatea minţii lui Milo.

– Tu chiar crezi că noi aici stăm cu mâinile în sân, nu-i aşa? Am aflat totul despre ea. Tipa-i o comunistă devotată cauzei, în mod sigur. Romanul ei e un mare manifest anticapitalist.

– Credeam c-ai zis că-i bun.

– Noi nu suntem o plevuşcă ignorantă. Pot să-mi dau seama dacă o scriitoare e bună atunci când o citesc. Chiar dacă politica ei este juvenilă.

– Asta dovedeşte că eşti un tip descuiat, fără prejudecăţi.

– Nu-i aşa? bombăni Einner, după care comută din nou camerele de luat vederi atunci când Angela trase apa la toaletă şi se întoarse la canapea, înfăşurată acum într-un halat alb de pluş. Oricum, cunoşti povestea. Colonelul Lien se suie din nou la bordul feribotului din Caen după încă unul din weekendurile lui irosite. La jumătatea drumului de traversare a Canalului, tipul cade lat. Cei doi agenţi ai MI6 îl resuscitează şi nu ratează prilejul de a copia ce avea pe hard disk.

– De ce Angela?

Einner clipi nedumerit.

– Ce-i cu ea?

– De ce e toată lumea convinsă că ea e sursa? Toate astea nu-s decât chestii circumstanţiale. Nu-s probe în adevăratul sens.

– Nu ştii?

Milo clătină din cap, iar asta provocă un zâmbet băşicat.

– *De-aia* eşti atât de încăpăţânat!

Bătu uşor cu mâna în cel de-al doilea laptop. Un fişier denumit „RÂNDUNICA“ apăru pe ecran. Nume de păsări, băgă Milo de seamă. Luate direct din filmul *Dosarul Ipcress*. Cu Michael Caine, din 1965.

Einner începu să-şi prezinte cazul.

Ceea ce urmă fu greu de înghiţit pe nemestecate. Îi arătă lui Milo fotografiile de pe durata filajului, copiile documentelor, înregistrările audio şi montajele video filmate de-a lungul ultimelor două luni, rezultatul unui efort susţinut şi a supravegherii conduse de mândrul Turist care stătea lângă el. Unele rapoarte relatau despre prezenţa Angelei la petrecerile de la ambasada chineză, însă până şi Einner admise că asta în sine nu era un lucru incriminant. Observase până şi faptul că Angela lua somnifere în majoritatea nopţilor, ca şi cum asta ar fi fost un indiciu al unei conştiinţe încărcate de vină. După aceea ajunse la partea cea mai importantă.

– Îl vezi pe bărbatul ăsta? întrebă Einner, arătându-i un tip cu barbă roşcată care avea cu puţin peste treizeci de ani şi purta un costum care-i venea ca turnat.

Bărbatul stătea la o zebră de lângă Arcul de Triumf, chiar în spatele Angelei, amândoi aşteptând să se schimbe culoarea semaforului.

Milo simţi că i se aprind obrajii – îl cunoştea pe tipul ăla.

– Asta era pe 9 mai, zise Einner.

Acţionă uşor pad-ul frontal folosit pe post de mouse, iar acelaşi bărbat stătea la volanul unui taxi, de astă dată fără a fi îmbrăcat cu costum, în timp ce Angela stătea pe bancheta din spate.

– Asta-i pe 14 mai. Asta-i pe 16.

Încă o atingere uşoară, şi cei doi apăreau din nou, în bistroul în care Milo o încolţise, stând la mese separate, dar apropiate una de cealaltă. Totuşi în această fotografie, ea nu era singură la masă. În faţa ei stătea un tânăr de culoare care părea foarte serios, cu palmele desfăcute, vorbindu-i foarte insistent.

– 20 iunie, spuse Einner şi-i arătă lui Milo o altă fotografie făcută la o trecere de stradă, în care Angela era din nou cu bărbatul cu barbă roşcată. Tot ce avem cu privire la omul ăsta este...

– Cine-i puştiul?

– Poftim? întrebă Einner, deranjat de întrerupere.

– Dă înapoi, spuse Milo, iar când Einner reveni la poza din bistrou atinse ecranul. Tipul ăsta.

– Rahman nu-ştiu-cum... zise Einner, apoi închise ochii, concentrându-se. Garang. Asta-i. Rahman Garang. Suspectat de terorism.

– Serios?

– Ea a raportat asta. Încerca să obţină informaţii de la el.

– Într-un loc public?

– Din câte s-ar părea, a fost ideea lui. N-a fost ceva prea profesionist, însă Angela i-a făcut pe plac.

– Şi-a obţinut ceva?

Einner clătină din cap în semn că nu.

– Credem că tipul s-a cărat înapoi în Sudan.

– Sudan, rosti Milo răsuflând încetişor, încercând să nu pară interesat.

– Şi, înainte să mă întrebi, continuă Einner, ei bine, nu. Nu credem că ea îi ajută pe teroriştii. Nu-i chiar inumană.

– Mă bucur să ştiu asta.

Einner se întoarse la ultima fotografie, cea în care Angela traversa strada alături de bărbatul cu barbă roşcată.

– În orice caz, tipu' ăsta de-aici este...

– Herbert Williams, spuse Milo.

– La naiba, Weaver! N-ai putea să încetezi să mă mai întrerupi?

– El este, nu-i aşa?

– Ei bine, da, mormăi Einner. Ăsta-i numele pe care l-a folosit pentru a se înregistra în evidenţa celor de la Police Nationale. Tu de unde dracu' ştii?

– Ce alte informaţii mai ai despre el?

Einner voia mai întâi un răspuns, însă citi pe faţa lui Milo că nu avea să primească vreunul.

– A lăsat la poliţie o adresă din Arondismentul 3. Noi am verificat-o: era adresa unui adăpost pentru oamenii străzii. Din câte ştiau cei de-acolo, tipul nici măcar nu le ciocănise vreodată la uşă. A susţinut că era din Kansas City. I-am pus pe federali să verifice, iar numele de Herbert Williams apare undeva prin 1991, când şi-a depus actele pentru eliberarea unui paşaport.

– A trebuit să-şi folosească pentru asta codul numeric personal, corect?

– Şmecheria clasică. Numărul folosit chiar îi aparţinea unui Herbert Williams, un copil de culoare de sex masculin care a murit la vârsta de trei ani, în 1971.

– N-avem nimic altceva?

– Tipu' e alunecos. Am pus nişte oameni de-ai noştri să-l urmărească după două din întâlnirile din iunie, însă a scăpat de fiecare dată. E un profesionist adevărat. Însă uită-te la asta.

Încă o dată, Einner atinse uşor pad-ul pe post de mouse, iar pe ecran apăru un peisaj rural. Prima reacţie a lui Milo fu una de ordin estetic: era o fotografie frumoasă. Un spaţiu deschis şi un cer larg, şi o căbănuţă undeva spre stânga. După care observă o maşină puţin în lateralul ecranului. Cursorul lui Einner se transformă într-o lupă, iar el dădu zoom imaginii. Pe un fundal granulat, dar suficient de clar, doi bărbaţi stăteau de vorbă lângă maşină. Unul era Herbert Williams, cunoscut şi ca Jan Klausner. Celălalt era un chinez gras, colonelul Yi Lien.

– De unde ai făcut rost de asta?

– E un material mai vechi al Companiei, de anul trecut. Tom i-a dat de urmă când am aflat de colonel.

Milo îşi frecă buzele; erau uscate precum ale lui Einner. Începea să nu mai suporte felul în care îi ascundea Tom Grainger tot felul de lucruri din raţiuni de securitate.

– O urmăriţi pe Angela de două luni. De ce aţi început?

– De ani buni în Franţa se înregistrează o mulţime de scurgeri de informaţii. Langley voia să cerceteze chestiunea, însă nu prin intermediul canalelor obişnuite, iar noi am decis să începem cu Angela Yates.

– Noi?

– Eu şi Tom.

Faptul că Milo nu era la curent cu toate operaţiunile pe care le desfăşura biroul său ţinea de specificitatea muncii lui şi încercă să-şi aducă aminte dacă existaseră anumite indicii că Angela era supusă unei investigaţii. Cel mai bun semnal care-i trecu prin minte fu momentul în care, în urmă cu o lună, el solicitase să îl folosească pe Einner, un expert în supraveghere, pentru a monta nişte microfoane ascunse la o întâlnire organizată la Roma între Mafia siciliană şi câteva persoane suspectate că ar fi militanţi islamici. Grainger nu îi spusese decât că Einner era indisponibil şi i-l dăduse pe Lacey în schimb.

– Aşadar, zise Milo, tu crezi că toate astea sunt de ajuns ca s-o înfunzi?

– Bineînţeles că nu, Weaver! De-asta stau aici cu tine, în loc s-o arestez şi să mă duc acasă la prietena mea. Einner îşi drese vocea. Acum e rândul tău. Spune-mi cum de-l cunoşti pe domnul Williams.

– Vine o motocicletă, spuse Bill, adoptând o postură ţeapănă la volan.

Ei se aplecară spre geam. Soarele apusese aproape de tot, şi nu putură decât să întrevadă silueta unui motociclist îmbrăcat în piele care se îndrepta spre ei. Einner se întoarse, scoţând un mic pistol Beretta din tocul atârnat cu un ham la subsuoară – nici că se putea să fie altceva decât Beretta.

– Hai să nu ne repezim acum ca într-un film de acţiune, spuse Milo.

Motocicleta trecu printre două maşini şi urcă pe trotuar. Pe o cutie roşie din spate scria PIZZA HUT.

De îndată ce băiatul care livra mâncare la domiciliu trecu huruind pe lângă ei, îndreptându-se spre clădirea Angelei, Einner băgă pistolul Beretta în toc.

– Dă-i drumul! Te ascult.

Milo îi spuse despre Klausner/Williams şi despre Tigru. Noutăţile părură să îl descumpănească pe Einner. În difuzoare se auzi sunetul melodios al soneriei Angelei. Mâinile lui Einner i se răsuciră în poală.

– Eu... măi să fie, Tigrul. După care: Asta schimbă totul, nu-i aşa?

– Nu prea cred.

Einner îşi recăpătă concentrarea.

– Dacă Angela este în legătură cu cineva care controlează – sau i-a controlat – mişcările Tigrului, atunci nu vorbim numai despre faptul că ea le vinde nişte secrete chinezilor. A fost şi încă mai este manevrată de cineva cu nişte legături serioase. Acum s-ar putea ca ea să lucreze pe cont propriu. Pe piaţa liberă.

– Planul rămâne acelaşi, spuse Milo. Îi identificăm persoana de contact, după care îl umflăm pe respectivul. Nu ne atingem de Angela până când nu punem mâna pe el.

– Da, admise Einner, atins parcă de un val de melancolie apăsătoare. Ai dreptate.

Milo deschise uşa din spate şi coborî în stradă.

– Mă duc să iau ceva de mâncare. Sună-mă dacă vă schimbaţi poziţia, bine?

– Sigur că da, spuse Einner, după care trânti uşa cu putere.

Aerul parizian mirosea a şuncă şi a ananas cald.

15

Milo găsi pe o stradă lăturalnică de lângă Place Léon Blum un mic local turcesc luminat cu tuburi de neon şi o shaorma pe care o mâncă în picioare la o masă înaltă. Nimic din ce se petrecea nu i se părea în regulă. Fie Angela era nevinovată, adică exact ceea ce voia el să creadă, fie se făcea vinovată de vinderea secretelor – însă tocmai chinezilor? Pentru ea ar fi fost mai plauzibil să le vândă unei ţări pe care să o simpatizeze. Polonia, de exemplu. Ea era cea de-a treia generaţie a unei familii de polono-americani şi crescuse auzind limba aceea greoaie vorbindu-se în jurul ei. Fluenţa cu care vorbea poloneza fusese unul dintre motivele pentru care Compania o racolase. Un alt motiv era idealismul ei. Banii în sine nu constituiau un argument îndeajuns de puternic să o facă pe Angela să trădeze pe cineva.

Einner, indiferent dacă o trata sau nu cum se cuvine, investise o grămadă de bani şi de timp într-o operaţiune de supraveghere ce durase două luni, iar dacă acum dădea înapoi în cazul urmăririi Angelei, totul avea să pară o risipă a resurselor guvernamentale – o mişcare riscantă în plină reducere de finanţare şi de personal.

În plus, exista şi dovada. Angela era în legătură cu clientul Tigrului, Herbert Williams, iar acest om era în legătură cu colonelul chinez. Oare ea ştia că acest om avea legături cu Tigrul, cel pe care îşi dorise cu atâta disperare să-l prindă?

Altă întrebare: De ce tot apărea în discuţie Sudanul? Angela fusese şocată să afle ce făcuse Tigrul acolo, şi-i ascunsese ceva – probabil existanţa lui Rahman Garang, tânărul terorist sudanez.

Însă de ce?

Pe măsură ce-şi umplea gura cu bucăţi de friptură fragedă de miel, începu să se simtă la fel ca atunci când fumase în aeroport. Cineva se uita insistent la el. În reflexia din geam, văzu în ansamblu tot spaţiul acela îngust: tejgheaua joasă cu casa de marcat şi dinapoia ei fata plictisită având o şapcă galbenă cu cozorocul rotund, cuplul de tineri aflat chiar în spatele lui, şoptindu-şi dulcegării la ureche, şi doi bărbaţi arabi la o masă de lângă perete, bând Fanta fără să spună nimic. Îi examină mai atent pe cei doi bărbaţi, însă nici unul nu părea interesat de persoana sa. După care reveni la îndrăgostiţi.

Într-adevăr. Un bărbat înalt şi chipeş şi o femeie cu trăsături masculine şi ochii bulbucaţi şi obosiţi, care arăta de parcă ar fi fost bătută. Cei din cafeneaua în care se întâlnise cu Angela.

Îşi concentră privirea din nou asupra străzii. Era aproape nouă treizeci, iar în cartier era linişte. Mai înghiţi câteva felii de carne de miel, după care, fără să cureţe nimic de pe masă, ieşi din restaurant.

Se îndreptă spre următoarea intersecţie – dacă ar fi făcut-o la dreapta ar fi ajuns pe strada aglomerată ce îl ducea înapoi spre clădirea Angelei. În timp ce o lua pe după colţ, îşi aruncă privirea înapoi şi văzu cuplul ce tocmai ieşea din restaurant ţinându-se de mână şi mergând degajat în direcţia sa.

De îndată ce ieşi din raza lor vizuală, o rupse la fugă, trecând în viteză pe lângă maşini şi cupluri de toate vârstele ieşite la plimbare. Exista posibilitatea unei coincidenţe, însă tendinţa paranoică a lui Milo atent ţinută-n frâu nu o putea accepta. Probabil că erau de la serviciul de informaţii francez – Secrétariat Général de la Défense Nationale, sau SGDN. Aveau un dosar cu privire la Milo şi în mod sigur luaseră la cunoştinţă de sosirea sa, neînsoţit de familie, şi de vizita pe care i-o făcuse Angelei. Cu siguranţă ar fi vrut să ştie ce făcea la ei în ţară. El, pe de altă parte, voia să ţină pe cât posibil departe de spionii francezi situaţia problematică a Angelei.

În loc să continue să alerge înainte, la următoarea intersecţie Milo făcu încă o dată la dreapta şi aşteptă după colţ. Trase cu ochiul la ţanc cât să vadă din nou cuplul respectiv. Cei doi îşi

făcură apariţia pe stradă, se sărutară şi se despărţiră. Bărbatul o luă la stânga, îndepărtându-se de Milo, iar femeia o luă înainte, îndepărtându-se şi ea de el. Îi aşteptă să dispară din vedere, după care îl sună pe Einner.

– Sunt urmărit.

Einner scoase un sunet gutural prelung.

– Ei bine, francezii sunt cam săriţi de pe fix când vine vorba de suveranitatea lor.

– Nu-i putem lăsa să afle că Angela e supusă unei investigaţii. N-o să mai aibă încredere în ea.

– Atunci poate c-ar trebui să te duci acasă, bătrâne!

– S-a întâmplat ceva deosebit?

– Se pregăteşte să se ducă la culcare.

– Ştie că-i supravegheată.

– În mod clar, zise Einner. Şi mai ştie că cel mai bine e să aştepte ca oamenii care o supraveghează să obosească. Treaba noastră este să nu obosim.

Milo avu intenţia să-l contrazică, însă nu era nimic de discutat pe tema asta.

– O să fiu la mine la hotel. Sună-mă înainte să faci vreo mişcare.

– Dacă trebuie.

– Trebuie!

Parcursese jumătate din distanţa înspre staţia de metrou, în momentul în care îi sună telefonul. Se încruntă la vederea numărului franţuzesc necunoscut, după care intră pe o alee liniştită şi răspunse.

– Alo?

– Încă mai eşti în oraş?

Era Angela.

Milo ezită, după care spuse:

– Am avion mâine-dimineaţă. La ora nouă.

– Ce-ai zice să bem ceva la tine la hotel? Nu pot să dorm şi în plus mai sunt nişte chestii de care ai putea să fii interesat.

– Cu privire la ce?

– Grrr!

El izbucni în râs, încercând să sune natural.

– Nu-mi spune că mi-ai ascuns ceva important!

– Nu ţi-aş spune niciodată aşa ceva.

– De ce să nu vin eu la tine? Aduc o sticlă. În plus, cred că francezii mă urmăresc. Nu e nevoie să ne vadă împreună într-un loc public.

– De parcă ar putea să urmărească pe cineva atât de abil ca tine.

– Ha, ha, replică el. Hai, dă-mi adresa ta, ce zici?

16

Îşi mai luă nişte ţigări Davidoff şi o sticlă de votcă Smirnoff de la un magazin non-stop, după care îl sună pe Einner. Acesta, bineînţeles, deja auzise totul.

– A-ncercat să adoarmă. N-a reuşit. Se tot prostea cu pastilele alea de dormit ale ei, însă bănuiesc că până şi o conversaţie cu tine e mai atrăgătoare decât ele.

– Fă-mi o favoare şi opreşte sistemul de supraveghere, ce zici? Eu şi Angela suntem prieteni buni, iar discuţia o să devină una personală.

– Dacă vrei să i-o tragi, dă-i drumul! Nu-mi cere mie permisiunea pentru asta.

– O să-ţi sparg nasul, James! Să nu crezi că n-o s-o fac!

– De-abia aştept, bătrâne!

– O să vorbim despre nişte lucruri de care nu trebuie să ştie nimeni. Dacă începe să aducă în discuţie ceva relevant, atunci te sun.

– Care-i codul? întrebă Einner, fericit că se revenea pe teritoriul său de fraze cu cifru şi parole.

– La naiba, nu ştiu! O să-mi auzi vocea.

– Sună-ţi nevasta, spuse Einner. Îi zici că i-ai promis c-o suni şi c-ai uitat.

– Da, numai că ele-s prietene. Angela o să vrea şi ea să stea de vorbă cu nevastă-mea.

– Îi spui că tocmai făcea ceva şi a trebuit să închidă repede.

Era un motiv acceptabil, aşa că Milo fu de acord.

– Opreşti sistemul de supraveghere imediat ce-o să-mi fac apariţia?

– Îhî. Promit.

Milo avea îndoieli, însă, dacă lucrurile căpătau un caracter mult prea personal, ştia locaţiile aproximative ale camerelor de supraveghere şi putea să le obstrucţioneze. Microfoanele totuşi reprezentau o altă chestiune. Poate c-ar fi fost o idee bună să iasă pe terasă.

Angela îi răspunse la interfon şi îi deschise uşa de la intrare în clădire, spunându-i să vină la etajul patru, iar el folosi liftul destul de şubred. Ea îl aştepta în cadrul uşii, îmbrăcată în blugi şi în tricou şi ţinând un pahar cu vin alb în mână.

– Te-ai mişcat repede. Nu te-am trezit din somn, nu-i aşa?

– Hai, te rog, spuse el, agitând sticla de Smirnoff înspre ea. Pentru mine e cinci după-amiaza!

O sărută pe obraji şi intră după ea în apartament.

Curând căpătă impresia că Angela se răzgândise. Îl sunase, însă în timp ce-l aştepta îşi dăduse seama de greşeala făcută. Băgară votca la rece pentru mai târziu şi băură vin pe aceeaşi canapea pe care el o văzuse pe monitoarele din dubiţă.

Pentru a o mai detensiona, Milo începu cu întrebări privitoare la viaţa ei amoroasă. Da, fusese prinţesa de-acum un an, însă ce se mai întâmplase de-atunci?

– Nu ţi-ai ţinut niciodată prea mult timp mâinile acasă.

Asta stârni un hohot de râs, însă adevărul era că nu se mai culcase cu nimeni de când terminase relaţia aia.

– A fost greu. Ţi-aduci aminte cum m-am simţit după ce s-a dovedit că Frank Dawdle se făcuse omul rău? Cam aşa a fost.

– O problemă de încredere.

– În mare parte, spuse ea şi sorbi din vin. Poţi să fumezi, să ştii.

Milo îşi scoase ţigările Davidoff şi îi oferi şi ei una, însă Angela se lăsase.

– Aş fi putut să mă apuc iarăşi de fumat când relaţia a ajuns pe butuci, însă în felul ăsta aveam să mă declar învinsă.

El îi zâmbi, după care îi spuse:

– Despre ce voiai să vorbeşti cu mine?

În loc să-i răspundă, ea se duse la bucătărie, iar Milo ştiu că asta era şansa lui. Putea să-l sune pe Einner să pună aparatura în funcţiune, asta dacă nu era deja pornită. Însă n-o făcu, iar peste câteva

săptămâni greşeala respectivă avea să devină un detaliu neplăcut în istoria lui Milo Weaver.

Ea se întoarse cu sticla de vin, umplu paharele ochi şi se duse din nou la bucătărie ca să pună sticla în găleata de gunoi. În momentul în care îşi termină ritualul şi se aşeză înapoi pe canapea, se hotărâse deja ce tactică să adopte.

– Cât de multe ştii despre ce se petrece în Sudan?

– Bănuiesc că la fel de mult ca oricare altul. Un război civil lung şi urât între nord şi sud, care s-a încheiat acum vreo doi ani. Noi am intermediat asta. Însă acum avem în regiunea Darfur un alt război civil, între Armata de Eliberare Sudaneză şi miliţiile Janjaweed sprijinite de guvern. Din ultimele date pe care le-am auzit, peste două sute de mii de oameni au murit, iar alte două milioane au fost strămutate. În est, în capitală, se desfăşoară acum un alt război civil, declanşat de asasinarea mullahului Salih Ahmad în ianuarie, crimă care a fost pusă pe seama preşedintelui – deşi noi ştim mai bine, nu-i aşa?

El zâmbi, însă nu şi Angela.

– Ce altceva? O economie groaznică, ţiţeiul fiind principala materie primă pentru export. Milo miji ochii înspre ea, aducându-şi aminte ceva: Însă nu ne vând petrol şi nouă, nu-i aşa? Noi am impus un embargo asupra lor. Îl vând Chinei.

– Exact, spuse Angela, fără să reacţioneze în vreun fel la auzul numelui acelei ţări. În prezent, asigură şapte la sută din necesarul de petrol al Chinei. Iar China asigură guvernului sudanez armele cu care să-şi omoare propriul popor – nu se dau în lături de la nimic pentru a menţine fluxul de petrol... Ea îşi frecă buza de jos şi continuă: E ciudat. China a fost supusă unei presiuni imense din partea ONU pentru a-l încuraja pe preşedintele al-Bashir să facă pace în Darfur. În cele din urmă, anul ăsta în februarie, Hu Jintao – preşedintele Chinei, în persoană – s-a întâlnit cu el ca să discute pe tema asta. În acelaşi timp, a anunţat anularea datoriei pe care o avea Sudanul faţă de China şi i-a promis că-i construieşte un palat prezidenţial. Cât de îmbârligată e chestia asta?

– Foarte îmbârligată.

– Însă hai să revenim la Salih Ahmad. Azi după-amiază mi-ai spus că Tigrul l-a omorât pe Ahmad şi că nu a făcut-o pentru guvernul sudanez.

– Ar fi putut să se înşele. El n-a ştiut niciodată *pentru cine* lucra. S-a gândit că sunt musulmanii extremişti.

Ea se încruntă.

– În luna mai m-am întâlnit de câteva ori cu un puşti. Rahman Garang. Sudanez. Care făcea parte din grupul lui Salih Ahmad.

– Un terorist?

Angela îşi înălţă gâtul, după care dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Nu sunt sigură ce-a făcut de fapt Rahman, însă da, l-aş numi terorist – cel puţin unul în devenire. Familia lui era aici de aproximativ cinci ani, iar când el s-a întors să-i viziteze în mai, francezii l-au ridicat de pe stradă. Bănuiau că există o legătură între el şi o celulă teroristă din Lyon. Tipul era extrem de încăpăţânat, ca un catâr. Necruţător şi plin de ură. S-a dovedit că de fapt nu avea nici un fel de legătură cu vreo organizaţie din Franţa, însă cât timp a fost reţinut n-a încetat un moment să-i acuze pe cei care-l interogau de moartea mullahului său. „Voi şi americanii", spunea. Ăsta a fost motivul pentru care am primit un telefon de la fosta mea prietenă – ea de fapt nu-i prinţesă, deşi se comportă ca atare. Face parte din serviciul francez de informaţii. Cred c-a fost felul ei de-a face pace cu mine. Am vorbit o dată cu Rahman când era în puşcărie, iar el mi-a spus că nu se teme de mine. Eu – însemnând Statele Unite şi toţi aliaţii săi – îl omorâsem pe mullahul Salih Ahmad, iar el era absolut convins că avea să fie următorul pe listă. Francezii i-au dau drumul datorită lipsei de dovezi... Însă eram curioasă. Am văzut cu toţii ştirile. Era în interesul lui să dea vina pe preşedintele al-Bashir. La urma urmei, răsturnarea regimului său reprezenta întreaga motivaţie a acelei rebeliuni. Cam peste o săptămână i-am dat de urmă familiei lui Rahman, după care l-am convins să stea din nou de vorbă cu mine. Am luat prânzul împreună în centru – în acelaşi loc în care m-ai găsit azi. Fratele lui Rahman – Ali – a insistat să vină cu el ca să-i asigure protecţia. Am fost de acord, însă l-am pus să aştepte în afara restaurantului în timp ce-am stat noi de vorbă.

Asta era pe 16 mai, își aminti Milo din fotografiile lui Einner. În timp ce Angela înghițea o gură mare de vin, el întrebă:

– Bătea câmpii? Sau de fapt chiar știa ceva?

Angela își puse paharul jos; era gol.

– Câte puțin din amândouă. Rahman fusese la casa mullahului din Khartoum în noaptea în care a reapărut corpul neînsuflețit al acestuia. O grămadă de prieteni erau acolo, un fel de priveghi cu familia. Rahman s-a dus la baie. Prin geam se vedea în grădina din spate. A zărit un european – un bărbat alb – care a adus cadavrul. *Aceasta* era partea cea mai importantă a argumentării sale.

– I-ai arătat fotografii ale Tigrului?

Ea clătină din cap, probabil jenată.

– Nu mi-a trecut prin minte. Însă i-am spus că o să mă ocup de chestiunea. Dacă aș fi fost bărbat, nu cred că m-ar fi crezut. Însă se părea că-i plăcea de mine. I-am dus pe el și pe Ali cu mașina până la el acasă, iar în decursul următoarelor zile am început să cercetez amănunțit cazul. Dar nu prea aveam de ce să mă leg. N-aveam nici un motiv să cred că și acum fusese tot Tigrul. Există o mulțime de figuri albe pe lume și am presupus că al-Bashir nu făcuse altceva decât să apeleze la piața liberă din regiune pentru criminalii săi.

– Ai raportat asta? întrebă Milo. Faptul că-l ajutai pe Rahman.

Ea clătină din nou din cap, însă acum fără a trăda vreo urmă de stânjeneală.

– Știi bine ce s-ar fi întâmplat. Nimănui nu-i pasă de teoria conspirației expusă de un potențial sinucigaș cu bombă. N-am raportat decât că încercam să fac din el o posibilă sursă de informații.

– Înțeleg.

– După cinci zile n-ajunsesem nicăieri, așa că m-am dus să-i dau lui Rahman veștile rele. Familia lui nu m-a lăsat să intru. Mama, tatăl și sora lui... deodată, eram ca o leproasă pentru ei. Într-un final a ieșit Ali. Nu știau unde se afla. La o zi după prânzul pe care-l luaserăm împreună, primise un telefon. Îi spusese mamă-sii că avea o întâlnire importantă. Asta a fost ultima oară când l-au mai văzut.

– Nu s-a întors în Khartoum?

Ea negă printr-un gest din cap.

– N-ar fi putut s-o facă. Puştiul ăsta n-avea nici un document contrafăcut. Nu folosea paşapoarte false sau ceva de genul ăsta... După câteva secunde de tăcere, Angela continuă: Şi deodată, săptămâna trecută, cadavrul său a fost găsit în Gonesse, nu departe de pistele de zbor ale aeroportului Charles de Gaulle. Cu două gloanţe în piept. Medicii legişti au spus că era mort de o lună şi jumătate – adică imediat după ce am stat eu de vorbă cu el.

Acum Milo fu cel care simţi nevoia să se mişte. Îşi frecă genunchii, se ridică de pe canapea şi se duse să aducă votca din frigider. Ar fi trebuit să-l sune pe Einner cu mai mult timp în urmă, sub pretextul că îi telefonează Tinei, însă presupunea că Einner asculta oricum. Turnă votca în paharele goale de vin. Angela nu avu nimic împotrivă.

– Legiştii au mai spus şi altceva?

– Că fusese un pistol de calibru nouă milimetri, un PPK. Armele de tipul ăsta sunt destul de răspândite peste tot în lume.

– Pare că prietenii lui l-au văzut vorbind cu tine.

– Exact asta crede şi Ali.

– Ai vorbit cu el?

– M-a sunat. Imediat după găsirea cadavrului. Aşa am aflat că murise.

De-a lungul următoarei ore, îndemnându-se cu sticla de votcă, cugetară cu privire la legăturile şi conexiunile pe care aceste revelaţii păreau să le sugereze. „Păreau" era cuvântul operativ.

Un anume „X", căzură ei de acord, îl tocmise pe Tigru ca să-l ucidă pe un mullah radical din Sudan, iar când Tigrul începuse să facă unele cercetări pentru a descoperi identitatea angajatorului, X dispusese şi uciderea lui.

– Oricine putea să-l ucidă pe Rahman, spuse Angela, clipind ca să-şi menţină privirea concentrată asupra lui Milo. Prietenii lui teroriştii l-au văzut stând de vorbă cu mine şi au tras concluzia că joacă la două capete. Sau, indiferent cine dorise moartea mullahului, a crezut că el discuta identitatea lui X cu mine, aşa că X l-a omorât pentru acelaşi motiv pentru care îl omorâse pe Tigru.

Milo trebui să-şi ţină limba, deoarece ceea ce îi venea să spună ar fi dat de gol ce ştia. Agentul lui X, Herbert Williams, fusese văzut cu Angela Yates. Dar dacă, în loc să fie persoana ei de contact,

Williams de fapt o spiona? Williams fusese acolo, în restaurant, când Rahman se întâlnise cu Angela.

Dacă-l lăsai deoparte pe diplomatul chinez cu secretele lui furate, imaginea de ansamblu devenea cu totul alta. Cu Angela mai degrabă pe post de victimă, decât pe post de sursă a unor scurgeri de informaţii clasificate.

Totuşi rămânea întrebarea pe care Tigrul i-o pusese pe patul de moarte: Cine era X? Cine l-ar fi angajat pe Tigru să-i omoare atât pe mullahul Salih Ahmad, cât şi pe ministrul de externe francez? I-ar fi vrut oare vreun grup terorist morţi pe-amândoi? Dacă moartea lui Ahmad ajutase în ultimă instanţă cauza militanţilor proislamişti din Sudan, moartea ministrului de externe nu le-ar fi folosit la nimic.

Şi, ducând ideea mai departe, ce anume ar explica toate actele criminale şi asasinatele comise de Tigru din 2001 încoace, când Herbert Williams devenise unul dintre clienţii săi?

Poate că Herbert Williams *era* X. Poate că nu era decât un samsar al morţii pentru cine ştie ce oameni puternici care voiau ca unul şi altul să fie şterşi din peisaj. Caz în care nu exista nici un fel de legătură între diferitele crime.

– Chinezii, spuse ea. Înfierarea corpului lui Salid Ahmad seamănă foarte mult cu un avertisment direct adresat extremiştilor: „Încetaţi cu hărţuirea prietenului nostru sau o să sfârşiţi ca omul ăsta". Însă aproape că-i prea evident, nu-i aşa?

Milo încuviinţă din cap.

– China poate fi acuzată de o grămadă de lucruri, însă nu că este lipsită de perspectivă. Comitetul Central nu vrea să se lupte cu masele largi din Sudan. China nu vrea să-şi trimită trupele în Africa şi n-are nevoie nici de o monitorizare atentă din partea comunităţii internaţionale, căci peste un an va găzdui Jocurile Olimpice. Marcarea cu fierul roşu se presupunea că avea să inflameze sentimentele antichinezeşti şi antiimperialiste. Milo trase aer în piept şi adăugă: Sunt de acord cu Tigrul în privinţa asta. Cred că el lucra pentru adepţii Jihadului.

– Singura modalitate de a afla este găsirea lui Herbert Williams, spuse ea.

În ciuda frustrării datorate absenţei unor răspunsuri ferme, lui îi făcea plăcere discuţia asta. Faptul că stătea cu Angela, analizând

detaliile şi variabilele şi trecând prin soluţiile posibile, îi reamintea de prietenia lor de mai bine de zece ani în urmă, când amândoi erau tineri, fără obligaţii şi extrem de entuziaşti cu privire la ţara şi angajatorul lor.

Însă starea de spirit se schimbă deodată. Ea îşi frecă braţele, de parcă ar fi trecut-o fiori reci de la poveştile morbide pe care le vehiculau. La puţin timp după ora unu, Angela îi spuse:

– O să-ţi chem un taxi. Nu vreau să întârzii la Disney.

După ce sună, se duse la toaletă şi atunci când ieşi puse pe limbă o pastilă dintr-un flacon de medicamente.

– Pentru ce-i aia?

– Pentru dormit.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar ai nevoie de chestiile astea?

– Nu eşti psihiatrul meu, Milo!

– Ţi-aduci aminte când am încercat să te fac să iei amfetamine?

La început ea se ţinuse tare, după care cedase. Râsul îi sună absolut firesc.

– Omule, erai o epavă în toată regula!

El o sărută înainte să se-ndrepte spre ieşire, iar ea îi dădu sticla de Smirnoff din care nu băuseră decât o treime.

– Trebuie să ţinem legătura cu privire la asta, spuse el. Ai făcut mai mult decât aş fi putut eu să fac vreodată.

Ea îl plesni uşurel pe fund ca să-l zorească să iasă.

– Asta fiindcă-s mai deşteaptă decât tine!

Taxiul îl aştepta, iar înainte să se suie se uită spre dubiţa de florărie. De pe scaunul său, cel al pasagerului, Einner se uita lung la el, ridicând întrebător un deget mare în sus. Milo îi răspunse prin acelaşi gest că totul era OK, iar Turistul se întoarse în partea din spate a vehiculului. Spre surprinderea lui Milo, Einner chiar îi acordase intimitate. Milo n-ar fi fost niciodată atât de generos.

17

Sâmbătă dimineaţa devreme se trezi mahmur, cu junghiuri acute în plămâni. La televizor, buletinul meteo în limba franceză se auzea parcă răstit. Încercă să deschidă ochii, însă camera era într-o ceaţă totală, aşa că îi închise la loc.

Asta se întâmpla atunci când se găsea departe de familia sa. Nu mai era nimeni prin preajmă să-i aducă aminte că făcea o greşeală pierzându-şi noaptea cu o sticlă de votcă şi un pachet de ţigări, uitându-se la emisiuni târzii la televiziunea franceză. Nu fusese aşa pe vremea când era Turist, însă acum, Milo-familistul călătorea precum un adolescent necopt abia scăpat de-acasă.

Mişcă ceva – un scârţâit – iar el îşi deschise din nou ochii, văzând pete şterse de culoare. Se trase în capul oaselor, cu pumnul ridicat. Einner îi zâmbea de pe scaunul de lângă pat.

– Mă auzi?

Milo încercă să se sprijine de tăblia patului; i se păru foarte dificil. Îşi aminti că se scufundase în votcă şi că mai băuse, din curiozitate, o sticluţă mică de brandy şi o alta de ouzo din provizia hotelului. Tuşi şi simţi în gură o flegmă amară, după care înghiţi.

Einner ridică sticla pentru a o examina – mai rămăsese acolo cât pentru vreo trei pahărele.

– Cel puţin n-ai dat-o toată pe gât.

Milo îşi dădu seama, şi nu pentru prima oară, că nu era bun de nimic.

Einner puse sticla pe podea.

– Eşti suficient de treaz ca să stăm de vorbă?

– Încă mai sunt puţin beat.

– O să comand o cafea.

– Cât e ceasul?

– Şase dimineaţa.

– Isuse!

Dormise două ore şi jumătate cel mult.

Einner sună jos pentru cafea în timp ce Milo se duse să se spele pe faţă. Einner apăru în cadrul uşii de la baie, rânjind.

– Nu-i ca atunci când erai tânăr, nu?

Milo folosi periuţa de dinţi ca să-şi răzuiască acidul stomacal adunat pe limbă. Simţea că-i venea să vomite, însă nu voia să facă asta în faţa lui Einner. Nu asta.

În momentul în care ieşi de la baie, Milo reuşi să-şi concentreze privirea asupra lui Einner. În mod surprinzător, Turistul arăta foarte odihnit în timp ce butona telecomanda, trecând în revistă canalele TV şi oprindu-se la CNN International. Milo şi-ar fi dorit să arate şi el la fel. Un duş – asta avea să-l ajute.

– Eşti aici cu un motiv anume, James?

Einner dădu mai tare volumul televizorului, cu o figură îmbufnată.

– E vorba de Angela.

– Ce-i cu ea?

Einner dădu să spună ceva, după care se răzgândi şi se uită prin cameră. Din buzunarul hainei scoase o chitanţă pătată de ulei şi un stilou. Puse bucata de hârtie pe rama laterală a patului, scrise un cuvânt şi ţinu foaia astfel încât Milo să o poată citi:

Moartă

Lui Milo i se înmuiară picioarele şi ameninţară să-l lase de tot. Se duse spre pat, se aşeză şi îşi frecă faţa.

– Ce spui acolo?

Einner ezită din nou, îşi ridică stiloul, însă decise că putea să-i spună asta fără să dezvăluie prea multe.

– Ai plecat noaptea trecută. Mi-ai făcut semn că totul e OK, aşa că am repornit toată aparatura.

– Bun. Şi?

– Ea tocmai se suia în pat. A adormit foarte repede.

– Din cauza somniferelor, spuse Milo. Le-a luat când mai eram încă acolo.

– Mda... Aşa că uite-o în pat. Dormind adânc. După o oră, am plecat să iau nişte mâncare. Bill a preluat controlul. M-am întors la o oră după asta. Şi-atunci am observat că nu se mişcase. Deloc. Că ea...

Făcu o pauză, uitându-se la hârtie şi la stilou, cumpănind situaţia, dar se răzgândi din nou. Se aplecă pentru a-i şopti lui Milo la ureche.

– Timp de aproape o oră, nu se mişcase un centimetru. Nici măcar nu sforăia. A mai trecut o oră... şi aceeaşi drăcie.

– Ai verificat-o? întrebă Milo tot în şoaptă.

– Acum patruzeci de minute. M-am dus înăuntru şi i-am verificat pulsul. Nimic. Am căutat şi i-am luat stick-ul de memorie.

– Dar... zise Milo şi se întrerupse. Apoi reuşi să spună: Dar *cum?*

– Bill crede că a fost ceva în pizza ei, însă el mereu vine cu variante din astea. Eu, unul, înclin spre somniferele alea despre care vorbeai.

Milo simţi crampe la stomac. Fusese de faţă, uitându-se la ea cum se sinucide fără de intenţie. Îşi reglă respiraţia.

– Ai anunţat poliţia?

– Pe bune, Weaver! Probabil că eşti convins că-s idiot!

Milo nu se simţea în stare să se certe pe tema asta. De fapt, nu simţea nimic în afară de o goliciune sufletească acută. Ştia că era şocul de dinaintea furtunii. Luă telecomanda de la Einner şi lăsă televizorul fără sonor în momentul în care nişte copii palestinieni săreau pe o stradă, sărbătorind ceva.

– Mă duc să fac un duş.

Einner se duse cu telecomanda până pe pat, comută pe MTV Europe şi ridică volumul sonorului. Camera se umplu de un rap franţuzesc.

Milo se apropie de fereastră şi lăsă jaluzelele, simţindu-şi tot corpul amorţit, cu excepţia pulsului extraordinar de puternic pe care-l simţea în cap.

– Asta pentru ce-a fost?

Milo nu ştia. Trăsese jaluzelele din instinct.

– Paranoia, spuse Einner. Eşti cuprins de paranoia. Am văzut asta şi mai înainte, însă n-am ştiut de ce... nu până noaptea trecută. Am verificat. Tu ai... Einner reveni la vorbitul în şoaptă. Ai fost Turist.

– Se-ntâmpla cu mult timp în urmă.

– Care era identitatea ta?

– Am uitat.

– Haide!

– Ultimul nume folosit a fost Charles Alexander.

În cameră se aşternu tăcerea – Einner tăiase sonorul televizorului.

– Îţi baţi joc de mine!

– De ce aş face-o?

– Deoarece, începu Einner ridicându-se în capul oaselor pe pat, după care se gândi puţin şi dădu iarăşi volumul tare. Deoarece încă se mai vorbeşte despre Charles Alexander.

– Aşa?

– Serios.

Einner încuviinţă dând din cap cu hotărâre, dar pe Milo nu-l mişcă această revărsare bruscă de respect.

– Ai lăsat în urmă puţini prieteni şi o *grămadă* de duşmani împrăştiaţi pe tot continentul. La Berlin, Roma, Viena, până şi la Belgrad. Cu toţii îşi amintesc bine de tine.

– Văd că nu te mai opreşti din a-mi da numai veşti bune, James!

Deodată sună telefonul lui Milo – era Tina. Se duse la baie ca să scape de muzica asurzitoare.

– Bună, scumpo!

– Milo? Unde eşti, la vreun club?

– Nu-i decât televizorul, spuse el, închizând uşa de la baie. Care-i treaba?

– Când vii acasă?

Nu părea speriată, doar...

– Eşti matoală?

Ea râse – da, era.

– Pat a adus o sticlă de spumant.

– Ce mai prinţ, comentă Milo, deşi nu era gelos pe Patrick; fostul ei iubit nu era decât o altă realitate uşor enervantă a vieţii. Care-i problema?

Ea ezită.

– Nimic, nimic... Pat a plecat, Stef e-n pat. Nu voiam decât să-ţi aud vocea.

– Ascultă, nu mai pot vorbi acum. Au apărut nişte chestii neplăcute aici.

– Angela?

– Îhî.

– Ea nu-i... vreau să spun... Vocea Tinei se stinse. Are necazuri?

– E mai grav de-atât.

El îi ascultă tăcerea, în timp ce ea încerca să înţeleagă ce anume era mai rău decât să fii prins că trădezi. După care, într-un fel sau altul, îşi dădu seama.

– Dumnezeule...

Începu să sughiţe, aşa cum făcea adesea când era băută sau tulburată.

Unui italian pe care Milo îl cunoscuse cândva îi plăcea să spună: „Există o doză de banalitate în orice manifestare de durere. Toată mascarada aia prostească nu face decât să-mi întoarcă stomacul pe dos". Italianul era asasin de profesie, aşa că filozofia respectivă îi servea pentru a-l proteja de impactul emoţional a ceea ce avea de făcut. Cu toate astea, în timp ce făcea duş, Milo descoperi că şi el simţea la fel cu privire la Angela. Felul în care continua să-şi amintească trăsăturile şi tonul vocii ei, faţa ei frumoasă şi luminoasă şi modul în care ea adoptase moda pariziană îi întorcea stomacul pe dos. Îşi aminti de modul amuzant în care ea imitase seducătorul mârâit al felinelor, acel „Grrr". Spre deosebire de golul pe care-l resimţise în momentul şocului, acum se simţea de parcă ar fi fost copleşit de mascarada ieftină a morţii.

Când ieşi din baie, cu prosopul prins în jurul taliei, văzu că Einner bea cafeaua adusă de room-service pe o tavă, uitându-se la televizor la o transmisiune în care peste vreo două sute de protestatari arabi strigau, cu pumnii ridicaţi, împingându-se într-un gard înalt de oţel.

– Unde-i asta? întrebă Milo.

– În Bagdad. Seamănă cu situaţia din Iran, în 1979, nu-i aşa?

Milo îşi puse rapid o cămaşă cu dungi. Einner dădu din nou televizorul mai tare – o manevră care devenise deja un semn prevestitor al subiectelor importante –, însă se rezumă să se uite la cum se îmbrăca Milo; părea să se gândească.

În timp ce Milo îşi trăgea pantalonii, Einner îl întrebă în şoaptă:

– Ai dat vreodată de Cartea Neagră? Sau ăsta nu-i decât unul dintre miturile Turismului?

Pe faţa tânărului, Milo văzu un moment de expectativă naivă. Din diferite motive – îndeosebi fiindcă voia ca Einner să renunţe să-l mai judece –, se hotărî să mintă. Tigrul, într-un mod destul de ciudat, îl determinase să fie onest.

– E un mit destul de real, spuse el. Am dat de urma unui exemplar la sfârşitul anilor '90.

Einner se aplecă mai tare spre el, clipind interesat.

– Acum chiar că-ţi baţi joc de mine!

– Nu, James. Nu-mi bat joc.

– Unde, atunci? Am căutat-o şi eu, însă n-am ajuns niciodată atât de aproape.

– Atunci poate că nu eşti menit s-o găseşti.

– Mai scuteşte-mă cu astea.

Milo îi spuse povestea pe care o auzise de atâtea ori în tinereţe. Era povestea care îi conferea Cărţii Negre a Turismului, indiferent dacă ea exista sau nu, o aură mai mare decât cea pe care probabil că o merita.

– Cartea te găseşte pe tine, James! Dacă o meriţi, o să găseşti o modalitate de a te interpune în calea ei. Cartea nu-şi pierde vremea cu amatorii.

Obrajii lui Einner se înroşiră, iar respiraţia îi deveni superficială. După care, probabil amintindu-şi cine este, zâmbi şi dădu televizorul mai încet, până la un nivel suportabil.

– Ştii ceva?

– Ce?

– Eşti un gargaragiu de primă clasă, Milo Weaver!

– Bine că ţi-ai dat seama.

Einner dădu să râdă, după care se răzgândi. Nu ştia deloc ce să mai creadă.

18

La sugestia lui Milo, coborâră pe scările din spate şi se strecurară afară din hotel pe intrarea de serviciu. Einner insistă să conducă el, iar în timp ce goneau pe Autostrada A1 spre aeroportul Charles de Gaulle, Milo îi relată ce îi spusese Angela în noaptea precedentă.

– Se presupunea că trebuia să mă suni, Weaver! Nu aşa ne-am înţeles?

– M-am gândit că ai lăsat cel puţin microfoanele pornite.

Einner clătină din cap, frustrat.

– Am făcut o înţelegere. Eu mă ţin de cuvânt când am o înţelegere cu cineva.

– Tom ţi-a dat aprobare, nu-i aşa?

Urmă o pauză.

– La început mi-a spus că nu, însă după aceea m-a sunat şi mi-a spus să fac aşa cum mi-ai cerut. Însă, indiferent de toate astea, Weaver, tot ar fi trebuit să suni.

– Îmi pare rău, James!

Continuă cu povestirea Angelei privitoare la tânărul radical sudanez convins că mullahul său fusese ucis de Occident.

– Deci el a văzut un tip cu faţă de european, spuse Einner. Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că Tigrul nu mintea. Chiar l-a omorât pe Salih Ahmad. Şi probabil că nu pentru preşedinte. Dacă e să cred povestea Angelei – şi chiar o cred –, atunci părerea mea e că ea nu a fost niciodată în legătură cu Herbert Williams. Cred că Williams o spiona. Poate că era îngrijorat că ea făcea cercetări pe tema

identității sale – cine știe? Dacă ea era pe urmele lui Rolf Vinterberg în Zürich, iar dacă Vinterberg este în legătură cu Williams...

Într-adevăr, orice era posibil.

– Tot ce știu este că Angela a început să adune probe, după care a sfârșit moartă.

– Și cum rămâne cu colonelul Yi Lien? întrebă Einner. Poți să născocești orice fel de poveste complicată vrei, însă tot rămâne faptul că el deținea informații la care ea avusese acces. Acest personaj Williams a fost fotografiat cu Lien. Judecata ta nu e clară, Weaver!

– Însă n-are nici un sens, insistă Milo. Dacă Angela era vinovată de scurgerea de informații, atunci de ce oare ar omorî-o cel care o controla? Asta nu face decât să atragă și mai mult atenția.

– Pentru că astfel ea nu ar mai putea dezvălui identitatea lui, spuse Einner, ca și cum asta ar fi fost evident.

– Ba nu, începu Milo, însă fără să mai aibă vreun argument cu care să continue.

– Indiferent de motiv, zise Einner, uciderea Angelei a servit *unui scop anume*. Noi încă nu știm care este acesta.

Einner avea dreptate, iar Milo își dădea seama de asta. Observă cum tânărului Turist îi tremurau mâinile pe volan. Oare ăsta era motivul pentru care reușise să fie atât de vioi și de plin de viață dis-de-dimineață?

– Te droghezi? îl întrebă.

Einner îi aruncă o privire piezișă în timp ce o lua pe intrarea spre aeroport.

– Poftim?

– Amfetamine, cocaină, orice.

– Crezi că-s drogat?

– Mă refer în general, James. Pentru serviciu. Ca să poți să continui.

Un mănunchi de plăcuțe plasate pe marginea drumului afișau diferitele linii aeriene.

– Câteodată, sigur. Când trebuie s-o fac.

– Ai grijă. Pe mine m-au distrus în cele din urmă. Ajunsesem o căzătură.

– O să-mi amintesc treaba asta.

– Vorbesc serios, James! Tu chiar eşti un Turist bun. Nu vrem să te pierdem.

Einner scutură din cap ca să scape de confuzia stârnită de acele vorbe.

– Bine. În regulă.

Împreună, cumpărară un bilet de la o funcţionară frumuşică a companiei Delta care-şi răsese părul de pe cap, după care se aşezară la o cafenea în aşteptarea avionului. Întrucât aici nu aveau nici un fel de tărie disponibilă, Einner scoase din haină o sticluţă de bourbon, îmbrăcată în piele. O puse pe masă şi-i spuse lui Milo să bea. Pe când îi ardea gâtlejul lui Milo, bourbonul îl făcu să scape un gând cu voce tare.

– Fără contact direct.

– Poftim?

– Ceva mi se pare că pute în toată povestea asta. Dacă Angela îi transmitea secrete lui Herbert Williams, atunci de ce s-a întâlnit cu el în persoană? Nu aşa se procedează. Te întâlneşti o dată, stabileşti un loc unde o să laşi pachetul cu informaţii fără nici un fel de contact direct, după care nu te mai vezi niciodată cu respectivul. Aşa-i prevăzut în abecedarul spionajului.

Einner cugetă puţin la asta.

– Unii o fac întâlnindu-se faţă în faţă.

– Sigur, spuse Milo. Dacă sunt iubiţi, asociaţi sau prieteni. Însă Angela nu era iubita acestui individ. Şi era şi prea deşteaptă ca să rişte să se expună în halul ăsta.

Amândoi se uitară lung la mulţimea din jurul lor, trecând în revistă figurile. Unele feţe le aruncau la rândul lor nişte priviri lungi – copii, femei în vârstă... Iar acolo... Milo îşi înălţă capul. Femeia cu părul blond-închis şi cu ochii bulbucaţi. Se afla la o oarecare distanţă de ei, lângă una dintre ferestrele arcuite, zâmbind absent înspre el. Bărbatul chipeş de lângă ea nu zâmbea.

Milo se întreabă, prosteşte, de ce îşi făceau întotdeauna apariţia în preajma restaurantelor.

– Aşteaptă aici, spuse el şi se îndreptă spre cuplul cu pricina.

Zâmbetul se scurse de pe trăsăturile femeii. Ea îi spuse ceva partenerului ei, care-şi băgă o mână sub reverul hainei, ca şi cum ar fi avut pistol. Probabil chiar avea.

Milo se opri la câţiva paşi distanţă, astfel încât bărbatul să nu simtă nevoia să-şi scoată mâna din haină. I se adresă femeii:

– Aţi adunat informaţii pentru un raport bun? Vreţi planul meu de zbor?

Fiind atât de aproape, putu să vadă câţiva pistrui împrăştiaţi pe obrajii ei. Ea vorbea bine engleza, însă cu un accent foarte pronunţat, astfel încât trebui să fie atent la fiecare cuvânt în parte.

– Acum avem o grămadă de informaţii, domnule Weaver. Mulţumesc! Însă poate aţi fi bun să-mi spuneţi: cine-i prietenul dumneavoastră?

Toţi trei se întoarseră ca să se uite la masa cafenelei, însă Einner dispăruse deja.

– Care prieten? întrebă Milo.

Femeia îşi înălţă capul şi se uită chiorâş la el. Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase o portlegitimaţie din piele. Cardul de identificare din interior, de culoare galbenă, o recomanda pe femeie ca fiind ofiţer SGDN ataşat pe lângă DGSE, sau Direction Générale de la Sécurité Extérieure – serviciul de securitate externă. În momentul în care el îi văzu numele – Diane Morel –, ea închise cu un gest smucit portlegitimaţia.

– Domnule Weaver, data viitoare când veniţi în Franţa, sper că o să ne contactaţi.

El dădu să răspundă, însă ea deja se întorsese spre coridor, făcându-i semn din cap partenerului ei să o urmeze.

Milo se întoarse la masă, preocupat de respectiva discuţie, după care îl localiză pe Einner în spatele unei familii de evrei ortodocşi. Se întâlniră printre scaunele dintre ei.

Einner se uită insistent la el, cu ochii mari. Milo ridică o mână.

– Da, ştiu. Am luat-o razna.

– Dar cum de-o cunoşti?

– Ea şi amicul ei au fost cei care mă urmăreau.

– De ce?

– Doar ca să se asigure că nu-s probleme.

Einner se uită în lungul coridorului la siluetele lor din ce în ce mai mici. Se întoarse spre Milo.

– Stai puţin. Nu ştii cine-a fost, nu-i aşa?

– Tipa-i agent DGSE. Diane Morel. Legitimaţia părea în regulă.

– DGSE?

Milo îşi puse într-un final o mână pe umărul lui Einner şi-l obligă să se aşeze pe un scaun pe plastic.

– Ce-i, James? De ce eşti aşa nedumerit?

Einner deschise gura cu gând să vorbească, o închise la loc, după care spuse:

– Păi asta-i Renée Bernier.

– Prietena colonelui Yi Lien? Romanciera?

– Mda... Am văzut toate fotografiile.

Instinctiv, Milo se ridică în picioare, însă era prea târziu. Agenţii francezi dispăruseră.

19

Zborul de opt ore fu unul fără turbulenţe, iar el reuşi să doarmă aproape trei ore înainte de aterizarea pe aeroportul JFK, puţin după prânz în ziua de sâmbătă. După ce îndură coada lungă formată la punctul de control al paşapoartelor, îşi trase geanta pe rotile prin mulţimile obosite până ajunse afară, în dreptul uşilor de la intrare, după care se opri. Stând sprijinit de un Mercedes negru cu geamuri fumurii, Grainger, cu braţele încrucişate la piept, se uita lung la el.

– N-ai nevoie de cineva să te ducă?

– Am şi eu maşină, spuse Milo, fără să se mişte din loc.

– O să te ducem noi până la ea.

– Noi?

Grainger făcu o grimasă.

– Haide, Milo! Suie-te odată în maşină!

Cealaltă jumătate a apelativului „noi" se dovedi a fi Terence Fitzhugh de la Langley, ceea ce explica starea de spirit a lui Grainger. Directorul adjunct al operaţiunilor clandestine şedea inconfortabil în spatele scaunului şoferului, picioarele lungi ale acestuia abia încăpând în spaţiul strâmt. După ce Milo îşi puse geanta în portbagaj, fu invitat să i se alăture lui Fitzhugh. Grainger fusese redus la postura de şofer, iar Milo se întrebă dacă nu cumva Fitzhugh stătea în spatele lui ca măsură de protecţie împotriva potenţialilor lunetişti.

– Tom mi-a spus c-a apărut o problemă la Paris, zise Fitzhugh de îndată ce maşina o luă din loc.

– Nu *o* problemă. Mai multe probleme.

– Mai multe decât faptul că Angela Yates a fost omorâtă?

– S-a dovedit că faimosul colonel chinez, cel care avea nota oficială, a fost lucrat de francezi. Milo se uită înspre Grainger, care îi privea în oglinda retrovizoare, şi continuă: Prietena lui Lien, Bernier. Tipa-i agent DGSE. Pe numele ei adevărat, Diane Morel. Indiferent ce făcea ea cu colonelul, serviciul de informaţii francez avea acces la hard diskul său.

– Asta-i un fel de insinuare grosolană? întrebă Fitzhugh.

– Ştiţi ce vreau să spun.

– Tom? Noi de ce mama naibii nu ştiam de asta?

Grainger era concentrat asupra traficului ce se îndrepta spre locurile de parcare.

– Pentru că francezii nu ne-au spus.

– Dar noi le-am spus că ne interesa colonelul?

Tăcere.

Fitzhugh o lăsă baltă şi reveni la Milo.

– În concluzie. Noi am cheltuit o groază de bani pe avion şi pe un hotel scump şi tot ce-ai tu să ne spui este că avem un deficit de informaţii şi un angajat mort?

– Mai mult de-atât, zise Milo. Presupusa persoană de contact a Angelei – Herbert Williams – este acelaşi personaj cu care a avut de-a face şi Tigrul. Acelaşi om care a sfârşit prin a-l ucide pe Tigru. Angela nu-i dădea nimic; cred că el o spiona.

– Din ce în ce mai bine, cugetă cu voce tare Fitzhugh, bătând darabana în spătarul scaunului lui Grainger. Ai şi vreo veste bună pentru mine, Milo? Eu sunt cel care trebuie să se întoarcă la Langley şi să proslăvească Turismul. Eu sunt cel care trebuie să le arate ce fel de muncă ireproşabilă se face la sediul de pe Avenue of the Americas. Aş putea, bineînţeles, să raportez că biroul este plin de idioţi care nu recunosc un agent DGSE atunci când îl văd şi fac confuzie între cineva care te spionează şi o persoană de contact, însă mă tem că astfel vor decide că a venit vremea să desfiinţeze departamentul în întregime.

Milo îşi frecă buzele înainte să răspundă. Una dintre calităţile Turismului consta în lipsa totală de perspectivă din punct de vedere informaţional a agenţilor consideraţi individual. Un Turist nu trebuia

să cunoască decât conţinutul ordinelor sale. Totuşi, de când abandonase munca de teren, Milo se săturase de această autojustificare continuă în faţa unor birocraţi precum Fitzhugh.

– Ştii ceva, spuse el, problema nu are a face cu operaţiunea noastră. Fără munca depusă de Einner, n-am fi avut fotografiile suplimentare ale lui Herbert Williams. Iar fără munca Angelei, n-am fi ştiut că Tigrul era plătit printr-o bancă din Zürich de către un tip numit Rolf Vinterberg.

– Vinterberg? Cine dracu' e Vinterberg?

– E un pseudonim, însă, chiar şi aşa, ne ajută să ne apropiem şi mai mult de cel care îl plătea pe Tigru, indiferent cine este acesta. În plus, Angela a dat de un radical sudanez care, oricât ar părea de ciudat, l-a văzut pe Tigru cum a adus cadavrul mullahului Salih Ahmad în curtea din spatele casei.

– Înţeleg, spuse Fitzhugh, dând aprobator din cap. Aşadar preşedintele Sudanului l-a angajat pe Tigru. Vezi? *Asta da,* informaţie!

– N-avem nimic cu privire la preşedinte. De fapt, nu cred c-a fost el. Şi nici Tigrul nu credea asta.

– Acum chiar că nu mai pricep nimic, zise Fitzhugh.

– Luaţi-o în felul ăsta, spuse Milo cu cea mai profesorală tonalitate de care era capabil. Noi căutăm persoana care l-a omorât pe Tigru. Eu cred că aceeaşi persoană a omorât-o pe Angela *şi* este responsabilă pentru omorârea mullahului Salih Ahmad.

Fitzhugh îl fixă cu privirea, fără să clipească, în timp ce procesa toate informaţiile primite.

Grainger vira şi intră în parcarea de pe Lefferts Boulevard B, uitându-se cercetător în jur.

– Unde ţi-e maşina?

– Lasă-mă aici.

Grainger parcă între două şiruri de maşini prăfuite, însă conversaţia nu se terminase încă. Milo aşteptă până ce Fitzhugh, după ce medită puţin la această chestiune, spuse:

– Omul e mort, Milo! Uite ce-i, eu n-am de gând să-i spun Tigrul. Numele ăsta-i atât de stupid... Dă-mi unul dintre numele sale.

– Samuel Roth.

– OK. Acest Sam Roth... e mort. Acum, eu pot să duc informaţia asta la Langley, însă pentru ei reprezintă un caz închis – e cazul închis *al celor de la Departament.* Cine l-a plătit, cine l-a omorât... pentru Langley, toate astea nu mai prezintă importanţă. N-o să-i provoace o erecţie preşedintelui. Ca să aibă efectul ăsta, vor dori să-i ofere ceva important şi în desfăşurare. Ceea ce *vor* ei este ca noi să oprim porcăriile *înainte* ca ele să se întâmple. Întreaga lume crede că ştie cine l-a omorât pe acest mullah, aşa că utilizarea unor fonduri pentru a dovedi că opinia generală este greşită nu-i chiar o prioritate pentru noi. În plus, lumii îi e mai bine fără nemernicul ăla de mullah. Ai prins ideea?

Milo o pricepuse.

– Ceea ce trebuie să faci tu acum este să te concentrezi asupra adepţilor Jihadului care sunt încă în viaţă. Cei care reprezintă încă o ameninţare la adresa păcii şi a sistemului bancar mondial. Ăsta-i genul de momeală vie de care vor ei să audă în Virginia.

– Am înţeles, domnule, spuse Milo.

– Bun. Mă bucur că suntem de acord!

Fitzhugh îi întinse mâna, iar Milo o apucă şi o strânse bărbăteşte.

Grainger îl ajută să-şi ia geanta din portbagaj, şoptindu-i:

– Mulţam!

– Pentru ce?

– Ştii tu pentru ce. Pentru că nu i-ai spus că Tigrul a lucrat pentru noi pe vremuri. Asta chiar ar marca sfârşitul tuturor lucrurilor.

– Mi-ai promis c-o să-mi vorbeşti despre asta.

– Mâine, îi replică Grainger şi-l bătu uşor pe Milo pe umăr. Treci pe la birou şi o să te las să-i citeşti dosarul. Ne-am înţeles?

– Desigur.

20

Conversaţia cu Fitzhugh nu izbutise ca să îi alunge îngrijorarea, de fapt, chiar i-o sporise, aşa că, după ce ieşi din aeroport, Milo îşi scoase bateria din telefon, făcu vreo câteva întoarceri, şi se îndepărtă şi mai mult, afundându-se în Long Island. Ieşi pe un drum lateral şi parcă printre nişte case dărăpănate acoperite cu şindrilă. Timp de zece minute, se uită la copiii care-şi pierdeau vremea pe verandele caselor, până când fu sigur că nu-l urmărise nimeni. Întoarse, după care o luă pe un alt drum, ce şerpuia spre mijlocul insulei, unde parcă din nou în faţa unui grup de spaţii înguste de depozitare înconjurate de un gard de plasă împletită, denumit Stinger Storage.

Milo fusese dintotdeauna genul de om cu multe chei. Avea o cheie de la maşină, una de la locuinţa sa, una de la birou, una de la casa părinţilor Tinei din Austin şi una nemarcată, despre care – dacă ar fi fost întrebat – ar fi spus că era de la subsolul comun al clădirii în care îşi avea apartamentul. În realitate, cheia respectivă deschidea acest spaţiu de depozitare.

Cheia se potrivea, însă, după atâta amar de vreme de când încuietoarea nu mai fusese folosită, îi trebui un timp ca să o descuie. După care deschise uşa magaziei unde îşi ţinea secretele.

Locul nu era mai mare decât un garaj pentru o singură maşină, iar de-a lungul anilor îl umpluse cu diferite chestii care, la un moment dat, puteau să se dovedească folositoare. Bani numerar în diferite valute, cărţi de credit eliberate sub diverse nume, care să se potrivească cu permisele de conducere aferente. Pistoale şi

muniţie. Paşapoarte eliberate de CIA pe care le păstrase după îndeplinirea misiunilor, susţinând că le pierduse în focul acţiunii.

Într-un seif separat dotat cu încuietoare cu cifru, aflat în capătul din spate al încăperii, se găseau două cutii metalice. Una era plină cu documente de familie – documentaţie pe care o adunase de-a lungul anilor şi care urmărea firul vieţii mamei sale. Mama sa adevărată, mama-fantomă despre care nu-i spusese niciodată lui nici măcar celor de la Companie. De asemenea, mai existau copii ale dosarelor Companiei referitoare la tatăl lui biologic, un alt secret. Pentru moment nu era interesat de toate astea. Scoase cea de-a doua cutie.

Înăuntru se găseau documente care nu aveau nimic de-a face cu Compania. Le adunase cu ani buni înainte, după ce citise despre o familie – soţ, soţie şi micuţa lor fiică – care murise într-un accident rutier. Dăduse de urma codurilor numerice personale şi, încetul cu încetul, le reintrodusese în societate. Numere de cont bancar, cărţi de credit, o mică proprietate în New Jersey şi o cutie poştală nu departe de căsuţa cu pricina. În cele din urmă, comandase paşapoarte pentru toţi, trimiţând fotografiile familiei sale. În conformitate cu documentele oficiale din cutia aceea, cei din familia Dolan – Laura, Lionel şi micuţa Kelley – erau în viaţă şi bine sănătoşi.

Îşi băgă cele trei paşapoarte şi cele două cărţi de credit în buzunarul sacoului şi încuie totul la loc. Nu-şi băgă bateria în telefon şi nu îl porni până când nu ajunse din nou la drumul principal, aproape de locul unde schimbase prima oară direcţia de mers.

Nu putea spune cu exactitate de ce-şi luase această măsură de prevedere. Din cauza lui Fitzhugh, presupuse el, care-l călca pe bătături. Sau din cauza morţii subite a Angelei şi a sentimentului neliniştitor că moartea ei însemna mult mai mult decât era vizibil cu ochiul liber. Lumea înconjurătoare tocmai se transformase într-un loc mai puţin sigur. Câteodată avea sentimentul respectiv, fie din motive reale, fie pur şi simplu din cauza paranoiei, şi îl calma faptul că adunase toate acele documente ale familiei Dolan, ştiind că,

în orice moment, el şi familia sa puteau să dispară în imensa masă de anonimi cu care opera birocraţia de la evidenţa populaţiei.

Aşa cum mai făcuse şi altă dată, ascultă la uşă atunci când ajunse în dreptul apartamentului. Nu se auzea televizorul, însă desluşi cum Stephanie cânta încetişor *Poupée de cire, poupée de son.* Îşi folosi cheia de la intrare şi-şi puse geanta lângă hainele din hol, strigând cu vocea tipică a unui soţ de la televizor:

– Scumpo, am ajuns!

Stephanie apăru din camera de zi şi se aruncă direct în stomacul lui, tăindu-i răsuflarea. Tina veni după fată, însă încet, frecându-şi părul răvăşit şi zâmbindu-i în timp ce căsca.

– Mă bucur că te-ai întors.

– Eşti mahmură?

Ea clătină din cap şi zâmbi.

Peste douăzeci de minute, Milo mânca pe canapea ceva rămas de la prânz, reîncălzit la repezeală; Tina se plângea de duhoarea – probabil datorată ţigărilor, deşi nu putea să fie sigură – ce-l învăluia din cap până-n picioare; iar Stephanie îşi anunţă planurile pentru Disney World înainte să coboare de pe canapea pentru a porni în căutarea telecomenzii televizorului. În cele din urmă, Tina îl întrebă:

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Milo înghiţi ultima îmbucătură din mâncarea reîncălzită.

– Mai întâi, lasă-mă să fac un duş.

21

Tina îl privi cum oftează în momentul în care se ridică de pe canapea, împingând măsuţa de cafea într-o parte, şi cum iese din cameră. Era ceva ireal în asta, în felul în care Milo se întorsese acasă dintr-o călătorie în care cea mai veche prietenă a lui murise, iar acum totul revenise la normal.

Ea îl cunoscuse pe Milo într-una dintre cele mai extreme circumstanţe – nici măcar părinţii ei nu ştiau ce se întâmplase în Veneţia –, iar el apăruse deodată *acolo* pur şi simplu. Fără explicaţii, fără scuze. Fusese ca şi cum ar fi aşteptat-o să apară pe strada aia udă din Veneţia un car de ani, ca şi cum aşteptase pe cineva căreia să i se dedice.

– Sunt spion, îi spusese el la o săptămână după ce se cunoscuseră, relaţia lor evoluând rapid. Sau cel puţin am fost, până în ziua în care ne-am cunoscut.

Ea râsese atunci, însă nu era nimic de râs. Prima oară când îl văzuse, el ţinea un pistol în mână. Ea bănuise că era vreun poliţist sau vreun detectiv particular. Spion? Nu, asta nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. Ei bine, atunci, de ce renunţase la slujba respectivă după ce se cunoscuseră?

– Bănuiesc că-i prea mult pentru mine. Puţin cam mult.

Când ea insistase cu întrebările, el recunoscuse un fapt pentru a cărui acceptare ea avusese nevoie de o bună bucată de timp:

– Am fost pe punctul de a mă sinucide de câteva ori. Nu ca pretext să primesc puţină atenţie, deoarece în branşa asta o tentativă de sinucidere nu te face să capeţi vreo atenţie. Nu face decât să fii

pensionat. Nu, eu am vrut să mor doar ca să nu mai fiu nevoit să trăiesc. Efortul ăsta mă scotea din minţi.

Lucrul respectiv o lăsase pradă confuziei. Îşi dorea un potenţial sinucigaş în viaţa ei? Şi, mai important, îşi dorea aşa ceva în viaţa lui Stephanie?

– Am crescut în Carolina de Nord. Pe lângă Raleigh. Când aveam cincisprezece ani, părinţii mei au murit într-un accident de maşină.

În acel moment, ei îi încremenise faţa, şi poate că tragedia aceasta fusese cea care o făcuse să simtă deodată un val de iubire pentru omul ăsta care, în fond, era încă un străin. Pentru un om care, pe viitor, oare nu avea să fie cuprins din când în când de o cumplită melancolie şi chiar să nutrească gânduri de sinucidere? Înainte ca ea să-şi poată transpune emoţiile şi scuzele obligatorii în cuvinte, el continuase ca şi cum ar fi vrut să se uşureze şi să se elibereze de întreaga poveste.

– A fost o familie mică. Cei din partea tatălui meu muriseră cu toţii, iar rudele mamei mele au murit la puţin timp după naşterea mea.

– Şi atunci ce-ai făcut?

– N-am prea avut de ales, nu? Aveam cincisprezece ani, iar statul m-a plasat într-un orfelinat. La Oxford. În Carolina de Nord, nu în Anglia. El înălţase din umeri şi adăugase: N-a fost aşa rău pe cât ai crede. De fapt, notele mele au fost din ce în ce mai mari, şi am obţinut o bursă. La Lock Haven University. O mică facultate din Pennsylvania. În timpul unui schimb de studenţi făcut cu Anglia, m-au vizitat nişte haidamaci de la ambasadă. M-au dus să-l cunosc pe Tom, care era în Londra pe vremea aia. S-au gândit că s-ar putea să vreau să-mi servesc patria.

Nu exista nimic greşit şi inoportun în toată povestea asta, iar Tina nu avusese niciodată vreun motiv să nu îi dea crezare. Chiar dacă pe ici şi pe colo el evitase să îi dea răspunsuri clare referitoare la anumite detalii, chiar conta asta cu-adevărat?

Nu avea nici un motiv justificat să se plângă cu privire la Milo Weaver. Era un bărbat secretos, însă aceasta reprezenta o caracteristică inevitabilă a slujbei sale. Ea ştia asta atunci când se căsătoriseră. Lucrul cel mai important era că, spre deosebire de mulţi alţi bărbaţi, el nu făcea nici un secret din dragostea sa pentru ea şi Stephanie.

Chiar şi când era plecat, Tina ştia că el se gândea la ele. Cu toate că bea, nu se putea spune că era un beţiv, iar dacă mai pufăia câte o ţigară din când în când, cine era ea ca să se plângă? Cât despre depresia lui... nu se manifesta; cu toate că se întorcea câteodată de la muncă supărat din cauza unor lucruri despre care nu putea să discute, se asigura că asta nu le afecta niciodată vieţile. Cu ea şi cu Stephanie, cel puţin, el nu era genul acela de om.

Iar acum... acum, o persoană pe care amândoi o cunoşteau murise. Stephanie stătea pe podea, uitându-se la un film despre pitici, iar Milo, după ce mâncase, scăpase de ea sub pretextul că trebuia să se spele. Se simţi complet singură.

Îndată ce auzi duşul curgând, Tina desfăcu fermoarul genţii pe care Milo o lăsase lângă uşă.

Un teanc de haine murdare şi câţiva ciorapi şi chiloţi curaţi, de schimb. În plus, iPod-ul lui. O pereche de pantofi de sport. Un antiperspirant ChapStick, o pungă de beţişoare de urechi, un deodorant, o cremă cu factor de protecţie solară şaizeci, o periuţă de dinţi, pastă de dinţi şi aţă dentară. Şerveţele de unică folosinţă. O sticluţă cu multivitamine. Bentiţe de pus la încheietură împotriva răului de călătorie. Săpun. O gentuţă cu fermoar în care-şi ţinea diferite articole de ordin medical: medicamente, un ac pentru injecţii subcutanate şi o seringă, bandaje, ac şi aţă chirurgicală, leucoplast şi mănuşi de latex. Mai erau multe alte medicamente, ce pretindeau a fi doxiciclină, azitromicină, antidiareic, paracetamol, Advil Cold şi Sinus, laxative, Pepto-Bismol tablete, Tylenol. La fund, găsi o pereche de ochelari cu lentile de sticlă simplă, un tub de o sută cincisprezece grame de vopsea de păr pentru o nuanţă de blond, şi douăzeci şi cinci de bancnote noi-nouţe de douăzeci de dolari. Şi bandă adezivă. Fără să ştie de ce, asta o deranjă mai tare decât seringa.

Puse totul la loc, închise fermoarul genţii şi se duse în baia plină de aburi. În spatele uşii opace a cabinei de duş, Milo se spăla fredonând un cântec pe care ea nu-l ştia.

– Cine-i acolo? întrebă el.

– Eu.

Tina se aşeză pe vasul de toaletă. Aburul îi desfundă sinusurile şi folosi nişte hârtie igienică pentru a-şi şterge nasul.

– Dumnezeule, îl auzi ea spunând.

– Ce-i?

– Chiar că-i bine să fii acasă!

– Hmm, murmură ea.

După câteva secunde, el opri apa, deschise uşa şi îşi întinse mâna lungă după prosopul agăţat în cârligul de perete. Ea i-l dădu.

– Mulţumesc, spuse el din reflex.

Ea se uită la el cum se ştergea cu prosopul aşa cum o fac toţi soţii, fără să se jeneze de goliciunea sa. Îi privi cele două puncte de pe partea dreaptă a pieptului său, cicatricile pe care le dobândise în momentul în care se cunoscuseră. În urmă cu şase ani, corpul lui Milo fusese una dintre multele caracteristici ce te ispiteau la el. Nu era o persoană foarte comunicativă, însă atrăgea ca bărbat şi avea ceva abilităţi în pat. Când, pentru o scurtă perioadă de timp, locuiseră împreună în Boston, Margaret îl numise „sexy".

Însă, după şase ani petrecuţi într-un singur oraş împreună cu familia, avea burtă, fundul cândva ferm i se lăsase, iar pectoralii, bine conturaţi şi reliefaţi pe vremuri, erau acoperiţi cu un strat de grăsime. Devenise un şoarece de birou pufos şi bucălat.

Asta nu însemna că încă n-ar mai fi fost un tip atrăgător, se gândi ea simţindu-se vinovată. Chiar era; îşi pierduse *conturul* acela bine definit, propriu oamenilor care se ocupă cu foarte mare atenţie de ei înşişi.

El se şterse peste tot şi acum se uita la ea, zâmbind.

– Vezi ceva care să-ţi placă?

– Scuze! Eram pierdută în spaţiu.

Fără să fie deranjat de asta, Milo îşi înfăşură prosopul în jurul taliei.

Tina îl privi apăsând tubul şi punându-şi pastă de dinţi pe periuţă. Cu o mână, şterse condensul de pe oglindă. Ea se întrebă de ce avea nevoie să se vadă în oglindă când se spăla pe dinţi.

– Zi-mi despre Angela, îi ceru ea.

Mişcările periuţei de dinţi încetară. El şi-o scoase din gură.

– Nu vrei să ştii.

– E moartă?

– Da.

– Cum?

– Ştii că nu pot să-ţi spun asta. Însă fac cercetări.

El reveni la periajul dinţilor ca şi cum cu asta ar fi încheiat subiectul şi, deşi nu prea ştia de ce, de data asta fermitatea lui o scoase din sărite.

– Mă simt de parcă nu ştiu cine eşti, Milo!

Milo scuipă din nou şi opri apa. Se întoarse spre ea.

– Ce vrei să spui?

Ea răsuflă adânc.

– Toată *secretomania* asta... În ultimul an, te-ai tot întors din tot mai multe călătorii de-ale tale cu vânătăi, sau supărat, iar eu nu prezint suficientă încredere ca să ştiu ce anume îmi afectează soţul.

– Nu-i vorba de încredere...

– *Ştiu,* spuse ea, iritată. Ne protejezi. Însă asta înseamnă o grămadă de chiţibuşării legale. Care pe mine nu mă ajută. Care nu o ajută nici pe Stef.

– Unele soţii şi unii soţi nu ştiu chiar nimic. Iar tu eşti la curent, corect? Unii cred că sunt căsătoriţi cu agenţi de asigurări, cu corespondenţi de război sau consultanţi financiari. Tu ştii mai multe decât ştiu ei.

– Însă ei ştiu despre vieţile consorţilor de dinainte de Companie.

El rosti cu răceală, sau cel puţin aşa i se păru ei:

– Ţi-am spus toată povestea vieţii mele. Îmi pare rău dacă nu-i suficient de interesantă.

– Nu-ţi mai bate capul, zise ea şi se ridică de pe vasul de toaletă. Dacă vrei să-mi spui ceva, bine! Însă nu mă face să-mi pun întrebări şi să încerc să ghicesc de una singură. E umilitor!

Milo o apucă de umeri şi se uită în ochii ei.

– Vrei să ştii ce s-a întâmplat la Paris? O să-ţi spun. Angela Yates a fost otrăvită. Nu ştiu cine a făcut-o, însă ăsta-i modul în care a murit.

Tina avu brusc în faţa ochilor imaginea femeii adorabile, cu ochii violeţi, care mâncase friptură împreună cu ei şi-i făcuse să râdă o seară întreagă.

– Am înţeles, spuse ea şi înghiţi în sec.

– Ba nu, nu înţelegi, zise el. Fiindcă eu cred c-a murit din cauză că oamenii din Companie aveau de-a face cu informaţii greşite. Ceea ce înseamnă că *eu* aveam de-a face cu informaţii eronate atunci când o investigam. Ceea ce mă face *pe mine* responsabil de moartea ei.

Tina nu reuşi să mai rostească un alt „Am înţeles", rezumându-se la a-l privi ţintă la rândul său.

Milo îi dădu drumul la umeri şi schiţă unul dintre faimoasele lui zâmbete ce exprimau mai degrabă tristeţe decât orice altceva.

– Când m-am dus cu avionul la Dallas, îl urmăream pe Tigru, îi zise el.

– Tigrul? întrebă ea. Vrei să spui acel faimos...

– Asasin, da. Mi-am încheiat călătoria într-un orăşel din Tennessee, unde l-am privit cum moare în faţa mea. Sinucigându-se. A fost oribil. Şi cred că moartea lui e legată de cea a Angelei.

– Însă... *cum?*

El nu-i răspunse la întrebare; nu făcu decât să tulbure şi mai tare apele:

– Sunt prost, Tina! Nu ştiu nici jumătate din câte ar trebui să ştiu şi e supărător. În plus, îmi provoacă necazuri. Jigodiile de la Langley latră la mine şi mai e şi o femeie de la Departamentul de Securitate Internă care crede că eu l-am omorât pe Tigru... cică mi-a găsit amprentele pe faţa lui. Amprentele mele erau pe el fiindcă l-am atacat. L-am atacat din cauză c-a adus vorba de numele vostru – al tău şi al lui Stef. L-am atacat din cauză că mi-era teamă pentru voi.

Tina dădu să spună ceva, însă nu putu nici măcar să tragă o gură de aer. Era prea multă umezeală, se simţea de parcă ar fi respirat apă. Milo o prinse din nou de umeri şi o duse pe jumătate pe sus prin holul ce dădea în dormitor. O puse pe pat şi se lăsă pe vine în faţa ei. Prosopul îi căzuse pe undeva pe jos, era din nou gol-puşcă.

În cele din urmă, ea reuşi să îngaime:

– Ei bine, o să trebuiască să faci ceva, corect? Să dovedeşti că nu l-ai ucis pe tipul ăla.

– O s-o rezolv, spuse el, şi pentru un moment ea îl crezu. În regulă?

Ea dădu aprobator din cap, deoarece obţinuse o parte din adevărul pe care i-l ceruse, însă nu putea să îl accepte. Ar fi trebuit să ştie asta dinainte, să ştie că exista un motiv întemeiat pentru care Milo nu-i spunea anumite lucruri. La urma urmei, ea nu era decât o amărâtă de bibliotecară. Exista un motiv întemeiat pentru care el o lăsa în ceaţă, pe ea şi pe ceilalţi oameni simpli ce respectau legea.

Tina se întinse pe pat, Milo ajutând-o să îşi ridice picioarele, şi se uită în tavan. Rosti în şoaptă:

– Biata Angela...

– Cine? se auzi o voce piţigăiată.

Femeia îşi înălţă capul şi o văzu, dincolo de penisul lui Milo, pe Stephanie, stând în pragul uşii, uitându-se cu gura căscată la tatăl ei gol. Fata ţinea în mână prosopul care-i căzuse lui pe jos.

– N-ar fi trebuit să *închideţi* uşa? întrebă Stephanie.

Milo râse – un râs incredibil de natural – şi spuse:

– Dă-mi prosopul, rogu-te!

Ea i-l întinse, dar nu plecă.

– Şi acum *valea,* copile! Lasă-mă să mă îmbrac şi o să stabilim tot ce o să facem la Disney World.

Asta o convinse şi astfel îi lăsă singuri.

– Eşti sigur c-ar mai trebui să mergem? îl întrebă Tina.

El îşi prinse prosopul în jurul taliei.

– Îmi duc familia în vacanţă, şi nimeni n-o să mă oprească. Nimeni n-o să aibă plăcerea asta.

Acesta era genul de răspuns pe care Tina ar fi vrut să îl audă cu numai o oră în urmă. Însă acum, ştiind ceea ce ştia şi auzind tonul lui tăios, aproape brutal, ea nu mai era sigură de ceea ce ar fi trebuit să vrea.

22

Acea dimineaţă de duminică semăna cu majoritatea dimineţilor de duminică cu care familiştii încep să se obişnuiască şi de care încep ulterior să devină dependenţi. Mirosul de cafea, de ouă jumări şi de pâine prăjită, câteodată de şuncă, foşnetul ziarelor şi al suplimentelor cu reclame la diferite produse, toată lumea care se mişca alene prin casă în halate largi. Milo citea un editorial din *New York Times* referitor la eşecul administraţiei americane de a se retrage din Afghanistan lăsând acolo o guvernare stabilă, la şase ani după invazia petrecută în urma evenimentelor de la 11 septembrie. Erau nişte subiecte dezamăgitoare. Deodată, pe pagina cealaltă, observă o scrisoare adresată editorului din partea domnului doctor Marwan L. Khambule, de la Columbia University, referitoare la embargoul asupra Sudanului sprijinit de Statele Unite. Dacă n-ar fi fost vorba de Angela, probabil că ar fi sărit peste el.

Deşi scopurile sale – şi anume, impunerea unui acord de pace în Darfur – sunt lăudabile, rezultatele practice sunt lamentabile. Ajutat de investiţiile chinezilor din domeniul petrolier, preşedintele al-Bashir nu are nevoie de fondurile occidentale. Situaţia sa actuală îi asigură nu numai furnizarea de bani, ci şi de arme, pentru a-şi continua lupta în Darfur şi a-şi apăra regimul împotriva extremiştilor din Khartoum.

În contrast cu această situaţie, embargoul comercial taie singurele potenţiale venituri ale cetăţenilor afectaţi de conflictul din regiunea Darfur, care nu au nici un beneficiu de pe urma companiilor chinezeşti din ţară.

Doctor Khambule continua explicând că o modalitate adecvată de a-l aduce pe al-Bashir la masa discuţiilor de pace ar fi oferirea ajutorului SUA în reprimarea adepţilor Jihadului ce devastau capitala. „Zăhărelul, ca să spunem aşa, în loc de bici."

La puţin timp după ora zece, îşi făcu apariţia şi Tom Grainger. Rămase în cadrul uşii uitându-se la Tina, având în mână o pungă de plastic ce atârna din cauza ziarului gros dinăuntru.

– Sper că nu vă deranjez.

Stephanie îi spunea naşului ei de botez „unchiul Tom", un apelativ de care nu reuşiseră s-o dezveţe. Ea ţipă de plăcere şi se repezi înspre el. El o prinse fără probleme, punga foşnindu-i în mână, şi o ridică pe Stephanie cu o putere surprinzătoare pentru braţele sale, aşezând-o pe şold.

– Ce face cea mai frumuşică fată din Statele Unite?

– Nu ştiu. Sarah Lawton locuieşte în partea cealaltă a oraşului.

– Mă refeream la tine, tânără domnişoară!

– Mi-ai adus ceva?

Din buzunarul hainei, Grainger scoase un baton de ciocolată Hershey.

Stephanie încercă să-l înşface, însă el i-l întinse Tinei.

– Mama ta hotărăşte când poţi să-l mănânci.

– Mulţumesc oricum, spuse Stephanie.

Grainger se aşeză faţă în faţă cu Milo la masa din bucătărie. Tina îi dădu o cană de cafea, iar el îi zâmbi trist în semn de mulţumire atunci când femeia se duse după Stephanie în camera de zi, închizând uşa.

– E ceva în neregulă cu ea?

Milo se încruntă.

– Nu cred.

– Nu vrei să mergem afară?

– Mi-ai băgat microfoane în casă?

– Orice este posibil, Milo!

Ţinându-şi punga cu ziarul, Grainger îşi luă rămas-bun, iar Milo promise să ia lapte în drum spre casă. Stephanie îi explică lui

Grainger că prefera ciocolata cu alune, iar bătrânul îi promise că o să ţină cont de asta. În tăcere, făcură câţiva paşi înspre Garfield, după care o luară pe Seventh Avenue, care era plin de cărucioare de copii şi de familii de diferite culori ale pielii.

Îşi încheiară plimbarea la o copie a unei cafenele Starbucks care-şi spunea patiserie, servind cafea şi produse proaspete franţuzeşti din aluat. Îşi luară paharele cerate de cafea şi se duseră la mesele de pe trotuar, pentru a se bucura de căldura soarelui şi a privi familiile care se plimbau pe lângă ei.

– Acum poţi să vorbeşti, spuse Milo.

Grainger păru neliniştit. Îşi ridică punga şi puse exemplarul gros din *Times* pe masă. Abia acum observă Milo că nu era decât o secţiune subţire a ziarului, primele şi ultimele pagini. Înăuntru erau hârtii băgate într-o mapă cartonată.

– E o copie xerox, spuse Grainger.

– Tigrul?

Bătrânul încuviinţă, dând din cap.

– Benjamin Harris. În 1989 a terminat Boston University cu o diplomă în jurnalism. În 1990 era deja pe statul de plată al CIA, trimis la Beijing, unde a rămas până în 1993, când a murit într-un accident de maşină.

– Carevasăzică, a murit?

– Evident că nu.

– Cât timp?

– Trei ani. În noiembrie 1996... atunci a dispărut. Grainger tăcu o vreme, uitându-se apreciativ înspre două femei cu fuste scurte, după care îşi întoarse privirea. Printre alţii, Lacey, Decker şi un alt Turist pe care-l chema Bramble s-au dus după el. Să-l prindă sau să-l omoare. Lacey şi Decker s-au întors cu mâinile goale. Bramble a fost găsit mort în Lisabona. M-am gândit să te trimit pe tine, însă tu erai ocupat cu treaba aia în Viena, cu bătrânul spion comunist.

– Mi-am îndeplinit misiunea aia cu ajutorul lui Frank Dawdle, spuse Milo.

– Dawdle, repetă Grainger. Ce surpriză s-a dovedit a fi în cele din urmă! Un prieten. Aşa îl consideram. Bănuiesc că eram naiv,

zise el, uitându-se la mâinile sale, amândouă prinse între genunchi. Mi-am dat seama în cele din urmă, să ştii. De ce a cedat aşa, pe neaşteptate. M-a luat gura pe dinainte. Noi ne pregăteam să-l pensionăm, iar eu i-am spus că ăla – adică schimbul de la Portorož – ar fi un final frumos pentru cariera lui... După un alt moment de tăcere, bătrânul adăugă: Dacă nu mi-aş fi dezvăluit planurile, s-ar putea ca azi să mai fie în viaţă.

Pe Milo nu-l interesa conştiinţa încărcată a lui Grainger. Trase ziarul cel voluminos şi şi-l puse în poală.

– Harris dispare în '96 şi o porneşte pe cont propriu. Are o carieră excelentă în domeniul lichidărilor de persoane, până când unul dintre clienţii săi îl scoate din scenă infectându-l cu HIV. În tot răstimpul ăsta, tu pretinzi că n-ai nici cea mai vagă idee cine-i omul. Şi *ştii* că mă dau cu capul de toţi pereţii căutându-l.

– Citeşte dosarul, spuse Grainger fără vlagă. O să înţelegi.

– De ce-l protejai?

Lui Grainger nu-i plăcea să fie sâcâit. Putea să accepte aşa ceva din partea superiorilor, însă nu şi din partea subordonaţilor. Se aplecă peste masă, apropiindu-se de Milo, şi spuse:

– Uită-te la pagina trei din dosar. O să găseşti numele primului său ofiţer de caz, cel care l-a adus în Companie, care l-a verificat şi l-a băgat în Turism.

– Tu?

– Puah! replică Grainger, dând din mână a lehamite. Sunt puţin mai inteligent de-atât.

Milo înţelese într-un final.

– Fitzhugh.

– Exact, spuse bătrânul. Văzând expresia lui Milo, continuă: Nu-i vorba doar de protejarea carierei nemernicului ăstuia bătrân, cu siguranţă. După cum e atmosfera acum, cum crezi c-ar folosi CNN-ul povestea asta?

– Noi i-am pregătit pe mujahedini, spuse Milo. Nu-i nimic nou în asta.

– Turiştii nu sunt şocaţi de nimic.

Rămaseră tăcuţi un timp, privind familiile care se plimbau sub soarele fierbinte. Grainger era ud fleaşcă din cauza transpiraţiei, cămaşa lui albastră cu mâneci scurte înnegrindu-se la subsuori.

– Şi cu ăsta cum rămâne? întrebă Milo, ridicând dosarul acoperit cu pagini de ziar.

– Ce-i cu el?

– De ce-ai încălcat măsurile de securitate şi l-ai copiat? Oricum aveam de gând să vin la birou.

Grainger îşi şterse fruntea.

– Crezi că vreau să fie consemnat în vreun registru că ai studiat dosarul ăla? Crezi că *tu* vrei să fii consemnat pe undeva pentru asta?

– Consideri că Fitzhugh ar verifica lista de la bibliotecă?

– Pot să pun pariu c-ar face-o!

Un pui de golden retriever, extrem de agitat, îi amuşină piciorul lui Grainger, trăgând de o lesă lungă ţinută de jumătatea unui cuplu mixt de homosexuali. Tipul de culoare îl repezi:

– Ginger! Dă-i pace!

– Scuze, li se adresă partenerul asiatic, zâmbind. Eu tot spun că trebuie dresat.

– Ba' n-are nevoie de nimic de genul ăsta, se răsti primul.

– Nu-i nici o problemă, spuse Grainger, semănând cu un bătrânel confuz.

Milo îşi dori deodată să fi purtat conversaţia respectivă la birou şi nu acolo, printre toate acele familii.

– Ia ascultă, spuse Grainger, uitându-se la cuplul de homosexuali cum se îndepărta. Cu privire la vacanţa ta.

– Nu începe!

– Ăsta-i cel mai prost moment pentru tine să pleci în Florida.

Milo scutură ferm din cap.

– După cum a spus şi Fitzhugh, cazul e închis. Vinterberg n-o să se mai întoarcă la Union Bank, deoarece n-a mai rămas nici un Tigru de plătit. Angela n-o să mai transmită nici un secret chinezilor, fiindcă-i moartă, iar francezii pot să investigheze cazul şi să

găsească criminalul pe cont propriu. Pot să ne spună ei ce se întâmplă. O să fac din nou cercetări când o să mă întorc.

– Şi cum rămâne cu Janet Simmons? întrebă Grainger.

– Ce-i cu ea? Dacă are impresia că l-am omorât pe Tigru, spune-i să aducă dovezi.

Grainger îşi schimbă poziţia picioarelor pe asfaltul trotuarului, uitându-se fix la mocasinii săi.

– Şi-a programat o întâlnire cu Fitzhugh pentru ziua de mâine. Spune că-i ceva legat de tine.

– Ia ascultă, Tom! Simmons nu mă are cu nimic la mână. Nu-i decât supărată că n-a reuşit să îl interoghezepe Tigru. O să-i treacă.

Grainger înălţă din umeri, ca şi cum tot ce spunea Milo era, prin definiţie, discutabil.

– Să ai grijă de dosarul ăla.

23

În seara aceea, după ce Stephanie se dusese la culcare, Milo luă dosarul acoperit cu ziar din sertarul cu şosetele sale, unde îl strecurase imediat după ce ajunsese acasă. Tina, luând laptele de la el, îl întrebase: „De câte ziare ai nevoie?“

Acum, în timp ce se dezbrăca, ea îi spuse:

– N-ai de gând să stai treaz, nu-i aşa?

– Rămân doar ca să citesc ceva.

– N-o lungi prea mult. O să trebuiască să fim în maşină la ora şase. Ştii cât de mult îţi ia să treci prin tot cordonul ăla de securitate.

– Negreşit.

– Nu mă lua pe mine cu „negreşit“, domnule, spuse ea, întinzându-se goală sub aşternuturi. Ia pupă-mă!

El se conformă.

– Acum hai în pat!

Peste jumătate de oră, pe când ea se cufunda în somn, Milo îşi trase chiloţii pe el şi luă dosarul cu sine în camera de zi, căscând. Îşi turnă un pahar de votcă, încercând să nu se mai gândească la ţigări, şi începu să citească dosarul lui Benjamin Harris, fost angajat al Companiei, fost Turist, fost Tigru. Fostă fiinţă umană.

Benjamin Michael Harris se născuse pe 6 februarie 1965, fiul lui Adele şi David Harris din Somerville, Massachusetts. În timp ce în dreptul părinţilor săi era trecut faptul că erau membri ai Bisericii Scientologice a lui Hristos, la Benjamin, în dreptul religiei, era trecut „nici una“. Nimic surprinzător în asta. Dacă îşi dorise cu adevărat să devină agent operativ, atunci avea să excludă orice ar fi putut să-l plaseze în spatele unui birou.

Abordarea sa avusese loc în ianuarie 1990 şi fusese făcută de către Terence A. Fitzhugh, un specialist în Asia care tocmai ocupase o poziţie nouă în Direcţia de Operaţiuni (care, în 2005, fusese absorbită de Serviciul Naţional Clandestin[1]). Harris absolvise Boston University cu un an înainte, cu licenţă în jurnalism, cu o a doua specializare în limbile asiatice, însă abordarea lui avusese loc în New York, unde Harris avea un contract de colaborare cu *New York Post*. În raportul iniţial al lui Fitzhugh, referitor la Harris se consemna „o capacitate neaşteptată de a câştiga încrederea, ceea ce în opinia mea ar trebui să fie o trăsătură caracteristică agenţilor de teren. În trecut noi ne-am bazat prea mult pe abilităţile tehnice şi, drept rezultat, în urma operaţiunilor, prea mulţi dintre cei implicaţi au suferit daune grave din punct de vedere psihologic. Acest lucru poate fi remediat prin intermediul agenţilor de teren care-şi pot lucra psihicul la fel de bine ca şi fizicul. Prin cooperare, nu prin coerciţie".

În ciuda sentimentelor pe care le avea faţă de Fitzhugh, Milo fu de acord cu respectivele observaţii. Unul dintre neajunsurile Turismului, după cum îi spusese cândva lui Grainger, consta în faptul că Turiştii erau pregătiţi mai degrabă să acţioneze pe post de ciocane decât de pene. Lui Grainger metafora i se păruse aiurea, aşa că Milo făcuse o nouă încercare: „Turiştii ar trebui să fie nişte maşinării de propagandă mobilă. De propagandă personală şi politică". Fără să pară prea convins, Grainger îi spusese că avea să ţină cont de asta.

După o perioadă prelungită de pregătire la Fermă[2], Harris fusese trimis la Beijing să-şi facă ucenicia sub oblăduirea lui Jack Quinn, faimos pe-atunci, care, conform istoriei nescrise a Companiei, dusese pe propriii umeri o mare parte a Războiului Rece din Asia, traficând oameni şi informaţii înăuntrul şi în afara diferitelor ţări precum Vietnam, Cambodgia, Hong Kong, China şi Malaysia.

---

[1] National Clandestine Service

[2] Denumire colocvială a zonei militare Camp Peory, aflată lângă oraşul Williamsburg din statul Virginia, unde se presupune că se află o tabără secretă de antrenament a CIA. (n.red.)

Singura ţară în care se poticnise fusese Japonia, unde, din 1985 până în 1999, când murise de cancer, fusese declarat persona non grata.

Primele rapoarte ale lui Quinn privitoare la tânărul său recrut erau pline de entuziasm, enumerând capacitatea lui Harris de a absorbi cu rapiditate informaţiile, fluenţa sa aproape nativă în a vorbi mandarina[1] şi un simţ extrem de dezvoltat ce-l recomanda pentru branşa lor. În cele patru luni scurse între august şi noiembrie 1991, Harris dezvoltase o reţea de doisprezece agenţi proveniţi din funcţionărimea guvernului chinez, care scoteau la iveală informaţii ce, atunci când fuseseră verificate în sens invers, conduseseră la o medie de trei rapoarte lunare privitoare la tensiunile şi maşinaţiunile din cadrul Comitetului Central Chinez.

Totuşi, până în 1992 deja apăruseră dispute în sânul biroului de la Beijing. Comparând memorandumurile scrise atât de Quinn, cât şi de Harris, era limpede în ce consta problema. Harris, steaua în devenire, încerca să obţină controlul asupra biroului local, în timp ce Quinn, acum deja trecut de perioada lui glorie, făcea tot ce putea ca să-şi păstreze poziţia. Opinia celor de la Langley, dedusă din notele informative adiţionale, fusese că poziţia lui Quinn ar fi trebuit să fie inviolabilă şi astfel aprobaseră măsuri disciplinare împotriva lui Harris. Urmase un concediu forţat de trei luni, pe care el şi-l petrecuse în Boston cu familia.

Aici, Fitzhugh apăru din nou în dosar, vizitând Bostonul şi făcând rapoarte de evaluare asupra tânărului descoperit de el. Deşi observa furia lui Harris provocată de tratamentul nedrept la care fusese supus, Fitzhugh mai sublinia şi faptul că protejatul său „s-a dezvoltat cu mult peste vârsta pe care o are în toate domeniile de activitate ale branşei şi în privinţa aptitudinilor mentale. Ar trebui asigurată angajarea sa continuă". Raportul lui Fitzhugh se încheia brusc în acel punct, restul textului fiind acoperit cu o bandă neagră.

Când Harris se reîntorsese la Beijing în februarie 1993, se înregistrase o lună de miere prelungită înainte să reapară şi necazurile inerente. Quinn se plânsese de un atac reînnoit asupra poziţiei sale, iar Langley, fără să ezite vreun pic, îi sugerase noi acţiuni

[1] Dialect care stă la baza limbii oficiale din China (n.tr.)

disciplinare, insistând însă ca, indiferent de cum stătea situaţia, Quinn să nu-l mai trimită înapoi. Harris fusese retrogradat, reţeaua sa fiind preluată de Quinn; conform unor memorandumuri scrise în mare grabă, Quinn era îngrijorat de faptul că acesta întrecuse măsura pe linie disciplinară. Harris se apucase de băut, întârziind deseori la ambasadă, şi îşi făcea de cap cu diferite prostituate de pe tot cuprinsul capitalei. De două ori poliţia din Beijing îl ridicase pentru tulburarea liniştii publice şi, într-un rând, un oficial binevoitor din cadrul Ministerului Afacerilor Externe al Chinei îi sugerase lui Quinn ca tânărul care tot crea probleme să fie trimis într-o ţară „în care o asemenea activitate este considerată normală şi mult mai obişnuită".

Sugestia purta data de 12 iulie 1993, şi fusese urmată, peste cinci zile, de copia şi de traducerea raportului poliţiei întocmit cu privire la un accident de automobil produs în provincia Guizhou, pe autostrada Guiyang–Bije. Maşina corpului diplomatic, pentru care Harris semnase de primire, plonjase de la 300 metri înălţime de pe podul Liuguanghe. Auzind veştile, Quinn solicitase ca o echipă americană să fie trimisă să cerceteze resturile maşinii. China acceptase cu amabilitate. Echipa îndepărtase fiarele contorsionate, iar rămăşiţele lui Harris fuseseră transferate în Somerville, în locul de veci al familiei.

Dosarul nu conţinea date legate de renaşterea lui Harris în calitate de Turist şi nici lista misiunilor sale sau Ghidurile de Călătorie rămase de pe urma lui. O asemenea breşă în măsurile de securitate depăşea capacităţile lui Grainger. Ceea ce inclusese el era un raport referitor la dispariţia lui Harris din 1996, deşi acolo se făcea referire la numele pe care-l primise în Turism, Ingersoll.

Ultima locaţie cunoscută: Berlin, un apartament de pe Frobenstrasse. După o săptămână de încercări de a-l contacta cu privire la o operaţiune nouă, Grainger (care la momentul respectiv conducea Departamentul de Turism de numai doi ani) îl trimisese pe Lacey să-i dea de urmă. Apartamentul fusese curăţat complet. Grainger îi scrisese o notă informativă lui Fitzhugh, întrebându-l dacă avea

vreo ştire despre Turist; acesta n-avea. Aşa că Lacey fusese desemnat să-l caute pe Ingersoll/Harris.

Lui Lacey îi trebuise aproape o săptămână de întâlniri cu asociaţii cunoscuţi ai lui Harris până să descopere un Trabant pe care Harris îl furase şi la volanul căruia mersese spre est, tocmai până la Praga, unde îl şi abandonase. Grainger făcuse apel la rapoartele poliţiei cehe pentru a afla că o altă maşină – un Mercedes – fusese furată la două străzi distanţă de locul în care fusese lăsat Trabantul. Asta îi dusese din nou spre vest, în Austria, unde Decker i se alăturase lui Lacey, amândoi găsind Mercedesul părăsit în Salzburg. În ambele cazuri, maşina abandonată fusese ştearsă în totalitate de amprente, ceea ce devenise un fel de marcă personală – se considera că această manieră de curăţare a oricăror semne era un indiciu clar al Turistului.

Urma i se pierduse la Milano, unde frecvenţa cu care erau furate maşinile făcea imposibilă urmărirea vreunei piste.

Dăduseră din nou peste el, pur şi simplu datorită norocului, peste trei luni, în Tunisia, unde Decker doar ce-şi încheiase o misiune şi-şi petrecea vacanţa la hotelul Bastia din Ariana, oraş dispus în Golful Tunisului. În perioada în care lucrase cu Lacey, el avusese la dispoziţie o fotografie a lui Ingersoll/Harris, şi văzuse aceeaşi figură în restaurantul hotelului Bastia. Bărbatul cu faţa lui Harris mânca supă şi se uita pe geam înspre apă. Decker se ridicase de la masă, se dusese la el în cameră şi-şi luase pistolul. Totuşi, până când se reîntorsese în restaurant, Harris deja dispăruse. Peste patru minute, el descindea în camera lui Harris, care era goală.

Decker sunase la Tunis, spunându-le celor de la ambasadă să-şi concentreze atenţia şi supravegherea asupra gărilor, porturilor şi aeroporturilor. Un tânăr, abia promovat de la Secţiunea Bancară la cea de Securitate, telefonase spunând că-l văzuse pe Harris la aeroportul Cartagina. Când sosise acolo, Decker găsise un grup de poliţişti adunaţi în jurul toaletei bărbaţilor, examinând cadavrul tânărului. Fusese strangulat.

Decker întocmise o listă de destinaţii posibile – asta dacă, de fapt, Harris chiar plecase cu avionul –, care includea Lisabona, Marsilia, Bilbao, Roma şi Tripoli. Grainger îi contactase pe Turiştii din fiecare dintre aceste zone, ordonându-le să abandoneze orice misiune aveau la momentul respectiv şi să se posteze la aeroporturi. Abia a doua zi, odată cu descoperirea cadavrului lui Bramble pe aeroportul Portela, îşi dăduseră seama că Harris zburase spre Lisabona.

Era aproape ora unu când Milo termină de citit. Era frustrant pentru el să ştie că dimineaţă avea să fie dărâmat de oboseală, mai ales că nu reuşise să găsească nimic nou în timpul veghii sale.

Îşi dezmorţi oasele, îşi umplu un pahar înalt cu votcă şi-şi băgă o brichetă în buzunar. Îşi puse sandalele, luă dosarul şi votca şi se duse pe casa scării, după care urcă până la uşa de acces de pe acoperiş. Îndată ce ajunse afară, uitându-se la acoperişurile din Park Slope ce dădeau înspre Prospect Park, luminat ca prin ceaţă, sorbi puţin alcool. Puse dosarul pe acoperişul de beton şi vărsă votcă peste el, deschizându-l ca să îi îmbibe şi partea din mijloc cu lichid.

Aprinse micul rug funerar şi se uită îndelungat la flăcări şi la cenuşa luată pe sus de briză, gândindu-se unde fusese el pe durata acestei epopei a ieşirii lui Harris pe piaţa liberă. La Viena, cu Frank Dawdle, iar după aceea şeful reprezentanţei din Viena, planificând execuţia unui general-locotenent pensionat, care provenea din Blocul Estic, numit Brano Sev. Dawdle fusese îngrijorat, îşi aminti el – un bătrân care, deşi în anii '70 făcuse muncă de teren, îşi petrecuse anii '80 şi '90 în spatele unui birou –, cu toate că în acelaşi timp se arătase entuziasmat de faptul că, încă o dată, chiar dacă numai ca actor secundar, era în miezul acţiunii. Treaba lui Dawdle fusese să supravegheze casa şi să dea semnalul în momentul în care, aşa cum se întâmpla în fiecare sâmbătă, soţia lui Sev pleca de-acasă pentru a se duce în oraş la cumpărături cu fiica lor. Sev rămânea întotdeauna acasă în zilele de sâmbătă. Conform surselor, lucra la memoriile sale. Grainger avea să-i spună ulterior că misiunea asta fusese o favoare făcută unor prieteni est-europeni care considerau că cel mai bine era ca memoriile bătrânului să moară

odată cu el. Guvernul Statelor Unite, după cum sugerase Grainger, avea la fel de mult de pierdut de pe urma povestirilor respective.

Totul decursese fără piedici. Dawdle îi dăduse semnalul, iar Milo intrase în casă cățărându-se printr-o fereastră de la parter. Pe scări, păşise de-a lungul peretelui pentru a nu face zgomot, iar când îl găsise pe individul în vârstă, fost luptător din perioada Războiului Rece, la el în birou, cu stiloul în mână, fusese surprins de cât de mărunt şi de blând arăta bărbatul. Milo îşi scosese pistolul, iar bătrânul, auzind zgomotul, se întorsese. Îi văzuse surpriza întipărită pe faţă, însă lucrul cel mai şocant fusese că aceasta dispăruse rapid. Ochii lui Brano Sev, măriţi de ochelarii cu lentile groase, se relaxaseră, iar el clătinase din cap. În germană, îi spusese: „Dar ştiu că v-a luat ceva timp". Acestea fuseseră ultimele sale cuvinte.

Milo împrăştie cu piciorul resturile carbonizate, turnă ce mai rămăsese din votcă şi aprinse bucăţile rămase nearse. Dură o vreme, însă în cele din urmă totul se transformă în cenuşă.

24

Ea făcuse rezervare într-o atrocitate de clădire lungă, cu acoperiş roşu, numită Disney's Caribbean Beach Resort, unde până şi în holul de la intrare erau dispuşi mici stâlpi de susţinere a unor cordoane îmbrăcate în manşoane textile, menite să ordoneze mulţimea la coadă, de parcă şi aici ar fi fost un terminal de îmbarcare. Restaurante al căror specific nu putea fi recunoscut şi nu aveau echivalent în lumea reală împânzeau complexul şi, după fiecare zi îndelungată în care alergau după Stephanie înspre diferite puncte de atracţie, se prăbuşeau în aceste localuri, comandând nachos sau spaghete, iar după aceea rătăceau pe-afară, pe „plaja" aglomerată de la marginea lacului artificial.

În ciuda dozei iniţiale de sarcasm de a doua zi, Tina se arătă mai puţin enervată de realitatea de tip Disney. Era ceva narcotic cu privire la uşoara predictibilitate şi la siguranţa căptuşită care-i înconjura în fiecare moment. Ignorând izbucnirile neaşteptate ale copiilor, aici nu există nici un fel de haos, nimic schimbător şi imprevizibil. Nimic nu avea nici un fel de legătură cu poveştile groaznice din partea întunecată a planetei, acea lume paralelă în care lucra soţul ei.

Marţi seara, după o lungă conversaţie telefonică avută cu Grainger care le întrerupsese cina, Milo chiar îi mărturisi că poate sosise timpul să părăsească definitiv Compania.

– Nu mai vreau deloc să am de-a face cu asta, îi spuse el.

Păru surprins că ea nu se ridicase în picioare şi nu începuse să-l ovaţioneze.

– Şi ce altceva ai putea să faci?

– Orice.

– Însă, cu calificarea ta, Milo... Hai să fim serioşi! În ce fel de domeniu te-ai relansa?

După ce se gândi puţin, el îi răspunse:

– În consultanţă. Consultanţă privind securitatea marilor afaceri.

– Aha, spuse ea. De la domeniul militar la cel industrial. Foarte complex!

El izbucni în râs, ceea ce ei îi produse plăcere, după care făcură dragoste, ceea ce îi produse o şi mai mare plăcere.

Acesta era un moment aparte, unul dintre acele lucruri rare pe care ştii să le apreciezi când eşti suficient de matur, căci adevărul este că s-ar putea să nu-l mai simţi niciodată. Fericirea. În ciuda maşinaţiunilor din lumea lui Milo, aici, pe tărâmul fictiv al Disney, aveau parte de o mică oază de linişte.

Şi totuşi, ca orice lucru bun, nu dură prea mult, totul spulberându-se în a treia zi.

– Uite, *Muntele* Spaţial, strigă Stephanie ca să acopere gălăgia din jurul lor.

Ea era puţin mai în faţă, iar Milo o ţinea de mână. El coborî privirea cu o expresie confuză.

– Îhî. Uite-o, spuse el arătând cu degetul. Puntea Spaţială.

– Nu *punte*. Munte!

El se întoarse şi se uită la Tina.

– Poţi să înţelegi vreun cuvânt din ce spune copilul ăsta?

Cu o precizie impresionantă, Stephanie îi trase un şut rapid lui Milo în ţurloi. El se prinse cu mâna de locul respectiv, sărind într-un picior.

– Aoleu! *Munte!*

Tina se grăbi să-i ajungă din urmă.

Se înregistrară pentru o călătorie pe Muntele Spaţial folosind Fastpass[1], ceea ce le permise să hoinărească în restul celor patruzeci şi cinci de minute de aşteptare planificată şi să asculte monologul pe care Stephanie îl avu cu Minnie Mouse, apoi să meargă să caute

[1] Sistem de înregistrare inteligent care specifică ora exactă la care turiştii să se prezinte la o anumită atracţie pentru a evita cozile. (n.tr.)

ceva de mâncare, ceea ce însemnă statul la o altă coadă de douăzeci de minute.

Stephanie nu fu impresionată de portocalele cumpărate de Milo, aşa că el trebui să-i explice că vitaminele erau necesare pentru cursa pe care aveau să o facă în curând în spaţiu.

– Astronauţii trebuie să mănânce butoaie de fructe înainte să li se permită măcar să ajungă în apropierea navei spaţiale.

Ea crezu povestea asta preţ de aproximativ cinci secunde, după care ridică o privire severă, schiţând un zâmbet în colţul gurii şi făcându-i praf toată logica:

– N-are nici un sens, tati!

– Nu?

Urmă un oftat exasperat.

– Ei iau pastile cu vitamine. Nu mănâncă portocale.

– Când a fost ultima oară când te-ai dus în spaţiu, micuţă domnişoară?

– Ei, *hai!*

Printre stâlpii care-i obligau pe oaspeţii Muntelui Spaţial să stea la o coadă ce şerpuia făcând vreo zece replici ale sale, paralele, Stephanie îşi verifică din nou înălţimea cu un marcator ce indica o sută doisprezece centimetri, moment în care lui Milo îi sună telefonul. Se întoarse cu spatele atunci când răspunse, astfel încât Tina nu putu să audă conversaţia. Trecu aproape un minut înainte ca el să închidă, să se întoarcă zâmbind şi să spună:

– Voi două o să staţi împreună, bine?

– Şi tu? întrebă Tina. Tu nu mergi?

– Bineînţeles că o să meargă, spuse Stephanie.

– O să stau mai în spate. Voi o să mergeţi în faţă. Am aflat că un prieten vechi de-al meu e şi el aici. O să stau cu el.

– Şi cine-i prietenul ăsta vechi?

– E o ea, o dansatoare libaneză, spuse Milo, după care zâmbi larg atunci când văzu expresia de pe faţa Tinei. *Glumesc!* E un prieten vechi. S-ar putea să aibă ceva pentru mine.

Soţiei sale nu-i plăcu asta, însă Milo o avertizase înainte să plece că, ţinând cont de cum mergeau treburile la serviciu, era

posibil să trebuiască să mai închidă ochii din când în când. Şi totuşi, o întâlnire secretă la Muntele Spaţial?

– O să ne faci şi nouă prezentările la ieşire?

Buza de jos a lui Milo tremură uşor.

– Da, desigur. Dacă o să aibă şi el timp.

Stephanie îşi întoarse palmele, într-un gest exasperat.

– Cine *n-are* timp la DisneyWorld?

„Că bine zici, micuţă domnişoară!"

Ajunseră în faţă, unde două trenuleţe goale aşteptau pe platformă. Fiecare trenuleţ era format din două vagonete înguste, fiecare cu câte trei locuri, dispuse unul în spatele celuilalt. Milo îşi pupă fetele şi le spuse că el o să ia următorul tren, cel din spatele lor. Un adolescent în uniformă îi conduse în faţă, însă Milo îi şopti ceva băiatului, îi arătă insigna Companiei şi se aşeză pe scaunul din mijloc din al doilea vagon al celui de-al doilea trenuleţ. Tina se aşeză în spatele lui Stephanie, după care se întoarse ca să se uite la Milo, însă nu putu să-l vadă din cauza celorlalţi pasageri. Când se aplecă în afară ca să se uite în jur, o altă adolescentă în uniformă îi spuse:

– Doamnă, vă rog să rămâneţi înăuntru! E pentru siguranţa dumneavoastră.

Tina îi mulţumi pentru grija ei.

– Tu chiar crezi? întrebă Stephanie.

– Poftim, scumpo? Nu te-am auzit!

– *Am spus:* crezi că ne ducem cu adevărat în spaţiu?

– Poate că da, răspunse Tina în timp ce încerca din nou să se uite după Milo.

Trenuleţul porni clătinându-se şi ţăcăni uşor pe măsură ce înainta înspre tunelul întunecat din faţă.

Pentru scurt timp, Tina uită de misterul din jurul vizitatorului secret al soţului său. Era prea distrasă de muzica siropoasă a erei spaţiale, de asteroizii şi navele spaţiale ce arătau destul de demodat şi de jocurile de lumini din interiorul domului imens. De data asta, Stephanie nu mai scoase nici un fel de remarcă în zeflemea, ci doar ţipete de fericire pe măsură ce se ridicau şi plonjau nebuneşte.

În momentul în care trenuleţul se opri cu o zdruncinătură, iar ele coborâră, Stephanie îşi recăpătase deja vocea.

– Hai să ne mai dăm o dată!

– Lasă-mă mai întâi să-mi trag sufletul.

Aşteptară lângă un gard de oţel ca să vină şi Milo.

– El de ce n-a mers cu trenuleţul nostru? întrebă Stephanie.

– Poate pentru c-a întârziat prietenul lui.

Fata îşi lipi bărbia de grilaj, gândindu-se la asta, după care îşi înălţă capul.

– Uite-l!

O familie îmbrăcată cu tricouri portocalii ocupa primele patru scaune, iar în al cincilea scaun stătea Milo, fără nici o expresie pe chip, în faţa unui bătrân trecut probabil de şaptezeci de ani. Tina îi urmări atent cum ieşeau din trenuleţ, observând figura uşor ridată a bărbatului în vârstă, cu fălci proeminente. Avea ochi obosiţi, adânciţi în orbite, destul de asemănători cu cei ai lui Milo, iar părul său alb şi rărit fusese tuns scurt, milităreşte, aşa cum îl purtase şi tatăl ei în anii '70.

În ciuda aspectului său fragil, nu avu nevoie de vreo mână de ajutor ca să coboare, iar când se ridică în picioare Tina văzu că era înalt şi impozant. Ambii bărbaţi zâmbiră în timp ce se apropiau, iar bătrânul îşi trecu mâna peste obraz ca şi cum ar fi vrut să gonească o muscă. Înainte ca Milo să poată spune ceva, el îi întinse femeii mâna cu care-şi atinsese obrazul şi vorbi într-o engleză cu un puternic accent rusesc.

– Sunt foarte încântat să vă întâlnesc, doamnă Weaver!

Prinse mâna uscată a Tinei şi-i sărută încheieturile degetelor.

– Evgheni Primakov, zise Milo adresându-se soţiei sale. Evgheni, ea este Tina, iar cea de aici, spuse el, ridicând-o pe Stephanie, e cea mai bună cântăreaţă de la Edith Piaf încoace. Fă cunoştinţă cu Stephanie!

Pe figura lui Primakov se lăţi un zâmbet imens în timp ce săruta mâna pe care fata i-o întinsese, şi râse atunci când Stephanie îşi şterse iute dosul palmei de pantaloni.

– Ai dreptate să faci asta, spuse rusul. Eşti foarte isteaţă!

– Sunteţi un vechi prieten al lui Milo? întrebă Tina.

– S-ar putea spune şi aşa, rosti el zâmbind. Încerc de ani buni să-l fac să lucreze pentru mine, însă omul ăsta-i încăpăţânat. Un adevărat patriot, cred.

– Nu vreţi ceva de băut? îl întrerupse Milo. Mi-e o sete de mor!

Evgheni Primakov clătină din cap.

– Aş fi vrut să pot, însă trebuie să-mi găsesc propria familie. Voi vedeţi-vă de ale voastre. Poate o să ne întâlnim mai încolo, spuse el, apoi, întorcându-se spre Tina, adăugă: Tot ce mi-a spus Milo vreodată despre frumuseţea dumneavoastră era de-o modestie absolută!

– Mulţumesc, murmură ea.

– Ai grijă, Evgheni, spuse Milo şi-şi luă familia, pornind spre rampa de ieşire.

Era un eveniment ciudat şi, la insistenţele Tinei, Milo nu admise decât că Evgheni era un fost agent pensionat, precizând:

– A fost un agent foarte bun, la vremea sa. M-a învăţat câteva şmecherii.

– Un agent rus te-a învăţat diverse lucruri?

– Branşa noastră n-are graniţe de naţionalitate, Tina! În plus, nu mai este agent rus. S-a mutat la Naţiunile Unite.

– Şi ce face un spion la ONU?

– Găseşte el modalităţi să se facă util.

Din micile pauze pe care le făcea între cuvinte, ea îşi dădea seama că întâlnirea îl pusese pe gânduri. Indiferent ce discutaseră, i se schimbase starea de spirit de până atunci.

– Aţi vorbit despre Angela?

– În mare parte, da, spuse el. După câteva secunde de tăcere, adăugă: O cunoştea şi voia să ştie ce se întâmplă.

– Şi ai avut multe să-i spui?

– Nu suficient, replică el, după care se întoarse complet cu spatele la ea şi o întrebă pe Stephanie: Cui i-e foame?

Luară cina într-unul dintre restaurantele acelea fără personalitate din Caribbean Beach Resort, iar Milo reuşi să sporovăiască binedispus, în timp ce Stephanie le prezenta cele mai bune aspecte ale

Muntelui Spaţial. Se întoarseră în apartament pe la nouă treizeci. Toată lumea era obosită, aşa că se spălară, o puseră pe Stephanie în pat şi se duseră şi ei la culcare. Sexul ar fi necesitat prea multă energie, aşa că se întinseră amândoi în aşternuturi, uitându-se prin uşile de sticlă ale terasei la luna ce se vălurea pe suprafaţa lacului artificial.

– Te simţi bine aici? o întrebă Milo.

Ea dădu aprobator din capul sprijinit pe pieptul lui.

– E bine să fiu departe de bibliotecă.

– La anu', hai să vedem Elveţia. N-ai fost niciodată acolo.

– Dacă o să ne putem permite.

– O să jefuiesc o bancă!

Ea îi răspunse cu un râs binevoitor, cu gura închisă.

– Milo?

– Da?

Ea se ridică în capul oaselor, astfel încât el să ştie că urma ceva important.

– Nu vreau să te superi.

Se ridică şi el în capul oaselor, cearşaful căzându-i de pe piept.

– Atunci nu mă supăra.

Nu acesta era răspunsul pe care-l aştepta ea.

– Ascultă-mă. Am un *presentiment.*

– Eşti bolnavă?

Ea clătină din cap.

– Ceva aici nu-i în regulă. Măcar de asta-mi pot da şi eu seama. Deodată îşi face apariţia un rus bătrân, iar eu nu cred nimic din ce mi-ai spus despre el.

– N-ai încredere în mine, spuse el. Era o constatare, nu o întrebare.

– Nu-i vorba de asta.

– Ba exact de asta-i vorba, replică Milo, însă nu se ridică din pat şi nici nu avu vreo tentativă de a ieşi din cameră, aşa cum făcea câteodată atunci când se certau.

Rămase doar privind în gol, dincolo de ea, pe ferestre.

– De exemplu. Cum de-ai învăţat aşa bine ruseşte?

– Poftim?

– Vorbeşti fluent. Tom spune că vorbeşti rusa ca un nativ.

– Prin studiu. Ştii doar asta. Sunt bun la limbile străine. Chiar dacă nu-s bun la nimic altceva.

Odată cu expiraţia, Tina scoase şi o înşiruire involuntară de cuvinte fără sens. Nici un răspuns n-avea logică pentru ea. Cum putea să transpună în cuvinte ceva care o neliniştea şi o frământa undeva în miezul fiinţei?

Amândoi tresăriră atunci când ecranul telefonului lui Milo se aprinse şi aparatul începu să vibreze pe noptieră. Ochii lui, măriţi acum, rămaseră fixaţi asupra ei în timp ce luă mobilul.

– Da?

Încă uitându-se ţintă la ea, expresia i se înăspri atunci când spuse:

– „Şi a lui Adam." După care întrebă: *Acum?* Dar sunt cu...

Ea observă cum figura i se descompune într-o expresie imposibil de definit.

– În regulă.

Milo puse telefonul pe noptieră, însă continuă să o privească ţintă. Acesta fu momentul în care Tina îşi dădu seama că de fapt el nu se uita la ea. Se uitase şi continua să se uite *prin* ea, în altă parte. Gol-puşcă, se ridică şi se duse la uşile de la terasă. Aruncă o privire afară, după care se întoarse spre sertare şi începu să se îmbrace de parcă clădirea ar fi fost cuprinsă de flăcări.

– Milo?

El îşi puse cămaşa.

– Uite ce-i: nu pot să-ţi explic totul. Nu acum. Nu-i timp. Dacă aş avea vreme, ţi-aş explica totul. Absolut totul.

Se duse la dulap, trase de uşă cu putere şi-şi scoase geanta. Aşezându-se pe vine lângă aceasta, se întoarse spre Tina.

– Ai dreptate. Sunt prea secretos. Îmi pare rău! Pe cuvânt! Însă, în momentul ăsta, trebuie să plec.

Ea coborî din pat, tot goală.

– Vin şi eu.

– *Nu!*

Milo vorbea rareori cu atâta forţă. Asta fu suficient s-o facă să se bage la loc în pat, trăgând un cearşaf ca să-şi acopere goliciunea.

El veni la marginea patului.

– Te rog! Trebuie să rămâi aici. Peste puţin timp, vor veni nişte oameni să mă caute. Să le răspunzi la toate întrebările. Nu le ascunde nimic. Ei o să ştie.

– Să ştie *ce?* întrebă Tina. Ce-ai făcut?

Din nou, el deveni impenetrabil. După aceea îi apăru un zâmbet vag pe buze.

– Adevărul este că n-am făcut nimic – cel puţin, nimic rău cu adevărat. Însă ascultă-mă. Mă asculţi? Vreau să te duci la Austin. Să stai câteva zile cu părinţii tăi. Chiar o săptămână.

– De ce?

– O să vrei să te odihneşti. De-asta. În regulă?

Buimăcită, ea dădu aprobator din cap.

– Bun.

El se întoarse la geamantanul său, din care scoase un rucsac mic, turtit, pe care îl umplu cu lucrurile indispensabile pe care şi le împacheta de fiecare dată când plecau în vreo călătorie. La acestea, adăugă iPod-ul său, urmat de un umeraş de haine din sârmă luat din dulap. Ea se întrebă care era motivul. Împachetatul dură doar un minut şi jumătate, iar după aceea închise fermoarul rucsacului, îşi luă telefonul, îşi trase pantofii sport în picioare şi se aşeză lângă ea pe pat. Când el îşi ridică mâna, ea tresări involuntar. Descumpănirea din ochii lui o făcu să se simtă îngrozitor.

– Vino aici, spuse ea şi-l sărută pe gură.

El îi şopti la ureche:

– Nu vreau să fac asta. Însă trebuie.

– Nu înţeleg nimic.

– Ştiu.

– Şi-ai de gând să faci ceea ce făceai pe vremuri? îl întrebă ea în şoaptă.

– Cred că-i singurul lucru pe care pot să-l fac.

El o sărută din nou, se duse la uşă, după care privi în spate.

– Transmite-i lui Stef dragostea mea. Spune-i că-i vorba de afaceri, zise el, după care îşi drese vocea. S-a obişnuit cu asta.

Apoi ieşi.

Ea nu-şi dădea seama de cât timp stătea aşa, deşi nu se putea să fi trecut mai mult de şapte sau opt minute, uitându-se pierdută la pragul gol al uşii dormitorului, amorţită de tot ceea ce nu înţelegea. Auzi zgomote afară – sunet de paşi estompaţi de iarba nefiresc de verde de la Disney –, după care tăcere. Îşi trase halatul pe ea. Apoi se auzi un zgomot puternic produs de un pumn ce bătea în uşa de la intrare. Fugi să deschidă înainte să se trezească Stephanie. O femeie se uită fix la ea – sau ceva de genul ăsta, întrucât un ochi părea concentrat în altă parte – şi îi întinse o legitimaţie deschisă.

– Unde-i el? întrebă femeia.

Cu un curaj şi o hotărâre remarcabile, Tina apucă legitimaţia femeii de un colţ cât să poată citi „DEPARTAMENTUL DE SECURITATE INTERNĂ" şi respectiv, la nume, „SIMMONS, JANET", lângă fotografia femeii. Începu să spună ceva cum că le trebuia un mandat, însă era prea târziu. Janet Simmons şi un bărbat masiv care nu prezentase nici un fel de acte se găseau deja în apartament, deschizându-i uşile.

În momentul acela o auzi pe Stephanie, trează de-a binelea:

– Mai terminaţi odată! Încerc să dorm!

25

El îşi sărută soţia din nou, se duse la uşă, după care privi în spate. Ea părea micuţă în patul acela mare de la Disney.

– Transmite-i lui Stef dragostea mea. Spune-i că-i vorba de afaceri... Îşi dădu seama cât de des spunea genul acesta de lucruri. S-a obişnuit cu asta.

Coborî în fugă, cu paşi mari, scările de-afară, îndreptându-se spre parcare. Împletit cu cântecul greierilor, auzi în aerul rece al nopţii huruitul a două motoare apropiindu-se.

Se lăsă în jos, aplecându-se până la pământ, şi străbătu tiptil gazonul îngrijit, înspre maşinile parcate. Luminile unor faruri se întindeau în cuprinsul staţiunii. Era deja trecut de ora zece, iar cei aflaţi în vacanţă fie erau la cluburile pentru familişti din vecinătate, fie dormeau buştean din cauza oboselii acumulate peste zi. Nu avea să-i trezească nimic.

Strecurându-se pe vine între un Subaru cu număr de Texas şi o Mazda din Florida, auzi maşinile oprindu-se, apoi portierele deschise cu putere şi voci. O voce de femeie, cunoscută. Se uită prin geamul lateral al şoferului de la Subaru şi îi văzu traversând parcela acoperită cu iarbă. Agentul special Janet Simmons, într-unul din costumele ei albastre specifice pentru Departamentul de Securitate Internă, o luă înainte, urmată de trei bărbaţi care ţineau în mâini pistoale SIG Sauer din dotarea Departamentului. Simmons urcă scările, avându-l pe George Orbach chiar în spatele ei, iar ceilalţi doi bărbaţi rămaseră jos, ducându-se separat ca să verifice ieşirile.

„Cursul râului, de după Eva."

„Şi a lui Adam."

„Fugi, Milo!"

„*Acum?* Dar sunt cu..."

„Simmons vine să te umfle. Aproape c-a ajuns. Fugi!"

Milo ridică privirea pe fundalul staţiunii şi localiză terasa dormitorului său, unde Tina lăsase lumina aprinsă. În timp ce se uita într-acolo, îşi scoase telefonul mobil, extrase bateria şi cartela SIM, după care băgă totul în buzunar, gândindu-şi următorii paşi.

Fereastra din dreapta terasei lor se lumină. Acolo era camera de zi. Simmons se hotărâse ca mai întâi să bată la uşă, ceea ce el aprecie. Pe iarba din faţa lui, unul dintre agenţi se dădu în spate ca să aibă o perspectivă mai bună asupra terasei, asigurându-se că nu coboară nimeni pe acolo. Prin geam, Milo văzu nişte siluete – Tina, Janet Simmons şi George Orbach. Aşteptă, ciulind urechea pentru a surprinde orice indiciu care să-i spună dacă fiica sa se trezise. Nu auzi decât greierii şi murmurul nedesluşit al vocilor adulţilor. Apoi siluetele se deplasară prin apartament.

Încă ghemuit, merse tiptil mai departe, croindu-şi drum printre maşini până când ajunse la marginea parcării. Desfăcu fermoarul rucsacului şi îndreptă umeraşul de sârmă în timp ce tipii de pe iarbă plecară de-acolo, convinşi în cele din urmă că el nu se afla în apartament. Odată ce îndreptă umeraşul, făcu un mic cârlig la un capăt, după care se uită după un model mai vechi de maşină. Era greu de găsit – aceasta era o staţiune de nivel mediu, plină de familii provenind din clasa mijlocie care-şi schimbau maşinile la fiecare patru ani –, însă într-un final văzu una care îi sări în ochi: o Toyota Tercel ruginită, cam de pe la sfârşitul anilor '80. Înfipse umeraşul între geam şi uşa maşinii.

Peste cincisprezece minute se îndrepta spre sud-vest pe Autostrada I-4. Dacă Janet Simmons era vigilentă, deja îşi trimisese oamenii să-l caute în vecinătatea aeroportului Orlando International, aşa că el avea să plece din Tampa. Încă nu ştia încotro urma să se ducă, dar trebuia să plece din Florida. Statul acesta nu avea să-i dea nici un fel de răspunsuri.

Trase pe dreapta pe marginea drumului lângă un restaurant specializat în friptură la grătar, acum închis, şi îşi montă la loc

telefonul. Cartela SIM, bateria, după care apăsă pe butonul de pornire. Fu întâmpinat cu sunetul de bun venit specific telefoanelor Nokia, după care aparatul începu să sune – NUMĂR PRIVAT. Ştia cine-l căuta. Milo apăsă butonul roşu şi respinse apelul; iar după asta, înainte ca Simmons să apuce să-l sune din nou, formă 411, numărul serviciului de asistenţă telefonică. Îi ceru operatoarei să-i facă legătura cu biroul American Airlines de la Orlando International. În timp ce ea comuta legătura, telefonul lui scoase un ţiuit, ceea ce însemna alt apel în aşteptare. Nu-l luă în seamă, apoi o întrebă pe femeia de la aeroport care era următoarea lor cursă spre Dallas.

– Cea care pleacă la 6.00 a.m., domnule.

– Aş vrea să fac o rezervare pentru o persoană.

– Achitaţi cu cartea de credit?

El îşi scoase portofelul.

– Numele meu este Milo Weaver şi o să plătesc cu un MasterCard.

După cinci minute, el aranjase rezervarea, iar Simmons mai încercase de încă trei ori să-l contacteze. Milo îşi demontă din nou telefonul şi continuă să meargă cu maşina spre sud-vest, în direcţie opusă faţă de Orlando.

La ieşirea din Polk City, găsi un mall cu câteva maşini în parcare. Avu nevoie de două minute ca să intre într-un Ford Tempo cu aspect enervant, după care de alte două minute ca să şteargă urmele din Tercel cu o cămaşă din rucsac.

Se opri din nou după Lakeland, scoase trei sute de dolari de la un bancomat folosind cartea de credit pe numele de Dolan, pe urmă folosi aceşti bani ca să facă plinul maşinii la o benzinărie cu program non-stop. De la magazinul din benzinărie îşi cumpără ţigări, un plic special destinat mărfurilor fragile, o folie de timbre, un carneţel spiralat şi un marker negru. Când se întoarse în maşină, scrise în carneţel:

Miguel & Hanna – Vă rog să ardeţi biletul ăsta, şi să păstraţi astea pentru T & S într-un loc sigur.

Foarte important

Nimeni nu trebuie să ştie.
Vă mulţumesc pentru încredere. – M

Împături şi introduse pagina respectivă în plic, după care scotoci prin rucsac, scoţând trei paşapoarte. Le băgă în plic pe cele aparţinând Laurei Dolan şi lui Kelley Dolan şi-l puse în buzunar pe cel eliberat pe numele de Lionel Dolan. Închise plicul, îl sigilă şi trecu la destinatar adresa părinţilor Tinei din Austin, Texas, lipind un timbru în plus faţă de câte erau necesare.

Trecură încă două ore până în momentul în care ajunse la aeroportul Tampa International. Milo opri maşina în parcarea de tranzit la puţin timp după miezul nopţii, şterse volanul şi îşi luă rucsacul cu el spre intrarea de nord.

Imediat ce trecu de uşile glisante de sticlă, înşfăcă o hartă gratuită a aeroportului şi se aşeză pe o bancă. La etajul superior era o cutie poştală în zona de transfer. Din scaunul său, citi înşiruirea de oraşe şi de ore de plecare afişate pe monitoarele suspendate. Se dovedi că formula „Internaţional" din numele aeroportului era puţin amăgitoare, din moment ce existau o singură cursă aeriană spre Londra pe zi şi alte câteva cu destinaţii diferite din Canada. Dar asta nu conta; încă nu avea de gând să iasă din ţară.

Iată – cu Delta putea să plece spre JFK la 7.31 a.m., la o oră şi jumătate după ce Simmons avea să-şi dea seama că el nu se afla în cursa de la Orlando. Speră că astfel o să câştige timp.

La ghişeul companiei Delta, alte trei persoane stăteau în faţa lui: un tată, o mamă şi fiul lor adolescent, mergând tot la New York.

Acesta fu momentul în care toată nebunia celor întâmplate avu efect asupra lui, iar el se simţi parcă lovit în moalele capului, gândindu-se cum Janet Simmons îi interoga familia în apartamentul acela. Ar fi trebuit să rămână. Îşi petrecuse şase ani protejând-o pe Tina de serviciul lui şi în numai câteva zile toată strădania lui fusese distrusă. Îi spusese prea multe despre moartea Angelei, iar acum ea era în mijlocul unei situaţii pe care n-avea cum s-o înţeleagă în nici un fel, deoarece nici Milo n-o înţelegea. De ce trebuise să fugă?

Trebuise să fugă întrucât fusese folosit vechiul cod care dădea semnalul de plecare şi, chiar şi după aceşti şase ani, încă-i mai zbârnâiau picioarele la auzul respectivului semnal. Grainger l-ar fi folosit doar dacă nu avea altă posibilitate.

– Domnule? îl întrebă angajata companiei Delta. Vreţi să mergeţi undeva?

Boeing-ul său 747 ateriză pe aeroportul JFK imediat după 10.00 a.m. – iar pilotul îşi ceruse scuze tuturor pentru cele nouă minute de întârziere. Femeia grăsană care-l înghesuise pe Milo, aproape lipindu-l de hublou, şi care se dovedise că îi era frică de zbor, îi spuse extaziată, cu un accent sudist, că ei nu-i păsa cât de mult întârziaseră, atâta timp cât putea simţi din nou pământul sub tălpi. El îi răspunse că era întru totul de acord cu ea. Numele femeii era Sharon; el îi zise că îl chema Lionel. Ea-l întrebă dacă era din oraş, iar el, rămânând fidel datelor personale ale familiei Dolan, îi spuse că era din Newark, şi că nevasta şi fiica lui rămăseseră în Florida; el trebuise să se întoarcă în mod neprevăzut la muncă. Răspunsul lui păru să o dezamăgească.

Se gândi la bunurile pe care le avea la purtător. Trebuise să-şi arunce umeraşul de haine în Florida ca să evite întrebările incomode ale celor de la securitatea aeroportului Tampa, însă ştia alte şapte modalităţi de a sparge şi a porni o maşină dacă era necesar să o facă. Avea asupra lui paşaportul şi cărţile de credit eliberate pe numele de Dolan, însă nu voia să se folosească de carduri mai mult decât era nevoie. Era mai bine să folosească numerar, iar în portofel mai avea doar două sute şaizeci de dolari, cu care nu prea putea ajunge departe în New York.

Cheltui douăzeci şi cinci de dolari pe o cursă ce făcea naveta între aeroport şi oraş, ajungând la staţia Grand Central pe la ora unu. Coborî la umbra lăsată de clădirea MetLife, după care intră în hotelul Grand Hyatt, înhăţând o hartă turistică şi luând loc în holul imens cu oglinzi, lângă o fântână de marmură.

Îi trebuiră cinci minute ca să-şi stabilească traseul pe care îl avea de parcurs. Avenue of the Americas ieşea din discuţie. Chiar dacă l-ar fi sunat pe Grainger pentru a stabili o întâlnire în altă parte, n-avea habar care era relaţia lui actuală cu Compania. Grainger nu-i spusese decât „Fugi". După cât riscase cu telefonul din noaptea precedentă, Milo nu voia să-i creeze probleme şi mai mari de-atât.

Coborî la metrou şi dădu şapte dolari pe un abonament de o zi, luând după aceea prima garnitură spre nord, mai exact spre Fifty-third Street şi Muzeul de Artă Modernă. Scăpă de mulţimea ce mişuna prin jurul său aşteptând să intre în galeriile de artă şi se duse la magazinul de suvenire. Vizitase muzeul cu o lună înainte, împreună cu Tina şi cu Stephanie pe durata expoziţiei Van Gogh cu numărul o mie. Veniseră pentru Stephanie, însă, în afară de câteva comentarii referitoare la cum îşi alegea pictorul culorile, ea nu găsise nimic special la olandezul cu o singură ureche. Abia în magazinul cu suvenire îşi revenise la viaţă. Şi lui Milo îi plăcuse magazinul şi se gândise mult timp la o bijuterie interesantă pe care spera s-o mai găsească acolo. Se plimbă în jurul vitrinelor de sticlă şi o reperă: colecţia de brăţări magnetice, purtând semnătura designerului Terrence Kelleman.

– Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă un adolescent îmbrăcat cu un tricou cu sigla MoMA[1], plasat în partea cealaltă a vitrinei.

– Arătaţi-mi brăţara aceea, vă rog!

Era remarcabilă prin simplitatea sa. O serie de o sută, sau pe acolo, de baghete lamelare, lungi de şase milimetri, placate cu nichel, prinse între ele numai pe baza magnetismului. Trase de brăţară ca să-i testeze puterea, după care slăbi presiunea. Încercă şi în alt punct – da, s-ar putea să meargă.

– O s-o iau, îi spuse băiatului.

– V-o împachetez ca s-o faceţi cadou?

– Cred că o s-o pun la mână chiar acum.

Uşurat de patruzeci şi cinci de dolari, îi trebuiră alte douăzeci de minute ca să ajungă din nou în sud, la magazinul Lord & Taylor

[1] Museum of Modern Art – Muzeul de Artă Modernă

de la intersecţia dintre Fifth Street şi West Thirty-eighth. Se plimbă pe lângă intrare, la marginea raionului de cosmetice scumpe, examinând măsurile de securitate. Acestea constau într-un detector cu alarmă simplu, cu două coloane şi cu cabluri de alimentare ecranate care duceau spre perete. Nu conta, însă era bine de ştiut.

Urcă pe scări până la etajul doi, unde raionul de haine de bărbaţi se întindea cât vedeai cu ochii. În următoarea jumătate de oră se uită la costume, hotărându-se în cele din urmă asupra unui costum Kenneth Cole la trei nasturi, cu un preţ modic. Era puţin cam lung la mâneci, acoperindu-i noua brăţară, însă altminteri se potrivea perfect şi nu era nici ostentativ, nici ieftin. Era potrivit – adică, ar fi satisfăcut una dintre multele reguli importante ale Turismului, anume să arăţi întotdeauna ca un om de afaceri.

Aflat încă în cabina de probă, îşi scoase brăţara şi o frecă de fiecare dintre dispozitivele magnetizate ataşate de cei de la magazin şi care activau alarma în cazul unei tentative de furt. Ştia că, teoretic, trebuia să meargă, însă nu fu convins de asta până când, după ce frecă un minut întreg, auzi pocnetul uşor al dispozitivului deblocat. Îl scoase cu grijă. Imediat ce cămaşa, pantalonii şi pantofii fură şi ei eliberate, îşi transferă portofelul şi cheile în noile haine.

Când ieşi din cabină, unul dintre vânzătorii tineri se uita la el. Milo privi în jur ostentativ, ridicându-se pe vârfuri ca să vadă peste rafturile şi suporturile de haine.

– Janet? strigă el, după care se apropie de vânzător. Hei, nu ai văzut o femeie scundă, cam aşa de înaltă – arătă cu mâna – şi cu un cercel în nas?

Vânzătorul încercă să se facă util, uitându-se în jur împreună cu el.

– Poate că este jos, la raionul de femei.

– Nu poate să stea locului, spuse Milo arătând înspre scări. Pot să dau o fugă până jos şi să-i arăt hainele astea?

Vânzătorul ridică din umeri.

– Desigur.

– Super! Mulţumesc!

Milo se duse înapoi în cabina de probă şi-şi luă rucsacul.

– Puteţi să-l lăsaţi, îl informă vânzătorul.

– Crezi că nu mă uit la *Cops*[1]? O să-l ţin la mine. E-n regulă?

– Sigur că da. Doar să aduceţi costumul înapoi.

– După cum am spus, am văzut *Cops*. Crezi că vreau să ajung pe capota unei maşini de poliţie?

Vânzătorul râse, iar Milo îi făcu cu ochiul.

La ora trei, îmbrăcat în costumul Kenneth Cole, se afla deja la un telefon public de pe Ninth Avenue, chiar după colţul staţiei de metrou Pennsylvania şi peste drum de un bar irlandez pe a cărui firmă era desenat trifoiul tradiţional, alături de titulatura Blarney Stone. Băgă o fisă în aparat şi formă numărul privat de mobil al lui Grainger. După trei sunete de apel, auzi vocea bătrânului:

– Ăăă... da?

Milo vorbi imitând felul tărăgănat în care i se adresase Sharon.

– Vorbesc cu Thomas Grainger?

– Da.

– Ei bine, uitaţi, sunt Gerry Ellis de la curăţătoria Ellis Dry Cleaning. Ieri v-aţi lăsat cămăşile la noi. Cineva a reuşit să piardă chitanţa, însă ştim că este vorba despre o livrare la domiciliu. Corect?

Grainger tăcu preţ de câteva secunde, şi în intervalul acela scurt Milo se temu că el nu avea să înţeleagă. Însă înţelese:

– Da. E corect.

– Ei bine, ascultaţi. Avem adresa dumneavoastră, însă nu ştim ora la care să facem livrarea. Când se presupune că ar trebui să vi le aducem în seara aceasta?

Urmă o pauză.

– La ora şase. E bine?

– Nici o problemă, domnule Grainger! O să fim la timp acolo.

Milo intră în Blarney Stone. Era un loc întunecat, cu aspect deprimant, plin de fotografii ale irlandezilor faimoşi din istoria literaturii, cinematografiei şi muzicii. Se aşeză pe un scaun la bar, faţă în faţă cu poza lui Bono şi la două scaune distanţă de un bărbat

[1] Serial american de televiziune, de tip documentar, în care sunt prezentate misiuni ale poliţiştilor, filmate la faţa locului. (n.tr.)

slăbuţ, neras, care părea un obişnuit al localului. Barmaniţa, o roşcată trecută de prima tinereţe, avea accent mai degrabă de New Jersey decât de Dublin.

– Ce vreţi să beţi?

– Votcă. Smirnoff.

– Avem Absolut.

– Atunci o să iau Absolut.

În timp ce ea îi turna o măsură de votcă, el se întoarse astfel încât, prin vitrină, să ţină sub observaţie telefonul public de peste drum. Îşi scoase o ţigară Davidoff. Barmaniţa îi puse băutura în faţă.

– Ştiţi că n-aveţi voie, nu?

– Ce anume?

– Cu aia, spuse ea arătându-i ţigara dintre buze.

– Aveţi dreptate. Îmi pare rău!

În următoarea jumătate de oră, Milo îşi menţinu postul de observaţie de la bar. Era un interval de timp suficient ca să determine că nimeni nu-i localizase apelul şi nu venise să culeagă probe; suficient timp ca barmaniţa să se arate dispusă la conversaţie, el să o refuze şi, de asemenea, era un interval bun să-şi pună întrebări referitoare la manierele lui. Milo se gândi să-şi descarce frustrarea asupra beţivului, însă se temu că totul avea să se termine cu o crimă, aşa că achită nota de plată şi ieşi rapid.

Luă metroul de pe linia 1 spre West Eighty-sixth, unde găsi o cafenea franţuzească discretă, la care serveau pâine proaspătă şi nişte cafele foarte mici, printre vechile şi înaltele blocuri-turn cu apartamente de locuit din New York. Se aşeză la o masă de afară, astfel încât să poată fuma.

În ziare nu era nimic. Dacă Simmons ar fi avut ceva incontestabil despre el, ar fi putut determina Departamentul să-i posteze fotografia în principalele cotidiene alături de nişte remarci vagi legate de terorism. Sau poate că nu. Departamentul afişa rareori fotografiile teroriştilor, deoarece nu voia ca aceştia să scape şi să o ia de la capăt.

Fără alte informaţii – fără să ştie exact ce anume declanşase tentativa sa de arestare –, era imposibil să prevadă care avea să fie următoarea mişcare a lui Simmons.

Avea nevoie să-şi construiască o teorie despre tot ce se întâmplase, însă nici o piesă nu se potrivea complet cu celelalte. Tigrul, de exemplu. Putea să creadă că îl condusese pe Milo pe o pistă în vederea unei răzbunări împotriva clientului care îl omorâse. Însă cum, se întreba el, dobândise clientul respectiv dreptul de a avea acces la dosarul lui Milo? Tigrul îi spusese doar că văzuse un „dosar". Era cineva din Companie sau cineva din afară?

Pe urmă Angela. Ea nu le vânduse secrete chinezilor, însă cineva o făcuse – cum altfel obţinuseră ei nota aceea oficială? Reveni la chinezi. Oare ştiuse serviciul de informaţii al Republicii Populare, Guoanbu, că Angela făcea obiectul unei investigaţii? Sau ştiau că ea făcea cercetări asupra preţioasei lor surse de petrol, Sudanul? Ajunsese ea prea aproape de ceva fără să-şi dea seama?

Capul îi vâjâia. *Oricine* ar fi putut să-i schimbe somniferele. Francezii? Probabil că ei se dumiriseră, la scurt timp de la apariţia dubiţei de florărie a lui Einner, că Angela era supravegheată. Însă apărea din nou întrebarea: De ce? Ea era în relaţii bune cu serviciul de informaţii francez.

Răspunsul – dacă, într-adevăr, avea să găsească vreunul – trebuia să vină prin intermediul lui Herbert Williams, cunoscut şi ca Jan Klausner, clientul Tigrului. Un om având o faţă, dar nu şi identitate, servind interesele lui X.

Prea multe variabile; prea multe necunoscute. Îşi strânse cu putere ţigara între degete şi trase adânc fumul în piept. După care, amintindu-şi, îşi scoase iPod-ul şi o rugă pe France Gall să-i îndepărteze anxietatea prin cântec... însă ea nu izbuti să facă asta.

26

Apartamentul enorm al lui Tom Grainger de pe West End Avenue numărul 424, colţ cu Eighty-first Street, fusese cumpărat de soţia sa, Terri, cu doi ani înainte să moară de cancer la sân. West River House era un loc magnific, în care şi-ar fi dorit să trăiască orice om al Companiei, şi, ocazional, personalul manifesta suspiciuni scrâşnite referitoare la cum de putea el să trăiască atât de bine. Însă, în afară de apartamentul de lux şi de o căsuţă undeva pe marginea unui lac din New Jersey, Grainger nu mai avea nimic, majoritatea banilor săi fiind cheltuiţi pe tratamentul îndelungat, dar fără succes al soţiei sale.

Timp de douăzeci de minute, pe măsură ce soarele coborî în spatele blocurilor-turn, Milo monitoriză ce se întâmpla peste drum, din umbra clădirii placate cu sticlă a Calhoun School, aflată vizavi. Alţi locatari se întorceau de la muncă, iar portarul volubil stătea de vorbă cu fiecare în parte. Sosiră la adresa respectivă şi câţiva curieri poştali şi băieţi care livrau mâncare chinezească şi pizza. Milo dădu ocol până spre parcarea subterană amplasată pe Eighty-first Street şi coborî în urma unui Jaguar pe rampa de acces. Făcu un circuit complet pe lângă marginile parcării, evitând camerele de supraveghere.

Era un traseu pe care-l mai parcursese, în alte ocazii în care dorise să se vadă cu bătrânul fără să fie descoperit şi să discute lucruri pe care se presupunea că nici unul din ei nu trebuia să le ştie. Singurul neajuns era intrarea dinspre casa scării, care era supravegheată de o cameră montată în tavan. În privinţa acesteia nu era nimic de făcut în afară de a intra în câmpul ei vizual ferindu-ţi

faţa, astfel încât tot ceea ce se putea surprinde pe imagine să fie un bărbat de înălţime medie care pătrundea înăuntru.

Urcă pe trepte până la etajul optsprezece şi se odihni pe casa scării, aşteptând în tăcere să se facă ora şase. Când se făcu şase, întredeschise uşa de acces pe coridor şi aruncă o privire pe holul luminat discret, după care se trase brusc în spate. Pe un scaun aflat la capătul coridorului stătea un distribuitor al FedEx, cu o cutie sprijinită lângă el, făcându-şi de lucru cu un iPod.

Milo se aşeză pe vine lângă uşa uşor crăpată şi închise ochii, aşteptând sunetul care să-i confirme că individul îşi distribuise pachetul, sau plăcutul semnal al liftului ce sosea pentru a-l duce înapoi în holul mare de la intrare, însă, după încă cinci minute, nu auzise nimic. Iar în momentul acela îşi dădu seama. Se uită din nou pe coridor: de această dată ochii individului erau închişi, o cască a iPod-ului fiind băgată într-o ureche. În cealaltă ureche, Milo observă un fir de culoarea pielii care cobora înspre guler.

Cu grijă, lăsă uşa să se închidă. Apelul telefonic era de vină. Compania fie depistase telefonul de avertizare pe care Grainger i-l dăduse noaptea trecută, fie – şi acum îşi dădea seama de greşeala sa –, folosindu-se de înregistrările telefonice, descoperise că apelul de la curăţătoria Gerry Ellis Cleaners fusese efectuat de la un telefon public.

Nu mai era nimic de făcut. Milo coborî treptele până jos, îşi scoase sacoul şi, ţinându-l făcut ghem în dreptul stomacului, ieşi în parcare. Pentru camera de luat vederi, arăta ca un ins care căra o cutie. Părăsi clădirea d-a-ndărătelea.

Tom Grainger nu era un nătărău. Fusese mult timp pe teren pe durata Războiului Rece şi cu siguranţă ştia ce se întâmpla. Aşa că Milo se întoarse la umbra asigurată de Calhoun School, se aşeză pe o margine proeminentă şi aşteptă. După o oră, un hipiot aflat în trecere prin zonă îi ceru o ţigară, iar drept răspuns la întrebarea acestuia referitoare la ce făcea acolo, Milo îi spuse că-şi aştepta prietena.

– Aoleu, femeile din ziua de azi... constată hipiotul.

– Aşa-i...

Răbdarea lui Milo fu răsplătită. La puţin timp după ora şapte, pe când oraşul deja strălucea în propria lumină artificială, portarul îi deschise uşa lui Grainger pentru a-i permite să iasă. Milo îl urmări cu privirea cum o ia pe după colţ şi intră pe Eighty-first Street, îndreptându-se spre Central Park. Grainger nu se uită în jur. După un minut, portarul apăru din nou, deschizând uşa pentru un alt bărbat – în costum, nu într-o uniformă a firmei FedEx –, care păşi pe trotuar, vorbind la telefonul mobil, şi o porni la rândul lui pe Eighty-first.

Îl cunoştea pe acest bărbat: Reynolds, un fost agent operativ de patruzeci şi cinci de ani care-şi încheiase de curând mandatul la ambasadă. Milo îi urmă, de la distanţă.

Traversară tustrei Broadway-ul şi o luară la stânga pe Amsterdam Avenue, unde Grainger intră în Land Thai Kitchen, localul cu mâncare thailandeză de la numărul 450. Cel de-al doilea bărbat ocupă o poziţie peste drum, lângă un restaurant mexican numit Burritoville, iar Milo aşteptă la colţul sudic al clădirii, în timp ce grupurile de tineri care mergeau să ia cina treceau pe lângă el.

Bătrânul stătu înăuntru mai puţin de zece minute, făcându-şi apariţia cu o pungă de plastic plină de cutii cu mâncare la pachet. Milo se retrase în umbră ca să nu fie văzut. Grainger apăru la colţ, ţinând punga ridicată astfel încât Milo să poată privi înăuntru. Lângă un coş de gunoi se opri.

Milo îl văzu de asemenea pe Reynolds, puţin mai în spate, uitându-se la Grainger cum scoate din pungă o cutie, o miroase, o deschide şi o pune la loc. După aceea scoase o cutie mai mică, o mirosi, se strâmbă şi finalmente o deschise. Clătină din cap în semn de dezgust, aruncă cutia la gunoi şi o porni înspre Eighty-first Street, către casă. Reynolds îl urmă, însă nu şi Milo.

Tot drumul până acolo, Milo fusese atent, verificând dacă nu existau o a doua sau chiar a treia „codiţă" a lui Grainger. Echipele formate din trei persoane erau standard pentru munca de supraveghere intensivă, însă îl izbise faptul că Fitzhugh – şi Fitzhugh trebuia să fie cel din spatele chestiei ăsteia – îl însărcinase pe Reynolds cu misiunea respectivă; Reynolds, care nu mai făcea

parte din serviciul activ. Fitzhugh voia discreţie şi se decisese asupra unei echipe reduse: Reynolds şi tipul de la FedEx, pe care Milo nu-l cunoştea.

De îndată ce nu-i mai văzu pe cei doi, Milo o luă la fugă spre coşul de gunoi, înhăţă cutia uşoară, aproape goală, şi continuă să meargă luând-o grăbit în sus pe Amsterdam Avenue, iar după aceea spre est pe Eighty-second Street, până când ajunse la Central Park. Pe drum, deschise cutia, scoase singura bucată de hârtie dinăuntru şi aruncă ambalajul în alt coş de gunoi.

Lângă un stâlp de iluminat, se opri printre nişte turişti japonezi care discutau despre nişte repere turistice de pe o hartă. Despături mica bucată de hârtie şi-l blestemă pe Grainger pentru cât era de concis. Nu-i dădea nici un fel de răspunsuri, ci numai mijloacele prin care să le găsească. Totuşi, probabil că bătrânul era în ceaţă, în aceeaşi măsură ca şi el.

Sub un număr internaţional de telefon mobil, citi:

E. în Frankfurt:
Ultima cămilă/ S-a prăbuşit la amiază[1]

şi un singur cuvânt:

Noroc.

[1] Începutul romanului *Codul „Rebeca"* de Ken Follett (n.red.)

27

În timp ce aştepta cursa de ora zece a Singapore Airlines pe Terminalul 1 redeschis recent pe JFK, reprimându-şi dorinţa de a zbura spre Florida şi de a-şi recupera familia, Milo verifică încă o dată tot ce avea la el şi mai adăugă câteva articole de la magazinele de suvenire: încă un tricou, lenjerie intimă, un ceas de mână digital şi o rolă de bandă adezivă.

Apoi, după ce trecu de pe teritoriul Statelor Unite în terminalul internaţional dedicat secţiunii de duty-free, acel spaţiu nerecunoscut oficial ca aparţinând unui stat anume, li se alătură celorlalţi călători aflaţi în localul Brooklyn Beer Garden. Găsi un om de afaceri olandez neînsoţit, care îşi ţinea telefonul mobil pe masă. Olandezul, după cum află el, se îndrepta spre Istanbul, cu afaceri în domeniul farmaceutic. Milo îi făcu cinste acestuia cu o altă bere şi-i spuse că se ocupa cu vinderea timpilor de publicitate din reţeaua NBC. Olandezul fu suficient de captivat de povestea pe care Milo o încropi pe loc, încât să se ridice şi să cumpere la rândul său alte două beri. În timp ce omul se afla la bar, Milo îi luă mobilul, îl deschise sub masă, îi scoase cartela SIM şi o înlocui cu cea din telefonul său, după care îl puse înapoi pe masă.

Înainte să se urce la bord, îşi porni celularul şi folosi cartela SIM a olandezului ca să o sune pe Tina. Ea îi răspunse la al treilea sunet de apel cu un precaut:

– Da...?

– Eu sunt, scumpo!

– Oh, spuse ea. Bună.

Tăcerea era deranjantă aşa că el simţi nevoia să vorbească.

– Uite ce-i, îmi pare rău de...

– Ce *spui?* îl întrerupse ea, ţâfnoasă. Ăsta nu-i genul de lucru despre care doar să spui că-ţi pare rău. Nu merge aşa, Milo! Am nevoie de *mai mult.*

Pe fundal se auzi o voce plăpândă de copil, întrebând:

– Tati?

Lui Milo i se urcă sângele la cap, amestecându-se cu berile băute şi cu lipsa acută de mâncare.

– Nu ştiu prea multe. Tot ce ştiu este că agenţii ăia sunt pe urmele mele pentru ceva ce n-am făcut.

– Pentru omorârea Angelei, spuse ea.

– Lasă-mă să vorbesc cu tati! zise Stephanie.

Acum ştia: Simmons credea că el o omorâse pe Angela.

– Trebuie să rezolv chestia asta.

Din nou tăcere, întreruptă numai de rugămintea lui Stephanie:

– Vreau să vorbesc cu tati!

„Explică", îi spusese ea, aşa că el încercă s-o facă:

– Ascultă-mă, Tina. Indiferent ce-au spus oamenii ăia de la Departament, nu-i adevărat. N-am omorât-o pe Angela. N-am omorât pe nimeni. Însă nu ştiu suficient de multe ca să spun altceva de-atât.

– Înţeleg, rosti ea cu o voce lipsită de inflexiuni. Agentul special Janet Simmons părea să considere că suspiciunile sale sunt foarte justificate.

– Sunt convins că ea consideră asta. Însă, indiferent ce numeşte ea dovezi... nici măcar nu ştiu la ce se referă. Ţi-a spus ţie ceva?

– Nu.

Milo îşi dori ca ea să fi ştiut ceva.

– Singurul lucru la care mă duce gândul este că cineva îmi înscenează ceva.

– Însă *de ce?* insistă Tina. De ce, Doamne iartă-mă...

– Nu *ştiu,* repetă el. Dacă aş şti de ce, aş şti şi cine. Dacă aş şti cine, aş putea să descopăr de ce. Înţelegi firul logic? Şi, între timp, Departamentul de Securitate Internă crede fie că-s ucigaş, fie, nu ştiu, că-s trădător.

Din nou, tăcere la celălalt capăt.

El încercă din nou:

– Nu ştiu ce ţi-a spus femeia aia, însă n-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine.

– Şi cum ai de gând să dovedeşti asta?

Lui îi veni să întrebe dacă dovada respectivă era pentru ei sau pentru ea.

– O să te duci la Austin?

– Probabil că mâine. Dar tu unde eşti?

– Bine. Hai că ţinem legătura. Te iube...

– Tati?

El resimţi un şoc în măruntaie; Tina îi dăduse receptorul fetei fără să-i spună.

– Hei, micuţă domnişoară! Ce faci?

– Sunt obosită. Prietenii tăi m-au trezit din somn.

– Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Sunt nişte nemernici, nu-i aşa?

– Când te întorci?

– Imediat ce-mi termin treaba.

– Bine, spuse ea, semănând atât de mult cu mama ei la voce, încât Milo începu să aibă crampe la stomac.

Când terminară de vorbit, Stephanie pretinse că nu ştia unde-i mama ei, aşa că închiseră.

Milo se uită peste şirurile de scaune la diferitele familii, unele entuziasmate, altele plictisite de călătoriile pe care le aveau de făcut. Simţi o nouă crampă în stomac. Cu mişcări ţepene, se ridică şi, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, o luă de-a lungul terminalului mochetat, trecu de pasarelele electrice, până când ajunse la baie. Se închise într-o cabină şi, simţind că i se face greaţă, vomită toată berea pe care organismul lui încă nu o absorbise.

Se şterse la gură, făcu gargară cu nişte apă şi se întoarse pe coridor. Starea de greaţă îl făcu să scape şi de blocajul mental de care nici măcar nu fusese conştient, înceţoşându-i perspectiva a ce urma să facă mai departe. Nu mai dorea să întrebuinţeze cartela telefonică a olandezului după îmbarcarea la bordul avionului – sunând-o pe Tina o compromisese –, aşa că o folosi acum, formând +33 1 12.

O voce de operatoare îl informă în franceză că accesase serviciul de informaţii al France Telecom. El solicită numărul de telefon al lui Diane Morel din Paris. Exista un singur nume în lista abonaţilor telefonici, iar el o rugă să-i facă legătura. Acolo era ora cinci dimineaţa, aşa că femeia în vârstă care răspunse păru uşor speriată. Da, ea era Diane Morel, însă după voce avea cel puţin şaizeci de ani. Milo închise.

Fu ca un duş rece, însă cel puţin acum ştia că nu putea s-o sune pur şi simplu pe Diane Morel şi să poarte pe îndelete o conversaţie cu privire la Angela Yates şi la colonelul Yi Lien. Dacă ar fi telefonat la DGSE şi ar fi cerut să i se facă legătura la biroul ei sau la ea acasă, locaţia în care se afla el avea să fie depistată în decurs de câteva minute şi comunicată Companiei, iar conversaţia lor avea să fie purtată în grabă. Milo avea nevoie de timp să discute cu Madame Morel. Îşi scoase bateria din telefon şi aruncă într-un coş de gunoi cartela SIM.

Peste opt ore, la ora unu în după-amiaza unei zile de vineri, un german apatic, cu părul grizonant, aflat în spatele unui panou de plexiglas, compară fotografia din paşaport cu omul de afaceri bine îmbrăcat din faţa sa, care părea însă foarte obosit.

– Domnul Lionel Dolan?

– Da? spuse Milo, zâmbind larg.

– Aţi venit aici cu afaceri?

– Din fericire, nu. Turism.

Simpla rostire a acestui cuvânt îi readuse în memorie amintiri nedorite. În mintea lui Milo se învălmăşiră toate celelalte aeroporturi din trecut, controlorii de frontieră, oficialii de la Vamă şi bagajele de mână. Îşi aminti de poliţiştii în civil şi de agenţii care ţineau ziare în mâini, cât şi de vremurile când el, la rândul lui, ţinea ziarele acelea, stând cu orele prin aeroporturi în aşteptarea diferitelor persoane de contact care câteodată nu mai soseau. Aeroportul din Frankfurt, unul dintre cele mai mari din Europa, îl găzduise de multe ori.

Controlorul de frontieră îi întinse paşaportul, aşa că el îl luă.

– Vă doresc o vacanţă plăcută, îi spuse bărbatul.

„Mergi drept şi sigur, dar fără să te grăbeşti." Trecu cu rucsacul de oficialii de la Vamă, care – asemenea majorităţii vameşilor din Europa – n-aveau de gând să deranjeze pe cineva îmbrăcat la costum şi cravată. Îşi continuă drumul traversând zona aglomerată de unde se recuperau bagajele, îndreptându-se direct spre trotuarul zgomotos şi ticsit cu maşini, unde fumă o ţigară Davidoff. Nu avu gustul bun pe care ar fi trebuit să-l aibă după zborul îndelungat, însă o termină oricum în timp ce se duse până la o cabină telefonică de lângă staţia de taxiuri. Formă numărul pe care-l memorase pe undeva deasupra Atlanticului.

Sună de trei ori.

– Da?

– „Ultima cămilă", spuse Milo.

După un moment de tăcere, auzi:

– „S-a prăbuşit la amiază".

– Eu sunt, James!

– Milo?

– Putem să ne întâlnim?

Einner nu părea prea încântat de telefon.

– Ei bine, *sunt* în mijlocul unei chestii.

– Chiar în momentul ăsta?

– Păi, da, spuse Einner, după care lui Milo i se puse un nod în gât când auzi o voce înăbuşită care încerca să ţipe.

Cunoştea sunetul acela. Zgomotul scos de cineva căruia i se pusese căluş.

– Şi când o să fii liber?

– Dă-mi... nu ştiu. Patruzeci de minute?

– Unde?

– În momentul ăsta sunt la Deutsche Bank, aşa că...

– La turnurile gemene?

– Chiar acolo.

Milo şi-l imagină într-un cabinet de la unul dintre etajele superioare ale acelor turnuri faimoase acoperite cu oglinzi, din centrul districtului financiar, cu vreun director executiv băgat sub biroul

său, legat fedeleş şi cu căluş la gură, în timp ce Einner stabilea cu dezinvoltură o întâlnire la telefon. Uitase cât de dur putea să fie Turismul.

– Ia ascultă, ştii unde-i Opera din Frankfurt? Hai să ne întâlnim acolo în faţă, în jur de două. Aşa o să mai am încă o şansă să dovedesc că nu suntem nişte brute inculte.

– Chiar trebuie să spui lucrurile astea în auzul tuturor, James?

Einner mormăi ceva nedesluşit.

– Te referi la tipul ăsta? În zece minute, n-o să mai poată spune nimic!

Urletele înăbuşite ale bărbatului sporiră în intensitate.

28

Luă un tren curat şi puţin populat spre Frankfurt Hauptbahnhof, unde-şi atârnă rucsacul pe umăr şi porni la pas, pe lângă blocajul de trafic stradal specific după-amiezii, spre Friedensbrücke. În loc să traverseze podul, o luă la stânga pe docul ce se întindea de-a lungul râului Main. Oamenii de afaceri bine îmbrăcaţi, adolescenţii şi pensionarii de acolo îi reaminteau de Paris. Cu numai o săptămână în urmă.

Îşi luă un sendviş cu şniţel de la un vânzător ambulant şi se duse înapoi, îndepărtându-se de malul apei, spre parcul lung de la Willy-Brandt-Platz, unde se aşeză pe o bancă şi se uită cu luare-aminte la faţada modernă din sticlă a Operei din Frankfurt. În ciuda convingerii ferme a lui Einner că putea să vorbească în mod deschis în faţa celui pe care-l ţinea captiv, Milo îşi menţinu atenţia trează asupra trecătorilor. Acesta era un obicei pe care-l pierduse în ultimii şase ani, un obicei pe care trebuia să-l redobândească dacă voia să rămână un om liber.

Toţi Turiştii cunosc importanţa stării de alertă. Când intri într-o încăpere sau într-un parc, îţi schiţezi imediat în minte locurile pe unde poţi să fugi în caz de urgenţă. Te uiţi la orice potenţială armă din jurul tău – un scaun, un pix, un cuţitaş de deschis corespondenţa sau chiar ramura ce atârna destul de jos din copacul aflat în spatele băncii pe care stătea Milo. Totodată, trebuie să treci în revistă figurile celor din jur. Sunt ei conştienţi de prezenţa ta? Sau simulează o ignoranţă forţată care este caracteristică altor Turişti? Fiindcă Turiştii sunt adesea proactivi; cei mai buni te fac să te duci tu la ei.

Aici, în parcul însorit, Milo observă pe marginea drumului o femeie care nu putea să-şi pornească maşina. Era o şmecherie tipică. Să simulezi exasperarea până când ţinta ia cu de la sine putere decizia de a veni şi a-ţi da o mână de ajutor. După aceea poţi dispune de ţintă după bunul-plac.

Doi copii – în jur de doisprezece ani – se jucau la baza unei firme luminoase imense, în formă de euro, ce domina parcul. O altă potenţială capcană, deoarece Turiştii sunt perfect capabili să se folosească de copii pentru a-şi atinge scopurile. Un copil cade şi pretinde că s-a rănit; tu te duci să-l ajuţi; un „părinte" se apropie. Simplu.

Iar acolo, lângă marginea estică a parcului, un student făcea poze verticale unui zgârie-nori ce găzduia Banca Centrală Europeană, dominând prin înălţime tot ce era în jur. Fotografi de ocazie se găseau peste tot într-un oraş mare precum acesta, ei putând să te tragă pe film din toate direcţiile.

– Mâinile sus, cowboy!

Milo fu cât pe ce să cadă de pe bancă în momentul în care tresări şi se răsuci brusc, zărindu-l pe Einner care închipuia cu degetele un pistol îndreptat spre el, rânjind nebuneşte.

– Dumnezeule mare!

– Eşti cam ruginit, îi spuse Einner în timp ce-şi băga mâna în buzunar, la adăpost. Ţine-o tot aşa, bătrâne, şi n-o să mai apuci asfinţitul.

Milo trase aer în piept, încercând să nu ia în seamă bubuitul sălbatic al inimii sale. Îşi strânseră mâinile.

– Spune-mi ce ştii.

Einner făcu semn din cap în direcţia clădirii Operei.

– Hai să ne plimbăm puţin.

Porniră împreună, păşind fără ca vreunul să se grăbească.

– Nu-i ceea ce crezi, spuse Einner. N-au apelat la Turişti... încă nu eşti atât de important. Tom mi-a transmis să te aştept.

Dacă era adevărat, Milo se simţea uşurat. Începuse să creadă că, dacă Einner ar fi fost pe urmele sale, ar fi avut o problemă gravă.

– Ţi-a spus Tom de ce ar trebui să mă aştepţi?

– Am înţeles asta din altă parte. Am luat micul dejun cu o prietenă la consulat. Tipa nu-i... Einner tăcu puţin în momentul în care

ajunseră la stradă, gândindu-se cum să formuleze. Tipa nu reprezintă tocmai un risc din punct de vedere al securităţii, dar nici o sfântă în domeniu nu este. Mi-a spus c-a venit o directivă, adresată tuturor ambasadelor şi consulatelor, de a fi cu ochi-n patru după Milo Weaver.

– O directivă din partea Companiei?

– A Departamentului de Stat.

– Mă caută?

– Ei bine, nu prea ai parte adesea de alertarea tuturor ambasadelor. Te caută. Din câte am auzit ultima oară, o pistă li s-a înfundat în Istanbul.

În timp ce traversau strada, Milo simţi un fior de regret pentru destinul olandezului, cel al cărui telefon fusese precum un semnal călăuzitor pentru toţi agenţii Companiei din Turcia. Totuşi, sentimentul îi dispăru rapid atunci când îşi dădu seama că, refăcând traseul parcurs de olandez şi mergând pe firul telefoanelor date de pe cartela SIM a acestuia, ştiau cu siguranţă că Milo plecase cu avionul de pe JFK, iar în câteva ore aveau să ştie şi când.

– Cum rămâne cu Frankfurtul? întrebă el când ajunse la uşile Operei. Ţi-ai terminat treaba aici?

Turistul se uită la ceasul de la mână.

– De optsprezece minute. Sunt în întregime al tău!

Milo îi ţinu uşa deschisă, pentru a intra.

– Şi ai făcut rost de-o maşină?

– Întotdeauna pot să fac rost de-o maşină.

– Bun.

Pătrunseră în foaierul spaţios şi modern, iar când Einner o luă spre cafeneaua Operei, Milo îl apucă de braţ şi îl trase printr-un coridor lateral ce trecea pe lângă toalete.

– Ştii tu un loc mai bun unde să bem ceva?

– Cunosc o altă ieşire. Haide!

– Doamne, Dumnezeule, Milo! Chiar eşti paranoic!

Pe când Milo nu putea decât să forţeze cu şperacluri improvizate portierele maşinilor de model mai vechi, Einner avea la dispoziţie o sculă mult mai avansată: o telecomandă mică pentru încuietorile electrice. O îndreptă spre o limuzină Mercedes Clasa C, apăsă un

mic buton roşu al mecanismului miniatural, şi aşteptă cât timp acesta parcurgea în mod automat toate combinaţiile posibile ale codului de blocare a maşinii. După patruzeci de secunde, auziră alarma dezactivindu-se, iar uşile se deblocară cu un declic silenţios. Lui Einner îi trebui în jur de un minut să pornească automobilul. În curând se îndreptau spre ieşirea din oraş, iar Einner întrebă:

– Încotro?

– La Paris.

Destinaţia nu-l descumpăni.

– Va trebui să fim atenţi câteva ore, până când ajungem în Franţa. În cazul în care proprietarul anunţă dispariţia chestiei ăsteia.

– Atunci mergi mai repede!

Einner se conformă şi ieşi ca din puşcă din oraş, luând-o spre Autostrada A3, care-i duse la Wiesbaden, unde schimbară direcţia de mers, iar după o oră pătrunseră pe autostrada A6, largă şi lină, care avea să-i ducă în Franţa.

– Ai de gând să-mi spui despre ce-i vorba? întrebă Einner.

Milo se uită pe geam la priveliştea oferită de autostradă; ar fi putut la fel de bine să se găsească în partea de nord a statului New York – nu exista nici o diferenţă.

– Vreau să vorbesc cu Diane Morel, cunoscută şi ca Renée Bernier.

– Romanciera aia comunistă?

– Nimeni alta.

– Şi ce te aştepţi să obţii de la ea?

– Puţină transparenţă. Colonelul chinez a fost motivul pentru care noi am încercat s-o prindem pe Angela în flagrant.

Einner lăsă să treacă puţin timp înainte de a-l presa.

– Şi?

– Şi ce?

– Şi-atunci există vreun motiv pentru care ai nevoie de ajutorul meu? Pe bune, Milo! Tu te-aştepţi ca oamenii să accepte totul numai pe încredere.

Milo nu-i răspunse, aşa că el continuă:

– Ştii de ce sunt atât de bun în munca mea?

– Pentru că eşti foarte chipeş?

– Pentru că gândesc cât mai puţin posibil. N-am nici un fel de pretenţii c-aş înţelege ceva. Tom mă sună, şi asta-i tot ce trebuie să ştiu. Tom este Dumnezeu când se află la capătul celălalt al firului. Însă tu, prietene... tu nu eşti Tom.

Omul avea dreptate, aşa că Milo îi prezentă o versiune prescurtată a ceea ce se întâmplase, incluzând şi vacanţa sa încheiată în pripă şi mesajul secret al lui Grainger de a-l contacta.

– Totul aici, în Europa, a început efectiv cu colonelul ăsta şi cu Renée Bernier. Trebuie să lămuresc situaţia înainte să merg mai departe.

– Bine, spuse Turistul. Şi ce-o să se întâmple după ce Diane Morel o să te lămurească?

– O să mă hotărăsc asupra paşilor următori.

Chiar dacă Grainger îi spusese lui Einner să-l ajute pe Milo, toţi Turiştii cunosc faptul că ordinele lor durează până la sosirea următoarelor ordine. Astfel, era posibil ca a doua zi dimineaţă Einner să primească un apel prin care să i se ceară să-şi omoare pasagerul, însă pentru moment el păru satisfăcut de această siguranţă temporară.

Milo observă că proprietarul Mercedesului montase un adaptor pentru a putea folosi un iPod. Căută prin geantă până şi-l găsi pe-al său şi îl băgă în mufă. Imediat, în maşină răsunară acordurile muzicii lui France Gall.

– Ce-i asta? întrebă Einner părând iritat.

– Cea mai bună muzică din lume!

Era trecut de patru şi jumătate când traversară graniţa inexistentă a Uniunii Europene şi intrară în Franţa, observând trei maşini de poliţie fără a fi însă deranjaţi de vreuna dintre ele. Soarele atârna undeva la nivelul parbrizului, acoperit în răstimpuri de câte un nor cenuşiu ca o pată pe direcţia Parisului.

– O să ţinem maşina până mâine, îi spuse Einner. Cred că o să găsim un Renault. Încerc să probez toate mărcile din Europa înainte să mă hotărăsc să-mi cumpăr şi eu una.

– Tom nu te-ar lăsa să faci asta, nu-i aşa? Având în vedere formalităţile şi înmatricularea pe care le implică...

Înălţatul din umeri al lui Einner sugeră că aceasta era grija unor Turişti mai puţin importanţi decât el.

– Mi-am tras un pseudonim pentru zile negre. Cade bine când poţi să faci câteva cumpărături pe el.

Milo se gândi la numele de Dolan, pseudonimul său, care necesitase ani buni pentru a-l face veridic şi a-l reintroduce în circuitul legal.

– Un apartament?

– Unul mic. În sud.

Presupunea că toţi Turiştii făceau acelaşi lucru. Cel puţin, cei deştepţi.

– Aşadar, care a fost problema în Frankfurt? Îi învăţai bunele maniere pe bancheri?

Einner îşi ronţăi buza de jos care i se cojea, întrebându-se cât de mult să-i dezvăluie.

– E-o afacere murdară, asta cu tranzacţiile bancare. Însă misiunea a fost suficient de simplă. Am primit nişte răspunsuri, după care am scăpat de dovezi.

– Ai avut succes?

– Întotdeauna am, spuse Einner.

– Bineînţeles că ai.

– Nu mă crezi!

După câteva secunde de tăcere, Milo spuse:

– Unui Turist, succesul şi eşecul îi sunt hărăzite în aceeaşi măsură. Pentru un Turist, succesele şi eşecurile reprezintă acelaşi lucru – misiunile îndeplinite.

– Dumnezeule mare! Doar nu-mi dai iarăşi citate din Carte, nu?

– Chiar ar trebui să faci rost de ea, Einner! Îţi face viaţa mult mai uşor de suportat.

Expresia gânditoare de pe figura lui Einner îi dădu lui Milo un dram de satisfacţie. Îşi aminti de zilele când făcea şi el parte din Turism, de dereglările de bioritm care, la un moment dat, îl transformau într-un potenţial sinucigaş, pentru ca, în ziua următoare să-i dea sentimentul invincibilităţii. În cazul lui Einner văzu o doză prea mare din respectivul sentiment de invicibilitate, ceea ce avea să ducă inevitabil la moartea lui subită. Dacă singura modalitate de a-l face să asculte era să mintă cu privire la sursa lecţiilor pe care i le dădea, atunci aşa să fie.

– Unde ai găsit-o? întrebă Einner în cele din urmă, uitându-se, cu încrâncenare, la drumul ce începea să se întunece.

– În Bologna, spuse Milo, pufnind amuzat ca să pară şi mai credibil. Într-o librărie, dacă-ţi vine să crezi!

– Glumeşti!

– Un loc vechi şi prăfuit, cu rafturi suprapuse până la tavan.

– Şi cum de-ai ajuns acolo?

– Am urmat indiciile. N-o să te plictisesc cu toţi paşii pe care i-am parcurs, însă ultimul indiciu a fost într-o moschee spaniolă. Înfipt în cotorul Coranului imamului. Îţi vine a crede aşa ceva?

– Uau, făcu Einner. Care era ultimul indiciu?

– Adresa librăriei şi locul de pe raft. Deasupra de tot, desigur, astfel încât nimeni n-ar fi putut s-o ia în mod accidental.

– E mare?

Milo clătină din cap.

– Nu cu mult mai mare decât o broşură.

– Şi cât ţi-a luat?

– Să găsesc Cartea?

– De la început. De când ai depus prima oară vreun efort s-o cauţi.

Milo voia să-l asigure că respectiva căutare nu fusese uşoară, însă să-i dea şi puţină speranţă.

– Şase, şapte luni. Imediat ce prinzi un fir, căutarea îşi ia avânt. Indiferent cine a fost cel care a pus indiciile, a ştiut ce face.

– Un el? De ce nu o ea?

– Găseşte Cartea, spuse Milo. O să înţelegi atunci.

29

Cu o jumătate de oră înainte de a ajunge la Paris, soarele jos de vară dispăru în spatele norilor cenuşii şi începu ploaia. Einner porni ştergătoarele, înjurând furtuna.

– Aşadar, încotro?

Milo se uită la ceasul de la mână: era şapte seara. Sperase să o găsească pe Diane Morel, însă se îndoia c-ar mai fi la birou la acea oră târzie, într-o zi de vineri.

– La Angela. O să-mi petrec noaptea acolo.

– Şi eu?

– Mă gândeam că o poţi vizita pe prietena ta.

Einner clătină din cap.

– Nu sunt sigur că este disponibilă.

Milo se întrebă dacă la urma urmei chiar exista vreo prietenă.

Einner conduse încet de-a lungul străzii pe care se afla apartamentul Angelei, ca să se uite după agenţii DGSE care eventual supravegheau zona. Nu localizară nici unul, nu văzură nici o dubiţă pe stradă, aşa că Einner îl lăsă la două clădiri distanţă, iar Milo o luă la fugă prin ploaia torenţială până la apartament. Ajuns în pragul uşii, îşi şterse apa de pe faţă şi verifică lista de la interfon. În partea de jos a coloanei a doua, numele „M. GAGNE" era scos în evidenţă printr-o steluţă trasată de mână. Apăsă pe butonul din dreptul acestuia.

Fu nevoie de vreo două minute pentru ca M. Gagne – o femeie, după cum se dovedi – să vorbească la interfon. Se auzi un precaut:

– *Oui?*

– Vai, scuzaţi-mă, spuse Milo în engleză, pe un ton ridicat, am venit aici în legătură cu Angela Yates. Este sora mea.

Femeii îi scăpă un icnet ce putu fi auzit prin interfon după care uşa de la intrare se deschise cu un bâzâit specific. Milo o împinse şi intră.

Madame Gagne era o văduvă care bătea la porţile celor şaptezeci de ani. Soţul ei, fostul administrator, murise în 2000, iar această sarcină îi revenise în mod inevitabil ei. Îi mărturisi asta într-un salon de dimensiuni claustrofobice, după ce ajunsese la concluzia că Milo era cu-adevărat fratele Angelei Yates, chiar dacă Angela nu pomenise niciodată nimic despre vreun frate sau vreo soră.

– Dar ea era sora cea tăcută, nu-i aşa? întrebă femeia în engleza ei cursivă şi vioaie.

Milo fu de acord că Angela era într-adevăr cea tăcută.

Îi spusese administratoarei că venise să recupereze câteva dintre amintirile de familie înainte ca restul să fie luat de L'Armée du Salut – filiala din Paris a Armatei Salvării – săptămâna viitoare. Precizase asta, scuzându-se că el nu vorbea deloc franceza. Îi mai zise că numele său era Lionel, în cazul în care ea ar fi vrut să-i vadă documentele, însă ea nu îşi manifestase o astfel de dorinţă. Imediat ce îl poftise înăuntru la un păhărel de vin, devenise clar că Madame Gagne se simţea singură.

– Ştiţi cum am învăţat engleza? îl întrebă ea.

– Cum?

– La sfârşitul războiului, vedeţi dumneavoastră, nu eram decât o copilă. Un bebeluş, de fapt. Tatăl meu a fost ucis de nemţi, iar mama mea – Marie se numea –, mama mea era singură cu mine şi cu fratele meu, Jean. E mort acum. Ea a găsit un soldat american... un negru, înţelegeţi? Un negrotei mare din Alabama. Şi a rămas cu ea... o iubea pe mama foarte mult şi se purta bine cu Jean şi cu mine. N-a durat la infinit – lucrurile astea, lucrurile bune, nu durează –, însă el a stat cu noi până când eu am împlinit zece ani şi m-a învăţat engleză şi jazz. Femeia izbucni în râs la

acea amintire. Ne lua cu el când avea bani. Ştiaţi că am văzut-o pe Billie Holiday?

– Serios? întrebă Milo, zâmbind.

Ea flutură dintr-o mână pentru a-i mai tempera entuziasmul.

– Bineînţeles că nu eram decât o copilă şi n-am înţeles nimic. Era prea tristă pentru mine. De nasul meu erau Charlie Parker şi Dizzy Gillespie. Da, spuse ea, dând din cap aprobator. Asta era muzica pentru mine. Pentru un copil. „Salt peanuts, salt peanuts"[1], fredonă administratoarea. Cunoaşteţi cântecul acesta?

– E un cântec minunat!

După ce se scurseră patruzeci de minute de conversaţie, Milo încercă să nu lase să i se citească pe chip îngrijorarea. Avea senzaţia că probabil îl scăpase din vedere pe cel responsabil cu supravegherea sau că poate fuseseră folosite camere de supraveghere ale poliţiei, iar acum aştepta ca Diane Morel şi chipeşul ei partener să dărâme uşa şi să-i pună cătuşe. Însă asta, după cum ar fi spus Einner, ţinea de paranoia. Angela murise de o săptămână, iar DGSE nu avea fonduri să poată plăti pe cineva să pândească într-o maşină atât de mult timp.

În plus, îi plăceau poveştile spuse de Madame Gagne. Îi trezeau nostalgia pe care o avea faţă de vremurile în care Europa se afla în plin proces de reconstrucţie şi o lua de la capăt. Acea lună de miere franco-americană ce nu durase foarte mult. Francezii îi iubiseră pe aceşti muzicieni americani de jazz, filmele de la Hollywood fuseseră aduse cu sutele de peste ocean, iar muzica pop englezească fusese imitată de fetele *yé-yé* cu care era plin iPod-ul lui Milo. O aduse în discuţie pe France Gall şi, spre surprinderea sa, Madame Gagne se lansă imediat într-o scurtă interpretare a melodiei *Poupée de cire, poupée de son.* Lui i se împăienjeniră ochii şi-şi simţi obrajii aprinzându-se.

Madame Gagne se aplecă spre el şi-l prinse de mână cu degetele ei zbârcite..

---

[1] „Alune sărate, alune sărate" – refren muzical compus de Dizzy Gillespie în 1942 (n.red.)

– Vă gândiţi la sora dumneavoastră? Când e vorba de lucruri ca astea... sinucideri, adică... trebuie să ştiţi că nu puteţi face nimic. Viaţa merge mai departe. *Trebuie* să meargă.

Femeia rosti cuvintele cu convingerea cuiva care ştia, iar el se întrebă în ce fel murise soţul ei.

– Auziţi, spuse Milo. Încă nu mi-am rezervat cameră de hotel. Credeţi că aş...

– Chiar vă rog, îl întrerupse ea, strângându-l din nou de mână. E plătit pentru toată luna. Rămâneţi cât doriţi.

Administratoarea îi deschise uşa cu o cheie lungă, îl pofti înăuntru şi îi dădu cheia, după care se arătă surprinsă de cât de răscolit era apartamentul.

– Poliţia-i de vină, spuse ea cu un ton amar, după care îşi aminti cuvântul în engleză: *Gaborii.* Să-mi spuneţi dacă au furat ceva. O să depun o plângere.

– Sunt sigur că n-o să fie nevoie, zise el şi îi mulţumi pentru ajutor, după care o întrebă în treacăt: Înainte ca sora mea să moară, a avut cumva vizitatori neaşteptaţi? Nişte prieteni pe care nu i-aţi mai văzut înainte sau muncitori, ceva de genul ăsta?

Madame Gagne închise ochii întristată şi îl mângâie pe braţ.

– Aveţi încă speranţe, înţeleg. Nu vreţi să credeţi ce-a făcut.

– Nu-i vorba de-asta, spuse el.

Ea ridică însă o mână.

– Şi gaborii au întrebat asta. Numai că în timpul zilei eu lucrez cu soră-mea. În florăria ei. N-am văzut pe nimeni.

Îndată ce femeia plecă, Milo luă o sticlă de Chardonnay din frigider, umplu un pahar, îl bău şi-l umplu la loc. Se aşeză pe canapea ca să mediteze la cum avea să procedeze.

„Nu dormi. Nu le visa pe Tina şi pe Stef."

Apartamentul era unul simplu, cu un singur dormitor, însă, spre deosebire de majoritatea apartamentelor franţuzeşti, camerele erau mari. Oamenii lui Diane Morel le luaseră la mână, o percheziţie grosolană care lăsase în urmă genul de haos faţă de care poliţiştii din lumea întreagă nu consideră niciodată că ar fi de datoria lor să

facă ordine la loc, iar el ştiu că va trebui să-şi concentreze atenţia asupra zonelor pe care aceştia le-ar fi putut scăpa din vedere.

Căutarea Tigrului fusese proiectul favorit al Angelei. Nu solicitase fonduri pentru asta şi nu raportase progresele înregistrate la ambasadă. Aşa că probabil nu-şi stocase însemnările referitoare la acest caz în sediul ambasadei. Se găseau, prin urmare, pe-aici pe undeva – asta dacă nu cumva memorase totul. Milo trăgea speranţa ca ea să nu fi fost atât de genială.

Începu cu bucătăria. Bucătăriile oferă cele mai multe variante de ascundere a lucrurilor. Aici existau ţevi de apă şi de gaz, echipamente electrice şi dulapuri pline de diferite recipiente. Ca să-şi acopere mişcările, setă sistemul stereo, cu radio-CD, pe un post de rock clasic ce transmitea o gamă completă, de la cântecele frivole ale anilor '60 la cele progresiste ale anilor '70. Scoase toate farfuriile şi paharele din dulapuri şi trase de hârtiile cu care erau acoperite rafturile. Verifică dacă nu cumva ţevile aveau îmbinări slăbite sau desfăcute. Pipăi dosul sertarelor şi al mesei, după care trecu în revistă tot ce era în frigider, băgându-şi degetele în marmeladă, în brânzeturile moi şi în carnea tocată care se stricase. Verifică îmbinările carcasei frigiderului şi trase aparatul ca să se uite la grătarul cu încrengătura de ţevi din spatele acestuia. Găsind o şurubelniţă într-un sertar, demontă cuptorul cu microunde, telefonul şi robotul de bucătărie. După două ore, în timp ce la radio se auzea piesa *Heroin* a celor de la Velvet Underground, se dădu bătut şi începu să pună totul la loc.

Nu era necesar să facă asta, însă îşi amintea cât de curat fusese apartamentul cu o săptămână în urmă. În ciuda faptului că era extenuat şi murdar, nu avea inima să lase locul într-o asemenea dezordine. Aşa că o luă pe îndelete – la urma urmei, avea toată noaptea la dispoziţie – şi munci până când bucătăria fu din nou curată.

Einner sună la interfon în timp ce demonta ce se găsea prin baie, iar când îi deschise uşa, tânărul Turist îi întinse o pungă unsuroasă cu o shaorma şi cartofi prăjiţi. El îşi mâncase deja cina stând în pragul unei uşi, undeva în susul străzii, atent la potenţialii supraveghetori.

– N-a tras nimeni nici măcar o ocheadă. Ar trebui să fim în siguranţă, cel puţin până mâine-dimineaţă.

Întrucât Milo nu voia să petreacă prea mult timp în locul în care murise Angela, îi repartiză lui Einner dormitorul. Nu era sigur cât mai putea s-o ţină aşa – era frânt de oboseală –, însă îi dădu înainte, aşezându-se lângă toaletă şi scuturând ţevile ce duceau spre boilerul de apă, iar după aceea îşi plimbă mâinile pe toată lungimea ţevilor. Acolo găsi ceva. Atinse cu degetul colţul unei cutiuţe de aluminiu, lată cam de două degete lipite, prinsă de ţeavă cu un magnet.

Pe partea exterioară a cutiuţei era una dintre acele reproduceri ale vechilor reclame la alcoolul franţuzesc pe care locuitorii eurofili din New York le cumpără sub formă de postere cu care îşi tapetează sufrageriile. O brunetă cu părul tuns până la umeri şi ondulat la margini, îmbrăcată într-o rochie roşie în stil Victorian aplauda plină de entuziasm, uitându-se cu jind la o tavă cu pahare şi o sticlă de lichior Marie Brizard. Sloganul suna astfel: „PLAISIR D'ÉTÉ, PLĂCEREA VERII".

Era un suport de chei magnetic, şi exact asta se găsea pe el. O singură cheie de uşă cu un cap de prindere sub formă de trifoi. Nu exista nici un fel de semn distinctiv sau caracteristică de identificare. Milo băgă cheia în buzunar şi puse cutia la loc în spatele ţevii.

Nu-i pomeni lui Einner despre cheie. Nu avea nici un sens să facă asta până când nu aveau următoarea piesă a acestui puzzle, însă nu mai apăru nimic. La final aveau în faţa ochilor doar un apartament curat.

30

Einner se culcă în patul unde murise Angela, iar Milo dormi pe canapea. Adormi rapid, iar dimineaţa, mai târziu decât ora lui obişnuită de sculare, se trezi cu cearşaful înfăşurat în jurul corpului transpirat şi cu pumnul strâns, cheia ciupindu-l parcă de palmă. Nu-şi aminti când o scosese din buzunarul pantalonilor.

Nu plecară decât după prânz. Madame Gagne apăru la baza scării pentru a le da bineţe. Milo i-l prezentă pe prietenul său, Richard, iar bătrâna îi zâmbi trist lui Einner, ca şi cum şi el îşi pierduse o soră.

Afară ploua din nou. Pe când fugeau spre maşină, Einner zise că ştia cel mai de calitate loc din tot Parisul în care să mănânce un mic dejun american ca lumea. Milo însă voia să o ia din loc.

– Arondismentul 20, spuse el.

Einner analiză parbrizul ud preţ de câteva secunde.

– Glumeşti! La cartierul general al DGSE?

– Tipa lucrează acolo, ştii bine.

– Mda. Iar dacă guvernul nostru te acuză de uciderea Angelei, atunci DGSE o să te predea cu mare plăcere.

– Tocmai de-aia am nevoie de ajutorul tău. Ai vreo armă la tine?

Einner scotoci sub scaunul şoferului şi scoase un mic pistolet Makarova. Pe Milo îl tulbură faptul că nu-l văzuse pe Turist punându-l acolo.

– E arma mea de rezervă. Cea pe care am folosit-o ieri în Frankfurt.

O luară pe un drum ocolit, îndreptându-se spre Boulevard Adolphe Pinard, care înconjura oraşul. Merseră spre sud şi o luară pe breteaua de ieşire ce dădea în Boulevard Périphérique. După un sens giratoriu, continuară pe o altă bandă până când ajunseră la Boulevard Mortier. Trecură de clădirea modestă a DGSE pe care

şiroia apa de ploaie, de la numărul 141, după care mai merseră două cvartale până în locul în care, pe colţ, Milo văzu o cabină telefonică din sticlă.

– Trage aici pe dreapta şi pe urmă întoarce maşina.

Ploaia îl udă din nou fleaşcă înainte să poată ajunge la cabina telefonică. Cartea de telefon fusese furată, aşa că sună la 12, la informaţii, şi ceru numărul de la sediul central al DGSE.

La început fu plimbat printr-un meniu nesfârşit. Trecură cinci minute înainte ca un operator să îi răspundă. Milo întrebă:

– *Pourrais-je parler à Diane Morel?*[1]

– *Ne quittez pas*[2], spuse operatorul, şi, după un răstimp de muzică ambientală, reveni pe fir şi zise: *La ligne est occupée*[3].

Ea era acolo, însă vorbea cu altcineva la telefon.

– *Je la rappellerai*[4], zise Milo şi închise.

Ridică un deget ca să-i transmită lui Einner să mai rabde puţin, aşteptă încă un minut, după care sună din nou. Îi răspunse acelaşi operator.

Îngroşându-şi vocea, Milo spuse:

– *Il y a une bombe dans vos bureaux. Elle explosera dans dix minutes.*

E o bombă în birourile voastre. O să explodeze în zece minute.

Puse receptorul în furcă şi se-ntoarse în fugă la maşină.

– Dă-i drumul!

Străbătură cele două cvartale în sens invers şi se opriră la intersecţia de dinaintea cartierului general al DGSE.

– Rămâi cu motorul pornit, spuse Milo atunci când, prin răpăitul ploii, auziră sunetul estompat al unei alarme cu două tonalităţi. O să mergi ori înainte, ori înapoi. O să-ţi spun eu.

– Ce mama dracului ai făcut? întrebă Einner pe măsură ce oamenii începeau să iasă din clădire.

Fără să fugă, dar nici chiar la pas.

– Şşşt!

---

[1] Pot să vorbesc cu Diane Morel? (în lb. franceză, în orig.)

[2] Nu închideţi. (în lb. franceză, în orig.)

[3] Linia este ocupată. (în lb. franceză, în orig.)

[4] O să revin. (în lb. franceză, în orig.)

Câţiva aveau umbrele pe care le deschiseseră, însă majoritatea plecaseră prea în pripă. Fiindcă era weekend, nu erau înăuntru decât vreo douăzeci de persoane de evacuat; deodată, îi văzu. Cei doi vizaţi traversară strada împreună şi-şi găsiră adăpost sub marchiza unei cafenele.

– Înainte, spuse Milo.

– Poftim?

– Acum!

Einner băgă în viteza întâi şi demarară, împrăştiind băltoacele din jur până când ajunseră în dreptul marchizei. Morel şi partenerul ei nu erau singuri; se mai găseau şi alţii acolo, oameni care doar ce-şi aprinseseră ţigările, frecându-şi braţele, zgribuliţi de frig. Cu toţii se uitară lung la Mercedes. Milo coborî geamul din dreptul său şi-i surprinse privirea lui Morel.

– Urcă!

Atât ea, cât şi partenerul ei făcură un pas în faţă. Milo ridică un deget.

– Doar tu.

– Nu merg nicăieri fără el, spuse femeia.

Milo îi aruncă o privire rapidă spre Einner, care înălţă din umeri.

– Bine, spuse Milo. Grăbiţi-vă!

Se suiră în spate separat, fiecare pe altă portieră, bărbatul fiind primul. Înainte ca Morel să apuce să-şi închidă uşa, Einner deja pornise.

– Voi aţi fost? întrebă femeia. Cu bomba?

Vocea ei sună sacadat de la respiraţia întretăiată.

– Scuze. Voiam doar să stăm de vorbă.

Bărbatul de lângă ea clătină din cap.

– Aveţi un fel ciudat de a sta de vorbă.

Milo îi zâmbi, după care întinse o mână înspre ei.

– Pentru început, totuşi, vă rog să-mi daţi telefoanele voastre mobile.

– Nici gând, replică Morel.

Milo scoase în cele din urmă pistolul lui Einner.

– Vă rog frumos!

31

După mai multe manevre evazive, incluzând o întoarcere periculoasă într-un tunel, ieşiră din Paris fără probleme şi se opriră la un bar aproape gol de lângă comuna Les Lilas, în suburbie. După o scurtă negociere, Milo şi Morel se aşezară la o masă din spate, în timp ce Einner şi Adrien Lambert, partenerul femeii, începură la bar un concurs de cine se uită mai aprig. Barmanul, un bărbat masiv cu un şorţ murdar, le aduse la masă două espresso în momentul în care Morel spunea:

– Sunt atât de bucuroasă că te-ai întors la noi în ţară, domnule Weaver!

Milo îi mulţumi barmanului şi se uită la el cum pleacă.

– Voiai să vorbeşti cu mine?

– Am câteva întrebări.

– Ce noroc! spuse ea, bătând uşor în masă. Şi eu am câteva întrebări. De exemplu, am auzit de la prietenii noştri americani că ai scăpat din lesă, însă n-avem nici un fel de document care să consemneze intrarea dumitale în Europa. Te rog. Sub ce nume călătoreşti acum?

– Îmi pare rău, îi zise Milo. Asta-i una dintre întrebările la care nu pot răspunde.

– Atunci poate că o să-mi spui de ce ai omorât-o pe Angela Yates.

– Nu ştiu cine a ucis-o. Asta încerc să aflu.

Diane Morel îşi încrucişă braţele sub sâni, uitându-se insistent la el.

– Atunci poate binevoieşti să-mi spui de ce-ţi pasă de o biată funcţionară ca mine.

– Ai un prieten care are o căsuţă în Bretania, îi zise Milo. Pe vremea când omul încă mai lucra la Londra, îl vizitai pe durata weekendurilor şi între timp lucrai la ceva despre care am auzit c-ar fi un excelent roman cu tematică socialistă. Tipul e chinez, şi bănuiesc că făcea efortul de a traversa Canalul tocmai de la Londra doar pentru a se întâlni cu tine. Am dreptate?

Diane Morel dădu să răspundă, după care se răzgândi. Se lăsă pe spătarul scaunului.

– Asta-i ceva interesant. Cine ţi-a spus?

– Un amic.

– CIA cunoaşte o grămadă de lucruri, domnule Weaver, zise femeia zâmbind larg. Adevărul este că adesea vă invidiem. Noi avem un personal redus şi în fiecare an socialiştii ne atacă bugetul. Aproape că erau să ne desfiinţeze complet în anii şaptezeci, continuă ea, apoi clătină din cap. Nu, nu sunt genul de femeie care să scrie un nou Manifest Comunist.

– Atunci am fost informat greşit.

– Nu în totalitate.

– Nu?

Diane Morel observă interesul manifestat de el.

– O să-ţi spun totul, domnule Weaver. Doar să ai răbdare.

Milo încercă să-i arate prin gesturi că era răbdarea întruchipată.

Ea îşi frecă locul dintre sprâncene.

– Săptămâna trecută, vineri, ai fost văzut luând prânzul cu doamna Angela Yates. În aceeaşi noapte erai cu domnul Einner, supraveghind apartamentul Angelei Yates. Ai plecat devreme, într-adevăr, însă după aceea te-ai întors şi ai vizitat-o pe doamna Yates. Câteva ore mai târziu ea a murit otrăvită. Cu barbiturice, după cum mi-au spus doctorii. Ei spun că somniferele ei obişnuite au fost înlocuite cu aceste pastile.

– Da, zise Milo.

– Domnul Einner şi un alt asociat de-al său au intrat în clădire sâmbătă dimineaţa la ora cinci şi şaisprezece minute. Apoi domnul Einner s-a dus la hotelul dumitale. La puţin timp după asta, amândoi aţi fugit prin intrarea din spate. Femeia îşi drese vocea de

fumătoare înrăită. Noi v-am găsit pe amândoi la aeroport, fugind din ţară. Ţi-aminteşti?

– Einner nu pleca, spuse Milo. Şi-am ieşit prin spatele hotelului din cauză că mă grăbeam.

– Să ajungi acasă.

El dădu din cap aprobator.

– În realitate, domnul Einner chiar a fugit, însă nu cu avionul. S-a suit în maşina sa şi a părăsit aeroportul. Din păcate, l-am pierdut. A dispărut.

– Bănuiesc că trebuia să ajungă undeva.

– Dacă aş fi ştiut la aeroport că Angela Yates murise, n-ai mai fi plecat din ţară. Din păcate, n-am ştiut asta până în după-amiaza aceea... Femeia îşi pungi gura uitându-se la el. Înţelegi unde vreau să ajung cu asta, nu-i aşa? Seamănă foarte tare cu un act premeditat.

– Chiar aşa să fie?

Diane Morel îl privi lung. Spre deosebire de Janet Simmons, nu avea nici un fel de strălucire pe chip. Cu ochii ei bulbucaţi, arăta de parcă laitmotivul vieţii ei fusese suferinţa.

– În plus, îmi spui că nu ştii nimic despre uciderea Angelei Yates, însă povestea pe care doar ce-am prezentat-o sugerează altceva. Sugerează că ai venit la Paris şi că ai lucrat cu domnul Einner până când misiunea dumitale a fost îndeplinită. Imediat după ce Angela a murit, ai plecat. După un moment de tăcere, femeia adăugă: Dacă am omis ceva, te rog să-mi spui.

– Angela mi-era prietenă, zise Milo după o vreme. N-am omorât-o eu şi nici Einner n-a făcut-o. Dacă aş crede că el e vinovat, vi l-aş preda chiar acum.

– O întrebare, spuse ea, ridicând un deget. Cine este, mai exact, domnul James Einner? Pare să fi lucrat cu personalul ambasadei, însă nu există nici un document public în care să figureze ca fiind angajat acolo. De fapt, a ajuns la Paris cu doar trei luni în urmă. Înainte de asta, a fost în Germania pentru trei săptămâni, după ce fusese în Italia pentru două luni... Şi mai înainte de *asta,* a fost din nou în Franţa, în Portugalia şi în Spania. Iar înainte de Spania – a ajuns acolo acum un an şi jumătate – nu există nici un fel de înregistrare oficială în Europa. Cine *este* domnul Einner?

Aceasta era singura întrebare pe care Milo îşi dorea ca ea să nu o fi pus. Diane Morel îşi făcuse temele.

– Nu ştiu, răspunse el. Ăsta-i adevărul. Însă o să-ţi spun un lucru care sper c-o să rămână între noi.

– Te rog!

– Asupra Angelei Yates plana suspiciunea de trădare. Anume c-ar vinde secrete de stat.

– Cui?

– Chinei.

Morel clipi din nou, rapid. Nu era genul de informaţie pe care Compania avea să o admită vreodată, iar el spera că prin această dezvăluire avea să-i scoată din cap chestiunea legată de James Einner. În cele din urmă, femeia spuse:

– Foarte curios.

– Este?

– Acum vreau să-ţi cer acelaşi lucru, domnule Weaver. Să rămână între noi ceea ce-o să-ţi spun.

Milo dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Până mai anul trecut, eu şi doamna Yates am fost la rândul nostru prietene apropiate, ceea ce, îmi imaginez, este motivul pentru care nu te-am împuşcat pur şi simplu şi nu le-am predat cadavrul dumitale americanilor. Şi mie mi-ar plăcea să ştiu adevărul.

– Mă bucur s-aud asta!

– Ideea este că şi eu am încercat s-o determin să facă acelaşi lucru. Să vândă secrete. Diane Morel clătină din cap, muşcându-şi buzele. Mi se pare extrem de surprinzător să aud că Angela le-ar vinde chinezilor. De fapt, sunt sigură că n-ar fi făcut-o.

– Sunt de acord, spuse Milo, după care se opri.

– Acum un an...

– Oh, făcu el.

Morel se îndreptă de spate.

– Ce-i?

Aceasta era femeia cu care fusese Angela, cea care îi sfâşiase inima. Morel o dezamăgise îngrozitor arătându-i că relaţia lor nu fusese decât o simplă modalitate de a o racola.

– Nimic. Continuă!

Ea îşi urmă vorba.

– Angela nu era dispusă să ne vândă nouă, însă lucra într-adevăr cu altcineva. Noi am surprins-o de mai multe ori întâlnindu-se cu un bărbat.

– Unul cu barbă roşcată, spuse Milo.

Morel se încruntă, după care clătină din cap.

– Nu. De ce spui asta?

– Nu-i decât o simplă bănuială. Continuă!

– Bărbatul cu care se întâlnea n-avea nici barbă, nici mustaţă. Era un tip în vârstă. Ceea ce dovedeşte că prietena noastră Angela *era* un soi de agent dublu.

Milo se uită lung la ea.

– În beneficiul cui?

– Al Naţiunilor Unite.

Lui îi veni să râdă, însă era prea ridicol chiar şi pentru asta.

– Vrei să spui Interpol. Asta ar avea sens.

– Nu. Vreau să spun că lucra pentru Naţiunile Unite.

– Haida-de, zise el, zâmbind în cele din urmă nervos. Naţiunile Unite n-au nici o agenţie de spionaj. Poate că ea primea informaţii de la ei.

Morel clătină din cap.

– La asta ne-am gândit şi noi la început. S-a întâlnit cu cineva de la sediul UNESCO de-aici, din Paris. Numele lui este Evgheni Primakov.

– Primakov? întrebă Milo aproape mut de uimire.

– Îl cunoşti?

El clătină din cap pentru a-şi ascunde sentimentul subit de panică. Nu Evgheni.

– Continuă...

– Am făcut nişte verificări privind trecutul acestuia. Primakov a lucrat pentru KGB. A ajuns la gradul de colonel şi l-a păstrat până când KGB-ul a devenit FSB[1]. După care a demisionat în 2000 pentru a intra în slujba ONU la Geneva. Nu sunt prea multe date despre el, însă în 2002 a lucrat împreună cu nişte reprezentanţi ai

[1] Federalnaia Slujba Bezopasnosti, serviciul secret al Federaţiei Ruse (n.tr.)

Germaniei, încercând să instituie un organ independent de culegere de informaţii. Potrivit argumentelor lor, Consiliul de Securitate putea să ia decizii calificate şi în cunoştinţă de cauză având o agenţie independentă care să le furnizeze informaţii. Bineînţeles că propunerea n-a câştigat nici măcar un vot. China, Rusia şi ţara dumitale au subliniat limpede faptul că se vor opune, exercitându-şi dreptul de veto.

– Şi-atunci, iată unde am ajuns, spuse Milo. Nu există nici o agenţie de spionaj a ONU în slujba căreia să muncească Angela.

Morel dădu aprobator din cap, ca şi cum Milo ar fi convins-o într-un final că suspiciunile ei sunt neîntemeiate, însă spuse:

– La începutul anului 2003, domnul Primakov a dispărut pentru aproximativ şase luni. A reapărut în luna iulie a aceluiaşi an în Comitetul Statului-Major Militar al Consiliului de Securitate, lucrând în cadrul secţiei financiare. Şi-a păstrat poziţia în ciuda schimbării tuturor celorlalţi membri din statul-major. Am considerat asta o chestiune extrem de suspectă.

– Vrei să-mi spui că omul ăsta, Evgheni Primakov, conduce o agenţie secretă în cadrul Naţiunilor Unite? E imposibil!

– De ce este imposibil?

– Dacă ar fi existat vreo agenţie în cadrul ONU, noi am şti despre ea.

– Vrei să spui că *tu* ai şti despre ea.

– Ascultă-mă, zise Milo simţind cum roşeşte. De şase ani încoace conduc un birou care se ocupă exclusiv de Europa. Dacă exista o nouă agenţie de informaţii care să acţioneze în aceeaşi zonă de interes, mi-aş fi dat seama foarte repede. Genul ăsta de activitate nu poate fi ascunsă. Încep să apară evenimente inexplicabile, mici găuri negre care trebuie umplute. După un an sau doi, e simplu să pui totul cap la cap, şi uite aşa te pricopseşti cu o nouă organizaţie.

– Nu fi atât de sigur, zise Morel, zâmbind. La un moment dat, prin anii şaptezeci, acest Primakov desfăşura nişte operaţiuni încununate de succes în Germania, în beneficiul sovieticilor. A ajutat

o reţea de terorişti ai Baader-Meinhof[1]. Ştie cum să ţină lucrurile astea la un nivel foarte discret.

– În regulă, spuse Milo, încă nevenindu-i să creadă, însă din motive pe care nu putea să i le împărtăşească lui Diane Morel.

Aceleaşi motive pe care nu le împărtăşise niciodată celor din Companie, şi nici măcar soţiei sale.

– Acum, te rog, vorbeşte-mi despre colonelul Yi Lien.

– Se pare că deja ştii totul, domnule Weaver! De ce nu-mi spui dumneata?

Aşa că Milo se conformă.

– Te întâlneai cu el pe durata weekendurilor la cabana lui. Însă de fapt *îl* lucrai, nu-i aşa? Poate că te-ai culcat cu el – bănuiesc că asta era inevitabil –, însă omul îşi aducea laptopul cu el, aşa că puteai să iei din acesta ce-ţi plăcea. Până aici am dreptate?

Diane Morel nu-i răspunse. Aştepta.

– Ştim toate astea pentru că MI6 îl urmărea pe colonel. Ei sunt cei care l-au ajutat când a avut atacul de cord, şi tot ei au copiat ce avea în laptop. Aşa am aflat şi noi că deţinea unele dintre documentele ambasadei noastre, pe care le primea la căbănuţa lui de la un tip pe care-l chema Herbert Williams sau Jan Klausner. Au apărut suspiciuni cum că acest Williams primise documentele de la Angela, de altfel motivul pentru care am ajuns s-o supraveghem.

– De-asta a ucis-o domnul Einner?

Milo clătină din cap.

– Nu înţelegi. Einner n-a ucis-o. Nu o voia moartă. Aveam nevoie să vedem cui îi pasa ea informaţiile.

Figura lui Morel căpătă o tentă de roşu intens pe măsură ce Milo vorbea. Părea extrem de furioasă, însă nu ţipă la el. Îl întrebă, pe un ton domol:

– Ai o ţigară? Le-am lăsat pe-ale mele la birou.

Milo scoase două Davidoff din pachet şi o aprinse pe-a ei. Femeia trase adânc fumul în piept, îl suflă pe nări, după care privi ţigara.

– Nu-s prea grozave astea!

---

[1] Organizaţie paramilitară germană cu orientări de stânga, cunoscută şi sub denumirea Facţiunea Armatei Roşii, care a dus începând cu 1970 un „război urban de gherilă" împotriva „imperialismului". (n.red.)

– Îmi pare rău, spuse el învăluit de propriul fum. Aţi vorbit cu vecinii Angelei? Ea lua somnifere în mod regulat, aşa că probabil că acestea au fost schimbate vineri, în timpul zilei. Un vecin ar fi putut să-l vadă pe ucigaş intrând în clădire.

– Lua pastile în *fiecare* noapte?

– Poate că da. Nu ştiu.

– Asta nu-i o chestie foarte inteligentă, spuse femeia, după care se uită la blatul mesei, probabil după scrumieră. Angela era deprimată?

– Nu părea a fi.

Morel trase alt fum.

– Am vorbit cu vecinii. Au existat câteva descrieri, însă într-un oraş de mărimea Parisului meseriaşii şi diverşii distribuitori îşi fac tot timpul apariţia.

– Şi a fost şi vreun suspect, ceva?

Diane Morel clătină din cap.

– Mi-au spus că nu avea prea mulţi vizitatori.

– Ai stat vreodată cu ea de vorbă? Mă refer la ultimul an.

– Ocazional. La urma urmei, lucram în aceeaşi branşă. Am rămas într-un fel de relaţie de prietenie.

– Venea să-ţi ceară informaţii?

– Tot aşa cum îi ceream şi eu câteodată.

– Te-a întrebat vreodată de Rolf Vinterberg?

Ea clipi.

– Da, o dată. Voia să ştie dacă aveam ceva referitor la el.

– Şi aveaţi?

– Nu.

– Dar despre Rahman Garang?

Pe figura lui Morel se aşternu fugar o expresie de îndoială: dramul de încredere pe care-l avusese până atunci se evapora rapid.

– Asta a fost o greşeală. Câteodată comitem şi noi erori, exact ca şi CIA.

El înţelese.

– Nu-mi pasă de chestiunea asta. Însă Angela lucra cu el, încercând să descopere cine l-a ucis pe mullahul Salih Ahmad. Ai ajutat-o în această privinţă?

Din nou, femeia clătină din cap în semn că nu.

– Ultima oară când am stat de vorbă a fost acum două săptămâni. Cu o săptămână înainte ca... Diane Morel se foi în scaun. Era supărată din cauza morţii acelui mic terorist. Voia să ştie dacă-l omorâserăm noi.

– Şi ce i-ai spus?

– Adevărul. Noi nu ştiam nimic despre asta.

Milo nu se îndoia de acest lucru. Cu două săptămâni în urmă, după ce aflase de uciderea lui Rahman Garang, suspiciunile Angelei probabil fuseseră orientate în toate direcţiile şi, asemenea oricărui investigator bun, încercase să urmeze orice pistă disponibilă.

Morel se uită în ceaşca ei goală de cafea espresso.

– Vorbeai mai devreme de Yi Lien.

– Da.

– Şi de laptopul lui.

– Exact.

Ea se scărpină la ceafă.

– Domnule Weaver, Lien nu şi-a adus niciodată laptopul la cabană! Nici măcar nu l-a scos din incinta ambasadei din Londra. Ar fi reprezentat un risc de securitate de neiertat.

– Poate că nu l-ai văzut tu.

– Am văzut tot ce-a adus cu el.

– Dar asta-i...

Vocea i se stinse. Voia să spună „imposibil", însă nu era, nu tocmai. Toate astea însemnau că cineva, undeva între feribotul la bordul căruia Lien suferise un atac de cord şi biroul lui Grainger din New York, mintea.

Morel se uită la expresiile schimbătoare de pe faţa lui. Se aplecă în faţă ca să poată să-l vadă mai bine.

– Habar n-aveai de chestia asta, nu?

N-avea nici un sens să o mintă, aşa că n-o făcu.

– Cred c-ar trebui să afli de ce primeşti informaţii atât de proaste.

– Cred că ai dreptate, spuse el şi, cum ea nu-i răspunse, Milo adăugă rânjind: Am auzit că romanul e foarte bun!

– Ce?

– Romanul pe care se presupune că-l scrii.

– A, ăla, spuse ea, lăsându-se din nou pe spate în scaun. Acum câţiva ani, o specialistă în programarea de calculatoare din ministerul de externe s-a sinucis. Faptul în sine n-a avut nimic dubios, însă de o bucată lungă de timp ea-i transmitea informaţii prietenului ei cubanez. O marxistă foarte devotată, după cum s-a dovedit... vezi tu, în Franţa, Marx încă n-a murit. Când ne-am dus şi i-am cotrobăit prin lucruri, am dat peste romanul pe care-l scrisese. Nu-l arătase nimănui. Îmi închipui că a crezut că o să fie descoperit şi publicat post-mortem... După câteva secunde de tăcere, Morel continuă: În loc de asta, l-am folosit eu ca să-l conving pe colonel că nu sunt doar frumoasă, ci şi un geniu literar. Câteodată îmi pare rău de fata aia.

Morel avea o privire melancolică, concentrată undeva departe, astfel încât Milo spuse:

– Ea chiar te-a iubit, să ştii.

– Poftim?

Cuvântul păru s-o îngrozească.

– Angela. În cafenea, mi-a spus că fusese părăsită de o aristocrată franţuzoaică. Asta erai tu.

Morel trase de tivul feţei de masă murdare. După care întrebă:

– Aristocrată?

– Ia-l ca pe un compliment.

Femeia încuviinţă din cap.

Cu grijă, Milo o întrebă:

– Unde te întâlneai cu ea?

– Ce vrei să spui?

– Angela era o persoană secretoasă. Orice relaţie pe care o avea, ar fi vrut s-o ţină secretă. Mai ales dacă iubita sa era agent DGSE.

Diane Morel ridică din umeri, uitându-se ţintă la el, însă nu-i răspunse.

– Nu v-aţi fi întâlnit la ea acasă, pentru că oamenii ar fi ştiut. Nu v-aţi fi întâlnit nici la tine, din acelaşi motiv. Ar fi trebuit să fie în altă parte.

– Bineînţeles. Securitatea este întotdeauna o chestiune ce trebuie luată în consideraţie.

– Unde vă duceaţi? Avea un alt apartament?

Morel zâmbi.

– Aşadar ai fost la ea în apartament şi l-ai luat la puricat. Şi-acum speri că mai există alt loc în care Angela şi-a ascuns proba care o să-ţi dovedească nevinovăţia. Corect?

– Da, cam asta e ideea.

– Ei bine, n-ai noroc. Era apartamentul unei prietene, undeva în Arondismentul 19. N-o să găseşti nimic acolo. Am fost împreună acolo de vreo două, trei ori. După aceea, n-am folosit decât hoteluri. Înţelegi?

– Adresa, spuse el. Te rog!

– Rue David d'Angers, numărul 37, apartamentul şapte. Lângă staţia de metrou Danube.

El memoră adresa, repetând cu voce tare datele; după aceea ea îi spuse:

– Zi-mi despre bărbatul cu barbă roşcată.

Milo clipi nedumerit înspre ea, iar femeia zâmbi.

– Hai să nu ne jucăm acum! Spune-mi şi gata!

– E bărbatul cu care Angela a fost văzută pe durata supravegherii. Herbert Williams. Cel despre care noi credeam că este persoana ei de contact cu chinezii.

Morel dădu din cap în semn că pricepuse.

– De ce ai vrut să ştii? întrebă Milo.

– Deoarece una dintre vecine ne-a spus că, în după-amiaza acelei zile de vineri, în jur de ora patru, l-a lăsat să intre în clădire pe un bărbat cu barbă roşcată şi un accent ciudat. Omul i-a spus că-i inginer constructor şi c-a venit să verifice fundaţia clădirii.

– Şi femeia a stat cu el tot timpul?

– Nu, tocmai pleca în oraş.

– Cred că ăsta a fost ucigaşul Angelei.

– Şi eu, spuse Morel, după care se uită înspre bar, unde Einner şi Lambert discutau aprins. S-a oprit ploaia, observă. Gata, am terminat?

– Cred că da. Ce-ai de gând să faci cu privire la asta?

– Cu privire la ce?

– La asta. Când o să te întorci la birou.

Ea îşi ţuguie buzele într-o expresie ce lăsa să se înţeleagă că încă mai medita asupra subiectului.

– Va trebui să raportez întâlnirea noastră. La urma urmei, au existat martori.

Milo încuviinţă dând din cap.

– Însă nu trebuie să fie imediat. Şi, după ce o să scriu raportul, în mod sigur o să treacă un timp până să ajungă la ambasada voastră. O zi sau două.

– Încearcă să fie două, ce zici?

– O să încerc.

Lui mai că-i veni s-o creadă.

– Îţi mulţumesc! Pentru c-ai fost atât de deschisă.

Morel se aplecă înspre el.

– Când în cele din urmă o să stai de vorbă cu ei, te rog să le spui şefilor tăi că, dacă cineva o mai mierleşte în Paris din cauza informaţiilor lor false, guvernul vostru poate să se lingă pe bot de faimoasa flexibilitate a Republicii Franceze. Ai înţeles?

– O să transmit mai departe, spuse Milo.

Simţi că nu era suficient, ca şi cum îi datora ceva femeii pentru atitudinea ei cooperantă, însă nu avea nimic de oferit. După care îşi dădu seama că, oricât de puţin era, avea totuşi ceva să-i dea.

– Ştii, Angela a rezistat rupturii relaţiei voastre dedicându-se total muncii ei. Ea mi-a spus-o. Însă nu ăsta-i motivul pentru care trebuia să ia somnifere. Nu-i vina ta c-a murit.

Morel avu intenţia să încuviinţeze din cap, după care se răzgândi, aducându-şi aminte cine este ea şi cine este el.

– Bineînţeles că n-a fost vina mea. A fost vina voastră!

Femeia se ridică, se îndreptă spre bar şi îl trase pe Lambert de mânecă. Milo, din scaunul său, dădu aprobator din cap la privirea întrebătoare a lui Einner, iar Turistul le înapoie telefoanele mobile. După acea se uitară la cei doi agenţi francezi din serviciul de informaţii cum ies din local în aerul rece şi umed al după-amiezii. Atât Milo, cât şi Einner mai priviră preţ de câteva secunde la pragul gol al uşii.

32

Rue David d'Angers era una dintre cele şase străzi principale ce porneau asemenea unor petale de flori cu forme neregulate din rondul de la Place de Rhin et Danube. Se luase hotărârea – adică, Milo hotărâse – că Einner ar trebui să stea de veghe în maşina parcată în lungul străzii, în timp ce Milo avea să intre cu rucsacul lui. Avea încredere în Diane Morel, chiar dacă nu pe deplin, şi cu toate că partenerul ei, Lambert, putea să facă orice.

– Mai ai nevoie de pistol? întrebă Einner.

– Dacă aş avea, ar însemna că fac ceva rău.

Imobilul cu numărul 37 era la începutul străzii, colţul său aflându-se faţă în faţă cu staţia de metrou Danube din mijlocul pieţii. Cheia pe care Milo o găsise în apartamentul Angelei nu se potrivea, aşa că se uită la panoul de la interfon. În loc să fie afişate numerele apartamentelor, nu erau trecute decât nume. Iată – unul dintre ele reprezenta o firmă: Electricien de Danube. Apăsă pe butonul aferent acesteia.

– *Nous sommes fermés,* veni răspunsul unui bărbat.

Am închis.

– *S'il vous plait,* spuse Milo. *C'est une urgence.*

Vă rog. Este o urgenţă.

– *Oui?*

– *Mon ordinateur.*

Calculatorul meu.

La început bărbatul nu răspunse, însă îi auzi oftatul.

Uşa de la intrare se deschise în timp ce acesta îi spuse:

– *Quatrième étage.*

Etajul patru.

– *Merci.*

Milo împinse uşa, după care se duse sub casa scării, unde erau aliniate cinci tomberoane soioase. Se ascunse acolo, aşezându-se pe vine în spatele lor, suportând cu greu putoarea de varză veche şi de carne stricată.

La început auzi zgomotul unei uşi deschise, cu patru etaje mai sus. Urmat de un:

– *Hello?*

După aceea un zgomot de paşi apăsaţi, cineva coborând scările pe când bodogănea ceva. Bărbatul în vârstă veni până la parter şi se uită pe uşa de la intrare, rostind într-un final:

– *Merde.*

După care începu să urce treptele încet.

Îndată ce uşa lui fu trântită cu putere, Milo ieşi din duhoarea aceea claustrofobică şi urcă scările la rândul său.

Din fericire, apartamentul şapte era la etajul trei, aşa că nu trebui să treacă pe lângă uşa electricianului. Numele de lângă sonerie era Marie Dupont – practic, versiunea franţuzească a omonimului american Jane Smith.

Mizând pe firava eventualitate ca prietena pe care o chema Dupont chiar să locuiască acolo, Milo sună la uşă, însă nu primi vreun un răspuns. Auzi un televizor (o cursă de Formula Unu) din apartamentul vecin, la numărul şase, însă nimic dinspre apartamentul şapte.

Uşa era masivă, tipică pentru bătrâna Europă, cu două gemuleţe opace care se deschideau pe dinăuntru, astfel încât pensionarii temători să-şi poată purta pe-acolo conversaţiile fără să descuie vreodată uşile. Şi, mai observă el, erau două încuietori.

Inima i se strânse, deoarece ştia dinainte să verifice ce avea să se întâmple. Cheia sa se potrivi în încuietoarea din centrul uşii, care acţionă zgomotos un zăvor dublu lateral – însă nu se potrivi şi la cea de-a doua încuietoare, cea de sub clanţă. Nu avea habar unde s-ar putea găsi a doua cheie. Nu era sub preşul de la uşă.

Naiba s-o ia pe Angela şi măsurile ei de securitate exagerate! Ca şi uşa în sine, cadrul era masiv şi vechi, ranforsat la exterior cu oţel. Foarte eficient, întocmai precum Angela Yates.

Milo se întoarse în linişte la parter şi ieşi prin spate în curtea interioară, uitându-se în sus. Pe latura aceasta, terasele se înălţau semeţ, începând cu etajul doi. La fiecare terasă, accesul se făcea printr-o uşă glisantă de sticlă, iar în spaţiul de un metru şi jumătate dintre terase exista un gemuleţ înalt, probabil de la baie.

Un burlan de colţ se întindea pe toată înălţimea clădirii, însă, după ce trase de el, Milo îşi dădu seama că nu avea să-l ţină. Aşa că se întoarse la etajul trei şi sună la apartamentul numărul şase.

După un minut, ferestruica încastrată în uşă se deschise de doi, trei centimetri şi un bărbat tânăr se uită lung la el.

– *Qui est là?*[1]

– Ăăă... făcu Milo, încercând să pară agitat şi jenat. Vorbiţi engleza?

Bărbatul înălţă din umeri.

– Puţin.

– Uau. Super! Uitaţi care-i problema... pot să vă folosesc baia? Am aşteptat-o pe prietena mea, Marie, toată ziua. Tocmai m-a sunat şi se pare că mai trebuie să aştept încă o jumătate de oră. Vă deranjează?

Tânărul se ridică uşor, astfel încât să poată vedea corpul lui Milo în întregime, probabil verificând dacă nu avea vreo armă.

Milo îi arătă mâinile goale şi îi prezentă şi rucsacul cu fermoarul desfăcut.

– N-am decât un rând de haine de schimb, îi explică el. Serios! Chiar trebuie să merg la toaletă!

Convins, tânărul descuie uşa, iar Milo continuă să-şi joace rolul, indicând o direcţie şi întrebând:

– Pe-aici?

– Da.

– Minunat!

---

[1] Cine-i acolo? (în lb. franceză, în orig.)

Odată ajuns înăuntru, închise şi încuie uşa de la baie, porni ventilatorul zgomotos, după care ascultă până când auzi paşii bărbatului care se întorcea la televizor.

Gemuleţul era plasat la înălţimea capului, deasupra căzii. Rama era soioasă de la duşurile făcute în timp şi de la praful depus, însă încuietoarea se deschise din prima. Băgă mâna în rucsac şi scoase rola de bandă adezivă, după care îndesă în el sacoul, cravata şi cămaşa pe care le purta. Puse rucsacul înapoi pe podea, lângă vasul de toaletă. În maiou, ţinând rola de bandă adezivă între dinţi, se cocoţă pe marginea căzii şi se trase în sus astfel încât să-şi poată băga capul prin cadrul fereastrei. La şaptezeci şi cinci de centimetri distanţă în dreapta lui, şi mai jos, era balustrada de la terasa lui Marie Dupont. La un metru şi jumătate spre stânga era terasa apartamentului în care se găsea. Chiar sub el se căsca un hău cu vedere la dalele tari ale curţii interioare.

Fereastra era îngustă, însă, răsucindu-se într-o parte, reuşi să îşi strecoare umerii prin ea. Era destul de dificil să-şi menţină corpul suspendat, cu picioarele fără sprijin înăuntru, în baie, aşa că le balansă până când acestea prinseră tija de care era agăţată perdeaua de duş.

În cele din urmă, gâfâind printre dinţii încleştaţi cu care ţinea banda adezivă şi transpirând abundent, ieşi până la brâu şi, pentru o clipă, pentru cineva care-ar fi observat totul de afară, păru ca şi cum din apartament crescuse un trunchi de om, cu un braţ proptit de zidul exterior ca să-l menţină în poziţie perpendiculară. Acum centrul lui de greutate era în afară, iar dacă şi-ar fi luat braţul de pe zid avea să se prăbuşească în gol. Se folosi de mâna liberă ca să-şi ia banda din gură şi s-o arunce pe terasa apartamentului lui Marie Dupont, unde rola se rostogoli până când atinse zăbrelele balustradei.

Trecuse mult timp de când Milo nu mai apelase la genul acesta de manevre şi brusc îşi dădu seama că nu le mai avea în sânge. După cum Tina îi atrăsese atenţia de câteva ori, se îngrăşase. Şi după cum îi plăcea lui Einner să sublinieze, îmbătrânise. Ce naiba căuta atârnat la un geam de la etajul trei, deasupra Parisului?

„Încetează."

Se împinse şi mai tare, până când şoldurile îi trecură prin rama ferestrei şi putu să se aplece în faţă, cu genunchii îndoiţi şi gambele lipite de peretele interior pentru a-l ţine ridicat. Îşi întinse braţele – rămânând pentru scurt timp nesprijinit de zid – şi se apucă de balustrada terasei apartamentului Dupont. Se prinse mai cu putere decât ar fi fost necesar, îngrozit de gândul că acum, când îşi desprindea de geam picioarele străbătute de junghiuri, avea să se prăbuşească. Însă nu se întâmplă aşa. Ţinându-se de balustradă, îşi întinse picioarele, şi când acestea îi alunecară în afara ferestrei, iar corpul îi fu tras de gravitaţie, abdomenul încordat i se lovi de marginea de beton a planşeului terasei, dându-i o puternică senzaţie de vomă. Totuşi, braţele îi rezistară, ca şi balustrada. Respiră printre buzele pungite, încercând să-şi recapete forţele, după care se trase încet în sus.

Mâinile, cu muşchii arzându-l aproape pentru că nu izbutiră să-l ridice, însă îşi ridică un picior peste colţul planşeului terasei, ceea ce-i oferi un sprijin suplimentar. Toate extremităţile sale cuprinse de chin se luptară să atingă un singur ţel, şi curând se ghemuia pe marginea exterioară a terasei, simţindu-şi corpul cotropit de durere şi surprins peste măsură că încă mai era în viaţă. Trecu dincolo de balustradă şi se lăsă pe vine, uitându-se la palmele roşii şi amorţite, ce-i tremurau violent.

N-avea timp de asta. Înşfăcă banda adezivă şi rupse zece fâşii lungi de şaizeci de centimetri fiecare, acoperind cu ele uşa de sticlă până când făcu un pătrat din bandă. Lovi cu cotul în centrul acestuia. Sticla se făcu bucăţi, însă fără zgomot, fragmentele rămânând lipite de banda adezivă. Dezlipi banda adezivă, dezvelind o gaură cu zimţi neregulaţi, îşi introduse mâna pe acolo, şi descuie uşa dinăuntru.

Fără să se mai deranjeze să se mai uite prin apartament, se duse direct la uşa de la intrare şi, folosind o cheie atârnată într-un cârlig de perete, o descuie. Merse din nou la numărul şase şi sună la uşă. Cursa de Formula Unu îşi pierdu din volum, după care ferestruica se deschise iarăşi. Tânărul se uită la el cu gura căscată.

– Scuze din nou, spuse Milo, însă mi-am lăsat rucsacul în baia dumneavoastră.

Bărbatul, şocat, dădu să-i răspundă, după care se răzgândi şi dispăru din vedere. După treizeci de secunde uşa se deschise şi tânărul îi întinse rucsacul.

– Cum de-aţi ieşit de-acolo?

– Aveam de gând să vă mulţumesc, însă n-am vrut să vă întrerup vizionarea. Şi sper că nu miroase urât în baie... am deschis geamul ca să aerisesc.

Bărbatul se încruntă atunci când îşi aruncă ochii la maioul pătat şi la pantalonii murdari ai lui Milo.

– Ce s-a întâmplat?

Milo se cercetă cu privirea, iar după asta îi făcu semn cu degetul mare spre uşa deschisă de la apartamentul cu numărul şapte.

– Marie s-a întors, şi... pe bune, omule! Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat!

33

Tocmai începuse lucrul în camera de zi, cea cu uşa de la terasă spartă, golind un birou mic şi trecând în revistă o vastă colecţie de DVD-uri plină de filme pe gustul Angelei – *Inadaptaţii, Nord prin nord-vest, Chinatown, Unora le place jazzul* – când auzi soneria de la intrare. Îşi scoase pantofii şi se duse cu paşi uşori în hol, dorindu-şi să fi luat şi pistolul cu el, însă nu era decât Einner. Acesta îi întinse telefonul mobil.

– E pentru tine.

Milo luă celularul şi se întoarse în camera de zi, iar primul lucru pe care i-l spuse Grainger fu:

– Eşti singur?

Einner se dusese în bucătărie; auzi deschizându-se frigiderul.

– Da.

– Am fost pus pe liber, Milo.

– Poftim?

– Fitzhugh spune că plec în vacanţă, însă nu-i nici pe departe aşa. E furios că te-am avertizat cu privire la venirea celor din Departament şi nu-i place deloc că ţi-am arătat dosarul lui Benjamin Harris.

– Cum de-a aflat despre asta?

– Cred că unul dintre funcţionari i-a spus, însă nu contează. Îmi fac bagajele ca să-mi petrec o săptămână în New Jersey. M-am săturat de asta, mi-a ajuns...

Simţi cum sentimentul de vină i se prelingea prin vene – Compania era singur lucru care-i mai umplea viaţa bătrânului văduv şi din cauza lui Milo acum rămăsese şi fără asta.

– Ce-ai aflat? întrebă Grainger. Einner spune c-ai vorbit cu cei de la DGSE.

– Ascultă-mă, Tom! Nici măcar nu sunt sigur că ar fi trebuit să fug. Aş putea să mă predau şi gata.

– Ar trebui să stai departe de ei, îi zise Grainger pe un ton convingător. Ţi-am spus că Simmons s-a întâlnit cu Fitzhugh. Ea ştia că eşti în Paris şi i-a cerut raportul referitor la Angela. Eu nu i l-am arătat, însă bănuiesc că Fitzhugh s-a speriat şi probabil până marţi a cedat. După un moment de tăcere bătrânul continuă: Totul se învârte în jurul intervalului în care supravegherea a încetat, Milo! N-ar fi trebuit să-i ceri lui Einner să oprească sistemul de înregistrare.

– Tu ţi-ai dat acordul.

– Ceea ce înseamnă că o să am asta pe conştiinţă toată viaţa. Acum spune-mi ce-ai aflat.

Milo îi expuse cele mai importante amănunte. Mai întâi, că întreaga investigaţie referitoare la Angela Yates fusese o înşelătorie.

– Yi Lien nu şi-a scos niciodată laptopul din incinta ambasadei. Diane Morel confirmă asta. Ceea ce înseamnă că cineva te-a minţit. Poate că omul pe care îl cunoşti din cadrul MI6. Ar trebui să iei legătura cu el.

– Nu se poate. Fitzhugh i-a informat pe cei de la Six de încheierea mandatului meu. Ei ştiu că nu trebuie să-mi mai transmită informaţii.

– Bine. Eu sunt acum într-o locaţie sigură, aleasă de Angela. Sper că ea îşi ţinea nişte documente, ceva, pe-aici.

– Indiferent ce-ai aflat, n-o să însemne nimic dacă nu ai şi dovezi palpabile. Nu uita asta. Ce se întâmplă dacă nu descoperi nimic în apartament?

– Nu sunt sigur.

– Dacă dai cu capu-n zid, sună-mă în New Jersey. S-ar putea să-mi vină vreo idee. Ai numărul?

– Vrei să mi-l aminteşti?

Milo luă un creion şi o coală de hârtie de pe birou şi scrise numărul cu prefix 973 al casei lui Grainger de pe malul lacului.

– Încă un lucru, spuse bătrânul. Eu fiind dus de-acolo, Fitzhugh conduce în mod oficial Turismul. El n-are nici cea mai vagă idee pe unde te afli, însă, dacă aude că eşti cu Einner, ştii ce-o să se întâmple.

Einner îşi făcu apariţia, mestecând un baton de Snickers pe care îl găsise pe undeva, uitându-se lung la nudurile făcute în peniţă, cu care Angela decorase locul.

– Cred că da, răspunse.

Grainger n-avea de gând să se bazeze pe puterile predictive ale lui Milo:

– O să-l sune pe Einner – are codul lui de activare – şi o să-i ordone să te aducă la sediu. Viu sau mort. Aşa că-ţi sugerez să scapi de domnul Einner cât mai repede posibil!

– Am înţeles, spuse Milo în timp ce Einner renunţă la a mai admira nudurile şi îi zâmbi. Şi încă ceva, Tom...

– Da?

– Dacă te contactează Tina, poţi să găseşti o modalitate să-i spui că sunt bine? Şi că o să mă întorc cât de curând o să pot?

– Sigur. Numai c-o ştii bine pe femeia asta. Nu crede niciodată nici o iotă din ce-i spun.

Milo închise, îi înapoie telefonul lui Einner şi-l rugă să se uite prin dormitor.

– Credeam că vrei să supraveghez ce se întâmplă pe stradă.

– Asta-i mai important, spuse Milo, deşi în realitate îl voia pe Einner în apropiere, să poată auzi în cazul în care îl suna Fitzhugh.

În final, nu avură nevoie decât de douăzeci de minute. Considerând că apartamentul de pe Rue David d'Angers era un loc sigur, Angela se rezumase să-şi bage dosarul cazului ei, din ce în ce mai gros, referitor la Tigru, într-o mapă prinsă de partea de dedesubt a unei canapele IKEA aşezată cu faţa spre televizorul mic. Aproximativ două sute de documente, fotografii şi însemnări scrise de mână rupte din carneţele. Le pusese în ordine folosind agrafe, astfel încât orice găsea, de exemplu, cu privire la Rahman Garang, putea fi adăugat unei secţiuni prinse cu agrafă având în partea de

sus fotografia sa, datele şi informaţiile de bază despre el. Milo era uimit de amploarea investigaţiilor ei, care includeau până şi înregistrări telefonice şi fotografii făcute ocazional de ea însăşi.

Se duse cu grămada de foi în dormitor şi-l găsi pe Einner în faţa şifonierului deschis, rupând tocurile pantofilor Angelei, în căutarea de spaţii secrete de depozitare.

– Haide, spuse Milo. Hai să ieşim de-aici!

Cu hârtiile după ei, intrară într-o braserie din Montmartre unde, pe deasupra costiţelor de miel prăjite, începură să studieze informaţiile.

– Vrei să-mi spui că a făcut toate astea de una singură? întrebă Einner.

– Exact asta vreau să-ţi spun.

– A fost mai bună decât credeam.

– Mai bună decât credea oricare dintre noi.

Plecând de la ceea ce-i spusese lui Milo, Angela se concentrase pe înregistrările bancare ale lui Rolf Vinterberg în Zürich. Folosindu-şi relaţiile, accesase şi registrele altor trei bănci din oraş, iar la două dintre ele reieşea că şi acolo se deschiseseră conturi pe numele unui Rolf Vinterberg, închise în scurt timp de Samuel Roth. Pe una dintre pagini ea scrisese:

RV – Rezident din Zürich.
Singur?
Nu.
Din ce Companie?

Sub această însemnare era o listă de douăzeci de pagini cu companiile din Zürich, divizate pe domeniul principal de activitate. Milo habar nu avea de ce fusese interesată în mod special de acestea sau ce criteriu folosise. La pagina patru, Angela încercuise Ugritech SA cu un marker negru. Cum anume ajunsese ea la această companie din multitudinea de posibilităţi nu era precizat acolo, însă Milo presupunea că Angela avea nişte motive întemeiate,

care s-ar fi putut ascunde în oricare dintre celelalte pagini, poate în jumătatea pe care o parcurgea Einner.

Numele îi amintea de ceva, însă nu fu în stare să spună ce anume până când nu dădu pagina, descoperind o foaie cu informaţii scoase la imprimantă de pe website-ul Ugritech, o companie concentrată pe răspândirea tehnologiei în Africa. În momentul acela se dumiri despre ce era vorba; văzu mai întâi fotografia. Un bărbat arătos, cu părul ondulat şi un zâmbet seducător. „DIRECTOR: Roman Ugrimov."

Milo icni suficient de tare încât Einner să se oprească din citit.

– Ai găsit ceva?

– Vezi ceva despre Ugritech acolo? E o companie.

Einner clătină din cap, după care reveni la paginile sale în timp ce Milo închise ochii amintindu-şi de 11 septembrie 2001, ora 10.27 a.m., momentul în care Ingrid Kohl, fata în vârstă de treisprezece ani, se izbise cu putere de caldarâmul din piatră cubică în Veneţia. Şi replica lui Roman Ugrimov: „Şi pe ea chiar o iubesc, nemernicule!"

Nu existau prea mulţi oameni despre care Milo putea să spună că îi ura. Sentimentul respectiv nu ţine prea mult în cadrul Companiei, căci, dat fiind volumul de informaţii la care ai acces, devine mult prea simplu să întrevezi perspectivele celor care comit fapte odioase. Însă, chiar şi cunoscând o mare parte din ceea ce se întâmplase, Milo nu găsise niciodată o modalitate de a explica uciderea lui Ingrid Kohl care să-l mulţumească.

Pe 13 septembrie, după ce se asigurase că femeia însărcinată, Tina Crowe, era în afara oricărui pericol, el ieşise pe furiş din spital şi se dusese întins la *palazzo*-ul lui Ugrimov. Vizita era un act inutil pe care nici măcar nu putea să-l susţină de pe poziţii de forţă din cauza rănilor din piept, însă în urma ei ajunse să-l dispreţuiască pe Roman Ugrimov. Rusul avea o încredere imensă în propria invincibilitate: nu conta câte crime comitea; tot ce trebuia să facă era să scrie câteva cecuri. În Italia, poliţia îi puse doar câteva întrebări, o singură dată, cu privire la fata aflată în custodia sa şi curând după

asta varianta oficială reflecta povestea pe care aleseseră, sau fuseseră plătiţi, să o creadă: biata copilă se sinucisese.

– Ia uite aici, spuse Einner.

Milo privi nedumerit foaia de hârtie ce-i fusese întinsă pentru a o citi.

– Poftim?

– Ugritech. Aici.

Era copia xerox a unui articol din *Le Temps,* în franceză, datat 4 noiembrie 2006, ce prezenta vizita diplomatică făcută în Europa de ministrul sudanez al energiei şi mineritului, Awad al-Jazz, şi pomenea ţările aflate pe agenda de lucru a acestuia. Căuta investitori pentru constituirea unei noi infrastructuri electrice care s-o înlocuiască pe cea distrusă aproape în totalitate de războiul civil. În al doilea articol de pe aceeaşi pagină, cu un pix albastru, Angela încercuise o întâlnire între directorul Ugritech, Roman Ugrimov, şi ministrul energiei, la reşedinţa lui Ugrimov din Geneva. La întâlnire mai fuseseră prezenţi şi „diferiţi investitori americani". Nu se dădea nici o adresă.

Aşadar, acolo era legătura pe care o găsise Angela. Ascuţimea minţii ei era excepţională.

La rândul său, Milo îi împărtăşi lui Einner suspiciunea Angelei că banii folosiţi pentru plata Tigrului veniseră prin intermediul Ugritech. Norocul, îşi dădu el seama, jucase un rol important în socotelile ei, căci, dacă n-ar fi fost acea zi cumplită din 2001, nici n-ar fi luat în seamă firma Ugritech.

De ce, se întrebă în sinea sa, nu-i împărtăşise şi lui informaţia asta? Era posibil oare ca Angela să nu fi avut încredere în el?

– Păi atunci asta unde ne duce acum? întrebă Einner.

– Doar pe mine, spuse Milo. Pe tine te-am exploatat deja prea mult.

– Acum deja mi-ai captat interesul. Avem asasinatele sudanezilor, companiile tehnologice care le plătesc şi laptopuri ale chinezilor care dispar. Ce altceva ar putea să-şi mai dorească un Turist?

Milo îşi temperă argumentele astfel încât Einner să nu-l suspecteze că făcea asta din instinct de conservare, însă nimic nu putu

să-l convingă. Einner începuse – cu cuvintele lui – „o treabă", şi la naiba dacă n-avea să meargă până la capăt.

– Deci, unde?

Milo se întrebă din nou dacă nu cumva toate astea erau o mare greşeală. Nu numai faptul că-l implicase pe Einner, ci tot cazul în sine. Îi trecu prin minte că, dacă s-ar fi lăsat prins în Disney World, s-ar fi putut ca totul să se fi terminat până acum. Telefonul lui Grainger nu-i lăsase timp de reflecţie. Ar fi putut, chiar în momentul acesta, să fi stat la el în sufragerie, mâncând tăieţei cu carne şi legume şi ascultând opiniile aparte ale lui Stephanie despre lume şi viaţă.

Însă un Turist află foarte repede că acel „s-ar fi putut" reprezintă un lux pe care şi-l permit doar alţii. Turismul nu-ţi dă niciodată timp de regrete, regretul fiind de fapt o pacoste pentru orice Turist. Aşa că-şi lăsă regretele deoparte şi spuse:

– Mergem la Geneva. Maşina are plinul făcut?

Einner clătină din cap în semn că nu.

– Aşteaptă aici. Cred că-i vremea pentru un set nou de roţi!

34

Tina avea câteodată sentimentul că nu aprecia lucrurile la justa lor valoare. Dintre toate locurile din lume, cel mai bine îşi amintea cum fusese în Veneţia, copleşită de sentimentul de ură faţă de căldura, de mizeria, de haitele de turişti de acolo şi – ei bine, da – faţă de pruncul greu şi apăsător de la ea din burtă. Ca şi cum toate acestea constituiau cele mai rele lucruri de pe pământ şi apă. După care îl întâlnise pe Frank Dawdle şi aflase că putea fi mult, mult mai rău.

Lăsase zilele acelea de început, petrecute în Veneţia, să se scurgă complet neapreciate. I se părea că avea un talent special în a lăsa să-i scape esenţialul, evidenţa, şi se întreba dacă, într-un fel sau altul, n-o făcea din nou aici, în Austin, într-o după-amiază de sâmbătă.

Existau şi anumite asemănări. Soţul ei dispăruse într-un nor de praf, iar ea se pomenise transpirând abundent pe veranda din spatele casei părinţilor ei. Căldura din Austin aduce cu cea din Veneţia în sensul că era umedă, vlăguindu-te şi deshidratându-se atunci când ieşi afară şi renunţi la confortul oferit de aerul condiţionat din casă. Şi, tot ca în Veneţia, Tina era singură, doar ea şi fiica ei.

– Limonadă? o întrebă mama sa, scoţând capul pe uşa glisantă din sticlă şi amintindu-i că în realitate nu era tocmai singură. Nu în sensul strict al cuvântului.

– Sigur că da, mamă! Mulţumesc!

– Mă întorc imediat.

Hanna Crowe închise uşa pentru a menţine răcoarea artificială dinăuntru, iar Tina se uită la merişorul aproape uscat şi la cei doi

plopi muribunzi, recent plantaţi lângă gard. Asta nu mai semăna cu Veneţia. În suburbiile din nordul Austinului apa era extrem de preţioasă, iar pământul se întindea pe suprafeţe considerabile, fără să fie ocupat. Oamenii locuiau separaţi de garduri înalte. Aceasta era o lume complet diferită.

Hanna aduse un pahar enorm de plastic, plin ochi cu limonadă cu gheaţă, şi se aşeză lângă fiica ei pe şezlong. O bună bucată de timp, se mulţumiră să se uite la iarba uscată. Hanna părea mai tânără decât cei cincizeci şi şase de ani pe care îi avea, cu pielea ei permanent roşiatică din cauza soarelui texan. Adesea îşi exprimase cu voce tare dorinţa de a se fi născut cu bronzul natural al soţului ei, Miguel, specific celor de la sud de graniţă, însă la fel de des slăvea tenul măsliniu al fiicei sale pentru că moştenise ce era mai bun din ambele lumi. În cele din urmă, Hanna întrebă:

– Nu mai ai nici o veste de la el, nu-i aşa?

– N-o să mai sune iar.

– Ba sigur că o să sune!

Tina se simţea iritată că mama ei nu putea – sau nu voia – să înţeleagă despre ce era vorba.

– Nu poate, mamă! Compania crede c-a făcut ceva greşit, iar el trebuie să le arate că-i nevinovat înainte să poată lua legătura cu noi.

– Da, dar măcar un telefon...

– Nu, mamă! Un telefon e sufient ca ei să depisteze locul de unde sună uite-aşa, spuse Tina pocnind din degete. Încă nu poate risca asta.

Mama ei zâmbi trist.

– Ştii cam a ce sună asta, nu-i aşa?

– Da, ştiu. A paranoia.

Hanna încuviinţă din cap.

– Numai că nu e. Ai văzut maşina parcată în faţa casei familiei Sheffield, corect? Ţi-am arătat-o.

– Sunt sigură că sunt prieteni de-ai familiei Sheffield.

– Şi-atunci de ce nu se dau jos din maşină, mamă?

De când sosise cu două nopţi în urmă, Tina nu reuşise să-şi impresioneze mama cu asemenea detalii. Tatăl ei pricepuse, aşa că ea de ce nu putea s-o facă?

– Ei bine, spuse Hanna, e bine să vă avem aici. N-am mai văzut-o pe Stephanie de luni de zile.

Tina închise ochii. Zău, cum de putea să se aştepte ca mama ei să înţeleagă? Amândoi părinţii ştiau că Milo lucra pentru CIA, însă ei credeau că era un fel de analist, care se ocupa cu informaţii clasificate, ceea ce-l împiedica să discute despre slujba sa atunci când luau masa în familie. În mod sigur nu aflaseră niciodată povestea adevărată ce stătea în spatele primei lor întâlniri, nu ştiuseră niciodată că el era genul de angajat al Companiei care din când în când avea o armă asupra lui, ba chiar şi aprobarea oficială să o folosească.

Bărbaţii care-şi petreceau timpul în maşina tip berlină de lângă casa familiei Sheffield lucrau în subordinea femeii care le întrerupsese brusc vacanţa. Agentul special Janet Simmons. Deşi prima ei impresie fusese că Simmons era probabil cea mai mare nemernică pe care o cunoscuse vreodată, acum, la câteva zile distanţă, îşi amintea cum încercase Simmons să îi arate Tinei cât de raţională era.

„Da, cred că el i-a omorât pe Angela Yates şi pe o altă persoană. De-asta vreau să-l duc la sediu. Însă de ce ar fugi, Tina? Poţi să-mi spui asta?“

„Nu, nu pot.“

„Exact, Tina! Dacă-i nevinovat, sunt întru totul de acord să ascult şi versiunea lui. Însă trebuie să-l am aici, în faţa mea.“ Femeia clătinase din cap, iar ochiul ei cu defect fixase peretele îndepărtat. „Fuga asta subită nu arată deloc bine. Poate că ştii ceva ce nu-mi spui şi mie? Poate că ştii unde s-a dus?“

Tina, cu toată sinceritatea, mărturisise că nu ştia nimic, iar în decursul ultimelor zile se minunase de cât de puţine cunoştea de fapt. Până şi amărâtul ăla de Patrick avea suspiciuni. Asta din cauză că era un om atât de nefericit, care-şi plângea de milă, sau din cauză că reuşea să vadă ceea ce ei îi scăpa?

Mama ei spuse ceva ce se termină în:

– ... nişte *tortilla*[1] proaspete luate direct de pe grătar.

– Poftim?

Hanna Crowe zâmbi şi mângâie antebraţul fiicei sale.

– Restaurantul ăla nou de pe I-35. Mă gândeam c-am putea merge diseară. Ce zici?

– Desigur, mamă! Sună bine.

Miguel Crowe fusese considerat un om excepţional încă de pe vremea când abia împlinise nouăsprezece ani şi câştigase o bursă la Universitatea din Texas pentru a studia ingineria. Îndată ce ajunsese în Austin din Guadalajara, începuse să-şi facă planuri pentru viitor, stabilind contacte cu recrutatorii companiilor petroliere care făceau vizite la universitate de două ori pe an. În momentul absolvirii, negociase deja un post la Exxon Mobil în câmpurile petroliere din Alaska, luându-şi şi proaspăta soţie, pe Hanna, care renunţase la studiile ei de literatură comparată pentru a-şi urma soţul în nord. Tina se născuse în Nome, însă, până să împlinească şase ani, trebuiseră să se mute înapoi la cartierul general al corporaţiei din Irving, o suburbie a Dallasului. În momentul în care se pensionase înainte de termen în 2000, în mijlocul unui val de ură naţională împotriva conglomeratelor petroliere, era singurul cetăţean mexican care intrase vreodată în consiliul director.

După pensionare, îşi cumpărase un magazin de biciclete în Austin, falimentat din cauza vremurilor grele. Îl extinsese, îl redenumise şi îi făcuse reclamă în *Chronicle,* localnicii referindu-se în mod critic la el ca fiind un „magazin universal de biciclete". Noua lui afacere înflorise ca o ironie a sorţii, iar Tina îl întreba câteodată câte prăvălii locale pusese astfel pe butuci.

„Dumnezeule mare, Tina! Credeam că o să fii fericită că ajut la conservarea mediului."

În ciuda lipsei lui de etică în domeniul afacerilor, Tina îşi adora tatăl. Apropiindu-se de şaizeci de ani, era lat în umeri şi cu pielea tuciurie, iar din anumite unghiuri arăta ca un luptător mexican de

[1] Turte mexicane umplute adesea cu brânză, fasole sau carne (n.tr.)

wrestling. Cu toate astea, atunci când era cu Stephanie, nu-i mai ardea de afaceri, nedorindu-şi nimic altceva decât să stea lângă fetiţă pe podea şi să discute despre orice, indiferent în ce direcţie ducea ea conversaţia.

În dimineaţa aceea, insistase să o ia pe Stephanie să vadă magazinul, însă, până să se întoarcă acasă la ora două, mai vizitaseră şi restaurantul Chuck E. Cheese, luând şi câte o îngheţată pe post de desert, fapt ce se soldase cu o pată închisă la culoare pe salopeta verzuie a lui Stephanie. Hanna îi dădu salopeta jos şi se duse să scoată pata în timp ce Stephanie căuta nişte haine de schimb. Şi Miguel dispăru la rândul lui pentru scurt timp, luând corespondenţa acelei zile la el în birou, după care se întoarse în sufragerie, cu unul dintre plicuri în buzunar. Porni din automatism televizorul cu ecran lat. CNN îi informă despre preţurile acţiunilor.

– Cum ţi se pare, tată?

– Poate să farmece pe oricine copila asta. Ar trebui s-o folosesc pentru negocierile mele.

– Sper că n-ai îndopat-o, nu?

Tatăl Tinei ignoră întrebarea, însă se îndreptă de spate pe canapea, aruncând o privire spre pragul gol al uşii. Îşi scoase plicul din buzunar şi îl aruncă între ei.

– Ia uită-te la asta!

Ea îl ridică şi parcurse cu rapiditate adresa mâzgălită – a părinţilor ei – de pe plic. Cunoştea scrisul acela. Pe plic nu era nici o adresă de returnare a corespondenţei.

Înăuntru se găseau două paşapoarte noi şi o foaie de hârtie ruptă dintr-un carneţel cu spirală prin care părinţii ei erau rugaţi să ţină paşapoartele lui T şi S, Tina şi Stephanie.

– Dumnezeule, murmură ea în timp ce se uita la o fotografie de-a ei alături de numele de Laura Dolan.

Şi iat-o şi pe Stephanie, pe care acum o chema Kelley.

Când mama sa intră în cameră, Tina băgă în grabă paşapoartele înapoi în plic, ca şi cum acesta ar fi fost un secret între ea şi tatăl ei, ceea ce probabil şi era, însă Hanna doar traversă sufrageria în drum spre baie, ca să mai ia nişte detergent.

– Ce crezi? o întrebă Miguel de îndată ce soţia lui dispăru din nou.

– Nu ştiu ce să mai cred.

– Poate că-i un plan de scăpare?

– Poate.

Miguel schimbă pe ştirile financiare de la MSNBC în momentul în care Hanna trecu din nou prin cameră, spunând:

– Sper că nu i-ai stricat pofta de mâncare, Mig!

– N-a mâncat decât îngheţată, scumpo! Ne-am jucat la aparatele de la Chuck E.

Ea îi răspunse cu un murmur încărcat de scepticism şi dispăru din nou.

Bărbatul oftă.

– Nu ştiu ce se întâmplă, Tina, însă, dacă încearcă vă ducă pe tine şi pe nepoată-mea în altă ţară, atunci o să aibă probleme grave cu mine. Eu, unul, n-o să accept aşa ceva.

– N-ar face asta.

– Atunci ce-i cu paşapoartele, Tina?

Văzând că ea nu-i răspunde, începu să schimbe canalele TV, bodogănind:

– Probleme grave rău.

35

Din pricina răcelii sale cu fundament istoric, Elveţia nu aderase la Uniunea Europeană, însă prin votul din iunie 2005 cetăţenii săi aleseseră să devină parte integrantă a Acordului Schengen, deschizându-şi graniţele zonei europene lărgite unde nu mai aveai nevoie de paşaport. Asta făcu ca drumul parcurs într-un Renault Clio cu cinci uşi, luat de Einner din sudul Parisului, să fie mult mai uşor, şi drept urmare ajunseră în Elveţia în patru ceasuri şi jumătate, Milo trecând la rândul său la volan după cea de-a treia oră de mers pe timpul nopţii.

Pe când încă se afla pe scaunul din dreapta, al pasagerului, Milo continuase să frunzărească hârtiile Angelei, folosind mica lanternă cât un stilou a lui Einner. În bună parte, materialul era lipsit de importanţă – extrasul de cont anexat cărţii de credit a lui Rahman Garang, articole referitoare la instalarea sistemelor computerizate de către Ugritech în Republica Democratică Congo, în Kenya şi în Sudan, şi, aparent fără nici un motiv, un sumar zilnic de pe website-ul Naţiunilor Unite:

PRINCIPALELE PUNCTE ALE BRIEFINGULUI
DE LA AMIAZĂ
Cartierul General al ONU, New York
Miercuri, 20 iunie 2007

Misiunea din Sudan discută modalităţile de acordare a asistenţei suplimentare pentru implementarea Acordului de Pace

• În cadrul briefingului de astăzi, Misiunea ONU din Sudan anunţă că, în timpul weekendului, persoana oficială care asigură interimatul funcţiei de reprezentant special pentru Sudan, Taye Brook Zerihoun, s-a întâlnit cu ministrul de stat de pe lângă preşedinţie, Idris Abdel Gadir.

• Discuţia lor s-a concentrat pe propunerea de organizare a unor consultări la nivel înalt între Misiunea ONU din Sudan şi Guvernul de Unitate Naţională pentru o şi mai mare eficientizare şi concentrare a asistenţei acordate de Misiune în vederea implementării Acordului Multilateral de Pace.

• Între timp, Misiunea ONU a raportat că ieri, în Darfurul de Sud, un necunoscut înarmat a tras asupra unui vehicul închiriat de un ONG recunoscut pe plan internaţional.

• În aceeaşi zi, în Darfurul de Vest, un convoi aparţinând unui ONG care activează la nivel internaţional, format din două vehicule ce aveau la bord cinci membri din personalului organizaţiei a fost oprit de doi necunoscuţi înarmaţi, iar personalul a fost jefuit, rămânând fără efectele personale şi echipamentul de comunicaţii.

După acest articol urma un altul din, culmea, ziarul *Peopl's Daily* din China, purtând data de 25 septembrie 2004:

GUVERNUL SUDANEZ ÎMPIEDICĂ PLANUL MENIT SĂ DUCĂ LA RĂSTURNAREA SA

Sudanul a zădărnicit un plan pus la cale de islamişti, ce viza răsturnarea guvernului vineri după-amiază, conform declaraţiei ministerului de interne.

Elemente ale Congresului Popular (CP) condus de liderul islamist Hassan al-Turabi, aflat în închisoare, urmăreau ducerea la bun sfârşit a planului în Khartoum, la ora 2 p.m. (11.00 GMT), chiar după rugăciunile de vineri, după cum se specifică în declaraţia...

Asta se întâmplase în urmă cu trei ani; în prezent, odată cu uciderea mullahului Salih Ahmad, rebeliunea se purta pe străzi.

Era greu să te concentrezi. Vibraţiile sistemului de transmisie îi dădeau dureri în partea de jos a coloanei. Încă-l dureau toate cele de la acrobaţia făcută şi suferea de lipsă de somn. Ar fi vrut să o sune pe Tina, să audă vocea ei şi pe a lui Stephanie. Ar fi vrut să ştie exact unde erau.

Acum, în timp ce conducea, Milo îşi frecă faţa, mijindu-şi ochii înspre întunericul în care era scufundată autostrada la miezul nopţii. Gândurile îi rătăciră liber. Se gândi că, în filmele cu spioni sau în serialele de televiziune, întotdeauna exista un obiectiv clar. Înregistrarea audio a unei conversaţii ce dovedea vreun fapt important. Un bărbat care avea răspunsurile la o anume întrebare. Aceste povestiri erau plăcut de vizionat datorită simplităţii lor. Adevărul era însă că munca în domeniul informaţiilor secrete arareori, dacă nu cumva chiar niciodată, se desfăşura în ordine şi cu precizie. Se tot adunau fapte, multe dintre ele nefolositoare, unele făcând conexiuni şi după aceea desfăcându-le. Îţi trebuia un ochi răbdător şi bine format pentru a înţelege de care să ţii cont şi pe care să le dai deoparte. Angela avusese genul acela de ochi. Milo nu ştia dacă îl avea şi el.

– Aoleu! făcu Einner, trezindu-se din somn.

Milo clipi surprins, după care redresă brusc maşina, revenind pe autostradă.

– Vrei să te sinucizi sau ce?

– Scuze!

– Lasă-mă pe mine să conduc, spuse Einner îndreptându-se de spate. Unde suntem? întrebă apoi.

– Tocmai am trecut graniţa. Uite!

În faţă era un indicator:

IEŞIREA Nr. 1
GENEVA – CENTRU
LA PRAILLE
CAROUGE
PERLY

Se contraziseră pe tema hotelului la care să se cazeze. Milo voia ceva mic şi care să nu atragă atenţia, precum De Genève.

– Văgăuna *aia* plină de purici? întrebă Einner. Dumnezeule, Milo! Vrei să ne omori înainte să fi avut şansa să luptăm?

De Genève nu era o văgăună plină de purici, însă Einner îşi făcuse un obicei, bizuindu-se pe contul său de Turist fără vreo limită în privinţa cheltuielilor de călătorie, din a sta în cele mai bune camere de închiriat pe care le avea de oferit un oraş sau altul. În Geneva, asta însemna hotelul Beau-Rivage, cu vedere la portul plin de iahturi al lacului Geneva.

– Ei sunt pe urmele acestei maşini, spuse Milo, iar ăla-i primul loc în care vor căuta.

– Însă nu vor găsi maşina. Îţi faci prea multe griji!

– Poate pe motiv că sunt urmărit.

– Haide! Ai încredere în mine!

În timp ce vira, luând-o în jos pe Rue de la Servette, ce dădea direct spre apă, Milo aproape izbucni în râs la auzul respectivului îndemn. În parte era un efect al oboselii, însă în cea mai mare măsură reacţia se datora unui adevăr fundamental al Turismului: să n-ai încredere în nimeni. Iar dacă erai nevoit totuşi să ai încredere în cineva, în nici un caz persoana nu trebuia să fie un alt Turist.

Lăsară maşina în spatele hotelului. Era aproape ora unu dimineaţa, însă portul era înţesat de oameni şi răsuna de muzică. Agitaţia păru să îl trezească pe Einner, care pocni din degete pe ritmul de samba ce răzbătea de la bordul unui vaporaş din mijlocul lacului dedicat organizării de petreceri.

Einner se decise să plătească cele două camere de hotel cu una dintre cele cinci cărţi de credit pe care le avea în portofel, sub numele de Jack Messerstein. Imediat ce primiră cheile de la camerele lor vecine de la etajul patru, Einner îi şopti lui Milo:

– Du-te sus! Eu o să scap de maşină.

– Acum?

– Cunosc un tip care la rândul lui cunoaşte un tip. Şi ăsta nu doarme niciodată.

– Pot să-ţi folosesc telefonul?

Einner nu păru prea îndemnat să i-l lase.

– Nu-ţi face griji, spuse Milo. N-o să sun acasă.

Era adevărat. Voia doar să se asigure că, cel puţin pentru moment, Einner nu primea noi ordine.

Înainte să urce, se uită în cartea de telefon din holul de recepţie – pe listă nu apărea nici un Ugrimov. Cu o carte de credit pe numele Dolan, scoase un teanc de franci elveţieni de la un bancomat şi îl întrebă pe un bărbat de la recepţie despre Roman Ugrimov, un vechi prieten ce locuia în apropiere. Da, acesta îl ştia pe Ugrimov – un bărbat cu o avere atât de mare şi de bătătoare la ochi nu putea treace neobservat. Ştia şi unde locuia Roman? Bărbatul, cu ochii aţintiţi la bani, clătină trist din cap, însă în schimbul a câtorva bancnote îl direcţionă pe Milo spre o prostituată care arăta senzaţional şi care sorbea nişte vin alb în barul hotelului. Considerându-l pe Milo un potenţial client, ea îi atinse braţul de mai multe ori. Imediat ce îi spuse ce doreşte însă, se trase înapoi.

– Eşti poliţist?

– Un prieten vechi.

– Clienţii mă plătesc pentru discreţia mea, domnule Prieten Vechi!

– Atunci dă-mi voie să plătesc şi eu pentru ea.

Se dovedi că Roman Ugrimov nu se număra peintre clienţii ei, dar în Geneva, cercul prostituatelor din clasa ei era redus, iar ea cunoştea o fată – „Foarte tânără, pricepi? Lui îi plac cele tinere" – care fusese de câteva ori la el acasă. Pentru două sute cincizeci de franci, adică aproximativ două sute de dolari, femeia dădu un telefon şi scrise adresa lui Ugrimov pe un suport de bere Löwenbräu.

Camera era numită „de lux", şi într-adevăr, nu semăna deloc cu sutele de camere cu preţuri medii spre mici în care stătuse pe timpul vieţii sale de Turist. Patul mare avea o tăblie cu decoraţiuni romantice; exista şi o canapea confortabilă pentru două persoane; întreaga încăpere avea parfumul elegant al lumii vechi. Cada de marmură din baie era construită cât să încapă două persoane. Fereastra dădea înspre lac, oferind vederii ambarcaţiunile de agrement şi luminile oraşului. Ce păcat, se gândi el, că se afla aici fără familia lui.

36

Săriră peste micul dejun şi, îndată ce porniră la drum, Einner îl lămuri că dusese Renaultul furat unui prieten care avea un atelier de dezmembrări auto la periferia Genevei. În schimb, prietenul îi dăduse un Daewoo care fusese furat în Spania, revopsit şi înmatriculat sub un nume nou, cu acte elveţiene. Pentru o maşină ieftină, mergea lin şi bine, chiar şi de-a lungul liniei de coastă muntoasă din nordul lacului Geneva.

– Arăţi mai bine în dimineaţa asta, spuse Einner de la volan. Se anunţă ceva perspective noi?

– Somnul ăla a făcut toţi banii, spuse Milo, rostind un adevăr.

Totuşi, era mai mult decât simplul fapt că se odihnise. Ţinea de această revenire bruscă la vechea sa viaţă. De dimineaţă se trezise cu dureri în toate oasele, însă simţindu-se un adevărat Turist, ca în trecut, iar creierul său revenise la vechile metode de a-şi îndepărta starea de nelinişte. Era o măsură temporară, ştia asta, numai că una necesară. Putea să ţină o vreme, înainte să apară starea de anxietate şi să-l copleşească, aşa cum se întâmplase cu şase ani în urmă, aproape omorându-l.

– Şi poate că încep să am speranţe, adăugă Milo.

– Pun pariu că şi Cartea are ceva de spus despre speranţă, replică Einner.

Îi aruncă o privire ca să vadă dacă era dispus să-i împărtăşească din înţelepciunea Cărţii Neagre în această privinţă, ceea ce Milo făcu bucuros.

– Spune să nu te agăţi prea tare de ea.

Ajunseră la proprietatea lui Ugrimov pe la unsprezece şi jumătate, pe străzile şerpuitoare de munte care îi purtară pe lângă diverse vile ascunse vederii, până la o poartă înaltă, electrificată, dotată cu două camere video şi interfon. Milo coborî din maşină, pietrişul scrâşnindu-i sub tălpi, şi apăsă pe butonul interfonului. O voce cu un puternic accent rusesc întrebă:

– *Oui?*

Milo îi răspunse în rusă:

– Spune-i te rog lui Roman că Charles Alexander este aici să-l vadă.

Nu veni nici o replică, iar el aruncă o privire fugară în spate, văzându-l pe Einner, în maşină, cum se uita ţintă la el, în aşteptare. Din difuzorul interfonului se auzi un declic, după care răsună vocea lui Roman Ugrimov.

– Domnul Alexander-Weaver? A trecut ceva vreme!

Milo se uită într-una din camerele video, zâmbi şi dădu amical din mână.

– Nu-ţi răpesc decât cel mult o jumătate de oră, Roman! Vreau doar să stăm puţin de vorbă.

– Şi amicul tău?

– Nu-i necesar să intre şi el.

– Atunci poate să aştepte acolo.

Milo se duse până la maşină şi îi spuse lui Einner să rămână pe loc. După câteva minute, un Mercedes negru apăru de partea cealaltă a porţii, rulând încet printre copaci. Coborâră doi bărbaţi, unul din ei fiindu-i cunoscut lui Milo de la ultima lor întâlnire petrecută cu şase ani în urmă.

– Nikolai, spuse el.

Nikolai pretinse că nu şi-l amintea. Asociatul său deschise o uşiţă în poarta masivă, iar când Milo păşi înăuntru îl percheziţionară, după care încuiară din nou uşiţa. Îl conduseră la maşină, îl urcară pe bancheta din spate, întoarseră şi dispărură din raza vizuală a lui Einner.

Milo îşi imaginase că reşedinţa lui Ugrimov dispusă la capătul aleii lungi şi şerpuitoare era ceva gen conac, însă se înşelase.

Rusul, în mod surprinzător, avea gusturi mult mai umile. Mercedesul se opri în faţa unei case de piatră joase, dar foarte întinse, ce se curba precum litera U, baza literei dând înspre partea din faţă a proprietăţii, iar interiorul acesteia ascunzând o curte interioară din piatră şi o piscină. Acolo îl aştepta Ugrimov, stând pe un şezlong de aluminiu şi sorbind dintr-o băutură roz, cu spumă. Se ridică în picioare cu un geamăt, îşi puse băutura pe o masă de sticlă şi veni să dea mâna cu Milo. Ultimii şase ani îi albiseră complet bogatul păr odinioară doar cărunt.

– A trecut ceva vreme, îi spuse Ugrimov în rusă.

Milo încuviinţă, după care se aşeză într-un şezlong similar pe care i-l oferi Roman Ugrimov.

– Vrei ceva de băut? Nikolai face un daiquiri de grepfrut delicios!

– Nu, mulţumesc.

– Cum doreşti, spuse Ugrimov, aşezându-se în şezlongul său.

Din pricina soarelui călduros al amiezii era aproape imposibil să te uiţi la pietrele lucioase de pe jos.

– Am nevoie de nişte informaţii, Roman!

– Cu informaţiile pot să mă descurc. Informaţiile sunt domeniul meu de activitate. Însă n-ai de gând să mă ameninţi din nou, nu-i aşa? întrebă Ugrimov zâmbind. Ultimele tale ameninţări mi s-au părut de-un îngrozitor prost gust.

– Ai omorât-o pe fata aia. Te-am văzut!

– Nici măcar nu te uitai la terasă, domnule Weaver! Nimeni nu se uita. Nu în momentul când a sărit.

Rusul clătină din cap, simulând mâhnirea. Toate trăirile acestui om, se gândi Milo, nu erau decât nişte acte teatrale.

– Ziua aia a fost suficient de tristă şi fără să arăţi tu acuzator înspre mine.

– N-am venit aici în legătură cu fata. Am venit pentru compania ta, Ugritech.

– A, bun! Chiar speram să am parte de investitori noi!

– Cine-i Rolf Vinterberg?

Ugrimov îşi ţuguie buzele, după care clătină din cap.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Dar ce ştii despre cele trei sute de mii de dolari depuse de Rolf Vinterberg la Union Bank din Elveţia, într-un cont golit ulterior de Samuel Roth? Sau despre întâlnirea care a avut loc aici, spre sfârşitul anului trecut, cu ministrul sudanez al energiei?

Rusul se uită la el peste marginea paharului în timp ce-şi sorbea zgomotos ultima înghiţitură de daiquiri. Puse paharul pe masă.

– Ai idee ce facem noi la Ugritech, Milo?

– Nu cred că mă interesează.

– Ar trebui să te intereseze, spuse Ugrimov, dojenindu-l cu degetul. Facem lucruri bune. Aducem secolul XXI la îndemâna maselor de oameni de culoare. Alţii se aşteaptă ca următoarea mare găselniţă să fie China, însă eu sunt optimist. Văd viitorul în trecutul nostru, în continentul negru din care ne tragem cu toţii. Africa are potenţial. Resurse naturale – minerale, petrol, terenuri întinse. Ar trebui să-şi impună propriile condiţii. Însă nu o face. De ce crezi că se întâmplă asta?

Milo nu era sigur dacă Ugrimov vorbea serios.

– Din cauza guvernelor corupte?

– E-adevărat, da. Însă nu-i asta cauza, este doar un efect. La baza problemelor Africii stă un singur cuvânt: ignoranţa.

Milo îşi frecă nasul şi se îndreptă de spate.

– Roman, nu mă interesează părerile tale rasiste!

Rusul râse zgomotos, după care se linişti rapid.

– Nu mă lua cu fraze dintr-astea propagandistice. Bineînţeles că nu sunt idioţi. Ignoranţa reprezintă absenţa unor cunoştinţe reale, obiective, ceea ce este un blestem pentru africani. De ce cred sătenii că prezervativele nu pot împiedica răspândirea SIDA?

– Deoarece preoţii catolici le spun asta.

– Foarte bine! În cazul acesta, Biserica Catolică încurajează ignoranţa africanilor. Şi de ce cred unii că dacă fac sex cu o virgină neutralizează virusul HIV?

– Am prins ideea, Roman!

– Văd. Ugritech – şi să ştii că-mi dau seama că numele său sugerează cât sunt de egomaniac – reprezintă un efort de a străpunge

zidul ignoranţei africanilor. Începem cu computere, conectate la internet. Anul trecut, am instalat două *mii* de computere în şcolile şi centrele comunitare din Nairobi.

– Şi câte în Khartoum?

– Cam la fel. Nu-mi amintesc.

– Ăsta a fost motivul pentru care te-a vizitat ministrul energiei de acolo?

Ugrimov se uită la paharul său gol de daiquiri.

– Nikolai! strigă el, iar bărbatul cel chel apăru imediat. Te superi?

După câte se părea, Nikolai nu se supăra. Luă paharul şi intră în casă.

– Ei bine? întrebă Milo.

Roman Ugrimov îşi uni palmele în dreptul buzelor.

– Despre tine, Milo Weaver... circulă tot felul de poveşti cum că momentan ai fi dat în urmărire. E adevărat?

Urmă un moment de tăcere.

– Da.

– Un tip care fuge de oamenii lui îşi face brusc apariţia în pragul uşii mele. Ciudat, nu-i aşa?

– Ai de gând să-mi răspunzi la întrebări sau nu?

– Da' grăbit mai eşti! Chiar ar trebui să încerci un daiquiri.

– Nu, mulţumesc!

– Ai omorât pe cineva?

– Nu.

– Desigur, n-ar trebui să te cred, nu? Tu n-ai crezut niciodată că nu eu am omorât-o pe draga de Ingrid, chiar dacă ţi-am spus că şi-a luat singură viaţa.

– Mi se pare corect.

Pe faţa lui Ugrimov licări un zâmbet fugar.

– Ţi-aduci aminte când am vorbit ultima oară? Tu erai supărat, desigur. Adică, fuseseşi împuşcat, nu? Oricine ar fi fost supărat în locul tău.

– Eram supărat fiindcă te încăpăţânai să nu-mi răspunzi la întrebări, rememoră Milo cu voce tare. Fiindcă nu voiai să-mi

spui de ce te vizitase Frank Dawdle. Însă la fel de bine ai putea să-mi spui acum.

– Pui o groază de întrebări!

Milo ridică din umeri.

– Nu a fost mare lucru, domnule Weaver. Franklin Dawdle voia o nouă identitate. Sud-africană. Ştia că am relaţii care puteau să-i faciliteze asta.

– Deci ăsta era motivul pentru care se afla acolo, să-ţi ceară actele?

– Le ceruse cu câteva zile înainte. În ziua în care voi l-aţi ucis, venise să le ia. Bănuiesc că aţi găsit paşaportul asupra lui. Corect?

Milo fusese prea mult timp inconştient la momentul respectiv şi nimeni nu-i spusese o vorbă despre aşa ceva.

– Şi cum de a intrat Ingrid în povestea asta?

Expresia feţei lui Ugrimov se schimbă.

– Ingrid Kohl. A fost o fată frumoasă... n-ai cunoscut-o niciodată, însă... i-ai văzut fotografiile?

– Am văzut-o pe terasă, cu o noapte înainte.

Rusul înghiţi zgomotos nodul ce i se pusese în gât.

– Frank Dawdle al vostru era un cretin! Mă aşteptam la aşa ceva de la oamenii din CIA, dar nu în asemenea hal. A venit cu o propunere de afaceri, o simplă tranzacţie – da, plătea pentru paşaport. Însă a trebuit să strice totul cu o ameninţare. Cum că avea dovezi că eu eram mai mult decât un tutore pentru scumpa mea Ingrid. Dovezi fotografice, se părea.

– Era foarte tânără, Roman!

– Avea treisprezece ani, admise Ugrimov, după care îşi muşcă buza de jos câteva clipe, uitându-se în gol dincolo de Milo, la uşile de sticlă, probabil la propria reflexie. Şi mai era şi însărcinată. Cu copilul meu... al nostru... Închise ochii, îşi drese vocea şi în cele din urmă se uită direct spre Milo: N-ar fi fost prea bine pentru afaceri dac-ar fi răsuflat informaţia asta. Nimănui nu-i pasă de circumstanţele şi de natura iubirii tale. Toţi văd doar nişte cifre.

Milo, gândindu-se la Stephanie, simţi impulsul de a-i atrage rusului atenţia că fetele de treisprezece ani pot fi manipulate să creadă orice, chiar şi când e vorba de iubire. Îşi scoase asta din minte.

– Ai omorât-o ca să-i demonstrezi lui că nu mai are nici un fel de control asupra ta.

– Ea a sărit, şopti rusul.

Milo se întrebă dacă, de-a lungul anilor, Ugrimov reuşise cumva să se convingă că minciuna asta era adevărată.

– În orice caz, a fost o tragedie. O tragedie amplificată probabil de moartea lui Dawdle petrecută doar câteva secunde mai târziu – şi mai apoi surclasată de ceea ce avea să se întâmple în scurt timp în New York City. Ugrimov zâmbi dintr-odată, adăugând: Şi ce fericire! Ţi-ai cunoscut soţia în mijlocul unei tragedii, nu-i aşa?

Pe Milo îl deranja cât de multe ştia omul ăsta, însă nu îşi arătă starea sufletească. Avea nevoie de Roman Ugrimov.

– Da, şi încă mai suntem împreună, răspunse.

– Am auzit.

– De la cine?

Un alt zâmbet.

Milo insistă:

– Ţi-o mai aminteşti pe Angela Yates? Era cu mine în Veneţia.

– Da, îmi aduc aminte. Frumuşica aia care s-a ocupat de cretinul de Dawdle. Am citit că s-a sinucis de curând. După care am auzit că eşti urmărit pentru uciderea ei. Deci care e adevărul?

– A fost ucisă, dar nu de către mine.

– Nu?

– Nu.

Rusul îşi ţuguie buzele.

– Întrebările astea pe care le pui, referitoare la implicarea companiei mele în Africa... au de-a face cu uciderea ei?

– Da.

– Înţeleg, spuse Ugrimov plescăind din buze. În aceeaşi zi în care frumuşica de Angela Yates îl omora pe cretinul ăla, lumea pe care noi o ştiam a încetat brusc să existe, nu-i aşa, Milo? Acum, oameni care înainte nici măcar nu puteau să-i pronunţe numele pe litere chiar citesc Coranul. Sau, continuă rusul zâmbind, cel puţin susţin că-i cunosc mesajul.

– Şi te-ai schimbat şi tu odată cu lumea?

Ugrimov clătină din cap.

– Ai putea să spui asta. Priorităţile mi s-au mai dezvoltat. Prietenii mei în mare parte acţionează din umbră.

– Le furnizezi computere teroriştilor?

– Nu, nu. Asta nu. Asta n-aş face niciodată.

– Cum rămâne cu China?

După ce se încruntă nedumerit, rusul negă clătinând din cap.

Milo obosise să o tot ia pe departe şi să se învârtă în jurul cozii, lucru întotdeauna necesar atunci când stăteai de vorbă cu ruşii.

– Hai, spune-mi!

– Ce-mi dai în schimb?

Milo nu era sigur că avea ceva ce să-şi dorească un om atât de bogat şi de influent ca Ugrimov.

– Ce zici de nişte informaţii?

– Despre ce?

– Despre orice vrei, Roman! Dacă ştiu, o să-ţi răspund la orice întrebare.

Nikolai se întoarse cu un daiquiri proaspăt din grepfrut şi îl puse lângă Ugrimov. Rusul zâmbi.

– Îmi place stilul tău, Milo Weaver!

Urmă un moment de tăcere, cât timp aşteptară ca Nikolai să plece.

37

– Vrei să ştii două lucruri. Despre o persoană numită Rolf Vinterberg, care-a depus nişte bani într-o bancă, şi despre relaţia mea cu guvernul Sudanului. Corect?

– Da.

– După cum se întâmplă de obicei, aceste două lucruri nu sunt complet independente. De fapt, aş putea spune că au o foarte mare legătură. Ştii, desigur, că sunt un om puternic. Însă, asemenea multor oameni puternici, stau pe un balon de săpun. În orice moment, acesta se poate sparge. Un exemplu a fost Franklin Dawdle, cretinul ăla al vostru. În cazul respectiv, gusturile mele ameninţau să spargă balonul. În prezent, sunt suficient de bine proptit încât ceva de genul ăsta să nu mă mai poată afecta în vreun fel. Însă, acum şase ani, încă îmi mai negociam contractele pentru a avea notorietate. Abia începeam să mă strecor, puţin câte puţin, în economia europeană, spuse el ridicând din umeri. Eram vulnerabil.

– Ăsta fiind şi motivul pentru care ai omorât-o pe Ingrid. Nu voiai să mai fii vulnerabil.

Ugrimov respinse ipoteza asta cu un gest sugestiv al mâinii.

– Hai să nu mai dezgropăm morţii. Ceea ce vreau să-ţi spun se referă la ce s-a întâmplat după ziua aia tristă. După trei luni, ca să fiu mai precis. În decembrie 2001. Am fost abordat, prin intermediul unor prieteni americani, de un tânăr care avea o propunere similară. Da, şi el mă şantaja! Atunci m-am gândit: „Ce-am făcut de bunul Dumnezeu continuă să mă blesteme?“ Cine ştie? Şi de data asta nu era vorba despre fete... nu, era ceva mult mai sinistru.

– Despre ce era vorba?

Rusul clătină rapid din cap.

– Dacă ţi-aş spune, atunci n-ar mai fi secretul meu, nu-i aşa? E suficient să te informez că era de natură financiară. Acest tânăr nu numai că avea să păstreze tăcerea cu privire la faptul că-mi cunoştea secretul, dar urma să se asigure că nimeni altcineva nu avea să-l afle. El avea să fie protectorul meu, ca să-i spun aşa.

– Cum îl chema?

– S-a prezentat drept Stephen Lewis, şi aşa i-am spus mereu.

– American?

– Am avut îndoieli în privinţa numelui, însă niciodată în privinţa caracterului său tipic american. Ştii tu, extrem de hotărât. Ca şi cum toată lumea era a lui.

– Ce voia să faci?

Ugrimov mai bău nişte daiquiri, după care se ridică de pe şezlong şi închise uşile terasei. Pe drumul de întoarcere, se uită cu luare-aminte către capătul deschis al curţii interioare, ce dădea înspre pădure. Se aşeză şi îşi coborî vocea.

– Ai văzut deja ce-mi cerea să fac. Să iau bani numerar – sume diferite de fiecare dată – şi să-i depun la diverse bănci din Zürich, deschizând conturi pe două nume: numele lui şi numele de Samuel Roth. Ce puteam să fac? Ei? Tu ce-ai fi făcut? Bineînţeles c-am făcut aşa cum mi-a cerut. Nu prea des – de două, trei ori pe an. Şi ce-i ilegal în asta? Nimic. Mi-am trimis unul dintre angajaţi cu nişte acte de identitate false – Rolf Vinterberg este numele pe care noi l-am folosit în ultimii doi ani –, iar el a deschis contul.

Deci asta era. Milo se simţi neaşteptat de entuziasmat. O simplă schemă de spălare de bani folosită pentru a-l plăti pe Tigru pentru însărcinările sale; Angela fusese la numai un lat de palmă de asta. Milo se întrebă cu voce tare, însă fără vreo speranţă:

– Tipul ăsta avea barbă?

– Poftim?

– Stephen Lewis. Are o barbă roşcată?

Ugrimov se lumină la faţă.

– Aha, îl cunoşti! Păr roşcat, faţă roşcovană, barbă roşcată. Îl cunoşti pe omul ăsta!

Ca să vezi. Iar legături. Milo negă cu un gest din cap.

– Nu, încă nu, însă sper să-l întâlnesc în curând. Continuă, te rog!

– Ei bine, nu mai sunt multe de zis. Întotdeauna a fost aşa cum mi-a promis. Secretele mele de natură fiscală n-au ieşit niciodată la lumină şi din când în când eram abordat de domnul Lewis. Îmi dădea numerarul – euro – şi instrucţiuni privind banca şi contul unde să fie depuşi banii, iar eu îl puneam pe domnul Vinterberg să urmeze aceste instrucţiuni. De fapt, după câţiva ani, înţelegerea mi-a adus noi beneficii. Au apărut nişte probleme de altă natură şi nişte birocraţi din Germania au început să solicite Elveţiei extrădarea mea. Sincer, eram speriat. I-am spus lui Lewis, iar Lewis – nu mă întreba cum – s-a asigurat că oficialii din Elveţia o să mă lase în pace. Rusul dădu din cap încuviinţând reverenţios. Şi asta au făcut. Cel puţin, până în ultima vreme.

– Ce s-a întâmplat?

– Luni am primit o înştiinţare din partea Ministerului de Externe elveţian. Ghici ce? Noua administraţie a decis că s-ar putea să nu mai fiu un cetăţean model, din cauza hunilor ălora nervoşi din Berlin.

– Aşa că l-ai contactat pe Lewis.

– Cum aş fi putut s-o fac? Nu mi-a lăsat niciodată un număr de telefon – nu lucram în felul ăsta. Însă – coincidenţa coincidenţelor! –, acum patru zile, am primit o ultimă vizită din partea domnului Stephen Lewis. Am considerat asta o întâmplare fericită, care-mi permitea să-i cer ajutorul. Totuşi nu şi-a mai făcut apariţia cu un teanc de euro şi cu instrucţiunile privind operaţiunea bancară. A venit cu mâna goală. Mi-a spus că înţelegerea noastră ajunsese la final. Mi-a mulţumit pentru cooperare şi m-a asigurat că oamenii săi n-o să dezvăluie micul nostru secret, atâta timp cât nici eu, la rândul meu, nu-l dezvăluiam. Cât despre noua problemă cu care mă şicanau nemţii, a recunoscut că nu mai putea face nimic. Că trecuseră vremurile alea.

Avea un noroc incredibil. Scrisoarea de la Ministerul de Externe elveţian fusese lozul câştigător al lui Milo, convertind furia lui Roman Ugrimov în dorinţă de răzbunare. Altminteri, ar fi putut să stea aici în tăcere, fără ca rusul să dezvăluie ceva despre acordul

de lungă durată pe care-l avusese cu Stephen Lewis, cunoscut şi ca Jan Klausner, cunoscut şi ca Herbert Williams. Câte alte nume mai avea nemernicul ăsta?

Ugrimov îşi drese vocea, după care sorbi din daiquiri.

– Nu ştiu ce joc faci, Milo Weaver! Sper că nu-i îndreptat împotriva mea.

– Nu cred că este, îi spuse Milo cu sinceritate. Vorbeşte-mi despre Sudan.

– Oho! Asta cred c-o să-ţi placă! Legătura dintre evenimentele pe care ţi le-am prezentat şi Sudan o constituie, desigur, alunecosul domn Lewis.

Cu palmele pe genunchi, Milo îi ceru să continue.

– Ei bine, asta se întâmpla spre sfârşitul lunii octombrie, când încă eram prieteni. Lewis a venit la mine – chiar aici, de fapt – şi mi-a solicitat o favoare. Oare aş putea eu să-l invit pe ministrul energiei, domnul al-Jazz, la mine acasă? Nişte prieteni de-ai săi ar fi vrut să investească în electricitate. Îl cunoşteam pe ministru, desigur. Nu era un favorit de-al meu – încă mai am neplăcutul sentiment că ne demontează calculatoarele la fel de repede pe cât le instalăm noi. Oricum, Lewis a lăsat în mod clar să se înţeleagă că viitorul cooperării noastre atârna de asta, aşa că i-am spus că-s de acord. Am lansat invitaţia, ministrul a acceptat-o, iar pe 4 noiembrie l-am primit la mine în casă. Aici era şi Lewis, bineînţeles, împreună cu patru oameni de afaceri americani foarte tăcuţi. Şi, înainte să mă întrebi, zise rusul ridicând o mână, nu. Nu şi-au spus numele. De fapt, s-au purtat foarte nepoliticos. La solicitarea lui Lewis, m-am retras în salon şi n-am ieşit de-acolo decât în momentul în care l-am auzit pe ministrul energiei răcnind şi traversând valvârtej holul, îndreptându-se spre uşa de la intrare, cu cei care îi asigurau paza pe urmele sale. M-am dus să-i urez drum bun spre casă. Spre încântarea mea, era livid. Ştii ce-a zis?

Milo îi arătă prin gesturi că nu.

– A spus: „O să vindem cui mama naibii vrem noi să vindem!" Da, chiar asta a spus. După care: „Ameninţaţi-mi preşedintele, şi

o să-l îngrop pe-al vostru!“ Ugrimov încuviinţă din cap energic. A fost o seară foarte animată!

– N-ai nici o idee despre ce-au discutat?

Rusul clătină din cap.

– Unii din oamenii lui Lewis au căutat mai întâi ca nu cumva să fie microfoane prin casă. După aia, au plecat cu toţii fără să spună vreun cuvânt, iar eu am băut până am căzut lat. Unul dintre momentele alea în care nu mai simţi că eşti stăpân pe propria moşie. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

– Da. Înţeleg.

Asta fu tot ce putu Milo să spună în timp ce, uitându-se fix la rus, făcea alte şi alte legături. Herbert Williams reprezenta un grup de oameni de afaceri americani. Aceştia îl folosiseră pe Tigru pentru a omorî un extremist musulman după – şi asta era crucial – o discuţie eşuată purtată cu ministrul sudanez al energiei. „Amenin-ţaţi-mi preşedintele...“ Era aşa cum suspectase Tigrul. Crima se presupunea că avea să înfurie populaţia, să transforme un guvern deja instabil într-unul şi mai fragil. Deşi asta nu se întâmpla în beneficiul teroriştilor, ci pentru nişte oameni de afaceri. De ce? „O să vindem cui mama naibii vrem noi să vindem!“

Să vândă ce?

Singurul lucru pe care îl avea Sudanul şi care prezenta valoare pentru cei din America era petrolul.

Cui îi vindea Sudanul petrolul său? Chinezilor, întrucât companiile din Statele Unite nu cumpărau nici un baril, din cauza embargoului.

Soarele devenise prea fierbinte să-i poţi rezista. Milo se ridică şi o luă spre uşile de sticlă, unde intră la adăpostul oferit de acoperişul prelungit în exterior. Îşi reglă ritmul respiraţiei.

– E totul în regulă, Milo Weaver?

– Sunt bine. Asta-i tot?

Ugrimov îşi dezmorţi oasele în şezlong şi apoi îşi duse paharul cu daiquiri, acum topit, la buze.

– Atât şi nimic mai mult. Şi acum e vremea reciprocităţii. Pot să-ţi pun orice întrebare vreau?

– Dacă o să ştiu răspunsul, o să ţi-l spun.

– Mi se pare corect, zise rusul. Pe faţă i se aşternu o mină gravă: Unde-mi sugerezi să mă duc?

– Poftim?

– Voi fi nevoit să părăsesc Elveţia în curând. Încotro? Într-un loc cu o climă bună, bineînţeles, însă unde să nu fiu urmărit de bancherii germani. M-am gândit la ţara dumitale, însă nu sunt foarte sigur de americani în vremurile astea.

– Ce zici de Sudan?

– Ha!

Ugrimov păru a găsi nostimă remarca lui, iar Milo îşi dădu seama că omul acesta n-avea nevoie de nimic de la el. Îi spusese toată povestea de ciudă, din nici un alt motiv.

– Şi cum a rămas cu Lewis? întrebă Milo. Îmi imaginez c-ai încercat să afli cine este, nu-i aşa?

– Normal c-am încercat. Cu ani în urmă.

– Şi?

– Şi ce? Tipii ca el îşi acoperă urmele. Am găsit două nume. Herbert Williams era unul din ele, în Paris.

– Celălalt nume era cumva Jan Klausner? întrebă Milo.

Ugrimov se încruntă, după care negă cu un gest din cap.

– Nu. Era Kevin Tripplehorn.

– Tripplehorn?

Rusul dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Habar n-avem câte alte nume false foloseşte tipul ăsta.

Tripplehorn, îşi zise Milo, şi continuă să repete numele în minte. Acesta fu momentul în care înţelese. Nu tot ce se petrecea, nu încă, dar suficient de multe lucruri. Kevin Tripplehorn, Turistul. Tripplehorn, care mai era şi Jan Klausner, Herbert Williams, Stephen Lewis. Tripplehorn, care apăruse cu colonelul Yi Lien într-o fotografie şi bântuise în preajma Angelei Yates pentru a o spiona sau a o incrimina. Tripplehorn.

Se trezi fără să îşi fi dat seama că leşinase. Ugrimov, aflat deasupra sa, îi dădea palme peste obraji. Apoi încercă să-l facă să bea nişte daiquiri. Era prea amar. Ceafa îi zvâcnea de durere.

– Trebuie să ai grijă de tine, Milo! Nu poţi să te bazezi pe alţii s-o facă. Vrei sfatul meu? Bazează-te pe familia ta, nu pe altcineva. Ugrimov se ridică şi strigă: Nikolai!

Nikolai, suspicios, îl ţinu sub observaţie pe Milo în timp ce-l duceau cu maşina pe bărbatul slăbit înapoi la poartă. Milo, încercând să-şi vină în fire de pe urma şocului, continuă să învârtă în minte ultimele cuvinte ale lui Ugrimov. „Bazează-te pe familia ta, nu pe altcineva." Era ciudat să spui aşa ceva într-un asemenea context.

Einner stătea în dreptul porţii şi fuma una dintre ţigările Davidoff ale lui Milo, pe care o aruncă atunci când văzu apropiindu-se Mercedesul.

Milo coborî, vlaga revenindu-i cât de cât în picioare, iar Nikolai se dădu şi el jos, făcând semn înspre Einner.

– Hei, tu, spuse el într-o engleză rigidă. Nu face mizerie!

Pe drumul de întoarcere, Einner îi spuse că Geneva era unul dintre oraşele lui favorite.

– Ai căscat ochii? Fetele de-aici sunt într-o permanentă stare de excitare erotică!

– Îhî, făcu Milo înspre copacii pe lângă care treceau.

– O să-ţi arăt! Asta dacă nu trebuie să intrăm prin efracţie în vreo casă. Dar nu-i cazul, nu-i aşa?

Milo clătină din cap.

– Bine. Atunci o să-ţi prezint viaţa de noapte.

Copacii începeau să facă loc caselor pe măsură ce se apropiau de lac.

– Să ştii că poţi să-mi spui ce s-a întâmplat acolo, înăuntru. La urma urmei, lucrez împreună cu tine.

Numai că Milo nu spuse nimic. Turismul îl învăţase în ce măsură putea să-şi dezlege limba, iar Turismul devenise originea a tot şi toate. Încă nu ajunsese la acel nivel superior de înţelegere. Aşa că minţi, pentru că şi asta făcea parte tot din Turism.

– Ugrimov s-a dovedit a fi o fundătură. Trebuia să ne aşteptăm că vom avea parte de câteva.

– Şi Ugritech?

– Dacă cineva se foloseşte de compania lui ca să ruleze nişte bani, el habar nu are de asta.

Einner se încruntă la auzul eşecului înregistrat.

– Dar cel puţin suntem în Geneva, am dreptate? Iar tu ai cel mai bun ghid posibil. Mergem diseară?

– Desigur, spuse Milo. Însă mai întâi trebuie să trag un pui de somn.

– Ei bine, nu mai eşti chiar un tinerel.

Ajunseră la Beau-Rivage înainte să se facă patru. Einner spuse că, în timp ce Milo dormea, el avea să-şi ia propria porţie de odihnă la un bordel pe care nu-l ratase niciodată de câte ori venise în oraş.

– Un loc foarte stilat. Curat. Unde te tratează cum trebuie. Sigur nu vrei să dai o raită?

Milo îi ură să aibă parte de fericire, luă un exemplar gratuit din *Herald Tribune* şi se îndreptă spre lift. În timp ce urca spre camera lui, observă undeva în josul primei pagini fotografia unui bărbat în vârstă, cu păr cărunt pieptănat peste cap, afişând o expresie prietenoasă şi un zâmbet blând. Ştirea, provenind din Frankfurt, anunţa că *Herr* Eduard Stillmann, membru în consiliul director al Deutsche Bank de zece ani, fusese găsit mort în biroul său de la etajul douăzeci şi opt în urma unor lovituri cu un obiect contondent. Poliţia nu avea deocamdată nici un fel de indicii. Milo ştia, în momentul în care puse ziarul pe pat şi începu să se dezbrace, că nici nu aveau să descopere vreodată vreun indiciu.

În vremurile în care fusese agent activ în cadrul Turismului, somnul îi venea câteodată exact aşa. Se lovea de un zid de informaţii şi asta-l extenua din punct de vedere fizic şi mental. Nici măcar Turiştii nu pot face atât de multe legături într-un interval scurt. Asta necesita timp şi meditaţie, întocmai precum arta. Milo nu avea calităţi superioare unui Turist obişnuit, iar în seara respectivă, după ce se trezi, se spălă şi se îmbrăcă, mintea îi era încă năucită de volumul prea mare de informaţii.

Nu fu nici măcar suspicios atunci când Einner spuse:

– Va trebui să plec dimineaţă.

– Da?

– Mă cheamă datoria. De data asta pe noi plaiuri. Crezi că poţi să te descurci de unul singur?

– O să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Rezistă doar o oră la Platinum Glam Club, un club de noapte de fiţe, extrem de zgomotos, de pe Quai du Seujet, cu faţada orientată spre Ron, în locul unde fluviul se vărsa în lacul Geneva. După cincisprezece minute petrecute înăuntru, era deja asurzit de muzica tehno şi de odraslele de bogătaşi elveţieni îngrămădite în jurul lui, care ţipau pentru a se face auzite. Luminile pulsau, laserele proiectau divese figuri pe pereţi, şi în curând îi pierdu urma lui Einner în mulţimea care se îndrepta spre ringul de dans. Biletul de intrare îi dădea dreptul la o băutură gratis, însă era prea mare efortul de a încerca să-şi croiască drum spre bar, unde nişte tineri zvelţi, cu părul făcut ţepi şi vopsit şuviţe, agitau sticlele pe ritmul agonizant al muzicii asigurate de un anume DJ Jazzy Schwartz. Se trase înapoi, ciocnindu-se de nişte fete frumuşele cu pahare înalte cu băuturi multicolore şi fuste scurte, care-l ignorară, prefăcându-se că nu-l observă. Încercă să ajungă la canapelele aliniate de jur împrejurul încăperii, însă, în momentul în care se văzu lângă ele, acestea fuseseră deja ocupate. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce se afla acolo, aşa că înotă prin mulţime îndreptându-se spre intrare.

Când avu uşa în raza vizuală, o brunetă cu plete drepte şi breton, purtând un lamé argintiu, îi blocă drumul, ţinând un pahar înalt de mojito între sâni. Tipa îi zâmbi larg, apoi îi strigă ceva ce el nu putu să audă. El duse un deget la ureche ca să-i arate care era problema, aşa că bruneta îl apucă de gât cu mâna liberă şi îl trase astfel încât urechea lui Milo să fie în dreptul gurii ei.

– Vrei să dansezi?

El îi atinse umărul gol şi umed ca să-i arate că n-ar trebui să se simtă jignită, dar nu voia să danseze.

– Păi prietenul tău spune că vrei! bombăni ea, de parcă l-ar fi prins cu minciuna.

Drept răspuns la expresia lui uimită, îi făcu semn undeva în spate. Peste o mare de capete cu frizuri sofisticate, Milo îl văzu pe Einner cu o altă fată – o blondă la fel de înaltă ca el –, ţopăind pe ringul de dans şi agitându-şi spre el degetul mare ridicat, în semn de OK.

– Hai, c-a plătit deja! strigă fata.

Lui Milo îi trebui destul de mult timp ca să înţeleagă – la urma urmei, se dovedea că era greu de cap –, se aplecă, o sărută pe obraz şi spuse:

– Într-o altă noapte.

Ea îl prinse de braţ în timp ce el se întorcea cu gând să plece.

– Cum rămâne cu banii?

– Păstrează-i!

Scăpă din strânsoare, se luptă vitejeşte cu o ceată proaspăt sosită de tineri cu costume gri şi cravată şi în cele din urmă coborî scările spre strada răcoroasă ce dădea înspre Ron. Urechile îi vâjâiau. Mulţimea de afară era aproape la fel de compactă precum cea dinăuntru şi făcea foarte multă gălăgie, protestând şi revoltându-se într-o manieră pe care cei patru tipi zdraveni de la uşă o considerau inacceptabilă. Unii însă se mulţumeau şi cu strada, împărţind vin, bere şi ţigări pe bordură. O fată beată se învârtea în mijlocul străzii în timp ce prietenele ei, care ţineau în mâini cutii de Red Bull, râdeau. Un Mercedes aflat în trecere prin zonă o claxonă până când fata, din fericire, sări din faţa sa, iar Milo o luă pe jos înapoi spre hotel.

Uitase cât de pustiit pe dinăuntru îl făceau să se simtă toate astea. Einner era încă tânăr. Pentru el, oraşele Europei reprezentau un ţinut al minunilor, plin de muzică, de violenţă şi de sex fără obligaţii. Fusese la fel şi pentru Milo... până când încetase a mai fi. Până când îşi dăduse seama că oraşele Europei erau ca unul singur, un oraş cu foarte mult potenţial, dar fără varietate. Nu stătuse niciodată suficient de mult într-unul pentru a descoperi nuanţele care făceau din acel loc unul special. Pentru el, toate oraşele însemnau doar luminile strălucitoare ale unui „oraş" platonic; *unde* anume erau amplasate nu conta absolut deloc.

Se frecă la ochi şi, ajuns acum la lac, traversă luând-o spre mal, spre apa întunecată şi aproape invizibilă în noapte. Acum totul era clar, acel fapt pe care nu dorise să-l accepte. Tripplehorn era unul dintre Turiştii lui Grainger. Grainger avusese totul sub control de la bun început.

Îşi cumpără o sticlă de votcă Absolut de la un non-stop cu de toate, îşi luă cheia de la recepţie, urcă din nou cu liftul – deja era

scârbit de interiorul său elegant, cu oglinzi – şi se dezbrăcă la el în cameră.

Se gândi să caute un calculator al hotelului la care să-i scrie un fel de mesaj lui Tina. Doar un cuvânt prin care să-i transmită că totul era în regulă. Însă Compania – sau cel puţin Janet Simmons – urmărea deja ambele ei conturi de e-mail; ştia asta din experienţă. Aşa că se mulţumi să-şi toarne un pahar de votcă şi să-l dea pe gât.

La baza gâtului simţea o pulsaţie uşoară, dar constantă, care-i reaminti că principala sa stare sufletească era disperarea. Pune un bărbat pe fugă, ia-l de lângă familia sa, iar după asta arată-i că singura persoană în care are încredere se foloseşte de el, şi bărbatului încep să i se destrame toate reperele – bărbatului sau femeii, după cum o dovedise Angela în 2001. Trădarea îl făcu să caute cu disperare ceva stabil în toată povestea asta şi în minte nu-i veniră decât soţia şi fiica sa, pe care nu le putea vedea sau atinge, cu care nu putea vorbi. Şi, fără familie, era posibil să se repete cele din 2001, când stătea pe marginea unui canal veneţian meditând la sinucidere. Fără familia sa, nu ar fi avut nici un motiv să nu sară.

În ciuda acestor gânduri deprimante, Milo nu bău decât acel pahar. Îşi aminti de schimbarea ordinelor primite de Einner şi ştiu ce avea de făcut în continuare.

James Einner se întoarse la hotel abia pe la trei. Până atunci, Milo forţase încuietoarea uşii dintre camera lui şi cea a lui Einner, îşi împachetase rucsacul şi îl băgase în dulap, verificase orarul curselor aeriene folosind telefonul hotelului şi se întinsese pe pat, însă fără să doarmă. Îl auzi pe Turist intrând în camera alăturată, apoi împiedicându-se de ceva şi înjurând, după care îndreptându-se spre toaletă. Milo se strecură în camera acestuia cu rola de bandă adezivă la spate.

– Te-ai culcat cu cineva? strigă el.

– Poftim? se auzi vocea surprinsă a lui Einner prin uşa de la baie uşor crăpată. A... nu. Am crezut că dormi deja.

– Nu, nu dorm, spuse Milo, aşezându-se dezinvolt la picioarele patului lui Einner.

Putea să o facă acum, în timp ce celălalt stătea pe toaletă, însă îl simpatiza pe Einner şi nu voia să-l umilească.

– Hei, spuse Turistul.

– Ce-i?

– Cum de-ai intrat la mine în cameră?

„La dracu'."

Milo se duse iute spre uşa de la baie, o deschise cu putere, după care îi trase un şut lui Einner peste mână în timp ce-şi îndrepta micul pistol Makarova spre el. Arma se descărcă – o bubuitură cu rezonanţe puternice în spaţiul strâmt, glonţul îngropându-se în plăcile de faianţă de deasupra căzii –, iar în momentul în care Einner dădu să se ridice în picioare, cu pantalonii încolăciţi încă în jurul gleznelor, Milo îl lovi cu forţă pe tânăr cu cotul, în umăr. Asta îl trânti înapoi pe scaunul de toaletă. Milo îl lovi apoi cu podul palmei celeilalte mâini pe Einner în bărbie, dându-l cu capul de perete. Pistoletul Makarova căzu zăngănind pe podea.

Milo îl mai izbi încă o dată cu capul de perete, iar ochii cu firişoare roşii ai lui Einner se bulbucară în timp ce-şi deschise gura, încercând să vorbească, însă Milo îşi folosi cotul din nou, o singură dată, lovindu-l în trahee. Einner nu izbuti să scoată nici un sunet. Milo luă arma de pe jos.

Ştia că-l rănea pe Turist, însă trebuia să-l buimăcească pentru câteva minute. Smulse perdeaua de duş, inelele pocnind în timp ce săreau de pe bara de susţinere, şi o întinse pe jos în dormitor.

Când se întoarse în baie, Einner se chinuia din nou să se ridice în picioare, icnind neputincios.

– Stai cuminte, îi spuse Milo şi îi arătă arma.

Einner păru să se calmeze, ştiind că ar fi fost deja mort dacă acesta ar fi fost planul, însă se panică din nou atunci când Milo îl înşfăcă de pantalonii adunaţi în jurul gleznelor şi îl trase, cu o smucitură, de pe toaletă, târându-l spre dormitor. Braţele i se zbătură prin aer; gemu; cămaşa i se ridică până la piept, iar o dâră maronie puturoasă rămase în urma sa.

Asta, se gândi Milo cu regret, era partea cea mai umilitoare. Desprinse o bucată de bandă adezivă şi îi legă încheieturile mâinilor lui Einner în faţă, la nivelul abdomenului, după care îi legă şi picioarele.

Săltându-l, îl trase pe Einner pe perdeaua de duş.

– Ce, reuşi Einner să îngaime.

– Nu-ţi face griji, îi spuse Milo calm.

Îndoi o parte a perdelei peste corpul lui Einner, una din margini acoperindu-i faţa.

– *Ce!*

Milo trase acel colţ, descoperindu-i faţa. Einner era acum vânăt complet. Era o reacţie primară la ideea de a fi sufocat în plastic.

– N-o să păţeşti nimic, spuse Milo, căutând o modalitate prin care să-l liniştească în timp ce îndoia partea opusă a perdelei peste corpul bărbatului, astfel încât să-l înfăşoare complet.

Rupse o bucată de bandă adezivă cu dinţii.

– Ascultă-mă, James! Trebuie să plec. Însă trebuie să mă asigur că n-o să vii după mine. Pentru că eşti un Turist bun. Nu cred că aş fi în stare să scap de tine. Aşa că trebuie să te fac incapabil să acţionezi pentru o vreme, astfel încât să pot fugi. Ai înţeles?

Einner, reglându-şi ritmul respiraţiei, vorbi forţându-şi laringele afectat.

– Am înţeles.

– Bun. Nu vreau să fac asta – poţi să mă crezi sau nu, treaba ta –, însă nu-mi permit să te am pe urmele mele.

– Ce ţi-a zis Ugrimov? reuşi Einner să întrebe.

Milo aproape fu cât pe ce să-i spună, după care îşi dădu seama că nu putea s-o facă.

– Nu, James! Nu vreau ca tu să-i raportezi lui Fitzhugh. Cel puţin, nu încă.

Einner clipi des înspre el, cu ochii umezi.

Milo îi acoperi gura cu o bucată scurtă de bandă adezivă. Se ridică în picioare şi înfăşură restul rolei de jur împrejurul perdelei de duş, de la umeri până la picioare, astfel încât Einner să nu se poată prinde cu degetele de nimic. În timpul operaţiunii, trebui

să-i rostogolească trupul lui Einner de câteva ori şi să-i ridice pe rând picioarele şi umerii. Încercă să nu-l bruscheze, însă ştia că nici nu se punea problema blândeţii când venea vorba de plastic şi de bandă adezivă. De asemenea, nu era nimic delicat în faptul că-l lăsase pe Turist cu pantalonii jos, rahatul pătându-i coapsele şi interiorul perdelei. În mod sigur lui Einner îi venea să-l omoare.

Când termină, îl rostogoli până lângă pat. Ochii Turistului nu mai erau împăienjeniţi de lacrimi şi îl fixau crunt pe deasupra benzii adezive de culoare gri. Milo îi arătă pistoletul şi îl puse într-unul din sertarele comodei, după care trase salteaua de pe pat şi o aşeză în unghi, acoperindu-l pe Einner şi lăsându-l într-o beznă profundă care avea să înăbuşe orice sunet pe care avea să încerce să-l scoată în timp ce aştepta sosirea femeii de serviciu.

În portofelul lui Einner găsi echivalentul a şase sute de dolari în franci elveţieni, pe care îi băgă în buzunar; se gândi să îi ia şi cheile maşinii, însă se răzgândi. Închise uşa fără să mai spună ceva, îşi luă rucsacul din dulap şi plecă.

La Aeroportul Internaţional din Geneva, după ce verificase dacă nu cumva era urmărit schimbând două taxiuri, fără să aibă însă semne în acest sens, se uită la panoul cu plecări. Ajunsese la timp pentru a prinde un bilet la zborul Air France 1243 de la 7.30 a.m., pentru care plăti cu cartea de credit pe numele Dolan aproape trei mii de dolari. Alergă până la poarta de îmbarcare. În timpul escalei de o oră făcute pe Charles de Gaulle simţi din nou fiorii panicii, căutând din priviri ochii exoftalmici. Însă Diane Morel nu-l aştepta acolo.

Odată urcat în următorul avion, îşi aminti de unul dintre aforismele lui Einner: „Tom mă sună, şi asta-i tot ce trebuie să ştiu. Tom este Dumnezeu când se află la capătul celălalt al firului".

Turiştii nu întreabă niciodată care este *motivul* ordinelor primite. Dumnezeu îi spusese lui Tripplehorn s-o urmărească pe Angela Yates prin Paris, în timp ce Einner îi făcea poze plin de candoare. Dumnezeu îi spusese lui Tripplehorn să aibă o întâlnire cu colonelul Yi Lien – iar Milo ştia că era posibil să se fi rezumat să-i ceară colonelului o ţigară. Dumnezeu îi spusese lui Tripplehorn

să ajungă la o înţelegere cu un om de afaceri rus periculos şi perfid şi să-i furnizeze banii pe care să-i depună în diverse conturi bancare; Dumnezeu îi spusese să angajeze un asasin faimos şi să-l direcţioneze spre diferite persoane de interes. Dumnezeu îi spusese să înlocuiască somniferele Angelei cu barbiturice. Dumnezeu mersese până într-acolo, încât îi spusese lui Tripplehorn să plaseze un ac ascuns într-un scaun dintr-o cafenea din Milano, pentru ca Tigrul, mânat de credinţa sa în Scientologia Creştină, să se stingă încetul cu încetul în loc să descopere şi să dea în vileag identitatea lui Tripplehorn.

Tripplehorn nu era de condamnat pentru nimic din toate astea. El nu era decât un Iov al Dumnezeului Grainger, şi Dumnezeu era creatorul şi iniţiatorul a tot şi toate.

39

Ateriză pe JFK luni după-amiază, fiind cu ochii în patru. Însă, după ce aşteptă la coada interminabilă de la ghişeul paşapoarte, care se întindea şerpuitoare în jurul unor balustrade de ghidare ce îi aduceau aminte de Disney World, Lionel Dolan trecu graniţa în Statele Unite ale Americii fără probleme. Închirie un Hertz Chevy de la un tânăr băţos cu coşuri pe faţă şi, odată ajuns pe trotuarul de afară, îşi învârti cheile pe un deget şi se uită la călătorii aplecaţi asupra bagajelor lor supradimensionate, care discutau preţurile cu şoferii de autobuz, obosiţi şi nervoşi, din New York. Taxiurile veneau şi plecau. Poliţişti dotaţi cu staţii radio şi cu alte echipamente stăteau la pândă pe la colţuri. Însă până acum nimănui, din câte-şi dădea el seama, nu îi păsa de bărbatul îngrijorat şi agitat, având în jur de treizeci şi şapte, treizeci şi opt de ani, care-şi freca încontinuu falca şi se uita în jur. Se duse să-şi găsească Chevroletul.

Milo ar fi vrut să-şi adune lucrurile de la Stinger Storage. În acel depozit mititel ţinea bani, cărţi de credit suplimentare, legitimaţii mai vechi şi o varietate de arme folositoare, aflate în aşteptare. În loc să facă asta, însă, o luă spre nord pe autostrada interstatală 95, ieşi din Long Island şi se îndreptă spre New Rochelle, după care o coti spre vest, îndreptându-se spre Paterson. Deşi depozitul acela era plin de promisiuni şi de perspective, trebui să presupună că locul respectiv fusese compromis. Era un nătărău, îşi dădea acum seama de asta, şi probabil că făcuse o grămadă de greşeli de-a lungul anilor. În acel moment, fără îndoială, câţiva oameni bine clădiţi ai Companiei se aflau la depozit, unul în spatele ghişeului de plată

a parcării şi alţi câţiva în nişte SUV-uri negre cu aerul condiţionat dat la maximum.

Conduse cu viteză, însă nu într-un mod vizibil panicard, ştiind atunci când întoarse şi o luă din nou spre sud, în paralel cu Manhattanul însă prin New Jersey, că nu mai avea decât o oră de mers până la lacul Hopatcong. Oare Tom ştia că vine? Probabil că se gândise la posibilitatea asta. Oare ceruse Tom întăriri din partea Companiei? Milo recunoscu în sinea lui că nu ştia nimic. Tot ce-i stătea în putere era să conducă astfel încât să nu fie prins de radar şi tras pe dreapta de poliţiştii din Jersey.

În curând, munţii încadrară autostrada. Întotdeauna avusese un sentiment ciudat când ieşea ocazional din oraş, împreună cu Tina şi cu Stephanie, ca să-şi petreacă weekendurile cu familia Grainger, şi îşi dădea seama cât de bogată era natura, atât de aproape de Manhattan. În oraş, ţi se părea că întreaga lume era făcută din beton, oţel şi sticlă. Vederea pădurilor reprezenta o surpriză perpetuă. Aşa cum o făcuse şi cu şase ani în urmă, când mersese cu maşina spre Portorož, într-o primă etapă a unei călătorii care avea să se încheie cu Tina şi cu Stephanie, se gândi că poate munţii erau singurul loc în care putea să-şi găsească echilibrul.

Nu, era prea bătrân ca să mai creadă în promisiunea unor noi teritorii. Ceea ce el, în calitate de Turist, nu avea cum să ştie era faptul că oamenii dădeau geografia. Numai oamenii dau personalitate naturii. Indiferent unde anume se afla familia lui, acolo era locul căruia îi aparţinea şi el.

El, Tina şi Stephanie obişnuiau să meargă cu maşina pe drumul acesta ca să-i viziteze pe Tom şi pe Terri, pe vremea când ea încă mai era în viaţă. Terri Grainger fusese o amfitrioană schizofrenică, câteodată dorind să invite lumea la ea acasă pentru mâncare, băutură şi o companie pe măsură, şi în alte dăţi nedorind nimic altceva decât să fie lăsată singură acolo, singurătate valabilă chiar şi faţă de soţul ei. Însă când era „pusă pe treabă", se dovedea una dintre cele mai îndatoritoare gazde, făcând-o pe Tina să simtă că, în casa lor de pe malul lacului, putea găsi un înlocuitor subtil al familiei ei din Texas care îi lipsea atât de mult.

Toate numele acelea începeau cu T: Tom, Terri, Tina şi Texas. Zâmbi larg, amintindu-şi ceva ce Tina spusese odată despre Patrick şi Paula, în Paris.

O bună bucată de timp, Tina o însoţise pe Terri la şedinţele ei de chimioterapie. Devenise confidenta bătrânei. După aceea, când cancerul se agravase şi până şi cei mai optimişti îşi dăduseră seama că bătălia urma să fie pierdută, Terri se schimbase. Se izolase şi îi închidea telefonul din senin în mijlocul conversaţiei. Nu voia ca Tina să sufere până la capăt împreună cu ea.

Milo parcă maşina sub pinii dispuşi de-a lungul Brady Drive, nu departe de mal, însă la mai bine de opt sute de metri de casa lui Grainger, îşi agăţă rucsacul de umăr şi o porni pe jos. Camionete şi Forduri treceau pe lângă el, şi din când în când câte un şofer îl claxona şi îi făcea cu mâna. Milo zâmbea şi răspundea făcând şi el cu mâna. De îndată ce ajunse suficient de aproape, ieşi de pe şosea şi îşi croi drum spre lac prin frunziş.

Grainger îşi cumpărase casa în anii şaptezeci de la o agenţie imobiliară. Clădirea data din anii treizeci, fiind construită în stilul unei cabane inspirate de cea a lui Teddy Roosevelt. Conform spuselor lui Grainger, pe durata Marii Depresiuni, industriaşul care o deţinea se mutase aici din Manhattan, împreună cu soţia şi cu servitorii, ca să economisească nişte bani.

Familia Grainger lăsase pradă păianjenilor şi aricilor anexele destinate servitorilor – lor fiindu-le suficiente cele două niveluri şi cele trei dormitoare ale corpului principal al casei.

Milo rămase încă patruzeci de minute în pădure, dând ocol casei pentru a o vedea din diferite unghiuri şi a verifica dacă în copaci nu erau mijloace de supraveghere. Îndată ce se convinse că nu era nimic suspect în pădure, se apropie de casă. În partea îndepărtată, în care ferestrele camerei de zi dădeau spre Mercedesul parcat al lui Grainger şi spre micul debarcader, văzu că barca cu vâsle a lui Grainger nu era acolo.

Casa nu era încuiată, aşa că Milo intră şi se uită în jur. Era pustie. Urcă scările de lângă uşa de la intrare, trecând pe lângă dormitor şi îndreptându-se spre biroul lui Grainger. Acesta era o cameră mică, cu o singură fereastră mare, ce oferea o perspectivă spre lacul Hopatcong.

Era acel moment al zilei pe care fotografii îl numesc ora magică, în care lumina soarelui la apus se reflectă în toate cele, iar feţele par să strălucească în felul în care se spune că strălucesc femeile însărcinate. Lacul strălucea, şi la fel şi mogâldeaţa din centrul său: Tom Grainger, pescuind.

Scotoci prin sertarele biroului până când ajunse la cel încuiat de jos, pe care trebui să-l deschidă forţat cu o şurubelniţă luată din alt sertar. În timpul weekendurilor petrecute aici pe vremuri, văzuse ce conţinea respectivul sertar: un Luger nemţesc despre care Grainger susţinea că fusese luat de la un soldat german în timpul Bătăliei de la Bulge, şi o cutie de cartuşe de calibru 9 mm. Verifică patul armei, după care băgă încărcătorul în lăcaş.

Dacă Grainger fu surprins să-l vadă, reuşi să disimuleze asta foarte bine. Bătrânul îşi lega barca de pilonul de amarare când Milo apăru din spatele unui copac, ţinând pistolul pe lângă şold.

– Ai prins ceva?

Grainger, gâfâind, nu se deranjă să-şi ridice privirea aţintită la frânghia cu care lega barca.

– Nu prind niciodată nimic. Cel puţin nu în ultimii ani. Am o bănuială că nu ştiu ce idiot a aruncat ceva în lac şi i-a omorât pe toţi, spuse el, după care îşi îndreptă corpul şi se uită în sfârşit la Milo. Pe de altă parte, n-am mai prins nimic de când a murit Terri. Aşa că poate că nu-s decât eu de vină.

Văzu pistolul Luger şi se încruntă.

– Doar nu mi-ai spart biroul ca să iei ăla, nu-i aşa?

– Mi-e teamă că da.

Grainger clătină dezaprobator din cap.

– Cheia era în sertarul de sus.

– Îmi pare rău.

– Ei, asta e...

Avu intenţia să-şi scoată undiţa şi momeala din barcă, după care ridică privirea la cerul senin.

– O să le las aici. N-o să plouă.

– E o idee bună, spuse Milo, făcându-i apoi semn cu arma. Hai să mergem!

Protestul – asta lipsea de aici. Grainger nu protestase în nici un fel, în afară de ceea ce spusese despre distrugerea biroului său.

Ştiuse că Milo avea să vină. De fapt, Milo suspecta faptul că bătrânul îl aşteptase, zi după zi, pescuind ca să-şi umple timpul.

Se duseră în camera de zi. Cum intră, Grainger se duse la dulapul cu băuturi, burduşit de sticle, şi scoase de acolo un scotch vechi de zece ani. Turnă într-un pahar de cristal, schimbă sticla şi umplu un alt pahar cu votcă Finlandia. Îi dădu votca lui Milo, după care se aşeză pe scaunul îngust, tapiţat cu piele, în timp ce Milo se aşeză pe canapeaua acoperită cu perne. Între ei se găsea o măsuţă de cafea joasă, iar lipit de perete era un aparat de radio foarte vechi, de pe vremea când fusese construită casa.

– Aşa deci, spuse Grainger. Înţeleg c-ai reuşit să te întorci întreg.

– Da.

– Şi ai venit să mă vezi. Eu sunt primul la care te opreşti?

– Da.

– Bun, zise Grainger şi sorbi din scotch-ul său. Ia spune-mi. Ce dovezi ai adunat?

Milo trase aer în piept. Ştia că omul acesta avea răspunsurile la întrebările sale, însă de-a lungul drumului până aici nu se gândise la modalitatea prin care avea să le scoată de la el. Nu avea nici o metodă la îndemână, deoarece metodele pe care le cunoştea nu fuseseră prevăzute a fi aplicate unor naşi de botez, prieteni vechi şi angajaţi ai Companiei care ştiau toate metodele pe de rost. Spuse:

– Am aflat că n-aveam nevoie să adun nimic în apărarea mea, Tom. M-ai păcălit când m-ai făcut să fug.

– N-am încercat decât să te ajut.

Milo simţi impulsul de a striga – nimic în mod special, ci doar feluritele bazaconii care i-ar fi venit pe buze dacă deschidea gura. Nu era vorba numai că Grainger era prietenul său şi persoana cea mai apropiată de ideea de rudă pe care Milo o avea în viaţa de zi cu zi; ci mai era şi *cadrul:* scaunele confortabile, camera de zi plină cu mărunţişuri şi decoraţiuni din lumea de altădată, ei doi bând pe îndelete din pahare de cristal.

Milo îşi puse votca pe măsuţa de cafea şi se duse la bucătărie.

– Dovada, strigă Grainger după el.

În loc să-i răspundă, Milo se întoarse cu o rolă groasă de bandă adezivă.

Lui Grainger îi pieri zâmbetul de pe buze.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Milo! Nu putem să purtăm o conversaţie civilizată?

Milo desprinse o bucată de bandă cu un fâşâit puternic.

– Nu, Tom! Nu putem.

Grainger ştia că era mai înţelept să stea liniştit în timp ce Milo prinse capătul benzii adezive de spătarul scaunului, după care o petrecu în jurul corpului său de cinci ori, legându-l pe bătrân de scaun de la umeri până la coate. Rupse banda cu dinţii şi apăsă capătul, lipindu-l de spătar. După care se dădu doi paşi înapoi, verificând ce făcuse, şi se întoarse pe canapea.

– O să trebuiască să-mi dai să beau din scotch, spuse Grainger.

– Ştiu.

– Zăhărelul şi biciul?

– Momeala otrăvită, sugeră Milo o metaforă mai potrivită, după care clipi.

Abia dacă-i zărea figura lui Grainger. Din cauza soarelui. Cât timp fusese ocupat, acesta dispăruse în spatele munţilor.

– Atunci spune-mi şi mie, zise Grainger în vreme ce Milo aprindea un lampadar, ce dovezi ai adunat? Ai grijă, nu supoziţii. Nu ce ştii din auzite. Dovezi.

Milo se întoarse la canapea.

– M-ai tras pe sfoară, Tom! M-ai făcut să fug de la Disney World când nu trebuia să fug. Eram suspect, însă atâta tot. Corect?

Grainger, încercând fără succes să-şi schimbe poziţia pe sub legăturile sale, dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Tu ai fost de la A la Z. Tu i-ai dat banii lui Roman Ugrimov, care la rândul lui i-a dat Tigrului. Tu îl controlai pe Tripplehorn, care îl ghida pe Tigru. Ăsta a fost motivul pentru care ai ascuns de mine atâta amar de vreme dosarul de Turist al Tigrului. N-avea nimic de-a face cu faptul că îl recrutase Fitzhugh.

– Da, admise Grainger după un moment de gândire. Am ascuns dosarul de tine din acele motive, însă ţi l-am arătat mai târziu *tocmai pentru că* Terence Fitzhugh îl recrutase.

– Hai să nu deviem de la discuţie! Tu-l dirijai pe Tigru. Angela, ca şi mine, îl vâna pe Tigru. Aşa c-ai dispus uciderea ei. Asta a fost o altă treabă de care s-a ocupat Tripplehorn.

– Da.

– Colonelul Yi Lien n-avea de-a face cu nimic. N-ai făcut decât să-l plasezi pe Tripplehorn în câteva puncte strategice şi să laşi aparatele de fotografiat să-şi facă treaba.

Aproape înciudat, Grainger spuse:

– MI6... ei bine, am inventat chestia asta, nu-i aşa?

– Aşadar, se deduce în continuare c-ai ordonat asasinarea mullahului Salih Ahmad în Sudan.

– Da.

Întrucât Milo nu părea dornic să continue imediat, bătrânul repetă cuvântul pe care-l folosise mai devreme:

– Dovada? *Chiar ai* ceva dovezi care să susţină toate astea, nu?

Milo nu era sigur dacă ar fi trebuit să-i răspundă. Dacă recunoştea că nu exista nici o dovadă materială reală, bătrânul ar fi putut refuza să mai spună ceva. Pe de altă parte, Grainger era suficient de priceput încât să-şi dea seama că-l minte, şi i-ar fi cerut să exemplifice în ce consta dovada.

Însă tăcerea lui era de-ajuns. Grainger clătină din cap posac.

– La naiba, Milo! N-ai nici o dovadă, nu-i aşa?

– Nu.

– Ce-ai făcut în ultimele zile? Ai băut?

Milo se ridică de pe canapea, ca şi cum ar fi vrut să-i reamintească totuşi cine conducea discuţia, după care luă paharul de scotch şi i-l duse lui Grainger la buze. După ce acesta luă o gură zdravănă, Milo puse paharul la loc şi spuse:

– Te rog, Tom! Spune-mi odată ce mama dracului se întâmplă.

Grainger se gândi puţin, după care dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Dacă nu poţi să-ţi dai seama de unul singur, atunci, de acord. E cel mai vechi motiv din lume. Este motivul pentru care noi nu putem să ne ţinem labele acasă.

– Petrolul, spuse Milo.

Grainger încercă să înalţe din umeri, însă banda adezivă îi limita mişcările.

– Da, e un fel de-a spune. La suprafaţă. Însă răspunsul care primeşte steluţa de aur este imperiul. Şi câştigi şi puncte în plus dacă pomeneşti de China.

Odată ce începu să vorbească, Grainger nu se mai putu opri. Banda adezivă îl ţinea în loc, însă capul i se apleca şi se mişca liber, încoace şi încolo, în timp ce-i relata detaliile unei poveşti pe care (după cum i se părea lui Milo) dorise de mult să o spună.

– Ascultă-mă, Milo – şi încearcă să nu fii naiv în legătură cu asta. Ai un continent îmbibat de petrol, dar plin şi de cele mai corupte guverne pe care le-a văzut lumea vreodată. Tu crezi că Sudanul este un tărâm al păcii şi-al iubirii? Şi-au sărit la beregată unii altora înainte ca noi să ne decidem măcar asupra micii noastre intervenţii. Şi am încercat să o facem cu mijloace paşnice. Ştii şi tu asta. Oamenii noştri s-au întâlnit cu ministrul energiei la casa lui Ugrimov. Noi i-am pus în vedere: Încetaţi să mai vindeţi ţiţei chinezilor, şi în locul lor vindeţi-ni-l nouă. O să ridicăm embargoul. La naiba, ne oferim chiar şi să plătim mai mult. Mă auziţi? Preşedintele va primi mai mulţi bani ca să-şi construiască palatele alea şi statuile care să-l glorifice. Însă el este un individ încrezut şi mândru. Aşa sunt de obicei politicienii care-şi omoară propriii oameni. Ministrul energiei i-a dat un telefon, iar el ne-a refuzat făţiş. Aşa că noi am încercat să-l convingem cu vorba mieroasă. Apoi, l-am ameninţat. În cele din urmă i-am spus că, dacă nu accepta târgul propus de noi, aveam să-i transformăm viaţa şi ţara într-un iad şi mai mare decât era deja.

– Deci n-a fost vorba decât de petrol. Asta vrei să spui?

– Milo, întrebi de parcă ai fi unul din protestatarii ăia care încă mai aduc în discuţie catastrofa *Exxon Valdez*[1] la optsprezece ani după ce s-a petrecut. E vorba de imaginea de ansamblu. Despre asta-i vorba întotdeauna. Nu ne deranjează să pierdem puţin petrol ici, colo. Nu vrea să ne vândă o ţară? N-o să ne simţim jigniţi. Aici nu-i vorba despre petrol, e vorba despre secolul care vine. E vorba de China. Că-şi primeşte şapte la sută din totalul de ţiţei brut din Sudan. În fiecare an, China foloseşte tot mai mult petrol – *necesită* tot mai mult ca să-şi dezvolte economia. Pierderea a şapte procente n-o să decimeze China acum, însă cine ştie ce se-ntâmplă la anul? Sau peste zece ani? China are nevoie de tot petrolul pe care poate pune mâna. O treime din importurile sale de petrol sunt din Africa. Nu-şi poate permite să piardă asta.

– Numai că tu continui să spui acelaşi lucru, Tom! Petrol şi iar petrol.

Pe sub fâşiile de bandă adezivă, mâna bătrânului de pe braţul scaunului se mişcă, iar Grainger ridică un deget.

– Aşteaptă. Ăsta-i doar începutul. Fiindcă ce va trebui China să facă pentru a se asigura că-şi primeşte petrolul? Are nevoie de o Africă stabilă, nu-i aşa? Aşa că se duce la Naţiunile Unite. Şi solicită intervenţia în Sudan. Şi atâta timp cât este rezonabil şi acceptabil, Statele Unite o să-şi exercite dreptul de veto asupra acestor rezoluţii. Ăsta-i avantajul de a fi membru permanent al Consiliului de Securitate. Poţi să respingi orice vrei. Şi o să continue să se opună până când China o să fie pusă la colţ. Până când – şi asta-i partea importantă – *o să fie obligaţi să intervină pe cont propriu.* Să-şi trimită miile de oameni din armata aia a lor, Armata Poporului. Noi avem Irakul şi asta ne secătuieşte în ultimul hal. Dacă nu putem să ne retragem, cel puţin putem să distrugem nişte duşmani mai vechi. E timpul să-i dăm Chinei câteva Irakuri. Să vedem cum se descurcă.

---

[1] Catastrofă ecologică provocată de deversarea în apele golfului Alaska a 270 000 de barili de petrol în urma eşuării petrolierului *Exxon Valdez* în 1989. (n.tr.)

Milo îşi ţinea mâinile împreunate în poală, uitându-se lung la bătrân. Era plin de viaţă, de parcă dezvăluirea acelor secrete însemna pentru el o adevărată transfuzie de sânge.

– Şi tu eşti de acord cu tactica asta?

Grainger încercă să dea din umeri atât cât îi permise banda adezivă.

– Este o tactică perfidă, asta pot să spun. Şi are o anumită logică încântătoare. Cu câteva proteste şi un singur asasinat, poţi face să se prăbuşească o ţară întreagă. Guvernele cultivă cu multă pricepere convingerea că sunt de neschimbat. Ceea ce e rareori adevărat.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Am crezut în ea mult timp, Milo! Ani de zile. Însă a devenit o treabă murdară, nu? Dacă-l elimini pe un simpatizant al teroriştilor, precum mullahul, atunci cine se poate plânge cu-adevărat? Doar îi faci lumii întregi un serviciu. Când asta-i urmată de haos, poţi să spui că-i surprinzător şi c-ai fost luat pe nepusă masă. Ei bine, rareori totu-i aşa de simplu. Au existat martori de care a fost necesar să scăpăm. Prietenul Angelei, Rahman, de exemplu.

– După care însăşi Angela.

– Da, spuse Grainger. Am încercat să scăpăm de ea compromiţând-o. Ştii asta. Când m-a sunat, căutând fotografiile alea ale Tigrului, am ştiut că ajunsese aproape de adevăr. Aşa că i-am înscenat treaba aia cu trădarea. Asta fie o făcea să iasă din sistem, fie, în cel mai rău caz, o băga la puşcărie – nu mult timp, suficient cât să se piardă urmele. Însă în momentul respectiv neajunsurile acestui plan deveniseră deja evidente până şi pentru un idiot ca mine. Prea mulţi martori morţi. Aşa că, atunci când a venit vremea să forţez definitiv nota în cazul Angelei, m-am hotărât să te trimit pe tine acolo. La urma urmei, tu ai ajuns mai aproape de rezolvarea misterului decât oricine altcineva... te-ai întâlnit chiar cu Tigrul. Aşa că am crezut că eşti cel mai potrivit. Erai un vechi prieten de-al Angelei. Ca şi în cazul asasinatelor ălora, puteam să fac o chestie măruntă, după care să las să se instaureze haosul şi să pretind în faţa şefilor mei că nu ştiam că o să se termine aşa.

– Voiai ca eu să descâlcesc toată asta.

– Da. După care mi-ai dat telefonul ăla. Ţi-aduci aminte? După ce-ai luat prânzul cu Angela, spuse bătrânul oftând. I-ai semnat condamnarea la moarte prin apelul ăla telefonic.

Milo încercă să-şi aducă aminte ce anume spusese, însă conversaţia aceea, după tot ce se întâmplase în ultimele două săptămâni, era doar o amintire vagă.

Grainger îi explică:

– Mi-ai spus că Angela îi dăduse de urmă lui Rolf Vinterberg. La un pas distanţă de Ugrimov şi la încă unul de noi. Cine crezi că era în birou cu mine când m-ai sunat?

– Fitzhugh.

– Exact! M-a pus să-l sun pe Tripplehorn imediat, cu el de faţă, şi să-i ordon s-o omoare pe Angela cât mai curând posibil.

– Dar... începu Milo, după care rămase fără de cuvinte.

Oare chiar era el responsabil de uciderea Angelei?

– Ai fi putut să revoci ordinul îndată ce ieşea Fitzhugh din birou, zise în cele din urmă.

– Poate că da, spuse Grainger, încercând din nou să înalţe din umeri. Probabil că eram deja prea speriat.

Milo se duse până la dulapul cu băuturi şi îşi reumplu paharul cu votcă.

– Mai vrei?

– Mulţumesc! Da.

Turnă votcă în paharul lui Grainger şi lipi marginea recipientului de cristal de buzele acestuia. Sorbitura îl făcu pe bătrân să tuşească.

– Unde-i scotch-ul meu?

Milo nu răspunse. Puse paharul deoparte şi luă o înghiţitură din propria băutură.

– Nu prea-mi miroase bine ce-mi spui. Sună ca o poveste plină de detalii complicate cu care să-ţi salvezi fundul.

Grainger îşi linse buzele palide.

– Înţeleg ce vrei să spui. Spionajul, şi în particular Turismul, nu reprezintă altceva decât arta de a povesti. După o vreme aduni prea multe straturi de informaţii. Este greu să discerni ce şi cât din

povestirile respective este adevărat. Însă ce-ţi spun acum chiar este adevărul gol-goluţ. Întreabă-mă ce vrei.

– Motivul pentru care m-ai sunat să plec de la Disney World.

– Cunoşti răspunsul. Din două raţiuni. Să nu intri în arest şi astfel să poţi să-ţi continui investigaţia. În plus, să te pun pe fugă, să te supun unei şi mai mari presiuni. Îmi zădărniciseşi planurile prin plecarea ta în vacanţă, iar eu aveam nevoie de tine să te întorci la treabă. Era singura modalitate prin care să te conving s-o faci.

– Acelaşi lucru şi cu dosarul Tigrului, spuse Milo. Mi l-ai dat astfel încât să nu am încredere în Fitzhugh, în cazul în care el prelua controlul şi mă suna.

Grainger încuviinţă dând din cap.

– Făcând legătura între Tigru şi Fitzhugh... nu făceam decât să te împing în miezul problemei. Tu n-ai fi văzut de unul singur legătura dintre ei. Nu mă înţelege greşit: faptul că l-a recrutat pe Tigru nu înseamnă nimic. El vrea ca nimeni să nu ştie despre asta, însă nu-i de condamnat. Voiam să începi să te zbaţi. Să aduni dovezi materiale reale. Bănuiesc că te-am supraestimat, Milo, zise bătrânul clătinând din cap. N-ai obţinut nimic.

– Am o pistă care duce direct la tine.

– Da, o pistă. Însă unde ţi-e tolba plină de şmecherii? Am crezut că în momentul în care veneai aici ai fi avut deja casete video, amprente şi extrase de cont bancar. Dar tu nici măcar nu poţi să dovedeşti c-am făcut parte din toată povestea, asta dacă nu cumva înregistrezi conversaţia noastră. Nu o faci, nu?

Milo negă clătinând din cap.

– Foarte rău. Nu c-ar fi valabilă o confesiune în circumstanţele astea într-o sală judecată, spuse Grainger. După câteva secunde de tăcere, continuă: Dacă tu nici măcar nu poţi să-mi dovedeşti vinovăţia, cum o să dovedeşti vreodată că Fitzhugh a pus la cale toate astea? Crezi că tipu-i vreun amator? Implicarea lui a fost întotdeauna verbală, iar el n-a ajuns niciodată concret undeva în preajma acţiunii. Nici măcar nu s-a întâlnit vreodată cu Roman Ugrimov – ei nu s-ar recunoaşte unul pe altul nici dacă ar sta în

aceeaşi cameră. Cum ai de gând să aduni dovezi împotriva unui om ca ăsta?

Acesta era un moment remarcabil, se gândi Milo. Grainger fusese pensionat în mod forţat, iar acum era imobilizat în scaunul său cu bandă adezivă şi avea în faţa ochilor ţeava propriului pistol, şi totuşi încă mai vorbea de parcă s-ar fi aflat în biroul său de pe Avenue of the Americas, dirijând întreaga lume a Turiştilor.

– Nu mai eşti tu cel care dă ordinele pe-aici, Tom!

Probabil că şi el, la rândul lui, conştientizase ridicolul poziţiei sale, întrucât oftă.

– Probabil că-i mai bine că nu mai sunt la cârmă. Nu vezi ce încurcătură am creat deja?

Milo nu răspunse.

– Ştii când a început, nu-i aşa? Chestia asta cu Tigrul. Chiar după ce-ai abandonat Turismul. Tocmai îţi încheiaseşi misiunea de a o proteja de el pe fascista aia din Parlamentul olandez. Îl împiedicaseşi să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, de acord, însă noi ştiam cu toţii că tipul era priceput în ceea ce făcea, aşa că informaţia asta a fost pusă deoparte, la dosar, pentru a fi folosită mai târziu. Următorul lucru pe care l-am aflat – de fapt, în ziua *următoare* – a fost că tu te găseai în Veneţia şi că noi eram loviţi de terorişti în New York. Ne-am adunat trupele şi ne-am pregătit să ripostăm în Afghanistan, însă Fitzhugh şi încă alţi câţiva... ei bine, au ştiut din ce direcţie avea să înceapă să bată vântul. Au discutat asupra opţiunilor existente. Fitzhugh mi-a făcut o vizită chiar aici, în casa asta. Birourile noastre erau în reconstrucţie şi aici era singurul loc „curat" în care să ne întâlnim. M-a întrebat dacă n-am putea să-i folosim pe Turişti ca parte a tacticii noastre. Să-i ducem pe ascuns în Orientul Mijlociu ca să-l suprime pe câte-un saudit sau vreun iranian. I-am spus că noi nu i-am antrenat pe Turişti pentru genul ăsta de asasinate şi că cel mai bine ar fi să contăm pe persoane private şi să folosim pe cineva precum Tigrul... Grainger dădu din cap în semn de încuviinţare. Da. Am fost primul care i-a rostit numele. Fitzhugh s-a întors peste o săptămână cu o contrapropunere. Să folosim un Turist ca să-i dea de urmă Tigrului şi să-l abordeze pe post de client.

– Tripplehorn.

– Bineînţeles.

Lui Milo îi trecu prin minte imaginea a şase ani de lovituri de o acurateţe chirurgicală, omoruri pe care le localizase şi între care încercase din răsputeri să găsească un fir comun, un element de legătură. Un personaj recunoscut pentru islamismul moderat în Germania, un ministru de externe francez, un om de afaceri britanic. Ce anume, se tot întrebase el, unea aceste crime? Nu putuse să-şi explice şi fusese forţat să revină la teoria că nu exista o legătură; nu erau decât nişte misiuni îndeplinite pentru pentru diferite persoane. Câteodată, probabil, chiar erau, însă de fiecare dată când Tripplehorn, cunoscut şi ca Herbert Williams, Jan Klausner şi Stephen Lewis, îl abordase pe Tigru cu genul acesta de însărcinare, elementul comun fusese întotdeauna politica externă americană.

În minte i se contură nu numai imaginea celor şase ani de asasinate, ci şi a celor şase ani petrecuţi în faţa computerului de la el din birou, a eforturilor tuturor agenţilor săi de Turism şi a anilor de ajutor simulat primit din partea bărbatului din faţa sa. Şase ani de căutare a unui om pe care, în final, nimeni nu-l voia prins.

– Însă el a venit la mine, spuse Milo deodată. Tigrul a venit la mine deoarece avea dosarul meu. Şi aici a fost mâna ta?

– I l-am trimis lui Tripplehorn ca să i-l dea. Ordinele de a-l injecta cu HIV veniseră de mai sus. N-aveam cum să evit asta. Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să mai adaug o informaţie la ceea ce ştia Tigrul. Fitzhugh n-a crezut că Tigrul îşi va da seama de unde se infectase. Ştiam că-l subestimează pe tipul ăsta. Ştiam – sau cel puţin suspectam – că un bărbat abstinent sexual şi religios avea să pună totul cap la cap. Speram c-o să te caute, fie şi numai pentru simplul motiv că dosarul tău era ultima informaţie primită de la cei care-i provocaseră moartea.

– Totul a decurs conform planului, spuse Milo, minunându-se de modul în care funcţiona creierul bătrânului.

– Nu chiar totul, Milo! Şi anume, tu. Se presupunea că o să fugi, dar că te întorci cu dovada. Ţi l-am dat şi pe Einner să te ajute. El unde-i acum?

Milo îşi drese vocea.

– A trebuit să-l imobilizez şi să-l împiedic să mă urmărească.

– Probabil că-i mai bine aşa. Însă înţelegi la ce vreau să ajung, corect? Ţi-am dat tot ce-am putut, însă bănuiesc c-am avut prea multă încredere în tine.

– Ar fi trebuit să fii deschis atât cu Angela, cât şi cu mine. Nu ne-ai dat suficiente indicii, deşi ai fi putut s-o faci.

Grainger strânse din buze ca să-şi înăbuşe un căscat.

– Poate că ai dreptate. Însă, dacă ţi-aş fi spus totul de la început, ce-ai fi făcut? Te cunosc: nu mai eşti aşa răbdător cum ai fost odată. Te-ai fi dus direct la Fitzhugh; te-ai fi dus şi l-ai fi bruscat. N-ai fi încercat să dai de urma dovezilor. Ai fi acţionat ca un Turist, i-ai fi încolţit pe Fitzhugh şi gaşca lui şi le-ai fi luat gâtul. Nu ţi-ai fi acordat răgazul în care să aduni dovezile necesare să stopezi întreaga operaţiune. Pe scurt, ai fi acţionat violent, ca o brută ce eşti.

– Însă s-a terminat, spuse Milo. Asasinul vostru-i mort.

– Crezi că n-o să găsească altul? În ciuda a tot şi toate, adevărul e că tehnica asta funcţionează mult mai des decât eşuează. Există un tânăr cambodgian în Sri Lanka. El încă n-are un nume de-ăsta prostesc, ceea ce e de preferat. Chiar în momentul ăsta, în timp ce noi vorbim, Jackson este deja acolo, pe urmele lui.

Milo îşi termină restul de votcă, după care aduse sticla să umple amândouă paharele.

– Aşadar, ce încerci să mă convingi să fac?

– Pe bune, Milo! Eşti prea deştept să crezi aşa ceva. Fără nici o dovadă, ce ai de fapt? Doar cuvântul meu. Iar dacă ei ştiu unde eşti acum, atunci se vor asigura că n-o să mai fiu în măsură să-ţi spun ceva.

– Ei nu ştiu unde sunt.

– Sper din tot sufletul să ai dreptate. Căci, după ce scapă de mine, o să se asigure că n-o să poţi spune nimănui ce ţi-am spus eu.

Un nerv din obrazul lui Milo începu să zvâcnească, aşa că-şi frecă falca. Era un semn al anxietăţii, al faptului că-şi dădea seama că Grainger avea dreptate.

După care îi trecu prin minte alt gând: Grainger mințea. Bătrânul era încolțit. Știa că Milo avea să-l ducă înapoi la sediul de pe Avenue of the Americas. Grainger probabil că mersese până într-acolo încât chiar plănuise eventualitatea asta. După cum spusese și bătrânul, jocul din sfera informațiilor era în întregime legat de arta de a povesti. Grainger nu-i prezentase nici el dovezi reale, ci doar povești care să umple golurile dintre evenimentele pe care le știa.

Milo își dădu seama că își ținuse respirația. Inhală. Era o poveste diabolică, genul la care numai un veteran precum Grainger putea să viseze. O parte din el continua să o creadă – atât de bună era. Apropie paharul de votcă al lui Grainger de buzele întredeschise, aflate în așteptare, după care se așeză în fața lui.

Înainte să apuce să spună ceva, telefonul de pe masa îndepărtată începu să sune. Milo se uită insistent la Grainger.

– Aștepți vreun telefon?

– Cât e ceasul?

– Unsprezece.

– N-am mai socializat cu sătenii de-aici de mult timp. Poate că ne verifică Fitzhugh.

Milo se ridică în picioare, alcoolul urcându-i-se rapid la cap, însă fără să-l amorțească, și stinse lampadarul. În întuneric, telefonul continuă să sune – a șaptea oară, acum –, iar el se duse în spatele draperiilor grele, scrutând bezna de afară, pe direcția lacului. Văzu copacii și drumul de criblură în lumina lunii înainte ca un nor purtat de vânt să întunece scena. La al nouălea apel, telefonul se opri.

Milo nu știa ce să creadă.

– O să plecăm acum.

– Te rog frumos, spuse Grainger. Sunt frânt! Chiar ești stors de vlagă când pescuiești toată ziua.

Milo se întoarse dinspre geam, și văzu silueta întunecată și cocârjată a lui Grainger, cu bărbia lăsată pe banda adezivă petrecută peste piept, respirând zgomotos.

– Ești bine?

Bătrânul îşi înălţă capul.

– Doar obosit. Însă vorbesc serios, dacă-i cineva acolo afară, e de la Companie. Aş prefera să fiu executat în pat, aici, decât să fiu interogat cu lunile în Manhattan, şi după asta împuşcat în nu ştiu ce cocină de casă conspirativă.

Milo se întoarse la fereastră. Văzu lacul, lumina lunii şi ascultă tăcerea. Dacă nu-i dăduseră de urmă aici, nu era nici o grabă. Se manifesta doar disperarea lui de a se termina toate astea. Lăsă draperiile să cadă.

– O să plecăm mâine-dimineaţă. Devreme. Dar o să dormim în acelaşi pat.

– Întotdeauna ai fost drăguţ cu mine!

– Şi ajunge cât ai băut.

– Doar am început, spuse Grainger. Poţi să mă dezlegi astfel încât să ajung şi eu la scotch-ul meu? Votca asta face ca dracu' la mine-n stomac.

41

Dormiră în dormitorul de la etaj, legaţi împreună de încheieturile mâinilor cu o bucată de frânghie pe care Milo o găsise într-un sertar de la bucătărie. În general, fu un somn liniştit, întrerupt doar într-un rând de Grainger, care se ridicase în capul oaselor şi începuse să vorbească.

– La început, nu mi-a plăcut ideea. Vreau să ştii asta. De-asta am minţit şi am zis că Turiştii noştri n-ar fi deloc buni pentru asasinatele alea.

– E-n regulă, spusese Milo. Hai să te culci la loc.

– Dacă aş fi ştiut cum avea să se termine, aş fi găsit o cale să înăbuş proiectul din faşă. Zău aşa! Poate că, dacă i-aş fi lăsat pe Turiştii noştri să se ocupe de omoruri, am fi putut păstra controlul.

– Hai, înapoi la somn, repetase Milo, iar Grainger îşi lăsase capul pe pernă şi începuse să sforăie, ca şi cum cuvintele sale ar fi făcut parte dintr-un vis.

Se treziră, se bărbieriră şi făcură duş, neaflându-se în nici un moment prea departe unul de celălalt, iar Milo făcu omletă şi prăji pâine. Grainger lăsă ca jumătate din micul dejun să se scurgă în tăcere, după care începu din nou să vorbească. Părea disperat ca Milo să-l creadă.

– Vorbesc serios, chiar am crezut că o să găseşti răspunsurile. S-ar fi putut să fie o nerozie, însă avea noimă la momentul respectiv. Făcu o pauză, uitându-se la Milo cum mestecă. Nu mă crezi, nu-i aşa?

Milo îşi înghiţi dumicatul de ou.

– Nu, spuse el, chiar dacă numai pentru a-l opri pe Grainger din flecărit. Nu te cred. Şi, chiar dacă aş face-o, tot te-aş duce înapoi. Nu pot să trăiesc aşa, iar tu eşti singurul om care poate să îndrepte lucrurile legate de mine. Şi de Tina.

– Aha! spuse Grainger, zâmbind abia schiţat. Bineînţeles că totul se învârte în jurul familiei tale, continuă el, înghiţind în sec. Probabil că ai dreptate. Eşti prea tânăr ca să-ţi distrugi cariera pentru asta. O să născocească ei ceva ca să dovedească faptul că eu am fost în spatele tuturor manevrelor, singur-singurel. Pot să se descotorosească de mine şi s-o ia de la început cu băiatul ăsta cambodgian.

Soarta bătrânului îl lăsa rece pe Milo, căci acum nu-i păsa decât de viitorul său apropiat. Avea să-l ducă pe Grainger cu maşina direct în Manhattan, avea să asiste la interogatoriul iniţial şi mai apoi avea să-şi ia familia din Texas. Era simplu.

Când Grainger îşi termină micul dejun, Milo spălă rapid farfuriile.

– E timpul să mergem!

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Grainger îl întrebă:

– E timpul să-ţi recapeţi viaţa?

Milo îşi puse haina şi găsi un blazer pentru Grainger, verificându-i buzunarele înainte să i-l dea.

– Ştii, spuse Grainger, o parte din mine încă o crede. O parte din mine crede că, vorbind cu tine, trădez imperiul. Nu-i amuzant? Noi ne-am marcat teritoriul asemenea unui dulău de pază imperial încă de la sfârşitul ultimului mare război. De la 11 septembrie încoace, nu mai trebuie să facem asta într-un mod amiabil. Putem să bombardăm, să mutilăm şi să torturăm după placul inimii, de vreme ce numai teroriştii sunt dispuşi să ne înfrunte, iar opinia lor nu contează. Ştii care-i problema de fapt?

– Pune-ţi haina pe tine.

– Problema sunt oamenii ca mine, continuă Grainger. Un imperiu are nevoie de oameni plini de curaj. Eu nu sunt suficient de dur; încă mai am nevoie să inventez scuze şi pretexte cum ar fi promovarea democraţiei. Însă băieţii ăştia mai tineri – chiar şi Fitzhugh – sunt genul de oameni de care avem nevoie dacă vrem

să continuăm să mergem înainte. Ei sunt duri într-o manieră în care generaţia mea n-a fost niciodată.

– Haina, repetă Milo, iar Grainger îi aruncă o privire acră înainte să-şi bage un braţ în mâneca blazerului său.

Ieşiră afară în dimineaţa rece, umbrită de copaci, iar Milo încuie uşa de la intrare în timp ce Grainger stătea cu mâinile în şolduri, uitându-se lung.

– O să-mi lipsească.

– Nu fi siropos!

– Sunt doar sincer, Milo! Ar trebui să ştii că aşa am fost şi cu tine. În casa asta, cel puţin.

Milo îl apucă de cot şi îl conduse în josul treptelor, spre poteca acoperită de frunze.

– O să trebuiască să mergem pe jos până la maşina mea. Nu vreau s-o iau pe-a ta.

– Cred că pot să mă descurc, spuse Grainger şi zâmbi.

Ceva bâzâi pe la urechea lui Milo, ceva asemănător unui ţânţar, după care trupul bătrânului tresăltă. El simţi scuturătura prin cotul lui Grainger şi, deşi zâmbetul nu dispăruse de pe faţa bătrânului, capul acestuia se lăsase pe spate, iar fruntea îi arăta diferit. Acum avea o gaură mică, ca o pată. Milo auzi un al doilea bâzâit, iar umărul drept al lui Grainger trosni şi fu împins înapoi, împroşcând sânge. Îi lăsă cotul liber. Bătrânul se prăvăli într-o parte, iar în ceafa lui Milo văzu o gaură mare, înroşită, din care se scurgeau sânge şi ţesut cerebral în praful de pe jos.

Un răstimp ce-i păru foarte lung, Milo se holbă la cadavru. În realitate, nu durase mai mult de jumătate de secundă, însă timpul este un lucru relativ şi, pe când se uita la corpul neînsufleţit al lui Grainger, timpul se dilatase suficient de mult cât să-şi dea seama că se înşelase, resimţind asta ca pe un şoc la fel de puternic ca şi izbitura glonţului unui lunetist. Grainger îi spusese adevărul. Bătrânul ştia că, după ce discuta cu Milo, avea să fie un om mort. Aşa că la fel avea să fie şi Milo.

În timp ce alt glonţ îi şuieră pe la ureche, sări în spate, se aruncă pe jos şi se rostogoli îndărătul celor trei trepte de beton ce duceau

spre uşa de la intrare. Îşi scoase pistolul Luger şi respiră sacadat printre buze, gândindu-se: „Trei cartuşe. Amortizor. Amortizoarele micşorează bătaia de la care arma îşi menţine precizia, aşa că trăgătorul nu-i prea departe".

Întrebare: Trăgătorul avea să vină după el sau avea să aştepte?

Răspuns: Era marţi, ziua în care venea poştaşul. I se păru că-şi aduce aminte că distribuirea corespondenţei se făcea pe la nouă treizeci. Trăgătorul cu siguranţă ştia şi el amănuntul ăsta. Era ora nouă.

Nu îşi putea părăsi poziţia, deoarece trăgătorul îşi ţinea fără îndoială arma aţintită spre cele trei trepte nenorocite, aşteptând. Totuşi, la un moment dat în următoarea jumătate de oră, tipul trebuia să se apropie. Milo închise ochii şi ascultă.

Încercă să-şi stăvilească mulţimea de gânduri care-l bântuiau acum, însă îi fu imposibil. Grainger spusese adevărul. Adevărul. Era singura explicaţie. Voiau să scape de bătrân înainte ca el să poată dezvălui adevărul într-una dintre celulele alea monitorizate cu camere video de la etajul nouăsprezece al sediului din Avenue of the Americas. Să scape de Milo înainte să poată transmite vreun mesaj. Totul, hotărâse Fitzhugh, avea să se termine aici, lângă un lac liniştit.

Şi cum rămânea cu Tina şi cu Stephanie? Cu siguranţă erau în Austin, sub supraveghere. Ştia asta. Însă supravegheate de către cine? De Companie sau de Departament? Se surprinse nădăjduind că Janet Simmons era persoana care nu le pierdea din ochi.

Dacă avea să iasă viu de-aici...

Ba nu: *când* avea să iasă viu de-aici. Asta era o altă regulă a Turismului. Niciodată să nu te îndoieşti de abilitatea ta de a supravieţui. Odată cu îndoielile vin greşelile.

Când avea să iasă viu de-aici, el...

„*Opreşte-te!* Ia-le pe rând. Ascultă. Nu există nimic în afară de sunet. Când un om merge, nu poate să ţintească."

Şi deodată: scrâşnet de piatră sub tălpi.

Milo se ridică, ţinând întinsă mâna în care avea Lugerul, cu cotul uşor îndoit, şi se răsuci în timp ce păşea de-a-ndăratelea. Cam

la două sute de metri distanţă, în afara bătăii pistolului, o siluetă într-un costum de camuflaj de vânătoare se opri şi-şi ridică puşca.

Milo dispăru în spatele casei.

Avea nevoie de un spaţiu îngrădit, aşa că fugi de-a lungul zidului dinspre lac până găsi fereastra de la sufragerie. Sparse geamul cu cotul, sunetul sticlei făcute fărâme stârnind ecouri peste lac. În timp ce se strecura prin cadrul ferestrei, auzi paşi grăbiţi duduind în urma lui pe solul uscat.

Se lăsă să cadă pe covor, îşi pierdu pistolul, după care îl găsi sub unul dintre scaune. Se duse spre geamurile camerei de zi ce dădeau înspre partea din faţă a casei. Stând la un metru mai în spate, Milo se uită afară exact la ţanc, surprinzându-l cu privirea pe trăgător, care, cu o carabină cu ţeavă lungă atârnată la spate şi un pistol SIG Sauer în mâna înmănuşată, se pregătea să treacă de colţul casei. Înainte să dispară din raza vizuală, Milo observă că era un bărbat înalt, cu nasul borcănat şi îndoit de la fracturi mai vechi; jumătatea de jos a feţei lui, sub şapca de vânător, era acoperită de o barbă roşcată deasă.

Milo se întoarse în pragul uşii sufrageriei, îşi trecu braţul pe lângă cadrul de lemn, şi ţinti spre geamul spart. Rămase în aşteptare, pândind până când, în partea opusă a casei – în dormitorul pentru oaspeţi, asta dacă planul parterului pe care-l avea în minte era corect –, un alt geam se făcu ţăndări. Se duse în grabă la uşa închisă, o deschise violent şi-şi îndreptă arma într-acolo. Însă rama ferestrei sparte era goală.

Apoi se auzi un alt geam spart, în camera de zi. Se întoarse în viteză acolo şi din nou nu găsi nimic.

Tripplehorn îşi pregătise trei intrări posibile în trei încăperi diferite. Milo urcă scările şi aşteptă pe palierul de sus al acestora, ghemuindu-se ca să fie o ţintă mai redusă în dimensiuni.

Din poziţia sa, îl auzi pe Turist încalecând un geam şi intrând în casă, însă nu era sigur prin ce cameră pătrundea. Nu mai conta. Indiferent pe unde intrase, trebuia să folosească scările ca să ajungă la Milo.

Timp de trei minute, auzi doar paşi şi uşi date de perete. Nu apăru nimeni la baza treptelor. Tripplehorn verifica mai întâi parterul, înainte de a continua cu etajul. Într-un final, Milo auzi o voce stridentă, cu un accent a cărui proveniență nu putu să o determine:

– Ai face bine să vii jos!

– De ce aş face-o, Tripplehorn?

Urmară câteva secunde de tăcere.

– Ce nume ciudat! Aş vrea să ştiu cu cine stau de vorbă.

– Sunt eu. Milo Weaver. Conduc biroul specializat pe Europa.

– Nu ştiu despre cine vorbeşti.

– Obişnuiam să folosesc numele de Charles Alexander.

Alt moment de tăcere, după care se auzi o şoaptă care ar fi putut să fie „Rahat". Turiştii n-au nici un fel de problemă când sunt puşi în poziţia de a omorî alţi Turişti – asta, de fapt, era întotdeauna o posibilitate –, dar Einner fusese suficient de bun încât să-i atragă atenţia lui Milo că numele de Charles Alexander făcuse valuri.

– Cine te-a trimis? întrebă Milo, simţindu-şi transpirată mâna de pe armă.

– Ştii cine-i şeful meu.

– Obişnuia să fie omul din faţa casei.

– Grainger? replică Turistul. În ultima vreme a dat cam puţine ordine!

Ochii lui Milo erau umezi, aşa că, în momentul în care Tripplehorn se repezi pe lângă scări, trăgând în sus, reacţia lui fu întârziată. Turistul ţinti la întâmplare, gloanţele din pistolul fără amortizor înfigându-se în treptele de sus, iar Milo apăsă şi el pe trăgaci de două ori, însă prea târziu. Tripplehorn dispăru de partea cealaltă a scărilor.

– N-ai nici un fel de poziţie, strigă Milo. Ieşi de-acolo!

– Sunt un tip răbdător.

Milo trase aer în piept şi se ridică încetişor.

– Mai ai zece minute până vine poştaşul. Nu poţi să fii răbdător!

În timp ce vorbea, coborî două trepte, păşind pe lângă perete ca să evite scârţâitul acestora.

– O să-l omor şi pe poştaş, spuse Tripplehorn.

Milo era deja la a cincea treaptă; mai avea încă zece de coborât.

– Şi cum o să explice Fitzhugh asta mai departe? Mă îndoiesc că se aşteaptă de la tine să omori şi civili.

Urmă un nou moment de tăcere. Milo se opri. Apoi Tripplehorn spuse:

– Chiar dacă aş pleca, ştii că tot te-aş aştepta afară.

Milo nu se putea mişca şi vorbi în acelaşi timp; Tripplehorn i-ar fi auzit vocea apropiindu-se.

– Şi ce-o să faci? îl întrebă. O să mă împuşti în timp ce poliţiştii o să fie aici, cercetând cadavrul lui Grainger? Haide, Tripplehorn! S-a terminat! Ştii şi tu asta.

– Dacă eşti cine spui că eşti, atunci ştii că pot s-o scot la capăt.

În timp ce el spunea aceste cuvinte, Milo mai coborî rapid două trepte. Nu-i răspunse.

– Dacă chiar eşti Alexander, ştii că eşecul nu-i o opţiune.

Încă două trepte. Acum se găsea la şase trepte distanţă de baza scării. Era suficient.

– Alexander? Mai eşti acolo?

Cu braţul întins, pistolul nu mai era decât la trei trepte de colţul peretelui. De după acesta, Tripplehorn spuse:

– Ei bine, poate că ai dreptate. Poate că ar trebui să plec doar cu jumătate din treabă făcută.

Apoi se avântă în spaţiul deschis, cu arma ridicată astfel încât să nu mai tragă din nou prea jos.

Până să reuşească să apese a doua oară pe trăgaci, orbeşte, Milo îl împuşcase deja în piept, aruncându-l în spate. Căzu cu spinarea de uşa de la intrare, alunecând încetişor spre podea şi lăsând în urmă o dâră de sânge. Braţul său încă era întins, ţinând pistolul, iar el clipea confuz înspre Milo.

– La dracu', şopti Turistul, bolborosit. Mi-ai făcut felul.

– Ar fi trebuit să porţi vestă antiglonţ.

Haina de camuflaj a lui Tripplehorn era îmbibată de sânge acum, combinaţia de verde închis şi deschis devenind puţin mai monocromă. Milo lovi cu piciorul pistolul pe care acesta îl ţinea în mână; arma alunecă pe podea până în camera de zi. Se lăsă pe

vine lângă capul lui Tripplehorn, amintindu-şi figura aceea de pe Corso Sempione, unde omul stătuse faţă în faţă cu Tigrul, dându-i asasinului o geantă de bani şi o porţie de HIV.

– Spune-mi cine-i şeful tău, zise Milo.

Tripplehorn tuşi cu sânge, împroşcând podeaua din lemn de esenţă tare. Clătină din cap în semn de refuz.

Pe Milo nu-l lăsă inima să-i smulgă informaţia asta cu forţa. Ştia, sau credea că ştia, că Terence Fitzhugh era şeful lui. Nu mai era nimic de spus. Îl împuşcă pe Tripplehorn în frunte. Percheziţionă cadavrul, luându-i telefonul mobil şi micul dispozitiv de descuiat automobilele pe care îl admirase atât de mult atunci când Einner îl folosise în Europa.

Ieşi pe uşa de la intrare, trecând pe lângă cadavrul lui Grainger şi afundându-se în pădure. Aici, i se făcu rău. În timp ce se ghemuia printre tufişuri, îşi dădu seama că nu era greaţa normală care copleşeşte o persoană la vederea morţii. Era greaţa produsă de excesul de adrenalină şi de lipsa de mâncare. Asta îl tulbură chiar mai tare decât cadavrele în sine; era năucitor că nu mai reacţiona deloc ca o fiinţă umană.

Se holbă la voma din iarbă. Acum gândea şi simţea asemenea unui Turist. Dezechilibrat.

Deşi era disperat din cauza asta, latura lui de Turist calculă mişcările următoare. Nici măcar nu făcu o grimasă la văzul vomei. Îşi şterse gura cu podul palmei şi se întoarse în casă.

Peste cinci minute, din spatele geamului spart al camerei de zi, privi, cu cheile de la maşina lui Grainger în mână, cum camioneta poştei sălta peste făgaşele uscate lăsate de roţi de pe aleea de acces până când şoferul avu direct în faţa ochilor corpul neînsufleţit al lui Grainger. Maşina se opri, iar din ea coborî un bărbat gras într-o uniformă albă. Omul se apropie până la jumătatea distanţei faţă de cadavru, după care se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă. Se sui în camionetă, o întoarse într-un nor de praf şi se îndepărtă în trombă.

Zece minute, cel mult.

Milo deschise uşa de la intrare şi trase leşul lui Tripplehorn, acum învelit în saci mari de plastic, în josul treptelor, trecu pe lângă

cadavrul lui Grainger şi se îndreptă spre Mercedesul acestuia. Îl băgă pe Tripplehorn în portbagaj, după care se sui la volan. Conduse cu viteză până la drumul principal, după care o luă la dreapta, spre munţi, în timp ce vaietul pe tonuri joase al sirenelor poliţiei creştea în intensitate undeva în spatele lui.

Tocmai găsise un punct numai bun de aruncat cadavrul în cel mai izolat segment al Autostrăzii statale 23, când telefonul lui Tripplehorn vibră silenţios pe scaunul pasagerului. NUMĂR PRIVAT. La al patrulea apel, răspunse fără să spună însă nimic.

Se auzi vocea lui Fitzhugh:

– „Americanul îi întinse încă o ceaşcă."

Milo ezită, ştiind ce să spună, dar nefiind sigur dacă trebuia s-o facă. Apoi, cu o voce lipsită de accent, şopti:

– „De cafea lui Leamas."

– Ai rezolvat treaba?

– Da.

– Pe amândoi?

– Da.

– Vreo problemă?

– Nici una.

Se auzi un oftat.

– Bun. Ia şi tu o pauză. O să ţinem legătura.

Milo închise, aducându-şi aminte de unde provenea codul acela. Romanul lui John le Carré, *Spionul care a ieşit din joc.*

> Americanul îi întinse încă o ceaşcă de cafea lui Leamas şi spuse:
> – De ce nu vă odihniţi puţin?

„Ce bine ar fi dac-aş putea", se gândi el.

42

Erau trei la număr. Făceau cu rândul. Individul masiv din tura de noapte până dimineaţa devreme purta o mustaţă de parcă n-ar fi auzit că anii şaptezeci trecuseră de mult; pe acesta, ea îl botezase George. Jake supraveghea casa de la şase dimineaţa la două după-amiaza; el era un tip înalt şi slab, fără pic de păr în creştetul capului, şi avea un roman voluminos pe care-l ţinea întotdeauna deschis deasupra volanului. Cel de-afară de acum era Will – sau cel puţin fu până luni după-amiază, când ea ieşi din casă şi se duse întins spre maşina roşie cu un pahar imens de limonadă şi îi află numele real.

Bărbatul o privi prin ochelarii săi de soare impenetrabili, de aviator, şi se îndreptă de spate când îşi dădu seama care era destinaţia ei. Îşi scoase rapid perechea de căşti din urechi, amintindu-i de Milo şi de iPod-ul lui, şi lăsă geamul în jos în timp ce Tina se apropia.

– Bună ziua, spuse ea. M-am gândit că s-ar putea să-ţi fie sete.

Reuşi să-l facă să se fâstâcească.

– Sunt, ăăă... mi-e bine aşa.

– Hai, nu fi aşa rigid, spuse ea, făcându-i cu ochiul. Şi scoate-ţi ochelarii ăia ca să pot să-ţi văd privirea. Nu pot să am încredere în cineva ai cărui ochi nu-i pot vedea..

El se conformă, clipind apoi des, orbit de lumina strălucitoare.

– Serios, nu cred c-ar trebui...

– Te rog frumos!

Ea îi împinse paharul cu forţa pe geam, astfel că el avu două opţiuni: fie să-l ia, fie să-l lase să i se verse în poală.

Bărbatul se uită cu atenţie în jur, ca şi cum i-ar fost teamă de posibili martori.

– Mulţumesc!

Tina se îndreptă de spate.

– Ai şi-un nume?

– Rodger.

– Rodger, repetă ea. Bineînţeles, tu îl ştii deja pe-al meu.

Stânjenit, el încuviinţă din cap.

– Ai grijă să aduci paharul înapoi când îl termini.

– Aşa o să fac.

Când Tina intră în casă, Miguel, întins pe canapea şi uitându-se la History Channel, o întrebă de ce arăta aşa mulţumită de sine.

Era vorba de ceva ce îi spusese Milo cândva despre duşmani. Deşi el vorbea rareori despre trecutul lui ca agent de teren, câteodată îi mai scăpau nişte vorbe pline de tâlc. La momentul respectiv, se uitau la televizor la un film vechi în care doi agenţi inamici, care-şi petrecuseră prima jumătate a peliculei trăgând unul în celălalt, stăteau la o cafea şi vorbeau cu calm despre tot ce se întâmplase mai înainte.

„Nu înţeleg, spusese ea. De ce nu-l împuşcă?"

„Deoarece acum e inutil, îi răspunsese el. Nu-i mai foloseşte la nimic să-l omoare. Când nu trebuie să-şi sară unul la gâtul celuilalt, spionii stau de vorbă dacă pot. Astfel afli lucruri care pot să-ţi folosească mai târziu."

În mai puţin de o oră, Rodger ciocăni la uşă. Hanna răspunse, clipi nedumerită când el îşi scoase ochelarii, şi întrebă:

– Ăsta-i paharul meu?

Bărbatul încuviinţă şi i-l dădu în timp ce apărea şi Tina, strigând la el:

– Dar de ce intri, Rodger?

– Nu cred că asta-i o idee prea...

– Se presupune că trebuie să te asiguri că nu fug de-aici, corect?

El îşi drese vocea.

– Ei bine, nu-i chiar aşa. Noi nu facem decât să vă supraveghem „din umbră".

Hanna interveni:

– Poftim?

– Asta-i bună, spuse Tina, după care zâmbi. *Glumesc,* Rodger! Te rog, intră! E aşa zăpuşeală afară...

Şi astfel începură să stea de vorbă. Tina îi turnă altă limonadă şi se aşezară la masa din bucătărie în timp ce părinţii ei îi lăsară singuri. Nu fu un interogatoriu, cu adevărat. Ea nu făcu decât să admită că nu ştia nimic despre ce se întâmpla şi că merita să ştie ceva. Cu toate astea, Rodger nu era în postura de a-i împărtăşi vreun amănunt şi rămase la fel de şovăielnic, chiar şi atunci când acceptă cea de-a treia limonadă.

– Ştiu ce gândeşte ea, îi zise Tina. Şefa ta, Janet Simmons. Mi-a spus că soţul meu e un ucigaş. Adică, ţie ţi se pare că are vreun sens? De ce şi-ar omorî unul dintre cei mai vechi prieteni? întrebă ea clătinând din cap. N-are nici o noimă nici pentru tine, nu-i aşa?

Bărbatul înălţă din umeri, ca şi cum totul ar fi fost prea complicat pentru un om simplu ca el.

– Uite ce e, spuse el în cele din urmă. Ăsta nu trebuie să fie nu ştiu ce mare conflict. Agentul special Simmons e chiar bună în ceea ce face; a dobândit ani buni de experienţă. După cum spune ea, dovezile sunt grăitoare în acest sens. Şi în plus, a mai şi fugit, spuse el, ridicându-şi mâinile, cu palmele în sus. Asta-i tot ce ştiu, OK?

Era într-adevăr tot ce ştia – ea observa asta pe figura lui naivă. Se simţi de parcă ar fi fost într-o cafenea Starbucks, enervată de casieriţă, însă simţind nevoia să ţipe la şeful absent al acesteia.

Ce putea, serios vorbind, să facă? Pur şi simplu să aştepte cu speranţa că Milo avea să sune din nou? Fusese nedreaptă cu el când vorbiseră ultima dată la telefon, şi îşi petrecuse întreaga săptămână regretând asta. Unde era el acum? Măcar era în viaţă? Dumnezeule, nu ştia nimic...

După aceea, marţi noaptea, se întâmplase ceva. Primise un mesaj. Acesta îi venise pe contul ei Columbia, un e-mail de grup trimis la alte douăzeci de persoane pentru a ascunde că de fapt îi era adresat doar ei. Ştiu asta pentru că celelalte adrese fuseseră scrise

greşit, fiecare în parte, fără să bată însă la ochi. Adresa de răspuns era janestuk@yahoo.com. Citi conţinutul mesajului:

FW: Petrecere cu grătar texan!

Dragi prieteni,

Pentru a sărbători a 19-a aniversare a lui Drew sunteţi cu toţii invitaţi să vă bucuraţi de un grătar ADEVĂRAT texan la Loretta, în curtea din spate, joi, 19 iulie, la 6 seara. O să fie o nebunie!

Jane & Stu Kowalski

Ea şi Milo cunoşteau familia Kowalski de la şcoala lui Stephanie, însă fiul lor, Drew, n-avea decât şapte ani. Apăsă butonul de REPLY şi răspunse că îi părea rău, însă nu putea să ajungă, căci era plecată la Austin pentru câteva zile. Avea să se întoarcă aducând nişte sos adevărat de grătar texan pe post de cadou.

Acum era joi, ora cinci după-amiaza. Era timpul să plece. Stephanie era cu Hanna, jucând Piticot, iar Miguel stătea din nou în faţa televizorului, uitându-se la ştirile financiare. Ea îi găsi cheile şi i le flutură prin faţa ochilor.

– Pot să iau Lincolnul? Vreau să cumpăr nişte îngheţată.

El îşi desprinse ochii de la ecranul televizorului şi se încruntă.

– Vrei să merg cu tine?

Ea clătină din cap în semn că nu, îl sărută pe obraz, după care îi spuse lui Stephanie să fie cuminte; avea să se întoarcă imediat. Stephanie câştiga la joc şi nici nu-i trecea prin cap să se întrerupă. În drum, Tina îşi lăsă telefonul mobil pe măsuţa de lângă uşa de la intrare – văzuse destule filme la televizor ca să ştie că sateliţii puteau să îi dea de urmă în câteva secunde prin intermediul celularului. Apoi luă două jachete din cuier şi le împături astfel încât să arate ca un braţ de rufe de dus la spălătorie.

Căldura o izbi în moalele capului când ieşi afară, iar ea se opri în loc, strângând la piept jachetele. Traversă aleea pavată şi se îndreptă spre Lincolnul Town Car pe care tatăl său îl schimba în fiecare an cu unul nou. În timp ce-şi făcea de lucru, aparent nepăsătoare, cu încuietoarea, studie maşina berlină de culoare roşie din faţa casei cu două

niveluri a familiei Sheffield. Rodger se prefăcu că nu se uita la ea, însă îl văzu apleacându-se în faţă ca să-şi pornească maşina.

„Fir-ar să fie."

Rămase calmă. Puse jachetele pe scaunul din dreapta, după care porni, mergând încet până la prima stradă la dreapta, şi ieşi pe autostrada care ducea în oraş, având în permanenţă automobilul roşu în oglinda retrovizoare.

Intră într-o zonă comercială de lângă autostradă şi parcă în faţa unei spălătorii de haine unde maşinile funcţionau pe bază de fise. Berlina parcă la două rânduri de vehicule mai în spate. Se duse înăuntru, unde căldura maşinilor de spălat se lupta cu aerul condiţionat, şi puse jachetele într-o maşină automată, fără să bage vreo fisă însă. Puţinii clienţi ai acelei după-amiezi de joi nu părură să bage de seamă asta. Se aşeză pe un scaun gol, nu departe de geamurile din faţă, şi ţinu sub observaţie parcarea.

Lui îi luă ceva timp, însă ea ştia că era imposibil să nu facă totuşi ceva. Nu putea vedea înăuntru, iar cu căldura de-afară precis i se făcuse sete. Sau poate că trebuia să se ducă să se uşureze. Totul dură patruzeci de minute. Bărbatul ieşi din maşină purtând ochelarii lui de soare închişi la culoare şi se îndreptă cu paşi mărunţi spre magazinul non-stop de lângă spălătoria automată.

„Dă-i drumul."

Ieşi în grabă, lăsând jachetele în maşina de spălat şi ignorând căldura înăbuşitoare, se aruncă în Town Car şi demară cu scrâşnet de roţi din locul de parcare, aproape lovind un biciclist. În loc să se îndrepte spre autostradă, întoarse şi o luă la dreapta pe un drum mărginaş şi opri în spatele zonei comerciale. După aceea coborî din maşină, cu pulsul ridicat, şi alergă pe după zidul înalt, vopsit cu graffiti, până la colţ, ca să se uite spre parcare.

Spălătoria automată şi magazinul non-stop se găseau în partea îndepărtată a zonei comerciale, însă tot putu să-l localizeze pe Rodger, cu ochelarii lui de soare, care apăru ţinând în mână un pahar mare cu suc. El se opri în loc, se uită în jur (ea îşi trase capul înapoi) şi fugi la maşină. Nu plecă imediat, iar Tina bănui că sunase

pentru a raporta eşecul înregistrat şi a solicita noi ordine. Aşa sunt oamenii ăştia. Întotdeauna au nevoie de ordine.

După aceea berlina o luă pe acelaşi drum ca şi Tina, dar întoarse la stânga, intrând pe autostradă. Tăie marcajul de pe mijlocul acesteia şi se îndreptă înapoi, spre casa părinţilor ei.

Îi venea să danseze de bucurie. Tina Weaver pusese beţe în roate Departamentului de Securitate Internă! Nu multă lume putea să afirme asta.

Porni maşina, însă aşteptă până când mâinile ce-i tremurau i se calmară. Euforia nu-i dispăruse, însă se amestecase cu senzaţia de frică, ce revenise. Dacă hotărâseră să le facă ceva părinţilor ei? Sau lui Stephanie? Era absurd, desigur, întrucât ea nu voise decât să scape de ei pentru scurt timp. Dar poate că ei înţeleseseră cum stătea treaba cu e-mailul acela, poate că ştiau exact ce făcea Tina şi aveau să îi răpească familia ca să o manipuleze.

Oare erau în stare de aşa ceva? Cele văzute la televizor nu-i erau de nici un ajutor în momentul acela.

Continuă să meargă pe drumuri mărginaşe, trecând pe lângă căsuţe dărăpănate care n-aveau în faţă nici măcar gazon uscat. Aici fusese o vară secetoasă, iar unele dintre aceste grădini cu garduri din plasă de sârmă arătau ca solurile aride bântuite de furtunile de praf. Ieşi pe un drum pietruit şi o luă către nord, pe Autostrada 183 spre Briggs.

La o curbă de pe autostradă, într-o zonă despădurită şi sterilă, era o clădire mare, cu geamuri cu folie protectoare deasupra cărora trona firma pe care scria LORETTA'S KITCHEN[1]. Obişnuia să vină aici în copilărie, iar de când se măritase îl adusese şi pe Milo. „Grătar adevărat texan", îi spusese ea. Câteodată plecau pe furiş de acasă şi veneau aici, departe de părinţii ei, ca să mănânce carne de vită şi pesmeţi cu sos de friptură şi să-şi facă planuri pentru viitor. Acesta era locul multora dintre fanteziile lor, în care simţeau că pot să ştie, în nişte limite rezonabile de siguranţă, la ce universitate avea să se ducă Stephanie, unde aveau ei să se bucure de pensie şi când anume aveau să câştige la loterie, şi, înainte ca un doctor să le

[1] Bucătăria Lorettei

dea vestea proastă că Milo era steril, numele şi felul în care avea să arate următorul lor copil, un băiat.

Dovada clientelei numeroase de la Loretta's erau camionetele şi camioanele mari care sporeau căldura din jur. Ea parcă între două camioane, aşteptă până la şase şi, trecând prin praful fierbinte, intră în restaurant.

El nu se afla prin mulţimea de muncitori în construcţii şi camionagii care-şi umpleau mâinile de grăsime deasupra meselor de picnic, aşa că se duse la ghişeu şi comandă un platou cu carne de vită, pesmeţi şi sos şi nişte coaste de purcel unei fete cu obrajii rozalii care, după ce îi luă banii, îi dădu un număr de ordine. Îşi găsi o masă liberă printre cele de unde răzbăteau discuţiile şi râsetele bărbaţilor bronzaţi şi asudaţi, ignorându-le privirile intense, dar prietenoase.

Se uită la autostradă şi la parcarea prăfuită prin geamurile acoperite cu folie antisolară, aşteptând, însă nu-l văzu. El apăru însă deodată, chiar în spatele ei, atingându-i umărul şi spunându-i:

– Eu sunt.

Obrazul lui ajunse imediat lângă al ei. Ea îi cuprinse rapid faţa şi îl sărută. Pe neaşteptate o năpădiră lacrimile, iar o vreme nu făcură altceva decât să se ţină în braţe; după aceea ea îl împinse în spate ca să îl poată privi. El părea obosit, avea cearcăne, era palid şi tras la faţă.

– Mi-a fost teamă că te-au omorât, Milo!

El o sărută încă o dată.

– Nu încă, spuse, aruncându-şi privirea înspre parcare. N-am văzut pe nimeni care să te urmărească. Cum de-ai scăpat de ei?

Ea râse şi-l mângâie pe obrazul ţepos.

– Am avut câţiva aşi în mânecă.

– Douăzeci şi şapte! strigă fata de la ghişeu.

– Ăştia suntem noi, spuse Tina.

– Stai aici.

El se duse la ghişeu şi se întoarse cu o tavă plină de mâncare.

– Unde-ai fost? întrebă Tina atunci când Milo se aşeză lângă ea.

– În prea multe locuri. Tom e mort.

– Cum? Mâna ei îi strânse braţul cu putere. Tom?

El încuviinţă dând din cap şi continuă pe un ton scăzut:

– L-a omorât cineva.

– Cineva... cine?

– Nu are importanţă.

– *Bineînţeles* că are! Şi l-ai arestat pe cel care a făcut-o? întrebă ea, întrebându-se după aceea dacă nu cumva spusese o prostie.

În ciuda anilor pe care-i petrecuse lângă un angajat al Companiei, nu ştia nimic despre natura muncii lui.

– Nu, nu chiar. Tipul care a apăsat pe trăgaci... a trebuit să-l omor.

Ea închise ochii ca şi cum mirosul greu de oţet al sosului de friptură o copleşise. Se gândi că era posibil să i se facă greaţă.

– Încerca să te omoare? Tipul ăsta?

– Da.

Tina deschise ochii şi se uită fix la soţul ei. După aceea, din nou copleşită, îl îmbrăţişă şi îl strânse cu putere. El era în sfârşit aici, iar ea simţea genul acela de dragoste arzătoare care te umple de dorinţa de a te contopi cu cel iubit, chiar de a-l devora, sentiment pe care nu-l mai simţise de pe vremea când Milo îi făcea curte. Zgârie cu dinţii obrazul lui ţepos, ud de la lacrimile al căror gust ea îl simţea pe limbă. Lacrimile lui? Nu... el nu plângea.

– Ideea e că toată lumea o să creadă că eu l-am omorât pe Grainger, zise Milo. Acum sunt un fugar, însă, imediat ce ei o să se hotărască, n-o să mai existe vreun loc sigur în ţară pentru mine.

Tina îşi recăpătă stăpânirea de sine şi se trase înapoi, cu mâinile încă pe el; mâinile lui le cuprinseseră pe ale ei.

– Şi-atunci ce-i de făcut?

– M-am gândit la asta zile întregi, spuse el, pe un ton straniu de firesc şi hotărât. Am întors problema pe toate părţile, dar n-am putut să-mi dau seama cum s-o rezolv. Compania mă vrea mort.

– Cum? Mort? De ce?

– Nu contează, spuse el, însă înainte ca ea să poată protesta, adăugă: Ştiu doar că, dacă-mi arăt din nou faţa pe-aici, sunt un om mort.

Tina încuviinţă din cap, încercând să reflecte logica şi calmul lui.

– Dar parcă adunai nişte dovezi înainte de asta. Le-ai obţinut?

– Nu prea.

Ea dădu din nou din cap, ca şi cum lucrurile astea chiar făceau parte din lumea ei, ca şi cum erau lucruri pe care le putea înţelege.

– Deci, care-i răspunsul, Milo?

El trase aer adânc în piept şi se uită la mâncarea neatinsă. Cu ochii la farfurii, rosti:

– Să dispărem. Eu, tu, Stephanie. Apoi ridică o mână şi adăugă: Înainte să-mi răspunzi, trebuie să ştii că nu-i aşa greu pe cât pare. Am pus bani deoparte. Avem identităţi noi... ai primit paşapoartele, nu?

– Da, le-am primit.

– Putem să mergem în Europa. Cunosc nişte oameni în Berlin şi în Elveţia. Pot să fac astfel încât să ne refacem viaţa şi să ne fie bine. Crede-mă! Desigur, n-o să fie uşor. Părinţii tăi, de exemplu. O să fie greu să-i vizităm. O să trebuiască să vină ei la noi. Însă se poate rezolva.

În ciuda faptului că pronunţa rar cuvintele, Tina nu era sigură dacă auzise bine ce spusese el. Cu o oră în urmă, cele mai proaste veşti pe care şi le putea imagina priveau posibilitatea ca Milo să fi fost rănit. Aproape că se prăbuşise, înmuindu-i-se picioarele, numai imaginându-şi asta. Iar acum, el îi spunea că trebuiau să dispară toţi de pe faţa pământului. Oare îl auzise bine? Da, îl auzise – îşi dădea seama după expresia feţei lui. Răspunsul ei veni înainte ca creierul să aibă ocazia să-l proceseze:

– Nu, Milo!

43

El plângea de pe la Sweetwater, pe unde trecuse cu o jumătate de oră în urmă. În primele ore în care condusese, nu existase nici urmă de lacrimi, doar ochii îi fuseseră injectaţi şi-l usturaseră. Nu era sigur ce anume îi declanşase într-un final lacrimile. Probabil panoul publicitar ce făcea reclamă la asigurările de viaţă, cu o familie din zona centrală a Americii ai cărei membri zâmbeau larg spre el – fericiţi, asiguraţi. Poate că asta era. Nu mai conta.

Ceea ce îl deranja cu adevărat, asemenea soarelui din înaltul cerului ce transforma peisajul neted şi arid al Texasului de Vest într-o torţă, era faptul că nu fusese deloc pregătit pentru ceea ce se întâmplase. Turiştii supravieţuiesc deoarece anticipează orice eventualitate ce se poate ivi pe neaşteptate şi se pregătesc pentru ea. Poate că omisiunea sa se datora faptului că nu fusese niciodată un Turist adevărat, de la bun început, întrucât nici măcar nu luase în calcul posibilitatea ca soţia sa să refuze să dispară împreună cu el.

Acum trecea în revistă scuzele invocate de Tina. La început, acestea nu avuseseră nimic de-a face cu ea însăşi; totul era legat de Stephanie. „Nu poţi să-i spui pur şi simplu unei copile de şase ani că numele ei este cu totul altul şi că este pe cale de a-şi pierde toţi prietenii, Milo!“ Deşi el nu-i pusese întrebarea respectivă, ar fi trebuit să o întrebe dacă varianta asta era mai rea sau mai bună decât cea în care fata avea un tată dat dispărut. Nu o pusese fiindcă îi era frică de răspuns: Ei bine, rămânea cu Patrick, nu?

În cele din urmă, Tina recunoscuse că refuzul avea de fapt legătură şi cu ea însăşi. „Ce-aş face eu în Europa? Nici măcar nu vorbesc bine spaniola!“

Da, îl iubea. Când văzuse că refuzul ei îl ucidea, continuase să-i cuprindă faţa cu palmele, să-i sărute obrajii aprinşi şi să-i spună cât de mult îl iubea. Nu asta, insistase ea, era problema; nici măcar nu putea fi pusă la îndoială. Îl iubea pe Milo din tot sufletul, însă asta nu însemna că avea să-i distrugă viaţa fiicei lor ca să-l însoţească peste tot prin lume, petrecându-şi ani buni din viaţă uitându-se peste umăr pentru a vedea dacă nu cumva se găsea vreun ucigaş pe urmele lor. „Ce fel de viaţă e asta, Milo? Pune-te în locul nostru şi gândeşte-te la asta."

Însă el o făcuse, nu-i aşa? Îşi imaginase cum aveau să meargă cu Stephanie la Euro Disney, ca să-şi termine vacanţa curmată brusc, cu râsete şi cu bomboane şi fără alte întreruperi datorate telefoanelor mobile. Singura diferenţă era că aveau să folosească alte nume. Lionel, Laura şi Kelley.

Acum ştia de ce îl năpădiseră lacrimile într-un final: îşi dăduse seama că Tina avea dreptate. Moartea lui Grainger îl făcuse să-şi piardă capul, îl transformase într-un visător disperat, care-şi imagina că lumea lipsită de griji a lui Disney ar putea să fie lumea lor.

Milo fusese prea îndrăgostit de fanteziile sale ca să-şi dea seama cât de copilăreşti erau.

Iar acum, unde se găsea el? În deşert. Acesta se întindea în toate direcţiile: neted, în două nuanţe, pustiu. Familia lui se dusese de râpă, singurul său aliat adevărat din Companie era mort, ucis de prostia lui. Îi rămăsese un singur aliat în lume, cineva la care nu voia să apeleze niciodată, cineva ale cărui telefoane îl înspăimântaseră întotdeauna.

La Hobbs, chiar dincolo de graniţa cu New Mexico, opri la o benzinărie cu magazin universal încorporat, cu nişte pereţi albi care se cojeau şi fără aer condiţionat. Femeia grasă, asudată din spatele tejghelei, îi schimbă nişte fise şi îl direcţionă spre un telefon public din spate, de lângă supele la cutie. El formă numărul pe care-l memorase la Disney World şi introduse în aparat toate fisele.

– Da? răspunse cunoscuta voce îmbătrânită.

– Eu sunt.

– Mihail?

– Am nevoie de-ajutorul tău, Evgheni!

PARTEA A DOUA

TURISMUL ESTE ARTA DE A POVESTI

MIERCURI, 25 IULIE – LUNI, 30 IULIE 2007

1

Terence Albert Fitzhugh stătea în picioare în biroul de la etajul douăzeci şi doi care fusese cândva al lui Tom Grainger. De-acum nu mai era. Ferestrele înalte până la tavan din spatele mesei de lucru ofereau o vedere panoramică asupra nenumăraţilor zgârie-nori, acest coronament al junglei urbane. Dincolo de jaluzelele dispuse pe peretele opus se întindea un număr mare de cubiculuri, separate prin paravane, unde se desfăşura activitatea tuturor agenţilor de Turism tineri şi palizi care puneau cap la cap ceea ce transmiteau Turiştii, sintetizau informaţiile şi elaborau Ghiduri de Călătorie subţiri, care în cele din urmă ajungeau la Langley, unde alţi analişti redactau propriile rapoarte pentru politicieni.

Ştia că fiecare dintre aceşti agenţi de Turism îl ura.

Nu îl urau pe el ca persoană, ci urau ceea ce Terence Albert Fitzhugh reprezenta. Văzuse asta în sediile Companiei de peste tot din lume. Între şefii de departamente şi angajaţii lor se instalează şi se manifestă un fel de dragoste. Când un şef de departament este dat afară sau este ucis, emoţiile şi starea de spirit din sânul departamentului devin extrem de volatile. Când respectivul departament este, precum Turismul, invizibil pentru lumea de-afară, personalul este chiar şi mai ataşat de şeful său.

Avea să se ocupe mai încolo de ura lor. Închise jaluzele şi se duse la calculatorul lui Grainger. Chiar şi la o săptămână după moartea sa, aici domnea în continuare o mare harababură, deoarece Tom Grainger fusese el însuşi un om dezordonat – unul dintre acei luptători ai Războiului Rece care-şi petrecuse prea mult timp bazându-se pe secretare frumuşele ca să-i facă ordine. Când

îl puneai în faţa computerelor, bătrânii ăştia sfârşeau prin a avea cele mai încărcate desktopuri de pe planetă. În plus transformase şi restul lucrurilor într-un haos de nedescris.

Bineînţeles că la început Fitzhugh crezuse că făcuse ordine în harababura lui Grainger. Tripplehorn îşi primise ordinele, iar când Fitzhugh îl sunase, Turistul îi confirmase cu o voce ciudat de inexpresivă că treaba fusese făcută. Fără probleme.

După care, la locul crimei, el văzuse sângele din interiorul casei. De ce luase Tripplehorn cadavrul lui Weaver de-acolo? Nu era necesar să facă asta. A doua zi, criminaliştii aproape că-i produseseră un atac de cord – sângele nu îi aparţinea lui Weaver. Ei nu ştiau al cui era, însă el ştia.

Nu Tripplehorn răspunsese la apelul său telefonic, ci Milo Weaver.

Mai apoi, după o săptămână frenetică de căutări prin ţară, se petrecuse un miracol.

Fitzhugh accesă serverul reţelei, tastă codul lui personal şi derulă din nou înregistrarea video din dimineaţa respectivă. Un tehnician specializat pe supraveghere video realizase un montaj rapid al înregistrărilor făcute cu diferite camere de filmare. Acesta începea din afara clădirii, printre cei care formau masa compactă de navetişti care veneau în centru îmbulzindu-se fără chef spre locurile de muncă. La baza ecranului ticăia un ceas electronic: 9.38. În mulţime se găsea un cap pe care tehnicianul îl marcase cu o săgeată ce se tot plimba pe ecran. Porni de pe partea opusă a Avenue of the Americas, ezită puţin, apoi străbătu în fugă un blocaj de taxiuri galbene până pe partea lor.

Se trecu la o a doua cameră de supraveghere, aflată pe trotuarul lor. În momentul acela bărbatul fusese deja identificat, iar în holul principal uşierii îşi ocupau poziţiile. Totuşi, pe stradă, Weaver părea să mai gândească situaţia. Se opri, lăsând oamenii să-l îmbrâncească, de parcă s-ar fi simţit deodată confuz, neştiind dacă să o ia spre stânga sau spre dreapta. După care îşi continuă drumul spre uşa de la intrare.

Veni rândul unei camere de supraveghere suspendate undeva la înălţime pe hol. De acolo, Fitzhugh putu să vadă unde se poziţionaseră

uşierii. Tipul masiv de culoare, Lawrence, era la uşă, în timp ce un altul aştepta lângă palmier. Alţi doi se ascundeau în coridorul lifturilor, fără să fie văzuţi.

Lawrence aşteptă până când intră, după care se duse spre el. Preţ de câteva secunde totul păru în regulă. Discutară paşnic, pe un ton scăzut, în timp ce se apropiau ceilalţi trei uşieri. Deodată Weaver îi văzu pe aceştia venind şi intră în panică. Asta era singura explicaţie care-i trecuse prin minte lui Fitzhugh, deoarece Milo Weaver se răsuci rapid pe călcâie, însă Lawrence era pregătit pentru aşa ceva; deja îl înşfăcase pe Weaver de umăr. Weaver îl pocni pe Lawrence cu pumnul în figură, însă ceilalţi trei uşieri ajunseseră şi ei, tăbărând pe el.

Scena fu remarcabil de tăcută, doar o mică vânzoleală şi un icnet de spaimă din partea frumoasei funcţionare de la recepţie – Gloria Martinez –, care nu apărea în cadru. Când se ridicară cu toţii în picioare, Weaver avea mâinile încătuşate la spate, iar trei uşieri îl duceau spre lifturi.

În mod ciudat, Weaver zâmbi atunci când trecu pe lângă recepţie, chiar îi făcu cu ochiul Gloriei. Îi mai şi spuse ceva ce camera nu reuşi să surprindă. Cu toate astea, uşierii îl auziseră; la fel şi Gloria: „Cred că m-am pierdut de grupul meu de excursionişti". Ce mai glumeţ!

Îşi pierduse simţul umorului de îndată ce ajunsese în celula sa de la etajul nouăsprezece.

– De ce l-ai omorât? fusese mutarea de deschidere a lui Fitzhugh.

Răspunsul lui Weaver avea să îi dicteze lui Fitzhugh ce să facă în continuare.

Milo se uitase nedumerit la el, cu mâine încătuşate la spate.

– Pe cine?

– Pe Tom, pentru numele Domnului! Pe Tom Grainger!

Urmase o pauză, iar în acel moment de tăcere Fitzhugh nu ştiuse ce avea să spună bărbatul din faţa lui. În cele din urmă, Weaver ridicase din umeri.

– Tom a ordonat ca Angela Yates să fie omorâtă. De-asta am făcut-o. Îi înscenase ceva ca să pară o trădătoare, după care a

omorât-o. Te-a minţit pe faţă atât pe tine, cât şi pe mine. A minţit Compania, spusese el, după care forţase nota: Fiindcă l-am iubit pe omul ăla, iar el m-a folosit.

Milo îl omorâse pe Tripplehorn, iar după aceea, din motive personale, îl împuşcase pe Tom Grainger? Dacă aşa stătea treaba, asta aducea puţin aer proaspăt în viaţa înăbuşitoare a lui Fitzhugh.

– Nu dau doi bani pe ce crezi tu despre el, spusese Fitzhugh. Era un veteran al CIA şi superiorul tău direct. Iar tu *l-ai omorât,* Weaver! Ce-ar trebui să gândesc eu? Acum eu sunt superiorul tău; ar trebui să-mi fac griji că, dacă-ţi miroase a ceva ce nu-ţi place, eu o să fiu următorul întins pe năsălie?

Cu toate astea, încă nu era momentul potrivit pentru întrebări, aşa că jucase un mic spectacol al frustrării din cauză că, chipurile, trebuia să participe la câteva întâlniri.

– Reorganizare. Restructurare. Trebuie să facem ordine în afurisita asta de harababură pe care aţi făcut-o!

În drum spre uşă, îi şoptise lui Lawrence:

– Lăsaţi-l în costumul lui Adam şi băgaţi-l în gaura neagră!

Lawrence, cu un ochi învineţit, trădă un moment de dezgust.

– Am înţeles, domnule!

Gaura neagră era o treabă simplă. Îl dezbrăcai pe împricinat gol-puşcă, îi dădeai puţin timp ca să se deprindă cu goliciunea sa şi, după o oră sau pe acolo, stingeai luminile.

Întunericul în sine te dezorienta, însă neînsoţit de altceva nu avea vreun impact. Nu era decât întuneric. „Gaura" venea la un moment dat, mai târziu – peste câteva ore, poate peste câteva minute –, când uşierii, purtând ochelari cu raze infraroşii, se întorceau câte doi odată şi îl băteau ca la balamuc. Nici un fel de lumină, ci doar pumni pe care nu puteai să-i vezi.

Privează-l pe un om de noţiunea timpului, de lumină şi de siguranţa corporală, şi-n scurtă vreme nu-şi va dori nimic altceva decât să şadă într-o încăpere bine luminată şi să-ţi spună tot ce ştie. Weaver avea să rămână în gaura neagră până a doua zi dimineaţă, moment în care avea să i se pară bine-venită până şi prezenţa lui Fitzhugh.

Reîntors în birou, parcurse raportul lui Einner, trimis după călătoriile făcute de ei la Paris şi la Geneva. În ciuda faptului că Milo îl atacase la final, Einner insista că Milo nu putea să fie responsabil de moartea Angelei. „El a avut ocazia să îi înlocuiască somniferele, însă nu şi motivul. A devenit extrem de clar faptul că voia să îi găsească ucigaşul mai mult decât mine."

Scriind cu caractere cu font albastru, Fitzhugh adăugă propria apreciere – „Pure speculaţii" – asupra raportului lui Einner, după care îşi tastă iniţialele şi data.

Puţin după ora patru, cineva ciocăni la uşă.

– Da? Intră!

Agentul special Janet Simmons apăru în prag.

Fitzhugh încercă să nu lase să i se vadă iritarea. Încercă să se concentreze la acelaşi lucru la care se gândise şi în timpul primei lor întâlniri: că ea ar fi putut fi o tânără atractivă dacă n-ar fi depus un efort atât de mare să pară altfel. Părul negru, coafat simplu şi lăsat sever pe spate şi un costum bleumarin cu pantaloni mult prea largi. Pantaloni de lesbiană, cum le spunea Fitzhugh în secret.

– Am crezut că eşti tot în D.C., spuse el.

– L-ai prins pe Weaver, îi răspunse ea, punându-şi mâinile la spate.

Fitzhugh se lăsă pe spătarul scaunului ergonomic ultrasofisticat, întrebându-se cum de aflase.

– El a venit la noi. A intrat pur şi simplu în clădire, prin faţă.

– Unde-i acum?

– Vreo două etaje mai jos. Îi aplicăm tratamentul specific celor care nu vor să vorbească. Însă a recunoscut deja că l-a omorât pe Tom.

– Din vreun motiv anume?

– Un exces de furie. S-a gândit că Grainger l-a folosit. Că l-a trădat.

Ea ajunse la scaunul liber, îl atinse, dar nu se aşeză.

– O să vreau să stau cu el de vorbă, ştii bine.

– Desigur!

– Curând.

Fitzhugh clătină din cap ca să-i arate că era un tip care gândea în multe perspective – nu schizofrenic, dar complicat.

– Cât de curând posibil. Să n-ai nici o îndoială. Însă nu azi. Azi nu-i vreme de vorbit. Iar mâine o să am nevoie de o zi întreagă cu el. Din motive de securitate, ştii şi tu.

Simmons se aşeză în cele din urmă în scaun, ochiul ei cu defect uitându-se deasupra Manhattanului în timp ce ochiul cel bun era fixat asupra lui.

– O să apelez la chestia cu jurisdicţia dacă o să fiu nevoită s-o fac. Ştii asta, nu? L-a omorât pe Tom Grainger pe pământ american.

– Grainger a fost angajatul nostru. Nu al vostru.

– N-are nici o legătură cu asta.

Fitzhugh se lăsă iarăşi pe spătar.

– Acţionezi de parcă Weaver este inamicul tău numărul unu, Janet! Nu-i decât un om corupt al Companiei.

– Trei crime într-o lună – Tigrul, Yates şi Grainger. E puţin cam mult, chiar şi pentru un om corupt al Companiei!

– Doar nu te gândeşti serios că el i-a omorât pe toţi!

– O să ştiu mai bine când o să vorbesc cu el.

Fitzhugh îşi plimbă limba peste dinţi.

– Hai să-ţi spun ceva, Janet! Dă-ne încă o zi singuri cu el. Poimâine – vineri – o să te las să porţi o discuţie cu el, spuse el ducând mâna la piept. Pe onoarea mea!

Simmons se gândi puţin, de parcă ar fi avut de ales.

– Atunci poimâine să rămână. Însă vreau ceva acum.

– Cum ar fi?

– Dosarul lui Milo. Nu cel cu acces la liber – ăla n-are nici o valoare. Îl vreau pe-al vostru.

– Asta o să dureze puţin...

– *Acum,* Terence! N-am de gând să-ţi las timp să-l rătăceşti sau să scoţi din el toate picanteriile. Dacă tot aştept să vorbesc cu el, atunci măcar să am parte de o lectură interesantă!

El îşi ţuguie buzele.

– Nu trebuie să devii agresivă pe tema asta. Vrem amândoi acelaşi lucru. Când cineva ucide pe unul dintre oamenii mei, vreau să răcâie cu unghiile pentru restul vieţii betonul celulei.

– Mă bucur că suntem de acord, spuse ea, deşi bucuria nu i se trăda în nici un fel pe figură. Cu toate astea, tot mai vreau dosarul ăla!

– Poţi cel puţin să aştepţi zece minute?

– Asta pot să fac.

– Aşteaptă în holul de recepţie. O să-l trimit jos.

– Cum rămâne cu soţia lui? întrebă ea în timp ce se ridica în picioare. Cu Tina. Aţi interogat-o?

– Foarte puţin în Austin, după ce Weaver a stabilit contactul cu ea, însă nu ştie nimic. N-o mai deranjăm, a trecut prin destule.

– Înţeleg.

Fără să se ofere să dea mâna cu el, Janet Simmons ieşi, lăsându-i lui Fitzhugh plăcerea de a o privi mărşăluind în pantalonii ei largi de lesbiană prin labirintul de cubiculuri.

El ridică receptorul telefonului de pe birou şi formă 49, iar după răspunsul milităros al unuia dintre uşieri – „Da, *domnule*" – îl întrerupse:

– Numele!

– Steven Norris, domnule!

– Ascultă-mă cu atenţie, Steven Norris. Mă asculţi?

– Ăăă, da. Domnule.

– Dacă-mi mai trimiţi vreodată sus vreun nenorocit de angajat al Departamentului fără să-mi ceri aprobarea, ai zburat de-aici! O să păzeşti poarta de la intrarea în Ambasada SUA din Bagdad purtând un tricou cu George Bush în loc de vestă antiglonţ. Ai înţeles?

2

Ea îşi luase o cameră la etajul douăzeci şi trei la hotelul Grand Hyatt, deasupra gării Grand Central. Ca oricare altă încăpere în care lucra Janet Simmons, şi aceasta se transformă în scurt timp într-una cu susul în jos. Nu avusese pic de respect faţă de păturile hotelului, dându-le imediat jos şi făcându-le grămadă la baza patului. La aceasta, adăugase şi toate pernele în plus (una îi era mai mult decât suficientă), meniurile de la room-service, broşura cu serviciile, în ordine alfabetică, puse la dispoziţia clienţilor şi toate mărunţişurile suplimentare ce nu mai avuseseră loc pe noptiere. Abia după aceea, când în cele din urmă scăpase de tot ce-i distrăgea atenţia, putuse să se aşeze în pat, să-şi deschidă laptopul şi să înceapă un nou document Word în care să-şi transpună gândurile în pagină.

Lui Simmons nu-i plăcea Terence Fitzhugh. Da, avea un fel iritant în care îi măsura bustul din priviri, însă nu asta era cauza. Ce ura ea de fapt erau expresiile compătimitoare şi uşor încruntate ale bărbatului, ca şi cum tot ce spunea ea se dovedea o revelaţie şi totodată o dezamăgire. Nu era decât teatru ieftin. Când ea intrase ca o vijelie în biroul lui din D.C. după uciderea Angelei Yates, el o tratase în acelaşi fel, cu un „Am de gând să mă ocup personal de treaba asta, Janet! Să nu ai nici o îndoială".

Ea nu se aşteptase să primească totuşi ceva, aşa că avusese un şoc atunci când, a doua zi după-amiază, la biroul ei de pe Murray Lane numărul 245, sosise un plic. Acesta conţinea un raport de supraveghere anonim, extrem de cenzurat, privitor la Angela Yates. Şi iată informaţia vitală. La 11.38 p.m. Milo Weaver intrase în apartamentul ei. Supravegherea luase o pauză (fără să fie dat vreun

motiv anume – de fapt, nu era menţionat nici un motiv pentru faptul că exista o supraveghere). În momentul în care camerele de supraveghere fuseseră repornite, Weaver deja plecase. După estimări, cam la o jumătate de oră după aceea, Angela Yates murise din cauza barbituricelor. Exista o singură persoană care avusese ocazia s-o facă şi aceasta era Milo Weaver.

Ulterior, la Disney World, ea găsise o soţie speriată, dar încăpăţânată, şi o fiică drăguţă şi somnoroasă, amândouă nedumerite la vederea lui Simmons, a lui Orbach şi a celorlalţi doi bărbaţi care agitau pistoale. Însă nu îl găsise şi pe Milo Weaver. După cum avea să se dovedească, fusese avertizat de Grainger.

Apoi, în urmă cu o săptămână, Tom Grainger sfârşise mort în New Jersey. Scena crimei prezenta aspecte ciudate. Conturul trasat cu cretă al cadavrului lui Grainger în faţa casei arăta destul de clar ce se întâmplase, însă cum rămânea cu cele trei geamuri care fuseseră sparte din exterior? Cum rămânea cu sângele neidentificat de la baza scărilor, din casă, chiar lângă uşa de la intrare? Cum rămânea cu cele şapte gloanţe înfipte în trepte – provenind de la un SIG Sauer calibru 9 mm? Nimeni nu-i dăduse vreo explicaţie, deşi era destul de limpede că mai fusese şi o a treia persoană acolo. Fitzhugh se prefăcuse descumpănit de toată tărăşenia.

În Austin, Tina Weaver dispăruse timp de trei ore. Când Rodger Samson o interogase, ea recunoscuse că Milo dorise ca ea şi Stephanie să plece din ţară cu el. Îl refuzase. El dispăruse din nou, iar Janet crezuse că nu avea să îl mai vadă vreodată pe Milo Weaver. După care, în dimineaţa aceea, primise un apel telefonic din partea lui Matthew, omul plantat de Departament în ceea ce CIA considera a fi serviciul său ultrasecret de Turism.

De ce se predase Milo?

Ea deschise plicul pe care i-l dăduse Gloria Martinez şi începu să citească.

Născut pe 21 iunie 1970, în Raleigh, Carolina de Nord. Părinţi: Wilma şi Theodore (Theo) Weaver. În octombrie 1985, conform unui articol decupat din *Raleigh News & Observer,* „pe autostrada interstatală 40 s-a produs un accident lângă ieşirea spre

Morrisville, un şofer beat a lovit frontal o altă maşină". Şoferul, David Paulson, murise, aşa cum se întâmplase şi cu ocupanţii celei de-a doua maşini, Wilma şi Theodore Weaver din Cary. „Singurul supravieţuitor este fiul lor, Milo."

Ea apăsă pe taste şi îşi trecu amănuntele necesare în documentul Word.

Deşi nu se baza pe nici un fel de document care să stea drept mărturie, într-un raport se preciza că, la cincisprezece ani, Milo Weaver se mutase la Căminul de băieţi Saint Christopher din Oxford, Carolina de Nord. Lipsa hârtiilor era justificată printr-o altă tăietură dintr-un ziar, datat cu aproximaţie în 1989, în care se relata că un incendiu distrusese complexul Saint Christopher şi toate registrele de-acolo, la un an după ce Milo plecase din Carolina de Nord.

La momentul respectiv, el dobândise o bursă la Lock Haven University, un mic colegiu dintr-un orăşel apatic de munte din Pennsylvania. În câteva pagini era schiţat un student nonconformist, care, deşi nu fusese niciodată arestat, era suspectat de poliţia locală ca fiind „înhăitat cu utilizatorii de droguri şi petrecându-şi mult timp în casa veche de la intersecţia dintre West Church Street şi Fourth Street, unde chefurile cu marijuana sunt ceva obişnuit". Când sosise la şcoală era „indecis" asupra cărei specializări să se dedice, însă la sfârşitul primului an de colegiu alesese până la urmă relaţiile internaţionale.

În ciuda dimensiunilor sale reduse, Lock Haven se lăuda cu cel mai amplu program de schimb de studenţi de pe Coasta de Est. Pe durata anului trei, în toamna anului 1990, Milo ajunsese în Plymouth, Anglia, ca să studieze la Marjon, prescurtare de la Colegiul St. Mark şi St. John. În conformitate cu aceste rapoarte timpurii ale CIA, Milo Weaver îşi găsise rapid un cerc de prieteni, majoritatea din Brighton, cu vederi politice socialiste. Deşi se autointitulau proletari, adevăratele lor convingeri urmau mai degrabă calea „ecoanarhismului" – un termen care, după cum remarcă Simmons, nu avea să intre în limbajul cotidian decât peste vreo zece ani. O agentă implantată de MI5 în interiorul grupului, lucrând în cooperare cu CIA, raportase că Weaver era ideal pentru

a fi abordat. „Idealurile grupului nu sunt şi idealurile sale, însă dorinţa sa de a face parte dintr-o colectivitate, din ceva mai mare şi mai important decât el însuşi, stă la baza celor mai multe strădanii şi eforturi ale sale. Vorbeşte fluent rusa şi excelent franceza."

Abordarea lui se produsese pe durata călătoriei făcute într-un weekend la Londra, spre sfârşitul lui decembrie, cu o lună înainte ca Weaver să aibă programată întoarcerea în Pennsylvania. Persoana implantată de MI5 –„Abigail" – îl adusese la Marquee Club de pe Charing Cross, unde, strecurându-l într-o cameră închiriată din spate, îl prezentase şefului de birou din Londra cunoscut în rapoarte sub numele Stan.

Conversaţia probabil că fusese favorabilă, deoarece se aranjase şi o a doua întâlnire, peste trei zile, în Plymouth. După aceea Milo se lăsase de şcoală şi, în lipsa unei vize de şedere în Marea Britanie, intrase în ilegalitate cu prietenii săi din anturajul anarhist.

Fusese o recrutare surprinzător de rapidă, amănunt notat de asemenea de Simmons în documentul ei Word, însă despre acea primă însărcinare nu mai exista nimic acolo, iar pentru cititor dosarul făcea trimitere la Dosarul WT-2569-A91. Totuşi, ea ştia că rolul lui Milo în cadrul operaţiunii durase numai până în martie, deoarece acela fusese momentul în care fusese trecut pe statul de plată al CIA şi trimis în Perquimans County, statul Carolina de Nord, unde, lângă estuarul Albemarle Sound, el fusese pregătit timp de patru luni la Point, o şcoală de pregătire a Companiei mai puţin cunoscută decât Ferma, însă la fel de acreditată.

Milo fusese apoi trimis la Londra, acolo unde lucrase (de două ori, dacă era să dai crezare dosarului) cu Angela Yates, o altă hoinară adusă în marea familie a Companiei. Un raport sugera că erau iubiţi; într-un alt raport se insista că Yates era lesbiană.

Milo Weaver începuse să devină cunoscut în rândul comunităţii ruşilor expatriaţi şi, deşi arhiva cazului respectiv se afla în altă parte, Simmons putea să întrevadă modul în care se infiltrase treptat în sânul acesteia. Se amestecase cu toate nivelurile de expatriaţi ruşi, de la diplomaţi, la pungaşi mărunţi. Se concentrase pe două direcţii: să facă lumină asupra mafiei în creştere care câştiga teren

în lumea interlopă din Londra şi să descopere spionii ocazionali trimişi de Moscova în timp ce Imperiul Sovietic suferea trecând prin fazele sale terminale. Cu toate că se descurcase bine şi cu elementul criminal – în primul an informaţiile sale duseseră la două arestări majore –, excelase în prinderea spionilor. Avea la dispoziţie trei surse majore în aparatul de informaţii rusesc: DENIS, FRANKA şi TADEUS. În doi ani, dăduse în vileag cincisprezece agenţi care acţionau sub acoperire şi convinsese alţi unsprezece, o cifră absolut uimitoare, să facă joc dublu.

După aceea, în ianuarie 1994, rapoartele îşi schimbaseră tonul, făcând referire la declinul şi alunecarea lină a lui Milo pe panta alcoolismului, la relaţiile lui la vedere cu diferite femei (nu, după cum se părea, şi cu Angela Yates) şi la suspiciunea că Milo însuşi fusese transformat într-un agent dublu de către una din sursele sale, TADEUS. În decurs de şase luni, Milo fusese concediat, cartea sa de şedere fusese anulată, iar lui i se dăduse un bilet de avion ca să ajungă acasă.

Astfel se încheiase prima etapă a carierei lui Milo Weaver. A doua etapă a carierei sale despre care existau documente începuse peste şapte ani, în 2001, la o lună după prăbuşirea Turnurilor Gemene, când fusese reangajat – acum pe post de „supervizor" în departamentul lui Tom Grainger, despre care existau informaţii foarte vagi. În dosar nu se pomenea nimic despre ce se întâmplase între anii 1994 şi 2001.

Bineînţeles că ea ştia ce însemna asta. Ieşirea lui Weaver din schemă în 1994 fusese un act formal, iar în următorii şapte ani Milo Weaver desfăşurase operaţiuni sub acoperire. Deoarece făcuse parte din departamentul ultrasecret al lui Grainger, Weaver fusese un „Turist".

Era o schiţă drăguţă a unei cariere de succes. Agentul de teren transformat într-un agent-fantomă pentru administraţie. Acei şapte ani obscuri ar fi putut să ascundă răspunsurile pe care le căuta ea, însă aceştia aveau să rămână un mister. Dacă Janet recunoştea faţă de Fitzhugh ce ştia despre Turism, Matthew avea să fie compromis.

Îi trecu ceva prin minte. Răsfoi înapoi printre pagini până când ajunse la raportul asupra copilăriei lui Milo Weaver. Raleigh, Carolina de Nord. Orfelinatul din Oxford. După care doi ani la un mic colegiu umanist înainte să ajungă în Anglia. Compară aceste fapte cu raportul lui „Abigail": „Vorbeşte fluent rusa şi excelent franceza".

Tastă un număr la telefonul mobil, iar după câteva secunde auzi vocea profundă, dar somnoroasă a lui George Orbach:

– Ce *este?*

Abia în acel moment îşi dădu ea seama că se făcuse aproape unsprezece.

– Eşti acasă?

Urmă un căscat prelung.

– La birou. Cred c-am aţipit.

– Am ceva pentru tine.

– Altceva în afară de somn?

– Notează ce-ţi spun.

Îi dictă datele legate de copilăria lui Milo Weaver.

– Află dacă încă mai este în viaţă cineva din clanul Weaver. Aici se precizează că sunt morţi, dar, dacă poţi găsi măcar un văr de-al doilea, atunci vreau să vorbesc cu el.

– O să săpăm cât putem, dar nu-i un pic exagerat?

– La cinci ani după moartea părinţilor săi, el vorbea fluent rusa. Ia spune-mi, George, cum poate un orfan din Carolina de Nord să facă chestia asta?

– Se înscrie la un curs de limbă. Învaţă pe brânci.

– Fă, te rog, o cercetare pe tema asta, bine? Şi află dacă mai există cineva care să aibă legătură cu Căminul de băieţi Saint Christopher.

– Aşa o să fac.

– Mulţumesc, spuse Simmons.

Închise, după care formă alt număr.

În ciuda orei târzii, Tina Weaver părea că nu se culcase. Pe fundal, la televizor, se auzea rulând un serial de comedie.

– Ce-i?

– Alo, doamna Weaver? Sunt Janet Simmons.

După câteva secunde de tăcere, Tina spuse:

– Agentul special, ca să fim exacţi.

– Uite despre ce-i vorba, ştiu că-n trecut noi două n-am pornit-o cu dreptul...

– Hai, nu mă-nnebuni!

– Ştiu că Rodger te-a interogat în Austin... a fost totul în regulă cu el? I-am spus să nu te preseze prea mult.

– Rodger chiar a fost un dulce.

– Aş dori să vorbesc cu tine despre câteva lucruri. Mâine se poate?

Un nou moment de tăcere.

– Vreţi să vă ajut să-i daţi de urmă soţului meu?

„Ea chiar nu ştie", se gândi Simmons.

– Vreau să mă ajuţi să aflu adevărul, Tina! Atâta tot.

– Ce fel de întrebări?

– Ei bine, spuse Simmons, ştii multe despre trecutul lui Milo, nu?

Urmă un ezitant:

– Mda...

– Există vreo rudă în viaţă?

– Nici una de care el să ştie, spuse femeia, după care scoase un sunet gâtuit, de parcă s-ar fi înecat.

– Tina? Ai păţit ceva?

– Da, zise ea icnind. Câteodată mă apucă sughiţul.

– Bea nişte apă. O să vorbim mâine. E bine de dimineaţă? Pe la zece, zece şi jumătate?

– Îhî, încuviinţă Tina, după care legătura telefonică se întrerupse.

3

Dimineaţa, un şofer al Companiei îl luă pe Fitzhugh de la hotelul Mansfield de pe West Fourty-fourth Street şi îl lăsă la sediul de pe Avenue of the Americas înainte de nouă jumătate. Odată ajuns în biroul său, ridică receptorul şi formă un număr.

– John?

– Da, domnule, răspunse o voce monotonă.

– Poţi să te duci la Camera 5 şi să aplici tratamentul până când vin şi eu jos? Nu mai mult de-o oră.

– Şi la figură?

– Nu, nu la figură.

– Am înţeles, domnule!

Închise telefonul, verifică dacă avea vreun e-mail, după care se conectă la Nexcel, înregistrându-se cu numele de Grainger la utilizator şi folosind parola acestuia. Un mesaj de la Sal, acel oracol ocazional din sânul Departamentului:

J Simmons s-a dus pe neaşteptate la CG al DT[1].

– Mulţumesc, n-am ce să spun, i se adresă el computerului.

Mesajul s-ar fi putut dovedi de folos dacă ar fi venit înainte ca Simmons să fi descins prin surprindere cu o zi în urmă, acolo, la „CG al DT". Se întrebă dacă Sal chiar îşi merita bonusurile de Crăciun.

---

[1] Cartierul General al Departamentului de Turism (n.tr.)

Pe masă avea o stivă de corespondenţă, iar printre memorandumurile interdepartamentale găsi un plic galben-închis, cu ştampila poştei din Denver, adresat lui Grainger. Serviciul de securitate îl ştampilase peste tot cu „VERIFICAT", aşa că îl deschise. Înăuntru era un paşaport cărămiziu, eliberat de Federaţia Rusă.

Dădu coperta folosindu-şi una dintre unghii şi descoperi în interior o fotografie recentă a lui Milo Weaver cu ochii lui aspri, acuzatori şi maxilarul prelung, arătând întru câtva ca un supravieţuitor al gulagului. Însă numele de lângă poză era Михаил Евгéнович Властов, Mihail Evghenovici Vlastov.

– Ah, fir-ar al dracu', şopti Fitzhugh.

Se duse la uşă şi făcu un semn în direcţia separeurilor, spre unul dintre agenţii de Turism, chemându-l la el. De îndată ce uşa se închise, Fitzhugh pocni din degete, ca şi cum numele respectivului îi stătea pe vârful limbii, ceea ce nu era deloc aşa.

– Harold Lynch, spuse analistul chemat la ordin.

Nu putea să fi avut mai mult de douăzeci şi cinci de ani, iar un smoc de păr creţ şi blond, asudat din greu, i se înălţa deasupra frunţii netede şi înalte.

– Exact! Harry, ascultă-mă! Avem de urmărit o nouă pistă. Milo Weaver pe post de cârtiţă a ruşilor.

Pe figura lui Lynch se aşternu o expresie sceptică, însă Fitzhugh insistă pe acest subiect.

– Ne interesează oportunităţile. Află când a avut acces la informaţii, şi, imediat după asta sau chiar simultan, acces la FSB. Să pui informaţiile cap la cap cu ceea ce ştim deja de la ruşi. Ia asta. Fitzhugh îi întinse analistului paşaportul şi plicul. Pune pe cineva să-l verifice în toate bazele de date pe care le avem. Vreau să ştiu cine sunt cei care l-au trimis, ce înălţime au şi care-i mâncarea lor preferată.

Lynch se holbă la paşaport, copleşit de această schimbare bruscă de situaţie.

– Hai, dă-i drumul!

Indiferent cine-l trimisese, paşaportul era un dar neaşteptat. Chiar înainte de începerea interogatoriului, lui Fitzhugh i se înmânase un

mijloc de atac serios. Crimă şi trădare; Weaver putea să explice şi să caute o soluţie salvatoare pentru o acuzaţie, dar pentru două?

Se hotărî să-i împărtăşească veştile bune şi lui Janet Simmons. Secretara sa, o femeie solidă îmbrăcată în roz, căută în agendă şi formă numărul acesteia. La cel de-al doilea apel, el o auzi spunând:

– Simmons!

– N-o să ghiceşti în veci ce-a apărut azi!

– Probabil că nu.

– Un paşaport rusesc pentru Milo Weaver.

Ea tăcu, iar pe fundal se auzi un huruit de motor – era la volan.

– Şi asta ce înseamnă că este? întrebă apoi. Un tip cu dublă cetăţenie?

Fitzhughs se aşteptase la ceva mai multă bucurie din partea ei.

– Ar putea doar să însemne că este un agent dublu, Janet! Nu-i unul dintre paşapoartele alea ale noastre.

– Eliberat pe numele lui?

– Nu. Mihail Evghenovici Vlastov.

Un nou moment de tăcere.

– De unde a venit?

– De la un anonim. Facem cercetări acum.

– Mulţumesc că mi-ai spus, Terence! Transmite-i lui Milo cele mai bune urări din partea mea.

La zece şi jumătate, Fitzhugh îşi folosi cardul de acces la urcarea în lift pentru a ajunge la etajul nouăsprezece, unde, în locul sumedeniei de cubiculuri, existau coridoare încadrate de pereţi fără geamuri în care erau tăiate perechi de uşi. Una din uşi dădea în celulă, iar cealaltă, în camera de control a fiecărei celule în parte, plină de monitoare şi de echipament de înregistrare. Intră în camera de control a celulei cinci, având cu sine un dosar simplu de culoare gri.

Nate, un fost agent şi un băutor înrăit cu un stomac rezistent ca al unui ţap, stătea şi ronţăia chipsuri în faţa monitoarelor în care Milo Weaver, pe podea, gol-puşcă, urla din cauza şocurilor electrice administrate în zonele expuse ale corpului său. Zbieretele care răsunau în încăperea înghesuită îţi întorceau stomacul pe dos.

Un bărbat mărunt şi slab, într-un combinezon alb împroşcat cu sânge, îşi făcea treaba în tăcere – acesta era John. Unul dintre uşieri, purtând mănuşi de cauciuc, îi ţinea umerii lui Weaver lipiţi de podea, în timp ce celălalt uşier, tipul masiv de culoare, stătea lângă un zid, ştergându-se la gură şi privind în gol.

– Ce mama dracului face ăla acolo? întrebă Fitzhugh.

Întinzând mâna să mai ia un rondel de cartofi, Nate spuse:

– Tocmai şi-a decartat micul dejun. E chiar acolo, la picioarele lui.

– Dumnezeule! Scoateţi-l de-acolo!

– Acum?

– Da, acum!

Nate îşi strecură în ureche o cască fără fir, bătu ceva la tastatură şi spuse:

– Lawrence.

Bărbatul de culoare luă o poziţie ţeapănă şi-şi duse un deget la ureche.

– Ieşi de-acolo. Acum!

În timp ce Weaver continua să ţipe, Lawrence se îndreptă cu paşi înceţi spre uşă.

Fitzhugh veni în întâmpinarea lui pe coridor şi, în ciuda faptului că uşierul era cu un cap mai înalt ca el, îi înfipse un deget în piept.

– Dacă mai văd vreodată aşa ceva, zbori de-aici! Ai înţeles?

Lawrence dădu din cap în semn de încuviinţare, cu ochii umezi.

– Du-te înapoi pe holul principal şi trimite aici sus pe cineva cu mai mult sânge în instalaţie!

Urmă o altă încuviinţare din cap, iar bărbatul masiv se îndreptă spre lifturi.

Nate îi spusese lui John să fie pregătit de intrarea şefului în scenă, aşa că, atunci când Fitzhugh deschise uşa, Milo Weaver era ghemuit, sprijinindu-se de perete, sângele prelingându-i-se din diferite răni din cuprinsul pieptului, picioarelor şi vintrelor. Uşierul rămas înăuntru stătea în poziţie de drepţi lângă peretele opus, în timp ce John îşi împacheta electrozii. Weaver începu să plângă.

– Ce păcat, spuse Fitzhugh, cu braţele încrucişate la piept, bătându-se uşurel cu dosarul peste cot. O carieră întreagă dusă

pe apa sâmbetei din cauza unei dorinţe subite de răzbunare. Pentru mine n-are sens. N-are sens nici aici – spuse el, ciocănindu-şi tâmpla –, şi nici aici – continuă, arătând spre inimă. Se lăsă pe vine astfel încât să fie la acelaşi nivel cu ochii injectaţi ai lui Weaver şi deschise dosarul. Asta se întâmplă când Milo Weaver îşi apără demnitatea?

Întoarse dosarul spre el, scoţând la iveală nişte fotografii color de mărimea unor coli A4 în care Tom Grainger zăcea chircit în faţa casei sale din New Jersey, de pe malul lacului Hopatcong. Fitzhugh dădu paginile pe rând, cu răbdare, pentru ca Milo să le poată vedea. Imagini panoramice, care prezentau poziţia corpului – la cinci metri de treptele acelea de beton. Fotografii de detaliu: gaura din umăr şi cealaltă gaură, din frunte. Făcute de două gloanţe dum-dum cu vârf moale care îşi lărgeau circumferinţa după ce intrau în corp şi scobeau o bucată compactă de carne la ieşire, lăsând în urmă cadavrul mutilat al lui Thomas Grainger.

Plânsul lui Milo se intensifică, iar el îşi pierdu echilibrul, prăbuşindu-se pe podea.

– Avem aici o bocitoare, remarcă Fitzhugh, ridicându-se.

Toată lumea din micuţa încăpere albă rămase în aşteptare. Milo respiră adânc până când îşi recăpătă controlul asupra lacrimilor, îşi şterse ochii umezi şi nasul plin de mucozităţi, după care se ridică şovăitor în picioare, într-o postură cocârjată.

– Acum o să-mi spui totul, rosti Fitzhugh.

– Ştiu, zise Milo.

4

Pe malul opus al East River, agentul special Janet Simmons îşi croia drum prin traficul din Brooklyn ce înainta cu greu, frânând brusc din când în când în faţa pietonilor şi copiilor care ţâşneau traversând Seventh Avenue. Îi înjură pe fiecare în parte. Aşa-s oamenii – se avântă în viaţă nepăsători, ca şi cum nimic nu le-ar sta vreodată în cale. Nimic, nici automobilele, nici focurile încrucişate, nici cei care te urmăresc din umbră şi nici chiar maşinaţiunile necunoscute ale serviciilor de securitate ale lumii, care puteau cu uşurinţă să te confunde cu altcineva şi să te târască într-o celulă sau pur şi simplu să-ţi tragă în cap un glonţ ce nu-ţi era destinat.

Din instinct, parcă pe Seventh Street, aproape de intersecţia cu Garfield Place, astfel încât să nu poate fi văzută de la fereastră.

Făcuse tărăboi în faţa lui Terence Fitzhugh, însă adevărul era că nu avea nici un fel de autoritate jurisdicţională reală în ceea ce îl privea pe Milo Weaver. El îl omorâse pe Tom Grainger pe pământ american, însă amândoi erau angajaţi ai CIA, ceea ce lăsa întreaga chestiune la discreţia Companiei.

Atunci, de ce era atât de insistentă? Nici măcar ea nu ştia sigur. Uciderea Angelei Yates – poate ăsta era motivul. O femeie de succes, care ajunsese departe într-una din cele mai exclusiviste şi mai masculine profesii, fusese omorâtă în floarea vârstei şi a carierei de omul pe care Simmons îl lăsase să scape în Tennessee. Asta o făcea cumva responsabilă de moartea lui Yates? Poate că nu. Şi totuşi se simţea întru câtva responsabilă.

Acest sentiment bizar al responsabilităţii o chinuise cea mai mare parte a vieţii, deşi terapeutul ei de la Departament, o fată

slăbănoagă şi palidă cu mişcările nevricoase şi neîndemânatice ale unei virgine, îi răstălmăcea întotdeauna spusele astfel încât concluzia era alta. Janet Simmons nu se simţea de fapt responsabilă pentru toţi oamenii din viaţa ei. În realitate, problema era că Janet Simmons considera că *putea* să fie responsabilă pentru ei.

„Controlul, îi spusese virgina. Crezi că poţi să controlezi totul. Asta-i o gravă eroare de percepţie."

„Vrei să spui că am probleme de control?" o luase Simmons în derâdere, dar virgina era mai dură decât arăta.

„Nu, Janet! Spun că eşti megalomană. Partea bună este că ţi-ai ales corect profesia."

Aşadar, impulsul ei de a îndrepta răul făcut de Milo Weaver nu avea nimic de-a face cu dreptatea, cu empatia, cu altruismul şi nici chiar cu drepturile egale pentru femei. Asta nu însemna însă că acţiunile ei, în sine, nu erau morale – până şi virgina ar fi admis asta.

Totuşi, timp de săptămâni bune, îndeplinirea deziderateIor ei fusese împiedicată de simpla lipsă de dovezi concrete. Ar fi putut să-l acuze pe Weaver de moartea victimelor, dar voia mai mult de atât. Voia motive.

Clădirea solidă, de piatră cafenie, în care locuia familia Weaver, era amplasată pe o stradă cu clădiri similare, deşi a lor era în mod considerabil mai părăginită. Uşa de la intrare era descuiată, aşa că urcă scările fără să se mai folosească de interfonul cuiva. La etajul trei, sună la uşă.

Aşteptă destul de multă vreme, dar într-un final auzi sunetul unor tălpi desculţe pe podeaua de lemn ce ducea la uşă; vizorul se întunecă.

– Tina? Îşi scoase legitimaţia de agent al Departamentului de Securitate Internă şi o ţinu la vedere. Sunt eu, Janet! Am nevoie să-mi acorzi câteva minute.

Auzi cum este scos lanţul de siguranţă. Uşa se deschise, iar Tina Weaver se uită lung la ea, cu picioarele goale, purtând pantaloni de pijama şi tricou. Fără sutien. Arăta la fel ca la ultima lor întâlnire de la Disney World, doar că şi mai obosită.

– Am nimerit într-un moment nepotrivit?

Trupul Tinei Weaver se încovoiase puţin la vederea lui Simmons.

– Nu sunt sigură c-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Tu eşti cea care l-a hăituit.

– Din câte ştiu eu, Milo a omorât doi oameni. Poate trei. Crezi c-aş putea să-l las să scape?

Femeia înălţă din umeri.

– Ştiai că s-a întors? continuă Janet.

Tina nu întrebă unde sau când, se mulţumi doar să clipească înspre ea.

– S-a predat din proprie intiţiativă. E în sediul din Manhattan.

– A păţit ceva?

– Are probleme, dar e bine. Pot să intru?

Soţia lui Milo Weaver deja nu mai asculta. O luase de-a lungul coridorului, spre sufragerie, lăsând uşa deschisă. Simmons merse după ea, până într-o încăpere cu tavanul jos şi cu un mobilier ce părea destul de ieftin, dar în care trona un televizor mare cu ecran plat. Tina se lăsă pe canapea, îşi ridică genunchii la bărbie şi o privi pe Simmons aşezându-se.

– Stephanie e la şcoală?

– E vacanţa de vară, doamnă agent special! E cu fata care are grijă de ea când lipsim de-acasă.

– La serviciu nu-ţi simt lipsa?

– Mă rog... spuse Tina, scuturându-şi ceva de pe braţ. Programul bibliotecii este flexibil atunci când eşti director.

– Biblioteca de Arhitectură şi Arte Frumoase Avery, la Columbia University. Impresionant!

Expresia Tinei denota îndoială că cineva ar putea fi impresionat de aşa ceva.

– Ai de gând să pui întrebările alea sau nu? Mă pricep foarte bine la dat răspunsuri. Am deja multă experienţă în domeniu.

– Căpătată recent?

– Compania a trimis nişte idioţi acum două zile şi-am stat de vorbă chiar în camera asta.

– N-am ştiut.

– Voi, oameni buni, nu prea comunicaţi între voi, nu?

Simmons clătină din cap.

– Diferitele agenţii cooperează asemenea unui cuplu de soţi care s-au separat. Însă suntem în faza de consiliere, spuse ea, zâmbind ca să-şi acopere supărarea: Fitzhugh o minţise cu privire la interogarea Tinei. Ideea este că acum îl anchetăm pe soţul dumitale pe niveluri multiple, în speranţa de a înţelege cum se îmbină aceste niveluri.

Tina clipi din nou întrebător.

– Ce fel de niveluri multiple?

– Ei bine, de crimă, după cum ţi-am spus. Două crime suspectate şi una dovedită.

– Dovedită? Dovedită cum?

– Milo a mărturisit că l-a omorât pe Thomas Grainger.

Simmons se pregăti de o izbucnire de deznădejde, însă nu avu parte de ceva de genul ăsta. Doar de ochi înroşiţi şi umezi, apoi de câteva lacrimi. După aceea un hohot tăcut de plâns, care străbătu tot corpul Tinei şi îi cutremură genunchii ridicaţi la gură.

– Uite ce-i, îmi pare rău, dar...

– *Tom?* rosti ea cu furie. Tocmai pe Tom Grainger? Nu... spuse ea clătinând din cap. De ce l-ar omorî el pe Tom? Doar e *naşul* lui Stef!

Tina mai plânse preţ de câteva secunde, cu faţa în jos, după care îşi înălţă capul, cu obrajii uzi.

– Şi ce spune?

– Cine?

– Milo. Ai spus c-a mărturisit. Ce nenorocită de explicaţie a avut?

Simmons se întrebă cum să îi prezinte situaţia.

– Milo susţine că Tom s-a folosit de el şi că l-a omorât într-un acces de furie.

Tina îşi şterse ochii. Cu un calm straniu, întrebă:

– Acces de furie?

– Da.

– Nu. Milo, el... el nu *are* accese de furie. Nu e genul.

– E greu să ştii cum sunt oamenii cu adevărat.

Un zâmbet apăru pe faţa Tinei, însă vocea nu-i era nici pe departe veselă.

– Nu fi condescendentă cu mine, doamnă agent special! După şase ani, zi de zi, petrecuţi cu un om, cu tot stresul aferent creşterii unui copil, îţi formezi o idee destul de bună despre firea cuiva.

– În regulă, spuse Simmons. Retrag ce-am spus. Atunci, zi-mi dumneata: de ce l-ar ucide Milo pe Tom Grainger?

Tinei nu-i luă prea mult timp să ajungă la o concluzie:

– Sunt numai două motive la care pot să mă gândesc. Dacă i s-a ordonat de către Companie.

– Ăsta-i unul. Celălalt?

– Dacă trebuia să-şi protejeze familia.

– E genul protector?

– Nu nefiresc de protector, însă este. Dacă ar crede că suntem într-un pericol grav, Milo ar lua orice fel de măsuri ar considera necesare ca să îndepărteze pericolul.

– Înţeleg, spuse Simmons, ca şi cum şi-ar fi întipărit asta în minte. Acum o săptămână ţi-a făcut o vizită. În Texas. Erai acasă la părinţii tăi, corect?

– Voia să discute cu mine.

– Despre ce, mai exact?

Ea îşi ronţăi interiorul obrazului, gânditoare.

– Ştii deja asta. Ţi-a spus Rodger.

– Încerc să nu mă bazez pe rapoarte. Despre ce voia Milo să discute cu tine?

– Despre plecare.

– Plecare din Texas?

– Din vieţile noastre.

– Nu ştiu ce înseamnă asta, minţi Simmons.

– *Înseamnă,* doamnă agent special, că avea probleme mari. *Tu,* de exemplu, erai pe urmele lui pentru nişte crime pe care nu le comisese. Mi-a spus că Tom este mort, însă a zis că-l omorâse cineva, iar el l-a ucis pe tipul ăla.

– Şi cine-i tipul?

Tina clătină din cap.

– Nu mi-a dat detalii. Din păcate, el e genul ăsta de bărbat... După un moment de tăcere, femeia continuă: Întotdeauna a evitat detaliile care m-ar fi putut supăra. Mi-a spus doar că singura modalitate de a rămâne în viaţă era să dispară. Compania avea să-l omoare, din cauză că urmau să *creadă* că el îl omorâse pe Grainger. Voia ca noi – eu şi Stef – să dispărem împreună cu el... Tina înghiţi nodul ce i se pusese în gât, amintindu-şi: Avea deja paşapoartele alea gata. Câte unul pentru fiecare din noi, eliberate sub alte nume. Dolan. Ăsta era numele de familie. Voia ca noi să dispărem, poate în Europa, şi să ne luăm viaţa de la capăt ca familia Dolan.

Începu să-şi roadă din nou partea interioară a obrazului.

– Şi tu ce-ai zis?

– Nu suntem în Europa, nu-i aşa?

– Deci l-ai refuzat. Ai avut un motiv anume?

Tina se uită lung la Janet Simmons, de parcă ar fi fost şocată de lipsa ei de intuiţie.

– Toate motivele *din lume,* doamnă agent special! Cum mama naibii să-i răpeşti unei fete de şase ani viaţa ei de până acum şi să-i dai un nume nou, fără să o marchezi psihic poate pentru totdeauna? Cum se presupune c-aş putea să-mi câştig existenţa în Europa, într-un loc unde nici măcar nu aş cunoaşte limba? Ce fel de viaţă este aia în care te uiţi zilnic peste umăr? Ei bine?

Simmons îşi dădu seama, din modul firesc în care izbucnise seria de întrebări retorice, ca şi cum ar fi fost un discurs la care Tina Weaver lucrase încă din momentul în care, cu o săptămână în urmă, refuzase ultima cerere a soţului său, că erau nişte motive pe care le gândise după ce faptul în sine fusese deja consumat şi că le folosea doar ca să-şi justifice abandonul. Ele n-aveau nimic de-a face cu motivul real pentru care ea spusese nu.

– Milo nu este tatăl biologic al lui Stephanie, aşa-i?

Tina clătină din cap, extenuată.

– Acesta ar fi de fapt... Simmons se prefăcu a depune eforturi să-şi aducă aminte, însă ştia totul pe de rost. Patrick, corect? Patrick Hardemann.

– Da.

– Cam cât din copilăria lui Stephanie a fost în preajma ei? Vreau să spun, înainte de Milo.

– Deloc. Ne-am despărţit în perioada în care eram însărcinată.

– Iar tu l-ai cunoscut pe Milo...

– În ziua în care am născut.

Simmons îşi ridică sprâncenele a mirare; surprinderea ei era reală.

– *Asta* da, întâlnire miraculoasă!

– Ai putea să-i spui şi aşa.

– V-aţi întâlnit în...

– Chiar crezi că-i necesar?

– Da, Tina! Mi-e teamă că da.

– Veneţia.

– Veneţia?

– Acolo ne-am cunoscut. În vacanţă. Eram însărcinată în opt luni, singură, şi am sfârşit prin a-mi petrece timpul împreună cu bărbatul nepotrivit. Sau cu cel potrivit. Depinde de perspectiva din care vezi lucrurile.

– Cu bărbatul potrivit, spuse Simmons, căci l-ai cunoscut pe Milo.

– Da.

– Poţi să-mi povesteşti? Orice amănunt mi-ar fi de folos.

– De folos ca să-mi bagi soţul după gratii?

– Ţi-am mai spus. Vreau să mă ajuţi să aflu adevărul.

Tina îşi puse picioarele pe podea şi se îndreptă de spate astfel încât să poată sta faţă în faţă cu Simmons.

– Bine. Dacă vrei neapărat să ştii.

– Vreau.

5

Tina nu-şi putea reveni de pe urma căldurii. Chiar şi aici, la o cafenea în aer liber dispusă de-a lungul Canal Grand, nu departe de hidoşenia aia arcuită din piatră numită Podul Rialto, canicula era de nesuportat.

Veneţia, înconjurată şi străbătută de apă, ar fi trebuit să fie într-un fel mai răcoroasă, însă apa nu reuşea decât să crească umiditatea, la fel cum se întâmpla cu râul din Austin. Însă în Austin nu purta în pântecele ei umflat un bebeluş de opt luni care să emane căldură ca un radiator, să-i umfle picioarele şi să-i distrugă şalele.

Poate că totul ar fi fost mai suportabil în absenţa mulţimii din jur. Întreaga populaţie a lumii părea să fi venit simultan în Italia, transformându-se în turişti năduşiţi. Din cauza acestora era aproape imposibil ca o femeie însărcinată să se mişte confortabil de-a lungul pasajelor înguste, pline de denivelări, şi să-i evite pe vânzătorii ambulanţi africani, care vindeau nişte făcături Louis Vuitton ieftine, din care aveau atârnate câte zece pe fiecare braţ.

Îşi sorbi sucul de portocale şi se strădui să privească admirativ un *vaporetto* aflat în trecere ce gemea de turişti cu aparate foto. După aceea reveni la cartea de buzunar pe care o deschisese pe masă: *La ce să te aştepţi când aştepţi un copil*. Era la acea pagină din capitolul doisprezece care aborda „incontinenţa cauzată de stres". Minunat!

„*Opreşte-te,* Tina!"

Se arăta extrem de ingrată. Ce-ar zice oare Margaret, Jackie şi Trevor? Ei îşi puseseră laolaltă redusele resurse financiare şi îi cumpăraseră această ultimă vacanţă veneţiană costisitoare, de cinci

zile şi cinci nopţi, înainte de naşterea bebeluşului, ca să-i bată ultimul cui în sicriul în care avea să-şi găsească odihna viaţa ei socială. „Şi ca să-ţi aminteşti că sulică ăla nu-i singurul exemplar masculin din lume", îi spusese Trevor.

Nu, fustangiul de Patrick nu era singurul exemplar masculin din lume, însă celelalte exemplare cu care se intersectase aici nu se dovedeau deloc mai breze. Italienii cu ochi indolenţi şi lascivi fluierau, sâsâiau şi murmurau invitaţii la apariţia oricărui fund de femeie ce trecea pe lângă ei. Cu toate acestea, nu şi la adresa fundului ei. Femeile însărcinate le aminteau de mamele lor cele binecuvântate – femeile acelea care în nici un caz nu-şi bătuseră fiii cât s-ar fi cuvenit.

Burta ei nu numai că o proteja de bărbaţi, ci îi încuraja şi să-i deschidă uşile. Primise zâmbete din partea unor persoane complet necunoscute şi de câteva ori bărbaţi mai în vârstă îi arătaseră faţadele înalte şi îi dăduseră lecţii de istorie pe care ea nu le putea înţelege. Începuse să creadă că lucrurile mergeau mai bine, cel puţin până noaptea trecută. Cea cu e-mailul.

Patrick, după cum se dovedi, se afla la Paris cu Paula. Toate acele nume începând cu P o zăpăceau. El voia să ştie dacă ea ar putea să „dea o raită prin oraş", astfel încât Tina şi Paula să se cunoască în cele din urmă. „Ea ar vrea foarte mult să te întâlnească", îi scrisese el.

Tina traversase un ocean ca să scape de problemele ei, şi iacătă...

– Nu vă supăraţi...

De partea cealaltă a mesei stătea în picioare un american având vreo cincizeci de ani, cu chelie în creştetul capului, zâmbind larg spre ea. Bărbatul făcu semn spre scaunul liber.

– Pot să iau loc?

Când veni chelnerul, el comandă o votcă tonic, după care se uită la un alt *vaporetto* care tocmai trecea pe lângă ei. Probabil plictisit de apă, începu să-i privească faţa aplecată deasupra cărţii. În cele din urmă i se adresă:

– Pot să vă cumpăr ceva de băut?

– Oh, spuse ea. Nu, mulţumesc!

Ea schiţă un zâmber, suficient cât să fie politicoasă. După care îşi scoase ochelarii de soare.

– Îmi pare rău, se bâlbâi el. Nu era vorba decât de faptul că eu sunt singur aici, şi se pare că şi dumneavoastră sunteţi la fel. De obicei în astfel de cazuri doamnele primesc o băutură gratis.

Poate că omul avea dreptate.

– De ce nu? Mulţumesc...

Tina îşi înălţă întrebător sprâncenele.

– Frank.

– Mulţumesc, Frank! Eu sunt Tina.

Ea întinse braţul şi îşi strânseră mâinile cu un gest formal destul ţeapăn.

– Şampanie?

– Înseamnă că n-ai văzut.

Femeia apucă braţele scaunului şi se dădu înapoi cu un pas. Îşi mângâie burta mare şi rotundă.

– Sunt în opt luni acum.

Frank rămase cu gura căscată.

– N-ai mai văzut niciodată aşa ceva până acum?

– Eu doar... bâigui el, scărpinându-şi scalpul chel. Asta explică totul. Strălucirea ta.

„Nu din nou", îi veni ei să spună, însă se abţinu. Putea măcar să se poarte amabil.

Când veni chelnerul cu paharul de votcă tonic, bărbatul îi comandă un alt suc de portocale, iar ea sublinie faptul că un simplu suc de fructe era scandalos de scump în acel local.

– Şi uite cât de mult îţi dau, spuse ea, ridicându-şi paharul micuţ. Asta-i nesimţire!

Se întrebă dacă nu cumva găsea din nou nod în papură peste tot, însă Frank insistă pe tema asta (plângându-se de acele genţi Vuitton contrafăcute pe care le văzuse şi ea mai devreme), până când ajunseră să critice amuzaţi tâmpeniile din turism.

Ca răspuns la întrebările lui, ea îi spuse că este bibliotecară la Biblioteca de Artă şi Arhitectură a MIT[1] din Boston, şi plasă câteva

[1] Massachusetts Institute of Technology – Institutul Tehnic din Massachusetts

remarci suficient de nepăsătoare şi de sarcastice pentru a-i transmite că tatăl copilului ei îşi luase tălpăşiţa într-o manieră extrem de lipsită de onoare.

– Deja ştii totul despre viaţa mea. Tu ce faci, eşti jurnalist?

– Agent imobiliar. Lucrez în Viena, însă avem proprietăţi peste tot. Am venit să închei o tranzacţie de vânzare a unui *palazzo* aflat nu departe de aici.

– Serios?

– I l-am vândut unui mare ştab rus. Pe-o sumă atât de mare, încât nici nu ţi-ar veni să crezi!

– Probabil că nu.

– Actele trebuie să fie semnate în următoarele patruzeci şi opt de ore, însă între timp sunt liber ca pasărea cerului, spuse bărbatul, măsurându-şi cu mare atenţie următoarele cuvinte. Pot să te invit la teatru?

Tina îşi puse la loc ochelarii de soare. Nu se putu împiedica să-şi amintească sfatul cel mai insistent al lui Margaret de acum cinci luni, când Patrick o părăsise prima dată: „E un necopt, Tina! Un copil. Ţie îţi trebuie un bărbat mai în vârstă. Cineva cu simţul responsabilităţii". Tina nu se gândise serios la ceva de genul acesta, însă întotdeauna exista o anume logică în pildele oferite de Margaret fără a fi solicitate.

Frank se dovedi a fi o surpriză plăcută. O lăsă în pace până la ora cinci, când sosi într-un costum făcut la comandă, având asupra lui două bilete la Teatro Malibran şi un singur crin portocaliu care mirosea înnebunitor.

Ea ştia puţine despre operă şi nu se considerase niciodată vreo mare amatoare. Frank, în ciuda faptului că simula ignoranţa, se dovedi a fi un expert. Într-un fel sau altul făcuse rost de locuri în staluri, în partea din faţă a scenei operei, astfel că putură să-i vadă fără nici un fel de obstacol pe Prinţ, pe Regele de Treflă şi pe Truffaldino în *Dragostea celor trei portocale* de Prokofief. Câteodată el se apleca spre ea ca să-i desluşească în şoaptă câte un punct esenţial al intrigii care s-ar fi putut să-i fi scăpat Tinei – opera era interpretată în limba franceză –, însă intriga nu prea mai conta. Era

o operă absurdă, despre un prinţ blestemat obligat să pornească în căutarea a trei portocale, în fiecare dintre acestea dormind câte o prinţesă. Publicul râdea mult mai des decât o făcea Tina, însă şi ea gustă glumele pe care le înţelese.

După aceea, Frank îi făcu cinste cu o cină la o *trattoria* mai periferică şi îi spuse poveşti despre anii îndelungaţi pe care îi trăise în Europa. Descrierea lui referitoare la stilul de viaţă al expatriaţilor de cetăţenie americană i se păru deosebit de interesantă. După aceea el insistă să îi ofere şi micul dejun, ceea ce ei la început i se păru o sugestie insolentă. Îl judecase însă greşit, căci se rezumase să o conducă înapoi la hotel, să o sărute pe obraji în maniera europenilor şi să îi ureze noapte bună. Un adevărat gentleman, spre deosebire de masculii italieni care pândeau la fiecare colţ.

Joi se trezi devreme şi, după ce se spălă rapid, începu să îşi împacheteze lucrurile pentru zborul de a doua zi dimineaţă, cu care avea să se întoarcă acasă. Era mare păcat că acum, când într-un final îşi revenise de pe urma diferenţei de fus orar şi cunoscuse un bărbat interesant şi cult, sosise timpul să plece. Se gândi că ar putea să-şi folosească ultima zi pentru a întreprinde o călătorie cu vaporaşul până la Murano ca să îi vadă pe sticlarii de-acolo.

Tina aduse chestiunea în discuţie după ce Frank venise să o ia şi ajunseseră în spaţiul imens, plin de porumbei, al Pieţei San Marco.

– De data asta fac eu cinste, îi spuse ea. Există un vaporaş ce pleacă într-o oră.

– Aş vrea eu, spuse el, cu toată convingerea, îndrumând-o spre o cafenea în aer liber. Însă nu pot din cauza slujbei ăsteia nenorocite. Rusnacul poate să mă cheme în orice moment şi dacă nu-s disponibil tranzacţia nu se va realiza.

La un moment dat, în timpul micului lor dejun continental, Frank amuţi, uitându-se lung peste umărul ei, şi brusc deveni agitat.

– Ce s-a-ntâmplat?

Îi urmări privirea, localizând un bărbat ras în cap şi cu ceafă groasă, îmbrăcat într-un costum negru, care-şi croia drum prin mulţime spre ei.

– E vorba de *palazzo,* spuse el, muşcându-şi buza de jos. Sper că nu vor să ne întâlnim acum.

– E-n regulă. O să ne vedem mai târziu.

Bărbatul chel cu aspect de dur ajunse la masa lor. Ţeasta îi strălucea din cauza transpiraţiei.

– Hei, tu, spuse el cu un puternic accent rusesc. Totu-i pregătit!

Frank îşi tamponă buzele cu un şerveţel.

– Nu poate aştepta până când terminăm de mâncat?

– Nu!

Frank îşi aruncă privirea, jenat, spre Tina. Când puse şerveţelul pe masă mâinile îi tremurau. Oare de frică? Sau numai din cauza agitaţiei provocate de comisionul imens? Apoi el zâmbi spre ea.

– Nu vrei să vezi locul ăsta? E fabulos!

Ea se uită la ce-i mai rămăsese din micul dejun, după care aruncă o privire spre rus.

– Poate că n-ar trebui...

– Nu spune prostii, o întrerupse Frank, după care i se adresă rusului: Bineînţeles că nu-i nici o problemă, corect?

Bărbatul păru confuz.

– Întocmai, spuse Frank, ajutând-o pe Tina să se ridice de pe scaun. Dar nu prea repede, i se adresă el rusului. Ea nu-i aşa sprintenă ca tine.

Imediat ce trecură de uşa de la intrare a faimosului *palazzo* şi văzu scările înguste şi abrupte ce urcau spre un cadru semiobscur, Tina regretă că îl însoţise. Ar fi trebuit să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Rusul cel chel aducea cu genul acela de mardeiaş de origine slavă omniprezent în filmele de acţiune din zilele noastre, iar drumul alert, parcurs fără întrerupere de la Piaţa San Marco până aici, îi nenorocise picioarele. Iar acum se confrunta cu muntele acesta din faţă, pe care trebuia să se cataăre.

– Poate c-ar trebui să aştept aici, jos, spuse ea.

Expresia feţei lui Frank era aproape îngrozită.

– Ştiu că pare greu, însă n-o să regreţi. Crede-mă!

– Însă picioa...

– *Haideţi,* spuse rusul, deja la jumătatea drumului spre primul etaj.

Frank îi întinse o mână.

– Lasă-mă să te ajut!

Aşa că îl lăsă să o ajute. La urma urmei, până acum fusese un gentleman desăvârşit. Făcu apel la amintirea serii trecute – spectacolul de operă şi cina – pentru a-şi distrage atenţia de la durerea din călcâie, în timp ce Frank o ajuta să urce spre uşa de stejar de la capătul scărilor. Ea se uită în spate, însă nu văzu decât semiîntunericul deprimant şi nedefinit a clădirii străvechi. După aceea semiîntunericul dispăru, pe măsură ce rusul deschidea uşa din ce în ce mai larg.

Când păşi înăuntru, îşi dădu seama că Frank avusese dreptate. Chiar că merita.

El o conduse de-a curmezişul podelei din lemn de esenţă tare spre o canapea modernă din lemn. Rusul se duse în altă cameră.

– Nu glumeai, spuse Tina, răsucindu-se pentru a putea privi toate cele din jur.

– Ce ţi-am zis? Apoi, uitându-se lung la uşa care fusese lăsată uşor întredeschisă, bărbatul adăugă: Uite ce-i, lasă-mă să mă ocup între patru ochi de acte, după care o să am grijă să facem un mic tur.

– Serios? întrebă ea, simţindu-se exact ca un copil luat prin surprindere, cu obrajii îmbujoraţi. Ar fi minunat!

– Nu stau mult.

El îi atinse umărul înfierbântat şi umed de la efortul depus pentru a ajunge sus şi se duse după rus în camera cealaltă.

La biblioteca MIT, ea aflase multe despre piesele de mobilier supraîncărcate de decoraţiuni din revistele de specialitate – *Abitare, I.D., Wallpaper* –, însă nu le văzuse niciodată în realitate. În colţ era un fotoliu Kilin numai bun de trândăvit, făcut din piele neagră şi lemn de imbuia, purtând semnătura designerului Sergio Rodrigues. În faţa acestuia se afla o canapea îngustă Straessle International, probabil din 1972. Tina se aşezase pe o canapea dintr-un lemn de

trandafir cu striaţii aparţinându-i designerului Joaquim Tenreiro. Îi trecu prin cap întrebarea firească despre cât costase camera asta.

Auzi un zgomot şi-şi ridică privirea, văzând o fată frumoasă – o adolescentă foarte tânără – care intră venind de pe terasă. Fata avea un păr castaniu drept, lung până în talie, piele sidefată şi ochi strălucitori. Purta o rochie de vară roz care îi scotea în evidenţă corpul adolescentin bine conturat.

– Bună, spuse Tina, zâmbind.

Ochii fetei coborâră către burta Tinei. Rosti nişte cuvinte pline de entuziasm în germană şi se aşeză alături de ea pe canapea. Ezitând, întinse o mână micuţă deasupra burţii Tinei.

– Pot?

Tina dădu din cap în semn de încuviinţare, iar fata o mângâie uşor. Mişcarea fu blândă şi liniştitoare şi îi aduse fetei culoare în obraji. După aceea ea se bătu uşor pe propria-i burtică.

– Şi eu am!

Zâmbetul Tinei păli.

– Eşti însărcinată?

Fata se încruntă, nesigură, după care încuviinţă dând din cap entuziasmată.

– *Ja.* Am copil. *O să* am copil.

– Aha...

Tina se întrebă care era reacţia părinţilor fetei.

– Ingrid.

Tina strânse mâna micuţă şi uscată.

– Eu sunt Tina. Locuieşti aici?

Ingrid nu păru să înţeleagă, însă uşa interioară se deschise deodată, iar un bărbat în vârstă, înalt, cu părul ondulat şi grizonant şi un costum impecabil păşi în încăpere, zâmbind, urmat de Frank, care părea umil şi docil.

Ingrid bătu din palme deasupra burţii Tinei.

– *Schau mal, Roman!*

Roman se îndreptă spre ea, iar Tina îi îngădui să îi ia mâinile şi să i le sărute.

– Nu-i nimic mai frumos decât o femeie care aşteaptă un copil. Încântat să vă cunosc, domnişoară...?

– Crowe. Tina Crowe. Sunteţi tatăl lui Ingrid?

– Un unchi mândru de ea. Roman Ugrimov.

– Ei bine, domnule Ugrimov, aveţi o casă extraordinar de frumoasă. De-a dreptul uimitoare!

Ugrimov dădu din cap în semn de mulţumire, după care zise:

– Ingrid, ţi-l prezint pe domnul Frank Dawdle!

Fata se ridică şi dădu politicoasă mâna cu Frank. Ugrimov, în spatele ei, îşi puse mâinile pe umerii fetei şi, uitându-se ţintă la Frank, spuse:

– Ingrid este totul pentru mine, înţelegi? Ea-i tot ce am mai bun pe lume.

Ingrid zâmbi sfioasă. Ugrimov rostise cuvintele cu puţin cam prea multă convingere.

– Tina, cred c-ar trebui să mergem, spuse Frank.

Ea se simţi dezamăgită – ar fi vrut să vadă şi restul acestui *palazzo* –, însă vocea lui Frank avea o tonalitate neliniştitoare care o convinse că probabil era mai bine să plece. În plus, impactul sarcinii lui Ingrid şi atenţia deosebită pe care i-o acorda unchiul ei o făceau să nu se simtă în apele ei.

Aşa că se ridică de pe canapea – uşor nesigură pe picioare, iar Ingrid veni să o ajute să-şi recapete echilibrul –, după care acceptă braţul oferit de Frank. El mimă un „Îmi pare rău" – probabil pentru turul casei. Nu mai conta.

Malacul chel îi conduse înapoi la parter, ceea ce fu mult mai uşor decât la urcare, iar la jumătatea drumului îi auziră vocea lui Ingrid de undeva din spate – râdea cu un fel de nechezat puternic şi nazal, iha, iha, asemănător celui al unui măgăruş.

În momentul în care bărbatul chel le deschise uşa spre piaţetă, Tina îşi dăduse deja seama că ceva nu era în regulă, aşa că, de îndată ce se opriră la umbra verandei, iar rusul închise uşa în urma lor, ea spuse:

– Nu înţeleg, Frank! Dacă abia acum se semnează actele de proprietate, atunci cum de ce s-a mutat deja aici?

Frank nu o asculta. Cu mâinile în şolduri, se uita în stânga, în lungul străzii. O femeie cam de vârsta Tinei ieşise dintr-un intrând şi începuse să fugă spre ei. Cu o voce surprinzător de ameninţătoare, ea strigă:

– *Frank!*

Primul gând: „Asta-i nevasta lui Frank?"

Din dreapta, tot spre ei, mai fugea şi un bărbat. Haina acestuia se bălăngănea dintr-o parte în alta în timp ce alerga peste pietrele de pavaj, iar în mână... avea o *armă.* Ce era *el,* de fapt? Însă nu mai avu vreme să îşi urmeze şirul gândurilor, deoarece auzi vocea lui Roman Ugrimov ţipând la ei de deasupra – da, *deodată* totul părea îndreptat spre ei:

– *Şi pe ea chiar o iubesc, nemernicule!*

Tina făcu un pas în faţă, după care unul înapoi, fiindcă Frank se uita spre cer. Un ţipăt puternic săgetă aerul, după care se transformă într-un vaiet aproape şoptit care crescu rapid în intensitate, asemenea unui tren trecând în mare viteză.

„Efectul Doppler", îi aminti creierul ei fără nici un motiv perceptibil.

Şi deodată văzu ce anume cădea de sus. O fluturare roză – şi părul şaten –, un corp, o fată, fata *aceea*... Ingrid. Iar după asta...

La 10.27 dimineaţa Ingrid Kohl căzu la un metru distanţă de Tina. O bufnitură surdă şi un scrâşnet, oase rupte şi carne vie. Sânge. Tăcere.

Ei i se tăie răsuflarea. Corpul îi înţepeni. Nici măcar nu putu să ţipe, cel puţin până în momentul în care Frank scoase la iveală un pistol, trase de trei ori şi o luă la fugă. Femeia – nevasta? prietena? o hoaţă? – se repezi după el. Tina se împiedică şi căzu pe spate, violent, pe pietrele de pavaj. Nu-i mai rămânea decât să ţipe.

Celălalt bărbat, cel cu pistolul, apăru lângă Tina. Părea pierdut, holbându-se la amestecul de roz şi roşu de la doi paşi de ea. După care o observă pe Tina şi ţipetele ei încetară pentru scurt timp; îi era frică de el şi de arma lui. Însă ţipetele reîncepură, cu de la sine putere parcă.

– *Nasc! Am nevoie de-un doctor!*

– Eu... spuse bărbatul.

El se uită în direcţia în care fugiseră Frank şi femeia aceea; dispăruseră. Se aşează pe pavele lângă ea, sfârşit.

– Adu' dracului un doctor! strigă ea, şi imediat amândoi auziră trei împuşcături.

Bărbatul se uită din nou la ea, ca şi cum ar fi fost o fantomă ce dispărea încetul cu încetul, după care îşi scoase telefonul mobil.

– Totul o să fie bine, spuse el în timp ce suna.

Vorbi în italiană cu cineva. Ea recunoscu cuvântul *ambulanza*. În momentul în care bărbatul închise telefonul, Tina îşi dădu seama că fusese împuşcat, undeva în piept. Cămaşa lui era aproape neagră de la sângele proaspăt şi strălucitor.

Însă pe ea o învăluise deja un val de pragmatism maternal: nu mai conta că fusese împuşcat; omul deja chemase ambulanţa. Copilaşul ei era în siguranţă, pe cât putea să fie în circumstanţele acelea. Femeia se calmă, contracţiile scăzând în intensitate, iar bărbatul, uitându-se lung la ea, o apucă strâns de mână, aproape cam prea strâns, de parcă abia dacă ar fi conştientizat prezenţa ei. În josul străzii, femeia despre care avea să afle mai târziu că se numea Angela Yates apăru din nou, plângând. Bărbatul îşi privi complicea cu tristeţe.

– Cine mama naibii eşti? îl întrebă Tina.

– Ce?

Ei îi trebuiră câteva secunde ca să-şi regleze ritmul respiraţiei.

– Ai o armă în mână.

Ca şi cum i-ar fi dat o veste şocantă, bărbatul dădu drumul pistolului, iar acesta zăngăni pe pavele.

– Ce... spuse ea, după care expiră şi-şi eliberă durerea contracţiei printre buzele ţuguiate, suflând aerul de trei ori. Ce mama naibii eşti?

– Eu... Bărbatul îi strânse mâna şi mai cu putere, aproape înecându-se cu propriile cuvinte. Sunt turist.

6

Şase ani mai târziu, Janet Simmons observa cum amintirea acelor întâmplări o mai putea încă face pe Tina să se sufoce. Soţia lui Weaver privea pierdut, cu gura căscată, înspre măsuţa de cafea, astfel încât să nu se uite la femeia care-i punea toate întrebările acelea.

– Bărbatul acela, de-atunci, a fost Milo?

Tina încuviinţă dând din cap.

Ezitând, Simmons o îndemnă să spună mai mult:

– Ce crezi că voia să spună cu asta? Că era turist? Într-o situaţie ca asta, e probabil ultimul lucru pe care l-ar spune cineva.

Tina îşi şterse rapid ochii cu degetul mare şi în cele din urmă ridică privirea.

– În situaţia respectivă el avea două gloanţe în plămânul drept şi sângera de moarte. Într-o astfel de situaţie, probabilităţile se duc naibii!

Simmons era de acord, însă termenul acela îi spunea două lucruri. Primul, că în 2001 Milo chiar fusese rănit, atât de grav încât fusese gata să recunoască în faţa unei persoane complet străine numele ocupaţiei sale ultrasecrete. Al doilea: Milo îşi revenise suficient de repede încât Tina să nu aibă habar că acela *era* într-adevăr numele unei slujbe.

– Ce făcea el acolo? În Veneţia? Bănuiesc că ţi-a spus. Era înarmat, a avut loc un schimb de focuri, iar bărbatul cu care petrecuseşi tu o zi întreagă fugise.

– Fusese omorât, o corectă Tina. Până în ziua aceea, Milo lucrase ca agent de teren, iar Frank – Frank Dawdle – furase trei milioane de dolari din banii guvernului.

– Ai guvernului nostru?

– Ai guvernului nostru. În noaptea aceea, Milo şi-a depus demisia. Nu din cauza mea, nu din cauza lui Frank. Nici măcar din cauza Turnurilor, despre care am aflat mai târziu. Pentru Milo, viaţa devenise pur şi simplu insuportabilă.

– Şi iată c-ai apărut tu în cadru.

– Am apărut eu.

– Hai să ne întoarcem puţin la ce s-a întâmplat atunci. Amândoi aţi fost duşi într-un spital italian şi acolo s-a născut Stephanie. Când a apărut Milo din nou?

– N-a plecat niciodată.

– Ce vrei să spui?

– După ce doctorii s-au ocupat de el, l-au băgat într-o cameră de la etaj. Imediat ce s-a trezit, s-a strecurat în cabinetul asistentelor medicale, unde ţineau registrele, şi mi-a găsit camera.

– Dar nu-ţi ştia numele.

– Am fost aduşi în acelaşi timp. A verificat după ora înregistrării. Eu îmi pierdusem cunoştinţa după naştere, iar când m-am trezit, el dormea într-un scaun lângă patul meu. Acolo era şi un televizor, unde am văzut ştirile transmise de italieni. N-am înţeles ce se spunea, însă ştiam cum arăta înainte World Trade Center.

– Pricep.

– Ba *nu pricepi,* spuse Tina, emoţia revenindu-i în voce. Când mi-am dat seama ce se întâmplase, am început să plâng şi asta l-a trezit pe Milo. I-am arătat motivul lacrimilor mele, iar când a înţeles ce se petrecea, a început şi el să plângă. Noi doi, în camera aia de spital, am stat şi am plâns împreună. Începând din acel moment, am fost nedespărţiţi.

În timp ce Simmons cugeta la această poveste de iubire, Tina se uită la ceasul de pe afişajul DVD player-ului – era trecut de douăsprezece.

– Fir-ar să fie, spuse ea, ridicându-se. Trebuie să merg s-o iau pe Stephanie. O să luăm împreună masa de prânz.

– Dar mai am şi alte întrebări.

– Mai târziu, spuse Tina. Asta dacă nu cumva intenţionezi să mă arestezi. Deci, cum facem?

– Putem vorbi mai târziu?

– Sună-mă mai întâi.

Simmons aşteptă ca Tina să se pregătească de ieşirea în oraş. Nu dură decât cinci minute. Ea reapăru, aranjată şi purtând o rochie uşoară de vară şi spuse:

– Care-i celălalt nivel?

– Poftim?

– Mai devreme, ai spus că-l investigai pe Milo pe două niveluri. Ne-am abătut atenţia de la asta. Un nivel a fost crima. Care-i celălalt?

Simmons îşi dori să nu fi adus asta în discuţie. Voia timp şi spaţiu ca să obţină răspunsuri înainte ca Tina Weaver să aibă o seară la dispoziţie pentru a scorni o poveste de acoperire.

– Putem să vorbim mâine despre asta.

– Dă-mi versiunea prescurtată.

Îi spuse Tinei despre paşaport.

– E cetăţean rus, Tina! Asta-i ceva nou pentru toată lumea.

Tina se aprinse la faţă.

– Nu, e doar un paravan. Spionii fac asta tot timpul. Un paravan pentru ceva ce-a trebuit să facă în Rusia.

– Ţi-a spus el ceva despre asta?

Urmă un clătinat scurt din cap.

– L-ai auzit vreodată vorbind despre un anume Mihail Vlastov?

Din nou, Tina clătină din cap.

– Poate că ai dreptate. Poate că-i doar o neînţelegere, spuse Janet zâmbind cu generozitate.

În Garfield Place, înainte să se despartă, Simmons, ezitând, aduse în discuţie ceea ce pentru ea reprezenta cel mai important subiect al conversaţiei:

– Ascultă, Tina. Ştiu ce mi-ai spus sus despre motivul pentru care n-ai fi fugit cu Milo, însă trebuie să recunosc că nu-l cred. Motivele sunt prea concrete. L-ai refuzat din alte motive.

Expresia feţei Tinei se schimbă brusc, schiţând un început de rânjet batjocoritor, însă renunţă pe parcurs şi se relaxă.

– Ştii de ce, doamnă agent special!

– N-ai mai avut încredere în el.

Un rânjet ciudat şi strâmb străbătu rapid trăsăturile Tinei. Se îndreptă spre maşina sa.

În timp ce Simmons o cotea spre Seventh Avenue, îi sună telefonul.

– Ţin-te bine, îi spuse George Orbach.

Vorbele o zăpăciră pentru o clipă.

– Ce-i?

– William T. Perkins.

– Cine?

Janet acţionă butonul telecomenzii ca să-şi descuie maşina.

– Tatăl Wilmei Weaver, născută Perkins. Bunicul lui Milo. Trăieşte în Myrtle Beach, Carolina de Sud. La Covenant Towers – într-un azil de bătrâni. Născut în 1926. În vârstă de optzeci şi unu de ani.

– Mulţumesc pentru calcule, spuse Simmons, fără să-şi trădeze entuziasmul. Există vreun motiv pentru care noi n-am ştiut niciodată de asta?

– N-am întrebat niciodată.

Incompetenţa, îşi zise ea, mergea mână în mână cu informaţiile secrete. Nimănui nu-i păsase suficient de mult încât să se intereseze dacă mai există vreun bunic în viaţă.

– Poţi să-mi trimiţi adresa şi să-i anunţi pe cei de la Covenant Towers că vin?

– Când?

Ea se gândi puţin în timp ce se suia în maşina încinsă, în care domnea un aer sufocant.

– În noaptea asta.

– Să-ţi fac rezervare la avion?

– Da, spuse Simmons, după care, uitându-se la ceas, luă o decizie: În jur de ora şase. Şi fă rost de trei locuri.

– Trei?

Ea coborî din nou din maşină, o încuie şi se duse înapoi spre uşa clădirii unde locuia familia Weaver.

– Tina şi Stephanie Weaver merg cu mine.

7

Adevărul, trei minciuni şi nişte omisiuni. Asta era tot ce ştia Milo. De restul, după cum îi promisese Primakov, avea cine să se ocupe. Pe durata acelei săptămâni mult prea îndelungate petrecute în Albuquerque, bătrânul îi împărtăşise puţine amănunte. Preferase să îi pună întrebări, exact cum făcea Terence Fitzhugh acum. Povestea, de la începuturile ei în Tennessee până la sfârşitul însângerat din New Jersey. O spusese atât de des în New Mexico, încât o ştia mai bine decât povestea propriei vieţi.

„Dă-mi detalii", insistase Primakov.

Însă nu-l întrebase numai despre poveste în sine; îl întrebase lucruri la care Milo nu avea voie să răspundă. Lucruri ce echivalau cu trădarea.

„Vrei să te ajut, nu-i aşa?"

Aşadar: îl întrebase despre ierarhia Departamentului de Turism, despre numărul de Turişti, despre existenţa lui Sal şi metoda sa de contact, despre relaţiile dintre Departamentul de Securitate Internă şi Companie, precum şi despre ce ştia şi ce nu ştia Compania despre Evgheni Primakov, adică foarte puţine lucruri.

Abia după cinci zile petrecute astfel, bătrânul îi spusese într-un final:

„Gata, m-am dumirit. Nu trebuie să-ţi faci griji cu privire la nimic. Du-te şi spune-le adevărul. O să minţi de trei ori şi o să laşi câteva chestii nespuse. De restul mă ocup eu."

În ce consta „restul" era un mister.

Dacă încrederea sa începuse să se clatine? În mod sigur, da. I se zdruncinase atunci când îşi dăduse seama că i se aplica tratamentul

găurii negre şi aproape că-i dispăruse definitiv atunci când, în dimineaţa aceea, John intrase în Camera 5 cu servieta sa plină de ustensile înspăimântătoare.

– Salutare, John, zisese Milo, însă John nu era atât de amator încât să fie păcălit să spună ceva.

Omul îşi pusese geanta pe podea, o deschisese, scoţând la iveală setul format din baterie, cabluri şi electrozi, şi le ceruse celor doi paznici să fie suficient de drăguţi să ţină la pământ trupul gol-puşcă al lui Milo.

De fapt, încrederea lui Milo dispăruse complet atunci când îi aplicaseră electroşocurile. Acestea îi zguduiseră nervii şi creierul, astfel încât nu mai putuse avea nici un fel de încredere în nimic din afara acelei încăperi. Nu putea să audă nimic atunci când corpul i se arcuia şi i se cutremura pe podeaua rece. În pauzele dintre aceste şedinţe de tortură, îi venise să le strige adevărul în faţă: nu, nu-l omorâse el pe Grainger – aceasta fusese Minciuna Numărul Unu. Însă ei nu îl întrebaseră nimic. Se opreau doar pentru ca John să-i verifice lui Milo tensiunea şi să-şi reîncarce cumplita maşinăre.

Singurul lucru care ameninţa să îi reînvie încrederea nu avea nici un sens pentru el. Era vorba de Lawrence, care îl ţinea de glezne. Pe când impulsurile electrice îi străbăteau corpul, Lawrence îi dăduse drumul şi se întorsese într-o parte, după care începuse să vomite. John se oprise din lucru.

– Te simţi bine?

– Eu... începuse Lawrence, după care se ridicase în picioare, ştergându-şi ochii umezi.

Îi venise din nou să vomite şi se sprijinise de perete, golindu-şi stomacul.

John, indiferent la reacţia uşierului, îi aplicase din nou lui Milo electrozii pe sfârcuri. În ciuda durerilor, el simţise un val de uşurare, ca şi cum dezgustul manifestat de Lawrence putea să fie în curând împărtăşit de toţi cei de-acolo. Însă greşea. În scurt timp, Fitzhugh intrase în cameră şi îi arătase fotografiile.

– Tu l-ai omorât pe Grainger.

– Da.

– Pe cine altcineva ai mai omorât?
– Pe-un Turist. Tripplehorn.
– Când l-ai omorât pe Grainger? Înainte să-l omori pe Turist?
– Înainte. Ba nu, după.
– Şi după aia?
Milo tuşise.
– M-am dus să mă plimb prin pădure.
– Şi după aia?
– Mi s-a făcut rău. Pe urmă m-am dus cu avionul în Texas.
– Sub numele de Dolan?

El dăduse aprobator din cap, revenit acum pe pământul sigur al adevărului crâncen:

– Am încercat să-mi iau nevasta şi fata şi să le fac să dispară cu mine, spusese Milo, prezentându-i lui Fitzhugh lucruri pe care acesta le ştia deja. Ele n-au vrut... sau, cel puţin, Tina m-a refuzat... Îndreptându-şi cu dificultate corpul, se uitase la Fitzhugh. Nu mai aveam nici un fel de familie, de slujbă şi eram căutat atât de Companie, cât şi de Departament.

– După asta a trecut o săptămână, spusese Fitzhugh. Unde-ai dispărut?

– În Albuquerque.

– Ce-ai făcut în Albuquerque?

– *Am băut*. Foarte mult. Am băut până mi-am dat seama că nu puteam să mai continui în felul ăsta.

– O grămadă de oameni îşi trăiesc toată viaţa bând. Ce te face pe tine aşa special?

– Nu vreau să trăiesc fugind întruna. Într-o bună zi... Milo îşi curmase vorba, după care reluase: Vreau ca într-o bună zi să mă întorc la familia mea. Dacă o să mă mai vrea şi ele. Şi singura modalitate de a face să se întâmple asta era să mă predau. Să solicit milă din partea judecătorului, şi tot restul.

– Pare puţin probabil.

Milo nu contestase afirmaţia.

– În săptămâna aia, în Albuquerque, unde ai stat?

– La Red Roof Inn.

– Cu cine?

– Am fost singur.

Minciuna Numărul Doi.

– Cu cine ai stat de vorbă? O săptămână este o perioadă lungă de timp.

– Cu nişte chelneriţe... de la Applebee's and Chili's. Şi cu o barmaniţă. Însă n-am vorbit despre ceva important... După un moment de tăcere, Milo adăugase: Cred că le-am speriat.

Se uitaseră unul la celălalt, unul îmbrăcat, celălalt în pielea goală, iar Fitzhugh spusese într-un final:

– O să luăm toate astea pas cu pas, Milo! Câteodată o să ţi se pară ca un test de memorie, însă nu-i deloc aşa. E un test prin care aflăm dacă spui adevărul. Mă auzi? întrebase Fitzhugh, pocnind din degete în dreptul feţei lui.

Milo încuviinţase din cap, mişcarea stârnindu-i dureri.

– Două scaune, spusese Fitzhugh fără să se adreseze cuiva în mod special.

Uşierul rămas înăuntru o luase ca pe un ordin personal şi ieşise din încăpere.

– John, vezi să rămâi prin preajmă!

John confirmase cu un gest scurt din cap, îşi luase geanta şi ieşise, împroşcat de sânge, dar demn precum un comis-voiajor specializat în vânzarea de enciclopedii, chiar după o tranzacţie.

Uşierul se întorsese cu nişte scaune de aluminiu şi îl ajutase pe Weaver să se aşeze pe unul din ele. Fitzhugh luase loc în faţa lui, iar când Milo alunecase într-o parte şi căzuse de pe scaun, ordonase să i se aducă şi o masă. Asta îi fusese de ajutor lui Milo, căci putuse să se prăbuşească pe tăblia netedă şi albă, lăsând dâre de sânge pe ea.

– Spune-mi cum a început, îi ceruse Fitzhugh.

Prima zi de interogatoriu durase aproape cinci ore, făcând cronica evenimentelor desfăşurate începând cu 4 iulie până la sfârşitul călătoriei de rău augur întreprinse la Paris, de duminică, 8 iulie, când Milo se întorsese. Ar fi putut să spună povestea în mai puţin timp, însă Fitzhugh îl întrerupsese adesea, întrebându-l

despre diferite aspecte ale istorisirii. După sinuciderea Tigrului în Blackdale, Fitzhugh bătuse cu palma în masă, enervat de faptul că Weaver alunecase din nou în jos şi stătea cu obrazul lipit de blatul pătat cu sânge.

– Şi asta a fost o chestie surprinzătoare, nu-i aşa?

– Ce?

– Sam Roth, al-Abari sau cum îl mai chema. Că fusese Turist.

Milo îşi pusese o mână murdară pe masă, cu palma în jos, şi îşi sprijinise bărbia în ea.

– Bineînţeles c-a fost o chestie surprinzătoare.

– Atunci fă-mă să înţeleg. Tigrul – un profesionist cu unul dintre cele mai stupide nume din lume – vine în ţara asta numai ca să aibă o discuţie cu tine şi după asta îşi face felul.

Milo încuviinţase sprijinindu-şi capul pe încheietura mâinii.

– Socot că întrebarea care se impune este următoarea: Cum de dosarul tău – dosarul tău de Turist, care ar trebui să zacă în cea mai înaltă stratosferă a păstrării secretelor –, cum de-a ajuns dosarul ăsta în mâinile lui?

– Grainger i l-a dat.

– Oho! exclamase Fitzhugh, împingându-se cu putere în spătarul scaunului. Lasă-mă să mă asigur c-am auzit bine. Vrei să spui că Tom lucra *cu* Tigrul? Asta-i o afirmaţie foarte gravă.

– Mă tem că aşa este.

– Iar pe Samuel Roth... l-ai lăsat să-şi ia viaţa, chiar în faţa ta, când ştiai că omul ăsta era plin de informaţii nepreţuite.

– N-am avut nici o şansă să-l salvez. A fost prea rapid.

– Poate că n-ai *vrut* să ai vreo şansă. Poate că voiai ca el să moară. Poate că – şi asta-i ceva interesant –, poate că *ştiai* că are capsula aia în măsea şi ţi-ai băgat cu forţa mâinile la el în gură şi ai spart-o în locul lui. Era slăbit şi, la urma urmei, amprentele tale s-au găsit peste tot pe figura lui. Pentru un bărbat puternic ca tine ar fi fost o nimica toată. Poate c-ai făcut-o chiar din ordinul lui Grainger – de ce nu? Oricum dai vina pe bietul om pentru tot ce s-a petrecut.

Milo răspunsese păstrând tăcerea.

Când ajunseseră la instructajul pe care i-l făcuse Grainger, în dimineaţa de dinaintea zborului către Paris pentru a o testa pe Angela Yates, Fitzhugh îl întrerupsese din nou.

– Aşadar, în cele din urmă, *l-ai întrebat* totuşi despre Tigru.

– Da, numai că mi-a spus să mai amânăm, răspunsese Milo. Ce era aşa greu să-mi arate dosarul ăla? Asta n-am înţeles-o. Pe moment. Mi-a trebuit o bucată bună de timp ca să pricep. Prea mult, din păcate.

– Să pricepi ce anume?

Milo nu răspunsese, aşa că Fitzhugh se lăsase pe spate în scaun, picior peste picior şi spusese:

– *Ştiu* că ţi-a arătat dosarul, Milo! Când te-ai întors de la Paris. Aşa că sper că n-ai de gând să sugerezi că, din cauză că l-am angajat pe Benjamin Michael Harris, sunt în vreun fel legat de asta. Abilităţile slabe în domeniul recrutării încă nu reprezintă o infracţiune în ţara asta.

Milo se uitase lung la el, întrebându-se dacă ar trebui să considere partea ce avea să urmeze ca fiind una dintre minciuni sau o omisiune. Uneori e greu să faci distincţie între ele.

– Nu. Ştiam că implicarea ta n-ar putea să explice toată secretomania asta. Tom nu era în aceeaşi barcă cu tine.

– Corect. El era în barcă cu Tigrul.

– Şi ăsta-i motivul pentru care mi-a luat atât de mult timp să înţeleg, îi explicase Milo. Grainger mi-a dat dosarul ca să-mi ofere o indicaţie falsă, voia să amuşinez în direcţia ta.

Fitzhugh păruse satisfăcut de răspuns.

Relatarea continuase, Fitzhugh întrerupându-l în mod frecvent pentru clarificări sau simulând confuzia. Când Milo precizase că rămăsese în Paris din cauza suspiciunilor sale, Fitzhugh spusese:

– Însă văzuseşi dovada lui Einner. Ai văzut fotografiile.

– Da, însă ce dovedeau ele? Angela îi dădea informaţii lui Herbert Williams sau Williams i le dădea *ei?* Sau ea era băgată fără să ştie în jocul altcuiva? Sau Williams o spiona ca să nu-i piardă din ochi investigaţia? Sau de fapt ea chiar era vinovată, iar bărbatul cu barbă roşcată intrase doar din întâmplare în legătură atât cu

Tigrul, cât şi cu Angela, ca să le vândă informaţii chinezilor? Iar dacă era aşa, pe cine reprezenta el? Asta era o operaţiune ce implica o singură persoană. Poate că la fel de bine chinezii îl controlau şi pe Herbert Williams.

– Ăsta-i un blestemat de puzzle chinezesc!

– Ba bine că nu!

Telefonul lui Fitzhugh începuse să vibreze, iar Terence răspunsese. Dăduse din cap aprobator la auzul vorbelor celui care-l sunase, mormăise de câteva ori, după care închisese.

– Uite ce e. A fost o zi lungă, iar tu te-ai descurcat extrem de bine. Mâine putem săpa mai adânc în străfundurile conspiraţiei, de acord? Apoi, bătând uşor cu palma în masă – în partea sa curată –, adăugase: O zi excelentă de muncă!

– Păi atunci poate că o să primesc şi eu nişte mâncare, spusese Milo.

– Desigur. De asemenea, o să-ţi găsim şi nişte haine, îi promisese Fitzhugh în timp ce-şi împingea scaunul în spate şi se ridica în picioare, zâmbind. Chiar sunt mulţumit! Iar detaliile... ele dau o faţă umană acestor chestii sordide. Mâine, cred c-ar trebui să insistăm puţin mai mult pe faţa asta umană. Tina, de exemplu. Poate reuşim să discutăm despre cum vă înţelegeţi voi doi. Cum stau lucrurile cu drăguţa ta fiică vitregă.

– Fiică, spusese Milo.

– Poftim?

– Fiică. Nu fiică vitregă.

– Corect, zisese Fitzhugh, ridicându-şi mâinile într-o expresie prin care se declara învins. Cum spui tu, Milo!

În timp ce anchetatorul său părăsea camera, Milo îşi amintise instrucţiunile lui Primakov. „Trei amărâte de minciuni, Milo! Ţi-ai trăit întreaga viaţă minţind, de ce să schimbi asta acum?“

8

– Nu vreau să te sperii, îi şoptise Janet Simmons când Tina se întorsese acasă. Ţi-am localizat bunicul prin alianţă, bunicul din partea mamei lui Milo, şi cred că-i corect să mergi cu mine.

– Asta-i imposibil. Sunt morţi cu toţii!

– Ei bine, nu există decât o modalitate să te asiguri de asta.

Acum, într-un avion cu două motoare, aparţinând companiei Spirit Airlines, ce decolase de pe aeroportul LaGuardia cu destinaţia Myrtle Beach, staţiunea de la malul oceanului, Tina o ţinea de mână pe Stephanie, care insistase să stea într-un scaun de la geam.

Pentru fata ei, această schimbare bruscă de program era captivantă. O călătorie pe timpul serii spre plajă, după cum îi spuseseră ele. Dumnezeule, Micuţa Domnişoară era atât de răbdătoare şi de senină! Cât de mult suferise de două săptămâni încoace, când, la Disney World, se trezise în dormitor cu un malac de la Departamentul de Securitate Internă, căutându-l pe tatăl ei dispărut brusc? De ce oare trebuia ea să se confrunte cu toate astea?

– Ce faci, scumpo?

Stephnie căscă în căuşul palmei, uitându-se la norii plumburii.

– Sunt puţin obosită.

– Şi eu.

– Chiar mergem în vacanţă?

– Un fel de vacanţă. Una scurtă. Trebuie doar să stau de vorbă cu cineva. După asta putem să mergem să ne răcorim pe plajă. Ce zici?

Fata înălţă din umeri într-un fel care o îngrijoră pe Tina, însă spuse:

– Ea de ce vine cu noi?

– Nu-ţi place de domnişoara Simmons? întrebă Tina în timp ce, pe partea opusă a culoarului, Janet butona la telefonul ei BlackBerry.

– Nu cred că ei îi place de tati.

Era răbdătoare şi, pe lângă asta, deşteaptă foc. Mai deşteaptă, probabil, decât mama ei.

Din nou, Tina se întrebă de ce fusese de acord cu călătoria asta neaşteptată. Oare chiar avea încredere în agentul special Janet Simmons? Nu pe de-a-ntregul, însă tentaţia era prea puternică: să cunoască în cele din urmă un membru al familiei lui Milo. Era vorba mai degrabă de curiozitate decât de încredere. Realmente.

Aterizară cu puţin înainte de ora opt, iar Tina o deşteptă pe Stephanie când avionul începu mişcarea descendentă. De la geam, văzură întunericul marcat de punctuleţe de lumină care dispăreau urmând linia coastei. Pe aeroportul din Myrtle Beach nu îi întâmpină nici un agent special, iar Simmons trebui să se ocupe şi de închirierea unui Ford Taurus. Primea informaţii în legătură cu direcţia de mers pe aparatul BlackBerry.

Era joi seara, însă era în toiul verii, aşa că trecură pe lângă jeepuri decapotabile pline de studenţi în călduri, fără cămăşi, cu pantaloni scurţi până la genunchi şi nişte şepci stupide de baseball, fluturând halbe de bere. Zâmbind măgulite de atenţia pe care o primeau din partea lor, blondele cu forme apetisante de pe traseu le dădeau motive să strige. Muzica se revărsa din cluburi, deşi nu se distingeau clar decât bătăile monotone ale ritmurilor dance.

Sediul Covenant Towers, adăpostit într-o zonă bogat împădurită, din partea de nord a oraşului, nu se găsea departe de plajă şi consta din două turnuri lungi, cu cinci niveluri fiecare, separate de gazon şi copaci.

– Drăguţ, aprecie Stephanie de pe bancheta ei din spate.

Conform spuselor lui Deirdre Shamus, directoarea cea plină de viaţă şi cu obraji rozalii care stătuse peste programul obişnuit de lucru pentru a afla cu exactitate motivul pentru care cei de la Departamentul de Securitate Internă erau interesaţi de unul dintre rezidenţii lor, Covenant Towers nu reprezenta un „sanatoriu“, deşi dispunea de toate facilităţile medicale posibile.

– Noi aici încurajăm independenţa.

William T. Perkins stătea la parterul Turnului Doi, iar Shamus le conduse până la uşa lui, salutând fiecare rezident pe lângă care treceau cu un entuziasm destul de excesiv.

În cele din urmă, se opriră la numărul paisprezece, o garsonieră. Shamus ciocăni, rostind melodios:

– Domnule Perkins! V-au sosit vizitatorii!

– Aşteptă dracu', că nu dau turcii! se auzi o voce aspră în care desluşeai enervarea.

Deodată, Tina începu să-şi facă griji cu privire la Stephanie. Ce se afla în spatele acestei uşi? Poate că era străbunicul ei – încă nu-i venea a crede că Milo n-ar fi ştiut de el, iar dacă ştia, în mod sigur i-ar fi spus. Însă ce fel de om era acesta? O trase pe domnişoara Shamus deoparte.

– Există vreun loc pe-aici unde să aştepte Stef? Nu sunt convinsă că vreau să vină înăuntru cu noi.

– Oh, domnul Perkins este un tip mai impulsiv din fire, însă este...

– Serios, insistă Tina. N-aveţi o cameră de recreere cu-n televizor, ceva?

– Este una mai jos, pe hol.

– Mulţumesc. Apoi, către Simmons, spuse: Mă întorc imediat!

Se duse cu Stephanie trei uşi mai încolo, iar pe dreapta găsi o încăpere unde erau trei canapele, un fotoliu şi şapte persoane în vârstă care se uitau la un episod în reluare din *Verdict: Crimă.*

– Scumpo, te superi dacă aştepţi aici puţin?

Stephanie o trase pe Tina mai aproape de ea.

– *Miroase urât* aici, şopti ea.

– Ştiu, dar poţi să suporţi puţin? De dragul meu?

Stephanie făcu o grimasă doar ca să-i arate cât de rău mirosea, însă dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Nu prea mult.

– Dacă ai vreo problemă, o să fim în camera paisprezece. Ai înţeles?

Pe drumul de întoarcere – uşa cu numărul paisprezece era acum deschisă, atât Shamus, cât şi Simmons fiind înăuntru – Tina avu o străfulgerare paranoică. Era genul de paranoia cu care se

confruntase de când Milo fugise de la Disney World, moment din care universul ei devenise din ce în ce mai populat cu anchetatori şi cu agenţii de securitate.

Paranoia i se adresă cu vocea lui Milo: „Uite aşa o să se ducă totul de râpă, Tina! Ascultă la mine. Te-au făcut să trimiţi copilul acolo. Când o să termini cu discuţia asta a ta, copilul n-o să mai fie. O să dispară. Bătrânii de-acolo vor fi sub efectul medicamentelor; nu vor şti ce s-a întâmplat. Simmons n-o să-ţi *spună* că de fapt ea a luat-o pe Stephanie. Totul n-o să fie decât un lanţ de deducţii şi de sugestii. Însă ţi se va da de înţeles că ea are un document, o chestie micuţă. Şi că i-ar plăcea să-l citeşti în faţa unei camere video. În document o să se afirme că soţul tău este un hoţ, un trădător şi un criminal şi că ai vrea să fie închis pentru tot restul vieţii. «Fă asta, o să-ţi spună ea, iar noi s-ar putea să reuşim să-i dăm de urmă scumpei de Stephanie»".

Însă nu era decât paranoia, îşi zise Tina. Atâta tot.

Se opri în dreptul uşii deschise şi se uită înăuntru. Shamus era numai zâmbete, pregătindu-se să plece, iar Simmons stătea aşezată pe un scaun lângă un bărbat zbârcit, fără păr şi aflat într-un scaun cu rotile, a cărui faţă îngustă era diformă, chiar hidoasă din cauza vârstei. Ochii i se vedeau supradimensionat în spatele unor ochelari mari, cu ramă neagră. Agentul special îi făcu semn să intre, iar bătrânul zâmbi, dezvelindu-şi dantura gălbuie.

– Ţi-l prezint pe William Perkins, Tina! William, ea este Tina Weaver, nepoata dumitale prin alianţă.

Perkins dădu să ridice mâna ca să i-o strângă pe a ei, însă se opri. Se uită la Simmons.

– Despre ce *mama dracului* vorbeşti, femeie?

– La revedere, că! spuse Shamus în timp ce ieşea, lăsându-i să discute în intimitate.

9

Pentru William T. Perkins aşa ceva era greu de acceptat. La început susţinu că nu avea nici un fel de nepot, după care că nu cunoştea pe nimeni cu numele de Milo Weaver. Protestele sale erau presărate cu înjurături, iar Tinei i se contură impresia că William T. Perkins fusese un adevărat nemernic de-a lungul celor optzeci şi unu de ani pe care-i petrecuse pe planeta asta. Da, avusese două fiice, însă ele plecaseră de-acasă în adolescenţă fără „măcar să dea bună ziua".

– Fiica dumitale Wilma, domnule. Ea şi soţul ei, Theodore, l-au avut pe Milo. Fiul lor. Nepotul dumitale, insistă Simmons.

În cele din urmă, ca şi cum aceste cuvinte reprezentau o dovadă incontestabilă, Perkins cedă, admiţând că, într-adevăr, avea un singur nepot.

– Milo, rosti el şi clătină din cap. Genul de nume pe care i-l dai unui câine. Întotdeauna am considerat asta. Însă Ellen... ea n-a dat niciodată doi bani pe ce credeam eu, indiferent despre ce era vorba. Nici una din ele n-o făcea.

– Ellen? întrebă Tina.

– O belea încă de la început. Ştiaţi că în 1967, la vârsta de şaptesprezece ani, fata asta lua LSD[1]? La şaptesprezece ani! Când a împlinit optsprezece, ajunsese deja să se culce cu un comunist cubanez. José Nu-Ştiu-Cum. Nu s-a mai epilat pe picioare, a luat-o razna complet!

---

[1] Acid lisergic dietilamid, puternică substanţă halucinogenă, considerată a fi drog ilegal. (n.tr.)

– Scuzaţi-mă, domnule Perkins, spuse Simmons. Nu suntem sigure că ştim cine-i Ellen.

Perkins se chiorî la ea prin lentilele ca nişte funduri de sifon, confuz pentru un scurt moment.

– Ellen e blestemata de *fiică-mea,* desigur! Mă-ntrebi despre mama lui Milo, nu?

Tina trase aer în piept atât de brusc, încât se auzi un icnet.

– Noi credeam că Wilma era mama lui Milo, spuse Simmons.

– *Nu,* o corectă bătrânul, exasperat. Wilma i-a luat băieţelul – bănuiesc că el avea patru sau cinci ani atunci. Ea şi Theo n-au putut să aibă propriul copil, iar Ellen... Dumnezeu ştie ce învârtea. Umbla peste tot prin nenorocita asta de lume. Nici Wilma nu vorbea cu mine, însă am aflat de la Jed Finkelstein – Wilma a mai catadicsit să stea de vorbă cu *Evreul* – că a fost ideea lui Ellen. Ea se înhăitase deja cu nişte nemţi. Era mijlocul anilor '70, iar pe urmele ei se găsea poliţia. Bănuiesc c-a luat decizia că un copil putea s-o încetinească. Aşa că a rugat-o pe Wilma să-l ia ea. Ridică din umeri zguduindu-şi parcă întreg corpul, după care se plesni cu palmele peste genunchi. Vă puteţi imagina? Să-şi abandoneze copilul şi să se spele pe mâini în privinţa asta!

– Domnul Finkelstein... ştiţi unde-i acum? întrebă Simmons.

– La doi metri sub pământ din 1988.

– Şi ce făcea Ellen de fapt?

– Îl citea pe Karl Marx. Îl citea pe Mao Zedong. Nu m-ar mira să îl fi citit şi pe Joseph Goebbels. În limba germană.

– În germană?

El încuviinţă din cap.

– Era în Germania – în cea de vest – când a renunţat la statutul de mamă. Fata asta renunţa întotdeauna la orice în momentul în care i se părea că devenea prea greu pentru ea. Aş fi putut să-i spun eu... a fi părinte nu-i aşa de simplu pe cât poate părea.

– Însă în tot răstimpul ăsta n-aţi vorbit cu ea.

– Acum ce să spun, asta a fost alegerea *ei.* Tăcere totală faţă de familia ei, faţa de sânge din sângele ei, după ce dispăruse cu amicii ăia nemţălăi.

– Cu excepţia surorii ei, Wilma.

– Poftim?

Un alt moment de confuzie.

– Am spus: *Cu excepţia Wilmei*. A păstrat legătura cu sora ei.

– Da.

Bătrânul păru dezamăgit de asta. După aceea se lumină la faţă, amintindu-şi un alt amănunt:

– Finkelstein... ştiţi ce mi-a spus? El era neamţ, pricepeţi, şi citea ziarele alea. Mi-a spus că Ellen fusese săltată de poliţie. Băgată la închisoare. Ştiţi pentru ce?

Ambele femei se uitară lung la el, în aşteptare.

– *Jaf* armat. Pentru asta. Ea şi gaşca ei veselă de comunişti se dedulciseră la jefuirea unor bănci! Ia spuneţi, cum ajuta asta la salvarea muncitorilor din întreaga lume?

– Sub numele ei? întrebă Simmons pe un ton tăios.

– Numele ei?

– Numele ei a apărut în ziare?

Bătrânul se gândi puţin, după care înălţă din umeri.

– Era fotografia ei. Finkelstein nu mi-a spus... ia stai aşa! Ba da. Era un nume german, nu? Elsa? Da, Elsa! Ceva apropiat de Ellen, însă altă mâncare de peşte.

– În ce an?

– Şaptezeci şi opt? Ba nu... nouă. Anul 1979.

– Şi când aţi aflat asta aţi contactat pe cineva? Ambasada? Aţi încercat s-o scoateţi din închisoare?

Tăcerea reveni asemenea unui oaspete nedorit al lui William T. Perkins. El clătină din cap.

– Nici măcar nu i-am spus lui Minnie. Ellen n-ar fi vrut asta. O rupsese complet cu noi. Nu *voia* să venim s-o salvăm noi.

Tina se întrebă de câte ori în ultimii douăzeci şi opt de ani bătrânul îşi tot repetase asta pentru liniştea lui sufletească. Singura lui justificare pentru abandonarea fiicei sale era firavă, însă era tot ce avea, precum justificarea Tinei pentru faptul că-şi abandonase soţul.

Când îşi înălţă capul, Simmons se uită la Tina asemenea unei profesioniste desăvârşite. Figura şi tonul ei erau dure, însă nu

inflexibile. Ea se afla aici pentru un motiv anume şi avea să rămână doar atâta timp cât să afle ce avea nevoie.

– Daţi-mi voie să mă asigur c-am înţeles cum trebuie toată povestea asta. Ellen pleacă de acasă şi se înhăitează cu cine nu trebuie. Cu utilizatori de droguri, iar după aceea cu nemulţumiţi de ordin politic. Comunişti, anarhişti, în fine. Călătoreşte foarte mult. Se duce în Germania. În 1970 are un copil. Milo. În jurul anului 1974 sau 1975, i-l dă pe Milo surorii sale, Wilma, şi soţului acesteia, Theodore. Ei îl cresc ca pe copilul lor. Ultima oară când aţi auzit de Ellen a fost în 1979, când e arestată pentru jefuirea unei bănci în Germania. A fost eliberată?

Confruntat cu fapte prezentate atât de concis, William Perkins păru şocat de poveste. Probabil că pe bucăţi avea sens, însă spusă aşa devenea tragică sau pur şi simplu neverosimilă. Istorisirea avu acelaşi efect paralizant şi asupra Tinei.

Când Perkins vorbi, o făcu în şoaptă:

– Nu ştiu dacă a fost eliberată. N-am verificat niciodată. Iar ea nu m-a contactat niciodată.

Tina începu să plângă. Era jenant, însă nu-şi mai putea stăpâni nervii. Nu aflaseră decât nişte nenorociri.

Perkins se holbă la ea, şocat, după care se întoarse întrebător spre Simmons, care clătină din cap spre el, cerându-i să nu spună nimic. Ea o frecă pe Tina pe spinarea cutremurată de accese de plâns şi îi şopti:

– Nu trage nici un fel de concluzii încă, Tina! Poate că el nici măcar nu ştie despre asta. Nu uita: Noi doar încercăm să aflăm adevărul.

Tina încuviinţă din cap ca şi cum cuvintele acelea aveau o noimă, după care se forţă să se calmeze. Îşi trase nasul, apoi şi-l suflă, îşi şterse lacrimile din ochi şi de pe obraji şi respiră sacadat de câteva ori.

– Îmi pare rău, îi spuse ea lui Perkins.

– Nu-ţi face griji, drăguţă, zise el şi se aplecă în faţă ca s-o bată uşurel cu palma pe genunchi, ceea ce o stânjeni. Cu toţii avem din când în când nevoie de lacrimi. Nu înseamnă că dacă plângi eşti slab de înger.

– Mulţumesc, spuse Tina, deşi nu ştia pentru ce anume îi mulţumea.

– Dacă se poate, interveni Simmons, haideţi să revenim la Milo.

Perkins îşi îndreptă poziţia corpului ca să arate câtă energie mai avea încă.

– Dă-i drumul!

– Ellen dispare în 1979, după care, şase ani mai târziu, în 1985, Wilma şi Theo mor într-un accident de maşină. Corect?

– Da.

Nici o reflecţie, doar confirmarea unui fapt.

– Şi după asta Milo a fost trimis la un orfelinat din Oxford, Carolina de Nord. Corect?

Pentru început bătrânul nu răspunse. Se încruntă, trecându-şi în revistă amintirile comparativ cu ce auzise, după care clătină din cap.

– Nu. L-a luat taică-său.

– Tatăl său?

– Ai înţeles bine.

Tina îşi înăbuşi următorul val de lacrimi, însă asta nu făcu decât să-i dea o stare de greaţă. Fiecare lucru – *fiecare lucru* – pe care îl ştia cu privire la viaţa lui Milo era o minciună. Ceea ce transforma o bună bucată din viaţa ei într-o minciună. Acum orice aspect al realităţii devenea discutabil.

– Tatăl său, rosti Simmons, de parcă ştia totul despre asta – şi probabil că ştia. Mă gândesc că a apărut imediat după înmormântare, nu? Sau poate chiar la înmormântare.

– N-aş putea să ştiu cu exactitate.

– De ce nu?

– Pentru că n-am fost la înmormântare, e bine?

– Am înţeles. Dar ce s-a întâmplat?

– N-am vrut să mă duc, spuse el. Minnie a insistat. Era fiica noastră, pentru numele Domnului! Fiica noastră, care n-ar fi vorbit cu mine nici jurată când era în viaţă. Aşa că, de ce ar fi trebuit să vorbesc eu cu ea moartă? Şi cum rămâne cu Milo? „E nepotul nostru, mi-a repetat ea de nu ştiu câte ori. Cine o să aibă grijă de

el acum?“ I-am spus: „Minnie, noi n-am făcut parte din viaţa lui în ăştia cincisprezece ani; de ce crezi că ne-ar vrea acum?“ Însă ea nu vedea lucrurile în felul ăsta. Şi ai putea să spui că avea dreptate. Poate că da... Apoi, ridicându-şi mâinile, bătrânul adăugă: De acord, acum pot să admit asta, însă pe vremea aia nu puteam. Pe vremea aia eram încăpăţânat, spuse el făcând cu ochiul, ceea ce Tinei îi aduse un val amar de fiere în gură. Aşa că s-a dus. Eu am rămas şi ea s-a dus. Mi-am făcut mâncare de unul singur aproape o săptămână înainte ca ea să se întoarcă. Însă nu a venit cu un puştan de mână şi nici măcar nu părea supărată din cauza asta. I-am zis că nu vreau să aud nimic, însă ea mi-a spus oricum. Aşa era Minnie.

– Ce v-a spus? întrebă Tina, corpul ei îngreţoşat fiind aproape paralizat.

– O să ajung şi-acolo, rosti bătrânul şi fornăi pe nas. Se pare că tatăl lui Milo se uitase la ştiri, mă gândesc eu, şi venise să-şi revendice fiul. Asta conform spuselor lui Minnie. Şi, atenţie: nu numai că era un tată în contumacie, dar mai era şi *rusnac*. Îţi vine să crezi?

– Nu, şopti Tina. Nu-mi vine să cred.

Simmons lăsase îndoiala la uşă.

– Care era numele rusului?

William T. Perkins îşi miji ochii, apoi îi închise şi-şi cuprinse fruntea cu palmele ca şi cum ar fi fost lovit de un atac de apoplexie, însă asta nu era decât modalitatea prin care reuşea să aducă la lumină lucruri la care nu se mai gândise de zeci de ani. Îşi dădu palmele la o parte, roşu la faţă.

– Evi? Nu. Gheni... da. Evgheni. Aşa i-a spus Minnie. Evgheni.

– Şi numele de familie?

Bătrânul oftă zgomotos, stropi albi de salivă ţâşnindu-i printre buze.

– Asta nu-mi mai amintesc...

Tina avea nevoie de aer. Se ridică în picioare, însă faptul că acum se afla mai sus nu o ajută să iasă din ceaţa produsă de aceste schimbări bruşte şi brutale. Atât Simmons, cât şi William T. Perkins se uitau la ea în timp ce Tina se aşeza din nou şi reuşea să îngaime:

– Evgheni Primakov?

Simmons se holbă la ea, şocată.

Perkins îşi ronţăia buza de sus.

– S-ar putea. Însă problema mea este că apare din neant comunistu' ăsta şi vorbeşte cu Minnie să-l lase să-l ia el pe băiat.

Simmons îl întrerupse:

– Milo n-a avut nici un cuvânt de spus în sensul ăsta?

– De unde să ştiu eu? replică bătrânul, după care admise că s-ar putea să ştie totuşi ceva: Din câte înţeleg eu lucrurile, băiatul n-o cunoştea pe Minnie, nu? Deci femeia asta bătrână apare şi vrea să-l ia la ea acasă. Pe de altă parte, apare şi un rusnac care *spune* că-i taică-său. Ştiţi bine cum sunt ruşii ăştia. Pot să te convingă şi că ceru-i roşu. Probabil că i-a împuiat capul cu tot felul de poveşti despre cât de minunată este Rusia şi de ce nu vine şi el să se bucure de toate cele? Dacă aş avea cincisprezece ani – Doamne fereşte! –, m-aş duce în est cu taică-meu. Nu aş pleca pe nu ştiu unde cu o babă nesuferită, obsedată de friptura de vită înăbuşită şi de ştersul prafului. După câteva secunde de tăcere, bătrânul precizează: Cam aşa era Minnie, asta dacă vă interesează.

– Şi cum rămâne cu serviciile de asistenţă socială? În mod sigur nu l-ar fi lăsat pe străinul ăsta să plece cu un băiat de cincisprezece ani. Nu-i aşa?

Perkins îşi desfăcu palmele a neputinţă.

– De unde să ştiu eu? Nu mă ascultaţi cu atenţie. Eu nici măcar n-am fost acolo. Însă... continuă el, încreţindu-şi fruntea. Genul ăsta de oameni au bani, nu-i aşa? Cu bani poţi să obţii orice.

– Nu chiar orice, insistă Simmons. Singura modalitate prin care domnul Primakov ar fi putut să-l scoată din ţară era prin testament. Dacă fiica dumitale l-a introdus în testament, acordându-i drepturile părinteşti de tată.

Perkins clătină din cap.

– E imposibil. Lui Wilma poate că nu-i plăcea de noi. Poate că pe mine *mă ura*. Însă nu i-ar fi dat băiatul vreunui rus. N-am crescut o fată tâmpită.

Simmons îi aruncă o privire rapidă Tinei şi, pe furiş, îi făcu şmechereşte cu ochiul. Părea satisfăcută de discuţie, deşi Tina nu

putea să-şi limpezească gândurile suficient încât să înţeleagă întocmai ceea ce aflase. Nimic din astea nu-l ajutau pe Milo. Simmons i se adresă lui Perkins:

– Mi-aţi putea spune un ultim lucru?

– O s-o fac dacă pot.

– De ce vă urau Wilma şi Ellen atât de mult?

Perkins clipi de cinci ori.

– Cu alte cuvinte, continuă ea, ca şi cum ar fi condus un interviu de angajare, mai precis ce anume le-aţi făcut fetelor dumneavoastră?

Tăcere, după care un oftat prelung care ar fi putut să însemne că bătrânul se pregătea să-şi descarce sufletul şi păcatele în faţa acestor persoane străine. Numai că nu însemna asta. Vocea îi întineri brusc şi se învenină în timp ce le arăta uşa:

– Ieşiţi dracului din casa mea!

Pe când ieşeau, Tina ştia că avea să-i spună totul lui Simmons. Milo era un mincinos, iar în momentul acela îl ura.

Nu-i pică fisa decât în momentul în care o luară pe Stephanie din camera de recreere, plină de oameni senili care priveau la televizor.

– O, Dumnezeule...

– Ce-i? întrebă Simmons.

Tina se uită în ochii agentului special.

– Când ne-am întors de la Veneţia, Milo a venit cu mine ca să ne ocupăm de declararea naşterii lui Stephanie în Boston. M-a implorat să-l las pe el să-i dea al doilea prenume. Nu mă gândisem la unul anume, chiar nu-mi bătusem capul cu asta, şi se părea că asta însemna foarte mult pentru el.

– Şi care-i al doilea prenume al ei?

– Ellen.

10

Cu aproximativ jumătate de oră înainte ca ei să sosească, doi uşieri luară cutiile de mâncare chinezească la pachet, îi înlocuiră sticla de apă şi curăţară sângele de pe masă, scaun şi podea. Era o uşurare, deoarece, pe timpul nopţii, mirosurile grele de kung pao învechit şi de transpiraţie îi menţinuseră o permanentă stare de vomă.

Fitzhugh intră în încăpere, urmat de Simmons. Milo nu o mai văzuse de la Disney World şi nu mai vorbise cu ea de la Blackdale. Părea obosită, de parcă ea era persoana care petrecuse o noapte de nesomn închisă într-o celulă în care se luptase cu propria duhoare.

„Nu uita, îi spusese Evgheni, Simmons e salvarea ta, însă nu-i arăta asta."

Aşa că Milo îşi încrucişă mâinile la piept.

– Cu ea nu vorbesc!

Simmons zâmbi spre el.

– Şi eu mă bucur să te văd!

Fitzhugh nu se deranjă să zâmbească.

– Milo, nu depinde de mine şi nici de tine.

– Nu arăţi prea bine, spuse Simmons.

Ochiul stâng al lui Milo era vânăt şi umflat, buza de jos era spartă, iar în jurul uneia din nări avea sânge închegat. Cele mai urâte vânătăi se găseau pe sub salopeta lui portocalie.

– M-am tot izbit de pereţi fără să vreau.

– Observ.

Înainte ca Fitzhugh să se poată întinde după scaun, ea îl apucase deja. El îi ceru uşierului un alt scaun. Rămaseră în aşteptare. Pe

durata acelui minut şi jumătate de tăcere, Simmons se uită insistent la Milo, iar Milo îi întoarse privirea fără să clipească.

Când sosi scaunul, Fitzhugh se aşeză şi spuse:

– Adu-ţi aminte ce-am discutat mai devreme, Milo! Despre subiectele clasificate.

Simmons se încruntă.

– Îmi amintesc, spuse Milo.

– Bun, spuse Fitzhugh. E ceva ce vreau să discutăm mai întâi.

Scotoci după ceva în buzunarul sacoului, însă Simmons îi puse o mână pe rever.

– Nu încă, Terence, spuse ea, după care îşi retrase mâna. Mai întâi vreau să aud povestea.

– Ce-i aia? spuse Milo îndreptându-se de spate. Ce-are acolo?

Fitzhugh îşi scoase mâna, în care nu ţinea nimic.

– Nu-ţi face griji, Milo! Mai întâi povestea, bine? De acolo de unde am rămas.

Milo se uită la el.

– Erai gata s-o porneşti spre Disney World, spuse Simmons, dovedind că cel puţin i se prezentase un sumar al interogatoriului de cu o zi în urmă. Îşi depărtă mâinile într-un gest elocvent, asemenea unui anchetator bine pregătit. Trebuie să-ţi mărturisesc că fuga ta de ultim moment a fost foarte sprinţară. Te-ai descurcat frumuşel!

– O să vorbească tot timpul astfel? îl întrebă Milo pe Fitzhugh, care înălţă din umeri.

– Tu vorbeşte şi gata, spuse Simmons. Dacă voi considera sarcasmul oportun, o să-l folosesc.

– Da, căzu Fitzhugh de acord. Continuă-ţi povestea. După care i se adresă lui Simmons: Şi tu încearcă să-ţi temperezi sarcasmul, de acord?

Milo spuse povestea de la Disney World aşa cum se întâmplase, cu o singură omisiune: apariţia lui Evgheni Primakov la Muntele Spaţial. Deşi o minţise pe Tina în multe privinţe, nu o minţise cu privire la scopul vizitei bătrânului – anume, că dorise să ştie ce se întâmplase cu Angela Yates.

Nu-i fu greu să sară peste întâlnirea respectivă, deoarece nu avea nici o influenţă asupra relaţiei de cauzalitate care reprezintă una dintre principalele preocupări ale interogatorilor din lumea întreagă. Această relaxare îi permise să observe cum reacţionau cele două persoane din faţa lui.

Fitzhugh stătea rigid, mai drept decât o făcuse cu o zi înainte. În timp ce cu o zi în urmă părea să aibă la dispoziţie tot timpul din lume, acum era grăbit, ca şi cum conţinutul interogatoriului nu mai conta. Ocazional, strecura ici şi acolo câte un:

– Da, da. Ştim deja asta.

Totuşi, de fiecare dată Simmons îl întrerupea:

– Poate că eu nu cunosc, Terence! Ştii doar cât de neinformat este Departamentul. După aceea i se adresa lui Milo: Te rog, continuă!

Ea voia să ştie totul.

Aşa că Milo se conformă. Îşi spuse povestea rar şi într-un mod consecvent, nelăsând nici un detaliu neatins. Merse până într-acolo, încât preciză culoarea Renaultului lui Einner, la care Simmons spuse:

– Era o maşină drăguţă, nu-i aşa?

– Agentul ăsta are gusturi bune!

Mult mai târziu, când Weaver ajunse într-un final la întâlnirea sa cu Ugrimov, Simmons îl întrerupse din nou şi îi spuse lui Fitzhugh:

– Acest Ugrimov... Îl avem pe listele noastre de arestări?

Fitzhugh înălţă din umeri.

– Nu ştiu nimic despre tipul ăsta. Milo?

– Nu, spuse Milo. N-a încălcat niciodată vreo lege în Statele Unite. Poate să vină şi să plece după placul inimii, însă nu cred c-o face vreodată.

Simmons dădu din cap în semn că pricepuse, după care îşi puse ambele palme pe masă.

– Oricum, o să trecem şi la asta în scurt timp, însă mă roade un lucru. După ce ai făcut toate conexiunile astea, te-ai dus şi l-ai omorât pe Tom Grainger, corect?

– Corect.

– Într-un acces de furie?

– Ceva de genul ăsta.

– Nu te cred.

Milo se uită lung la ea.

– Am trecut printr-o grămadă de chestii, Janet! Nu ştii niciodată cum o să reacţionezi.

– Şi, omorându-ţi şeful, ai distrus orice dovadă care ar fi putut să dovedească măcar o mică parte din povestea ta.

– N-am afirmat niciodată c-aş fi vreun geniu.

Tăcerea aşternută fu întreruptă de soneria celularului lui Janet Simmons. Ea se uită la ecranul telefonului, după care se duse spre un colţ al camerei, acoperindu-şi cu un deget urechea liberă în timp ce răspundea. Ambii bărbaţi o priveau.

– Da, spuse ea. Aşteaptă puţin. Ia-o mai rar. Ce? Da... adică, nu. N-am făcut asta. Crede-mă că n-am nimic de-a face cu asta. Nu... nu face asta. Nu atinge nimic până când n-ajung acolo. Ai înţeles? O să ajung... Simmons aruncă o privire rapidă spre ei – ... într-o jumătate de oră, patruzeci şi cinci de minute. Aşteaptă şi-atât, bine? Ne vedem atunci! După ce îşi închise telefonul cu ecran rabatabil, spuse: Trebuie să plec chiar acum!

Amândoi bărbaţii clipiră întrebător înspre ea.

– Putem relua mâine toată povestea asta?

Milo nu se deranjă să-i răspundă, însă Fitzhugh se ridică de pe scaun.

– Bănuiesc că da, murmură el.

Simmons se uită de jur împrejur, prin camera de interogare.

– Şi vreau să-l scoatem de-aici.

– Poftim? ziseFitzhugh.

– Am eliberat o celulă izolată la MCC. Vreau să fie mutat acolo până mâine-dimineaţă.

MCC însemna Metropolitan Correctional Center, un centru de reţinere înaintea derulării proceselor aflat lângă Foley Square, în Lower Manhattan.

– De ce? întrebă Milo.

– Da, spuse Fitzhugh, enervat. De ce?

Ea se uită la Fitzhugh şi vorbi ca şi cum ar fi dat glas unei ameninţări:

– Deoarece vreau să fiu în măsură să vorbesc cu el într-un loc asupra căruia să nu deţii tu controlul complet!

Părea că încăperea rămăsese fără aer în timp ce ea, în mod miraculos, izbuti să susţină privirea amândurora. După care plecă.

– Mi se pare că doamna Simmons n-are încredere în CIA, comentă Milo.

– Ei bine, s-o ia dracu', zise Fitzhugh. Nu-mi spune ea când se încheie interogatoriul meu, continuă el, împungându-l cu un deget în umăr. Ştii de ce-i cu capsa pusă acum, nu-i aşa?

Milo clătină din cap.

– Am primit un paşaport cu poza ta, eliberat sub numele de Mihail Evghenovici Vlastov.

Milo păru luat prin surprindere de vestea asta, fiindcă aşa şi era. Indiferent ce plan ticluise Evgheni, expunerea vieţii lui secrete nu putea să facă parte din el.

– De unde l-ai primit?

– Asta nu-i treaba ta.

– E o făcătură!

– Mi-e teamă că nu, Milo. Nici măcar Compania nu le face aşa de bune.

– Şi asta ce se presupune că înseamnă?

Fitzhugh îşi băgă din nou mâna în buzunarul sacoului şi scoase nişte foi împăturite. Le puse pe masă şi le îndreptă cu plama. Milo nu se deranjă să se uite la ele; în schimb, se uită în ochii bătrânului.

– Ce-s astea? întrebă el pe un ton sec.

– Informaţii. Informaţii compromise care au sfârşit în mâinile ruşilor. Informaţii la care tu ai avut acces chiar înainte de a fi compromise.

Încet, privirea lui Milo se desprinse dinspre ochii lui Fitzhugh şi se fixă asupra hârtilor. Pe prima citi:

Moscova, Federaţia Rusă
Cazul: S09-2034-2B (Turism)

Informaţia 1: (ref. Alexander) Dobândită din înregistrările de la ambasada bulgară (ref. Op. Cap-de-Înger) primite de la Denistov (ataşat) şi care vor fi transmise mai departe via Ambasada SUA. 9/11/99

Informaţia 2: (ref. Handel) Lucrurile recuperate de un agent FSB (Serghei Arensky), decedat, includ... copia înregistrărilor de la Ambasada Bulgariei (ref. Op. Cap-de-Înger). 13/11/99

Ştia după stilul concis că Harry Lynch pusese astea cap la cap. Acesta chiar era un agent de Turism excelent. În 1999, călătorind sub numele de Charles Alexander, Milo obţinuse nişte înregistrări secrete de la Ambasada Bulgariei la Moscova. Strângerea de date fusese numită Operaţiunea Cap-de-Înger. Patru zile mai târziu, un alt Turist – Handel – dăduse peste un agent FSB mort, sau îl omorâse, iar asupra lui găsise o copie a înregistrărilor Cap-de-Înger. Milo nu ştia cum de ajunseseră duplicatele la rus.

Parcurse rapid şi restul paginilor, oprindu-se ceva mai mult la a treia foaie, pe care citi:

Veneţia, Italia
Cazul: S09-9283-3A (Turism)

Informaţia 1: (ref. Alexander) Căutarea lui Franklin Dawdle, sub suspiciunea de fraudă fiscală în valoare de 3 000 000 dolari americani. 10/9/01

Informaţia 2: (ref. Elliot) Sursa FSB (VIKTOR) confirmă că ruşii ştiu de lipsa a 3 000 000 via Dawdle, Frank, şi de operaţiunea de recuperare eşuată în Veneţia. 8/10/01

Fitzhugh o citi de-a-ndărătelea.

– Da, ultima ta operaţiune a ajuns până la Moscova.

Milo întoarse foile pe dos.

– Chiar atât de disperat eşti, Terence? Poţi să pui câte o foaie din asta în cârca oricărui agent. Informaţiile se scurg. Ai verificat

câte informaţii au ajuns în mâinile francezilor, ale spaniolilor sau ale britanicilor? La fel de multe, fac pariu!

– Numai că n-avem vreun paşaport francez, spaniol sau britanic cu moaca ta în el.

Acela fu momentul în care Milo îşi dădu seama de realitate: lui Fitzhugh nu-i mai păsa de confesiunea lui. Crima era plevuşcă în comparaţie cu acuzaţia de a fi agent dublu. Era genul de captură care avea să adauge o nouă steluţă de aur la palmaresul lui Fitzhugh şi care avea să-l bage pe Milo fie în închisoare pe viaţă, fie în mormânt.

– Cine ţi l-a dat?

Fitzhugh clătină ferm din cap.

– N-o să-ţi spunem.

Nu... Fitzhugh n-avea habar cine i-l dăduse. Totuşi, Milo avea o idee destul de clară în privinţa acestui aspect, ceea ce ameninţa să-i pulverizeze restul de încredere care-i mai rămăsese.

11

Tina se trezise în dimineaţa aceea în Myrtle Beach şi pornise cu Stephanie spre ţărm simţindu-se mai uşurată, aproape dând uitării lacrimile din noaptea precedentă, când dormise atât de prost. Se simţea, îşi dădu ea seama atunci când se aşeză pe un şezlong închiriat, privindu-şi fata cum se bălăcea în Atlantic, precum o femeie înşelată de soţ cu o altă femeie, deşi femeia cealaltă nu putea fi urmărită sau atacată, întrucât ea reprezenta o întreagă istorie. Sentimentul nu era în întregime diferit de cel pe care-l avusese pe vremea când, în gimnaziu fiind, începuse să citească diferite istorioare alternative privitoare la ţara sa şi aflase că Pocahontas devenise o marionetă în cadrul luptelor dintre puterile coloniale şi că, după o călătorie întreprinsă la Londra cu John Rolfe, murise fie de pneumonie, fie de tuberculoză pe drumul de înapoiere acasă.

Însă pe când acele mituri naţionale spulberate îi stârniseră o tinerească indignare şi simţul dreptăţii, miturile spulberate despre soţul ei o umiliseră, făcând-o să se simtă întocmai ca o proastă. Singura chestie deşteaptă pe care o realizase, îşi dădu ea seama, fusese faptul că respinsese ultima dorinţă a lui Milo, aceea de a dispărea împreună cu el.

Sentimentele femeii se intensificară atunci când aterizară pe LaGuardia şi apoi luară autobuzul care făcea naveta între aeroport şi Brooklyn. Străzile i se păreau claustrofobice şi fiecare faţadă cunoscută de magazin reprezenta o altă acuză venită din partea vechii sale vieţi. Acesta era modul în care începuse să-şi delimiteze viaţa: cea veche şi cea nouă. Vechea viaţă era minunată datorită neştiinţei sale, nouă viaţă era îngrozitoare din cauza conştientizării.

Bagajele i se păreau a cântări o tonă pe când păşea în urma lui Stephanie, care zăngănea cheile de la apartament în timp ce urca scările în fugă. Micuţa ajunse la uşă în vreme ce Tina era încă pe palierul de la etajul doi, o deschise, după care apăru din nou afară lipindu-şi năsucul de barele balustradei.

– Mamă?

– Ce-i, scumpo? întrebă ea, ridicându-şi bagajele pe umăr.

– Cineva a făcut mare mizerie aici. Tati e acasă?

La început, când aruncă bagajele pe jos şi urcă în goană ultimul şir de trepte, o cuprinse un val inexplicabil de speranţă. Minciuni sau nu, Milo venise acasă. După care văzu că sertarele măsuţei de lângă intrare fuseseră scoase şi răsturnate, alcătuind pe podea o grămadă de mărunţiş, de bilete de autobuz, de meniuri de mâncare ce se livra acasă şi de chei. Oglinda de deasupra mesei fusese dată jos din cui şi întoarsă cu faţa la perete, iar hârtia lipită pe dos fusese sfâşiată.

Îi spuse lui Stephanie să aştepte în hol şi examină fiecare cameră în parte. Era un dezastru, ca şi cum un elefant ar fi intrat din greşeală înăuntru. Chiar se gândi: „Haide, Tina, fii serioasă, un elefant nu poate să urce pe scările alea". Îşi dădu seama că devenea isterică.

Aşa că sună la numărul pe care i-l lăsase Simmons şi ascultă cum aceasta, cu o voce calmă, insista că nu făcuse ea aşa ceva şi că avea să vină direct acolo, rugând-o să nu atingă nimic.

– Să n-atingi nimic, strigă Tina în momentul în care închise telefonul, însă Stephanie nu mai era în hol. Micuţă Domnişoară? Unde eşti?

– În *baie,* se auzi un răspuns iritat.

Cât de mult din toate astea mai putea Stephanie să suporte? Cât de mult mai putea să reziste? Nu-i spusese lui Stef despre sporirea bruscă a rândurilor familiei lor, despre adăugarea unui străbunic şi unui nou bunic pe care ea îl cunoscuse la Disney World, însă Stephanie nu era uşor de păcălit. Dis-de-dimineaţă, în camera de hotel, ea începuse să o întrebe: „Cu cine ai vorbit la

azilul de bătrâni?“ Tina, neputând să continue să îşi mintă propria fiică, îi spusese doar atât: „Cu cineva care ar putea să ştie ceva despre tăticul tău“. „Ceva care să-l ajute?“ În ciuda faptului că nu i spusese niciodată nimic, fata ştia că Milo se confrunta cu un soi de probleme. „Cam aşa ceva.“

Tina o scoase în oraş ca să-i cumpere o cola la La Sergio, un restaurant-pizzerie, şi îl sună pe Patrick. Părea treaz şi cu mintea limpede, aşa că îl rugă să vină până la ele.

El ajunse înaintea lui Simmons, şi se întoarseră toţi trei la apartament. Camera cea mai puţin devastată era cea a lui Stephanie, aşa că o lăsară pe cea mică să-şi facă ordine printre lucruri în timp ce Tina îi spuse totul lui Patrick. Absolut totul. În momentul în care îşi făcu apariţia Simmons, Patrick deja se ambalase. Chiar şi în perioada în care gelozia lui se manifestase la cote maxime, nu suspectase aşa ceva. Acum trebuia să o liniştească pe Tina, care în răstimpuri izbucnea în lacrimi. Când Simmons intră pe uşă, Patrick se întoarse spre ea.

– Să nu ne spui că n-aţi făcut voi asta, bine? Fiindcă ştim că voi aţi făcut-o! Cine altcineva ar fi putut s-o facă?

Simmons nu-l luă în seamă pe bărbatul care-o potopise cu reproşuri şi se plimbă prin apartament, oprindu-se să îi zâmbească fetei şi să o salute, după care făcu fotografii fiecărei camere în parte cu un mic aparat Canon. Se duse în colţuri ca să surprindă încăperile din diferite unghiuri şi se lăsă pe vine pentru a lua instantanee lângă televizorul demontat, lângă vasele de ceramică făcute ţăndări (cadouri, îi explică Tina, primite de la părinţii ei), lângă pernele canapelei acum spintecate, lângă cutiuţa cu încuietoare în care ţineau doar nişte bijuterii de familie, spartă, deşi nu fusese luată nici o piesă din interior.

– Lipseşte ceva? întrebă Simmons din nou.

– Nimic.

Acest fapt, în sine, era suficient de deprimant: după întoarcerea casei cu susul în jos, nimeni nu considerase că lucrurile ei meritau să fie furate.

– În regulă, spuse Simmons îndreptându-se de spate. Am fotografiat totul. Acum e timpul să facem curăţenie.

Se apucară de treabă cu mătura şi făraşul şi cu nişte saci de gunoi pe care Simmons îi luase de la o prăvălie. Pe când stătea pe vine lângă o oglindă spartă, zărindu-şi imaginea reflectată parţial de zeci de cioburi, femeia rosti cu cea mai prietenoasă voce posibilă:

– Tina?

Tina era în spatele televizorului, încercând să-i înşurubeze la loc panoul din spate.

– Da?

– Mi-ai spus că nişte oameni ai Companiei au venit aici acum câteva zile. Cu două zile înainte să te vizitez eu. Ţi-aduci aminte?

– Mda.

Simmons se apropie de televizor, ignorând privirea acuzatoare a lui Patrick care mătura fragmentele de sticlă şi de ceramică.

– Cum de-ai ştiut că sunt de la Companie?

Tina lăsă şurubelniţa pe podea şi îşi şterse fruntea cu încheietura mâinii.

– Ce vrei să spui?

– Ţi-au spus ei că erau de la Companie sau doar ai bănuit asta?

– Ei mi-au spus.

– Ţi-au arătat vreo legitimaţie?

Tina se gândi puţin, după care încuviinţă din cap.

– Da, la uşă. Unul era Jim Pearson, celălalt era... Max Nu-Ştiu-Cum. Nu-mi amintesc numele lui de familie. Cred că era ceva de origine poloneză.

– Despre ce te-au întrebat?

– Ştii despre ce m-au întrebat, doamnă agent special!

– Nu, de fapt chiar nu ştiu.

Tina apăru din spatele televizorului în timp ce Patrick căuta să afişeze cea mai sfidătoare postură. În momentul în care Tina se aşeză pe canapea, el deja o găsise: se duse în spatele ei, punându-şi mâinile pe umerii săi.

– Chiar e necesar s-o interogaţi din nou?

– S-ar putea să fie necesar, spuse Simmons, aşezându-se pe scaunul din faţa canapelei, în acelaşi loc unde stătuse şi în timpul primei lor discuţii din apartament. Tina, e posibil să nu fie nimic, însă chiar vreau să ştiu ce fel de întrebări ţi-au pus.

– Crezi că ei sunt autorii harababurii ăsteia?

– Poate că da.

Tina se gândi la posibilitatea respectivă.

– Ei bine, au început cu întrebările obişnuite. Unde se afla Milo. Şi mai voiau să ştie ce-mi spusese Milo în Austin.

– Când ţi-a cerut să plecaţi împreună, spuse Simmons ca un îndemn să continue.

Tina dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Le-am spus că ceilalţi tipi de la Companie trecuseră deja prin lucrurile astea – şi oamenii voştri la fel –, însă ei mi-au zis că poate uitasem ceva care avea să le fie de ajutor. De fapt, s-au purtat foarte frumos. Asemenea celor care se ocupă de consiliere şi te îndrumă în alegerea carierei în anii de liceu. Unul din ei – Jim Pearson – mi-a citit o listă ca să vadă dacă-mi sună cunoscut ceva de-acolo.

– Avea o listă?

– Într-un mic carneţel spiralat. Cu nume, în principal. Nume ale unor oameni pe care nu-i cunoşteam. Cu excepţia unuia.

– Care anume?

– Ugrimov. Roman Ugrimov. Ştii tu, rusul despre care ţi-am spus, din Veneţia. N-aveam habar de ce îl aduseseră în discuţie, aşa că le-am spus silitoare că l-am întâlnit o dată, că omorâse o fată şi că nu mi-a plăcut de el. Ei m-au întrebat când, le-am răspuns că în 2001, şi mi-au zis că nu aveau nevoie să audă despre asta, rosti Tina înălţând din umeri.

– Ce alte nume?

– Nume de străini, mai ales. Rolf... Winter, sau ceva de genul ăsta.

– Vinterberg?

– Mda. Şi un altul care bănuiesc că era scoţian. Fitzhugh.

– Terence Fitzhugh?

Din nou, Tina dădu din cap aprobator. Expresia de pe faţa lui Simmons o încurajă să continue.

– Când am spus că nu ştiu nimic despre el, cine este sau orice altceva, nu m-au crezut. Habar n-am de ce. Nu era nici o problemă că nu-l cunoşteam pe Vinterberg, dar Fitzhugh? Tina clătină din cap. Asta n-au mai crezut-o. Mi-au spus ceva de genul: „Milo nu ţi-a zis nimic despre Fitzhugh şi nişte bani?" Am răspuns că nu. Au continuat să insiste. La un moment dat, Jim Pearson a spus: „Dar despre Fitzhugh la Geneva, cu ministrul..." Însă Max l-a lovit peste braţ, iar el n-a mai revenit niciodată asupra subiectului, astfel încât să-şi termine întrebarea. Într-un final, când au văzut că sunt enervată, şi-au pus coada pe spinare şi au plecat.

În timp ce Tina încă mai vorbea, Simmons îşi scosese din nou aparatul BlackBerry. Tasta ceva.

– Jim Pearson şi Max...

– Nu ştiu.

– Însă aveau legitimaţii ale Companiei.

– Da. Mi s-au părut a fi în regulă. O ştiu foarte bine pe-a lui Milo... tot o găsesc atunci când bag rufele la spălat.

– Şi n-au spus în nici un moment de ce întrebau de Fitzhugh?

Tina clătină din cap.

– Am avut impresia că Max era de părere că spuneau prea multe. După câteva secunde de gândire, Tina adăugă: Chiar crezi că ei sunt cei care au făcut mizeria asta? Da, m-au enervat, însă nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea lor.

– După cum ţi-am spus, Tina, n-a fost mâna Departamentului. Dac-ar fi fost, aş fi aflat.

– Dar cei de la Companie?

– Poate că da, însă n-am avut vreo veste nici de la ei.

Tina zâmbi răutăcios.

– Încă mai eşti în faza de consiliere, corect?

– Exact, spuse Simmons ridicându-se de pe scaun. Bine, hai să terminăm treaba aici, iar dacă dai peste ceva care nu-i de-aici, anunţă-mă.

Îşi petrecură următoarele trei ore montând la loc aparatura electronică, adunând fotografiile distruse şi reumplând pernele cu câlţi. Era o muncă frustrantă pentru toţi cei implicaţi, iar la jumătatea acţiunii, Patrick deschise o sticlă de votcă în numele tuturor. Simmons declină oferta mulţumindu-i, însă Tina îşi turnă un pahar înalt şi îl dădu pe gât dintr-odată. Stephanie se uita la toate astea confuză. Îşi petrecuse majoritatea timpului la ea în cameră, punând în ordine păpuşile care fuseseră luate din locurile lor obişnuite. În jur de ora şapte, în timp ce ei erau pe terminate, fata ieşi din cameră ţinând în mână o brichetă care făcea reclamă unui bar din Washington D.C., Round Robin, de pe Pennsylvania Avenue NW, la numărul 1401.

– Ca să vezi, spuse Simmons, punându-şi o mănuşă de latex şi întorcând bricheta pe partea cealaltă.

– Ce este? întrebă Tina, simţind cum îi dădea ghes adrenalina la vederea acestei dovezi palpabile.

– Ciudat, asta este, spuse Simmons ridicând bricheta în lumină. Ştiu locul ăsta – e frecventat de politicieni baştani. Deşi asta s-ar putea să nu însemne nimic.

– Mi se pare o mare lipsă de profesionalism să laşi ceva în urmă, zise Tina.

Simmons strecură bricheta într-o pungă de probe pe care o băgă în buzunar.

– Ai fi surprinsă să afli cât de nepricepuţi sunt majoritatea agenţilor.

– Eu n-aş fi, le asigură Patrick, iar Tina îşi reţinu un zâmbet – bietul de el se simţea lăsat pe dinafară.

În timp ce se pregătea să plece, lui Simmons îi sună telefonul. Se duse cu celularul în bucătărie. Tina surprinse un sunet scurt, total necaracteristic şi denotând încântarea, care scăpă de pe buzele agentului special.

– Glumeşti! *Aici?* Perfect!

Şi totuşi, când apăru din bucătărie, femeia era din nou serioasă, iar după ce îi mulţumi lui Patrick pentru ajutor o trase pe Tina pe hol

şi îi spuse că a doua zi dimineaţă avea să-l întâlnească pe Evgheni Primakov. Tina simţi că i se înmoaie picioarele.

– Este în New York?

– O să fie la cartierul general al ONU. Avem întâlnire la ora nouă. Vrei să te vezi şi tu cu el?

Tina se gândi puţin, după care clătină din cap.

– Trebuie să mă duc la bibliotecă să mă ocup de lucrurile pe care le-am lăsat baltă. Tăcu puţin, ştiind că Simmons îşi dădea seama de minciună – adevărul era că se simţea îngrozită. Însă poate că, mai târziu, ai putea... nu ştiu...

– O să-ţi dau un raport detaliat. Ţi se pare în regulă?

– Nu tocmai, spuse Tina, însă va trebui să mă mulţumesc cu asta.

12

Fitzhugh luă cina la acelaşi restaurant chinezesc de pe Thirty-third Street de la care comandaseră mâncare la pachet pentru Weaver. Alese o masă dispusă în partea din spate ca să evite să fie întrerupt şi să poată medita la mesajul primit de la Sal prin reţeaua Nexcel.

> J Simmons a trimis la 6.15 p.m. o cerere către directorul interimar al DHS solicitându-i să-i autorizeze accesul la extrasele bancare şi la desfăşurătorul convorbirilor telefonice ale lui Terence A. Fitzhugh. În prezent, cererea este supusă analizei.

În timp ce mânca pui Sichuan, încercă să analizeze chestiunea asta. Dovedea ceea ce simţise şi Fitzhugh, anume că Simmons nu avea deloc încredere în el. Iar asta reieşea din tonul ei, din felul în care se purta cu el. Rivalităţile între agenţii erau una, însă nivelul acesta de tensiune sporită... femeia îl tratase de parcă ar fi fost duşmani. Iar acum ea îi solicita directorului Departamentului să aibă acces la extrasele sale.

Aşa că înăbuşise totul din faşă cu un telefon. Respectiva cerere de acces, fusese el asigurat, avea să fie respinsă.

Chiar şi aşa, se simţea în defensivă, iar acum chiar nu avea nevoie de aşa ceva. Trebuia să conducă atacul, în vederea menţinerii sub control a tuturor prejudiciilor posibile prin băgarea la închisoare a lui Milo Weaver şi încheierea acestei anchete.

Paşaportul. Acesta era atuul său. Încă nu ştia cine i-l trimisese. Criminaliştii găsiseră un singur fir de păr alb: bărbat caucazian, cu vârsta cuprinsă între cincizeci şi optzeci de ani, cu o dietă bogată

în proteine – însă descrierea respectivă caracteriza jumătate din persoanele ce aparţineau lumii informaţiilor secrete. Lui nu îi mai păsa de identitatea binefăcătorului său; singura sa preocupare era să închidă cazul înainte ca Simmons să găsească o modalitate de a le distruge toată munca susţinută.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de un străin care se apropie şi îi spuse în franceză, pe când îi întindea mâna să dea noroc:

– A trecut atâta timp.

Fitzhugh, blocat în succesiunea mentală a grijilor sale, fu prins cu garda jos. Ridicând privirea înspre figura atrăgătoare a bărbatului trecut de şaizeci de ani, cu o chică de păr alb ondulat, apucă mâna grea. De unde îl ştia pe omul ăsta?

– Scuzaţi-mă, spuse Fitzhugh în timp ce-şi strângeau mâinile.

Faţa omului avea ceva familiar, însă nu era sigur ce anume.

– Vă cunosc de undeva?

Zâmbetul bărbatului păli, iar el trecu de la franceză la engleză – care, deşi nu reprezenta limba sa maternă, era vorbită cu destulă graţie.

– Oh. Bernard, nu?

Fitzhugh clătină din cap.

– M-aţi confundat. Îmi pare rău!

Bărbatul îşi ridică mâinile, cu palmele spre Fitzhugh.

– Nu, e greşeala mea. Scuze pentru deranj!

Bărbatul se îndepărtă şi, deşi Fitzhugh se aştepta să se întoarcă la vreuna din mese, ieşi pe intrarea principală. Fusese atât de convins că Fitzhugh era prietenul său Bernard, încât venise înăuntru tocmai de pe stradă. Francez? Nu: în accentul lui depistase urme slavone. Ceh?

Unsprezece cvartale mai înspre centru, la etajul douăzeci şi trei al hotelului Grand Hyatt, Simmons stătea pe patul ei despuiat de perne şi de pături, introducând mai multe întrebări în baza de date a Departamentului şi căutând dosarul unui agent al Companiei numit Jim Pearson. Nu găsi nimic. Încercă diferite variaţiuni ale numelui, după care îi trimise un mesaj lui Matthew, agentul implantat de

ea în Turism, cerându-i să verifice calculatoarele de la Langley, în cazul în care nu cumva datele lui Jim Pearson nu ajunseseră la Departament.

În timp ce aştepta răspunsul, căută orice se putea găsi cu privire la Evgheni Primakov. În decursul dimineţii, avea întâlnire cu el în holul de recepţie al clădirii Adunării Generale a ONU, ceea ce, după cum formulase George, era „al dracului de greu de crezut".

Într-adevăr, de necrezut. Din ceea ce citise ea pe site-ul Organizaţiei Naţiunilor Unite, Evgheni Primakov lucra într-un subdepartament financiar al Comitetului Statului-Major Militar al Consiliului de Securitate, având un birou în Bruxelles. Un contabil? Se îndoia că era doar atât. Prezenţa lui la New York constituia doar o coincidenţă plăcută? Sau se asigurase că avea să fie acolo în cazul în care i se solicita oficial din partea Statelor Unite să răspundă la întrebări referitoare la fiul său?

Simmons accesă o secţiune securizată a site-ului Departamentului, iar cercetările ei scoaseră la iveală o prezentare foarte sumară a lui Evgheni Aleksandrovici Primakov, fost colonel. Fusese cooptat în rândurile KGB în 1959 şi îşi începuse călătoriile la mijlocul anilor '60. Printre destinaţiile cunoscute: Egipt, Iordania, Germania de Vest şi de Est, Franţa şi Anglia. Când KGB-ul se transformase în FSB după căderea Uniunii Sovietice, Primakov rămăsese în cadrul structurii, conducând un departament de contrainformaţii militare până în anul 2000, când se pensionase şi îşi începuse o nouă carieră la Naţiunile Unite.

Nu aveau multe alte date privitoare la el, cu toate că în 2002 reprezentantul Statelor Unite la ONU solicitase verificarea trecutului lui Primakov. Nu se preciza motivul, iar raportul rezultat în urma verificării nu era disponibil.

În decursul ultimilor ani, Departamentul de Securitate Internă preluase dosarele FBI care aveau legătură cu terorismul, atât cel din trecut, cât şi cel din prezent. În cadrul acestei subsecţiuni ea găsi o singură foaie referitoare la Ellen Perkins, condamnată în contumacie pentru că fusese complice la două infracţiuni: jaful din 1968 al unei filiale din Chicago a Harris Bank şi, la începutul

anului 1969, tentativa de incendiere a sediului Secţiei Şapte de poliţie din Milwaukee. Ultima oară fusese văzută în Oakland, California, înainte să dispară definitiv.

Ţinând cont de ce îi spusese William Perkins despre Ellen – că jefuia bănci în Germania –, Janet fu surprinsă atunci când nu găsi nici o altă faptă comisă sub numele ei de botez sau sub cel de Elsa Perkins. Avu nevoie de o căutare pe Google – „Elsa Perkins Germania jaf armat" – ca să dea peste un site dedicat istoriei grupurilor teroriste germane din anii '70. Gruparea Baader-Meinhof, Facţiunea Armatei Roşii, Colectivul Socialist al Pacienţilor[1] şi Mişcarea 2 Iunie, care număra printre membrii săi şi o anume Elsa Perkins, americancă. Potrivit administratorului site-ului:

> Perkins s-a alăturat Mişcării 2 Iunie în octombrie 1972. Cel mai probabil, a fost atrasă în cadrul organizaţiei de către charismaticul Fritz Teufel. A rezistat mai mult decât majoritatea membrilor, însă a fost arestată în 1979 şi trimisă la închisoarea Stammheim-Stuttgart. În luna decembrie a aceluiaşi an, s-a sinucis în celula ei.

Uşa lui Milo se deschise. Intrară trei uşieri, iar el observă că umflătura din jurul ochiului lui Lawrence începuse să se diminueze. Lawrence era cel care ţinea cătuşele, pe care i le puse la încheieturile mâinilor şi la glezne; după aceea cei trei porniră împreună cu prizonierul lor care îşi târşâia picioarele de-a lungul coridorului, înspre lifturi, unde folosiră un card special de acces pentru a coborî în parcarea aflată la al treilea nivel al subsolului.

Îl duseră pe Milo la o dubă albă ce nu se deosebea de vehiculele blindate ale poliţiei pe care le vezi în filme. În spate, două bănci din oţel se întindeau pe toată lungimea compartimentului, având din loc în loc găuri prin care Lawrence îi petrecu lanţurile. De îndată ce

[1] Grup partinic de stânga, activ între 1968–1971, luptând împotriva doctorilor şi medicamentelor ca duşmani ai „clasei pacienţilor", văzând capitalismul ca motiv al bolilor lor şi încercând totodată să-şi transforme bolile într-o armă împotriva societăţilor capitaliste. (n.tr.)

ajunseră pe şosea, îndreptându-se spre sud, Milo observă prin geamul din spate cu folie protectoare că era noapte, şi întrebă dacă era vineri sau sâmbătă. Lawrence, stând în faţa lui pe celalaltă bancă, se uită la ceas.

– Încă-i vineri, aproape să se facă sâmbătă.

– Cum îţi merge ochiul? Arată mai bine.

Lawrence îl pipăi uşor.

– O să supravieţuiesc.

În Lower Manhattan, duba ajunse la Foley Square, o luă pe o stradă laterală care ocolea Metropolitan Correctional Center, după care coborî în parcarea subterană păzită. Şoferul le prezentă paznicilor legitimaţia şi ordinul de transfer al prizonierului. Aceştia ridicară bariera şi îi lăsară să intre. Parcară lângă un lift de oţel şi aşteptară până când uşile acestuia se deschiseră înainte de a-i desface cătuşele lui Milo din ochiurile banchetei şi de a-l băga în cabină.

– Au room-service aici? întrebă Milo pe un ton inocent.

Ceilalţi doi uşieri se uitară la el fără să înţeleagă, însă Lawrence zâmbi.

– Celule private, cel puţin.

– De parcă n-aş fi avut aşa ceva şi până acum.

– Haide, omule!

Simmons fu atenţionată sonor că primise un e-mail, iar ea citi răspunsul lui Matthew. Ultima înregistrare a unui angajat al Companiei pe numele de Jim Pearson avusese loc în 1998, când agentul de patruzeci de ani cu acest nume murise în urma unei malformaţii congenitale a inimii.

Aşa că Jim Pearson nu era agent al Companiei – asta nu constituia însă o surpriză. Tot vicleşugul constase într-o insignă falsă. De asemenea, nu exista vreun Jim Pearson în Departament. De fapt, la urma urmei, de ce fel de date dispunea? Da, sigur: bricheta pe care Stephanie o găsise la ea în cameră. Round Robin. Un loc frecventat de politicienii din Washington şi de anturajul lor.

Deschise două ferestre ale programului de căutare pe internet, una pentru Camera Reprezentanţilor, cealaltă pentru Senatul Statelor

Unite. În fiecare găsi listele de personal şi tastă „Jim Pearson". Camera Reprezentanţilor nu relevă nimic, însă Senatul avea un Jim Pearson, care lucra pe post de „planificator adjunct" al senatorului republican de Minnesota, Nathan Irwin. Nu exista vreo fotografie, ci numai numele său. Accesă link-urile ce te trimiteau pe pagina lui Nathan Irwin şi studie lista celor douăzeci de asistenţi aflaţi în slujba sa. Acolo îl regăsi pe Jim Pearson, iar câteva rânduri mai sus era şi Maximilian Grzybowski, „asistent pe probleme legislative". Unul din acele nume poloneze neobişnuite care puteau cu uşurinţă să-i scape unei femei obosite şi iritate.

La ora zece, când îi sună telefonul, Fitzhugh se întorsese deja la hotelul Mansfield. Urcase cu o sticlă de scotch în cameră, însă încercase să nu bea prea mult din ea.

– Carlos? spuse senatorul.

Vocea acestuia părea încordată.

Fitzhugh îşi drese vocea.

– Gata, s-a rezolvat?

Urmă un moment de tăcere.

– N-a existat niciodată o asemenea cerere.

– Stai puţin. Nu vrei să repeţi?

– Am spus, Carlos, că m-ai făcut să pic de fraier. Vorbesc cu omul de la vârf, iar când mă sună înapoi îmi spune că nimeni n-a cerut vreodată nimic referitor la tine. Nimic. Poate că nu înţelegi cum stă treaba, însă nu poţi să primeşti decât câteva favoruri de la genul ăsta de oameni. Aşa că tocmai am irosit unul dintre ele.

– Păi, dacă n-a fost nimic... începu Fitzhugh, însă senatorul deja închisese.

Simţi că-i venea rău de la stomac. Nu din cauza furiei lui Nathan Irwin – lucrase suficient de mult în Washington ca să ştie că supărarea unui senator nu ţinea decât până la următoarea faptă bună pe care o făceai pentru el. Ceea ce îl afecta era că acel mesaj al lui Sal, trimis prin canalele adecvate, fusese greşit. În ultimii şase ani, Sal constituise cea mai bună sursă a Turismului din interiorul

Departamentului de Securitate Internă. Informaţiile lui nu se contraziceau niciodată. De data asta însă făcuse o greşeală.

Sau poate că, se îngrijoră Fitzhugh pe măsură ce se afunda mai tare în băutură, Departamentul îl descoperise pe Sal şi se folosea acum de el ca să le furnizeze informaţii greşite celor din Turism. Oare era posibil aşa ceva?

Îşi puse scotch-ul deoparte şi îşi scoase laptopul din geantă. Îi trebui un răstimp să îl pornească şi să acceseze contul Nexcel, însă imediat ce o făcu îi scrise lui Sal un e-mail scurt:

> Informaţia s-a dovedit greşită. Este o eroare ori s-au schimbat planurile? Eşti compromis?

Îl expedie apăsând cu putere pe butonul mouse-lui şi abia după aceea îşi dădu seama de greşeala comisă. Dacă Sal era compromis, atunci Departamentul îi urmărea contul de e-mail. Ce aveau să facă? Să îi răspundă în numele lui? Probabil că da. Atunci, ce răspuns avea să dovedească oare că era compromis? Adică, ce dorea Departamentul să-l determine să creadă?

13

Taxiul îşi croi drum prin traficul de dimineaţă pe First Avenue, după care o lăsă pe Raoul Wallenberg Walk. Ea porni în grabă de-a curmezişul pajiştii, trecând pe lângă personalul în civil care asigura securitatea şi poliţiştii călare din New York. Era aproape nouă. Străbătu un şir lung de turişti ce se îndreptau spre detectoarele de metale şi îi arătă legitimaţia de agent al Departamentului unui vietnamez aflat de gardă. Acesta îi făcu semn să se îndrepte spre două femei în uniformă care o percheziţionară cu grijă şi îi trecură peste fiecare centimetru al corpului un detector mobil de substanţe explozive.

Clădirea Adunării Generale a Naţiunilor Unite avea un hol de recepţie lung, modern în stilul anilor '60, plin de tablouri ale foştilor secretari generali, de canapele din piele joase, de placarde cu sloganuri şi de liste a evenimentelor ce urmau să aibă loc în curând. Simmons găsi un loc sub pendulul suspendat al lui Foucault, ştiind că Evgheni Primakov trebuia să vină la ea, deoarece ea nu dispunea de o fotografie a lui. Din câte se părea, el avea una a ei – acest loc de întâlnire, conform spuselor lui Orbach, fusese ideea lui Primakov.

În timp ce stătea acolo, părând că aştepta pe cineva, toate fizionomiile lumii trecură pe lângă ea întruchipate de asistenţi şi de secretari din toate ţările membre ONU. Îşi aminti de ultima ei vizită făcută aici, la scurt timp după divorţul său, când i se păruse că locul avea ceva special. Pentru puţin timp fusese năpădită de căldura şi de cordialitatea internaţionalismului şi chiar luase în consideraţie ideea de a lucra pentru acest amalgam de naţiuni. Cu toate acestea, asemenea majorităţii americanilor, în anii care urmaseră auzise mai mult

despre eşecurile decât despre succesele sale, iar când Departamentul de Securitate Internă venise să-i ofere o slujbă, iar cel care se ocupa de recrutări îi descrisese pe larg cum acest departament nou nu avea să fie înfrânat de birocraţia care se întinsese ca o plagă în atât de multe instituţii, ea cedase în favoarea patriotismului ei înnăscut.

– Uitaţi-vă în sus, spuse un bărbat în vârstă, zâmbind.

Avea accent rusesc. Ea ridică privirea către sfera suflată cu aur ce se balansa uşor suspendată de un fir.

– E foarte drăguţ să ai în preajmă aşa ceva, spuse Primakov, prinzându-şi mâinile la spate şi uitându-se şi el odată cu ea. Este dovada fizică a faptului că planeta se învârteşte, în ciuda felului în care percepem lucrurile de aici de unde stăm. Ne reaminteşte că ceea ce văd ochii noştri şi percep simţurile noastre nu este întotdeauna deplinul adevăr.

Ea se uită preţ de încă o secundă la mecanism, din politeţe, după care îi întinse mâna bărbatului.

– Sunt Janet Simmons, de la Departamentul de Securitate Internă.

În loc să i-o strângă, el o apucă şi o duse la buze; i-o sărută.

– Evgheni Alexandrovici Primakov de la Naţiunile Unite, la dispoziţia dumneavoastră!

Când bărbatul îi dădu drumul la mână, ea şi-o strecură rapid în buzunarul blazerului.

– Voiam să vă întreb despre fiul dumneavoastră, Milo Weaver.

– Milo Weaver? întrebă el. După câteva secunde de tăcere, continuă: Am două fete minunate, probabil cam de vârsta dumneavoastră. Una este chirurg pediatru în Berlin şi cealaltă avocat pledant în Londra. Însă un fiu? Bărbatul zâmbi, clătinând din cap. N-am nici un fiu.

– Vorbeam despre fiul pe care l-aţi avut cu Ellen Perkins în 1970.

Zâmbetul lui larg şi încrezător nu şovăi câtuşi de puţin.

– Vă este foame? Eu am ratat micul dejun, ceea ce în America este un delict. Micul dejun de la restaurant reprezintă cea mai mare contribuţie a Americii la bucătăria mondială.

Lui Simmons aproape că-i veni să râdă.

– Desigur. Haideţi să mergem să luăm micul dejun!

Traversară împreună peluza, Primakov dând din când în când din cap în semn de salut spre alte persoane care se îndreptau în direcţie opusă, cu servietele în mâini. Era în elementul său, un om relaxat şi sigur pe el şi pe poziţia sa din această lume, chiar şi în momentul în care un agent al Departamentului de Securitate Internă ameninţa să-i dezgroape vechile secrete. Avea totuşi un tic nervos: câteodată îşi trecea un deget cărnos peste obraz, ca şi cum ar fi vrut să alunge o muscă. Altminteri, întruchipa eleganţa lumii de altădată, în costumul lui gri făcut la comandă, cu cravată albastră, şi cu proteza dentară ce i se potrivea perfect.

Micuţul local promis de el se dovedi a fi un restaurant american cu preţuri piperate şi construit în stil art nouveau, cu un meniu separat dedicat micului dejun. Când ospătăriţa care îi luă în primire le oferi un loc la fereastră, Primakov îşi linse buzele, îşi atinse obrazul şi îi sugeră un separeu în partea din spate a restaurantului.

Bărbatul comandă porţia „Fomistului", o farfurie plină cu omletă, pâine prăjită, cârnat, şuncă şi cartofi prăjiţi, în timp ce Simmons se rezumă la cafea. Pus pe joacă, el o acuză amuzat că ţinea cură de slăbire.

– Iar asta este de neînţeles, întrucât aveţi un corp perfect, doamnă Simmons! Dacă totuşi ar mai fi ceva de modificat, atunci ar trebui să mai puneţi câteva kilograme pe dumneavoastră, nu să pierdeţi!

Ea se întrebă de când nu mai vorbise un bărbat cu ea în felul acesta. În orice caz, nu în ultima vreme. Chemă chelneriţa şi comandă o brioşă englezească.

Înainte să vină mâncarea, trecură în revistă câteva amănunte din viaţa lui Primakov. Acesta recunoscu în mod deschis că avansase până la gradul de colonel în KGB, rămânând în rândurile structurii pe durata transformării sale în FSB. Cu toate acestea, pe la mijlocul anilor nouăzeci ajunsese să fie deja dezamăgit de ce se întâmpla în ţară.

– Ne omorâm jurnaliştii, ştiaţi asta?

– Am auzit.

El clătină din cap.

– E o ruşine! Însă din interior sunt puţine lucruri pe care poţi să le faci în privinţa asta. Aşa că m-am gândit la opţiunile pe care aveam şi, în 2000, în noul mileniu, m-am decis că-i mai bine să lucrez liber în slujba lumii decât pentru interesele meschine ale neamului meu.

– O iniţiativă demnă de laudă, spuse Simmons, amintindu-şi de scurtele momente în care şi gândurile ei fugiseră în direcţia respectivă. Însă probabil că munca la ONU este frustrantă.

El îşi ridică sprâncenele stufoase şi dădu din cap, recunoscând că era adevărat.

– Eşecurile sunt cele care ajung la voi în ziare. Succesele sunt plictisitoare, nu-i aşa?

Chelneriţa se întoarse cu două farfurii aburinde. De îndată ce bărbatul în vârstă începu să mănânce, Simmons i se adresă:

– Vreau să-mi spuneţi ce ştiţi. Nu mă interesează să scot la iveală istorii murdare. Nu vreau decât să aflu cine este de fapt Milo Weaver.

Mestecând, Primakov se uită ţintă la ea.

– Aha. Iarăşi individul ăla Milo despre care vorbeaţi mai devreme.

Ea îi răspunse cu cel mai fermecător zâmbet pe care ştia să-l afişeze.

– Evgheni. Vă rog. Hai să începem cu Ellen Perkins.

Primakov se uită la ea, după care la mâncarea sa, iar după asta, ridicând din umeri cu un gest forţat, îşi puse jos tacâmurile.

– Ellen Perkins?

– Da. Vorbiţi-mi despre ea.

Bătrânul îşi scutură ceva de pe rever – părea un fir de păr de damă – după care se lovi peste obraz.

– De vreme ce sunteţi atât de fermecătoare şi de frumoasă, n-am de ales. Aşa sunt bărbaţii ruşi. Suntem prea romantici pentru binele nostru.

Urmă un nou zâmbet încântător.

– Apreciez asta, Evgheni!

Aşa că el începu.

– Ellen era o femeie deosebită. Trebuie să ştiţi asta înainte de toate. Mama lui Milo nu era doar o tipă frumuşică, aşa cum spuneţi voi în America. De fapt, nu era chiar atât de frumoasă, fizic vorbind. În anii şaizeci, celulele revoluţionare ale lumii erau pline de îngeri cu părul lung. Hipioţi care încetaseră să mai creadă în pace, deşi mai credeau încă în iubire. Majoritatea nu aveau o percepţie reală a ceea ce făceau. Ca şi Ellen, proveneau din cămine destrămate. Nu voiau decât să aibă parte de o familie. Dacă trebuiau să moară, atunci asta era. Cel puţin aveau să moară pentru un motiv întemeiat, spre deosebire de bieţii băieţi din Vietnam... Primakov îndreptă furculiţa spre Simmons şi continuă: Cu toate astea, Ellen... ea îşi dădea seama ce se găsea în spatele acestei poveşti romanţate. În forul ei interior gândea foarte profund.

– Unde v-aţi cunoscut?

– În Iordania. Una dintre taberele de pregătire ale lui Arafat. Ea îşi petrecuse ultimii câţiva ani sub influenţa mişcărilor radicale din America, iar când am cunoscut-o eu aderase la doctrina PLO[1] şi a Panterelor Negre[2]. Era puţin înaintea timpului său, înţelegeţi? Pe vremea aceea – în 1967 – nu se găsea nimeni în America cu care să poată să stea de vorbă. Aşa că, împreună cu câţiva prieteni la fel de privaţi de drepturile civile, şi-a făcut apariţia în Iordania. L-a cunoscut pe însuşi Arafat, m-a cunoscut şi pe mine. A fost de departe mult mai impresionată de Arafat.

Bărbatul se opri din relatare, iar Simmons îşi dădu seama că probabil ea era cea care trebuia să spună ceva pentru a umple momentul acesta de tăcere.

– Dumneavoastră ce făceaţi acolo?

– Răspândeam pacea la nivel internaţional, desigur! rosti el cu un zâmbet strâmb. KGB-ul voia să ştie câţi bani să cheltuiască pe aceşti luptători şi pe cine puteam să recrutăm. Nu prea ne păsa de

[1] Palestine Liberation Organization – Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei

[2] Organizaţie revoluţionară a negrilor din America, de la jumătatea anilor şaizeci, militând pentru promovarea puterii acestora şi pentru a-i apăra (n.tr.)

palestinieni, nu voiam decât să înfigem un ghimpe în coaste marelui aliat al Americii din Orientul Mijlociu, Israelul.

– Ellen Perkins a devenit angajata KGB-ului?

El îşi şterse obrazul.

– Ăsta era planul, normal, nu? Însă Ellen m-a citit rapid. A înţeles că nu-mi păsa atât de revoluţia la nivel mondial, cât de faptul că voiam să-mi păstrez slujba. Cu cât erau mai multe numele pe care le adăugam pe lista mea de luptători atraşi de partea noastră, cu atât pensia mea era mai sigură. Ea a înţeles asta. Mi-a spus că sunt ipocrit! Clătinând din cap, Primakov continuă: Nu glumesc. A început să-mi înşire atrocităţile pe care le comisese Uniunea Sovietică. Foametea din Ucraina, încercarea de a înfometa Berlinul de Vest, Ungaria în 1956. Ce-aş fi putut să spun? Am respins acuzaţia referitoare la Ucraina catalogând-o drept greşeala unui nebun – adică a lui Stalin. Cât despre Berlin şi Ungaria, i-am adus în discuţie pe contrarevoluţionarii din Occident, însă Ellen n-avea timp de pretextele mele. „Pretexte" – aşa le-a numit ea.

– Aşa că n-a vrut să lucreze cu dumneavoastră, zise Simmons, crezând că pricepuse.

– Din contră! După cum v-am spus, Ellen era deşteaptă. Iordania nu era decât aşa, de încălzire. Dacă înţelegeţi la ce mă refer. Micul ei grup de lepădături intenţiona să înveţe să tragă cu arma şi să arunce în aer diverse chestii, însă după aceea urmau să aibă nevoie de sprijin. La vremea respectivă, Moscova era foarte generoasă. Ea voia să se folosească de mine. Eu, pe de altă parte, deja dădeam rateuri în ceea ce făceam. Vedeţi, mă îndrăgostisem de ea. Era o tipă feroce.

Simmons încuviinţă din cap, ca şi cum toate astea începuseră să capete sens, însă nu se-ntâmpla deloc aşa. Era prea tânără ca să fi cunoscut nuanţele Războiului Rece, iar poveştile părinţilor ei referitoare la revoluţionarii anilor şaizeci făceau ca perioada respectivă să-i pară o sumă de clişee. A te îndrăgosti de o revoluţionară însemna să te îndrăgosteşti de o sinucigaşă cu bombă care incanta versete incoerente din Coran. Trecea dincolo de capacitatea ei de înţelegere.

– Tatăl ei, William... Ellen nu vorbea cu el, nu-i aşa?

Toată buna dispoziţie dispăru de pe figura lui Primakov.

– Nu, şi n-aş fi încurajat-o niciodată să o facă. Omul ăla este un mare gunoi. Ştiţi ce i-a făcut lui Ellen? Lui Ellen şi surorii ei, Wilma?

Simmons clătină din cap în semn că nu.

– Le-a deflorat! La vârsta de treisprezece ani. Ăsta a fost cadoul lor cu ocazia zilei de naştere.

Chiar şi după atâţia zeci de ani, ura din sufletului lui era la fel de vie.

– Când mă gândesc la toţi oamenii buni care au murit, care au fost ucişi de oamenii mei şi de ai voştri în decursul ultimilor şaizeci de ani, mi se pare umilitor – da, *umilitor* – că un bărbat ca ăsta continuă să trăiască.

– Da, însă nu trăieşte prea bine.

– Simplul fapt că e în viaţă reprezintă mult mai mult decât merită.

14

Ea nu avea cum să ajungă la timp pentru interogatoriul lui Weaver programat la ora zece la MCC, aşa că se scuză, ridicându-se de la masă, şi sună din dreptul casei de marcat. Fitzhugh răspunse după două sunete de apel.

– Da?

– Uite ce e, o să întârzii, poate o jumătate de oră.

– Ce se petrece?

Ea fu pe cale să îi spună, însă se răzgândi în ultimul moment.

– Te rog să mă aştepţi în holul de intrare de la MCC.

Când se întoarse la masă, Primakov îşi terminase deja jumătate din micul dejun. Ea îşi ceru iertare pentru întrerupere, după care duse discuţia mai departe:

– Aşa deci. Aţi devenit iubitul lui Ellen.

– Da. Bărbatul îşi şterse buzele cu un şerveţel şi reluă: În toamna anului 1968, timp de aproape două luni, spre bucuria mea, am fost împreună. După aceea, într-o zi, a dispărut pur şi simplu. Ea şi prietenii ei parcă s-au evaporat. Am fost şocat.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-a spus însuşi Arafat. Încercaseră s-o întindă pe furiş în noaptea aceea. Bineînţeles că au fost prinşi şi reţinuţi într-o cămăruţă de la marginea taberei de pregătire. El a fost chemat ca să ia o hotărâre în privinţa lor. Ellen i-a explicat că ea şi prietenii ei aveau să-şi continue lupta în afara Orientului Mijlociu, în America. Că intenţionau să erodeze chiar de la bază sprijinul acordat Israelului de către SUA.

– Vreţi să spuneţi, să omoare evrei?

– Da, zise Primakov. Arafat a crezut asta şi le-a dat drumul, numai că Ellen... Bărbatul se ridică şi îşi împreună mâinile ca într-o rugăciune. Ce mai femeie! Îl păcălise pe unul dintre cei mai mari mincinoşi ai lumii. Nu era deloc interesată să omoare evrei. Ellen nu era antisemită.

După un an petrecut într-o tabără de pregătire a PLO, cu îndoctrinare zilnică şi hărţi ale Israelului pe care erau marcate diferite ţinte? Simmons nu era convinsă că putea crede asta.

– De unde ştiţi?

– Ea însăşi mi-a spus. Şase luni mai târziu, în mai 1969.

– Şi dumneavoastră aţi crezut-o.

– Da, am crezut-o, spuse el, iar sinceritatea lui aproape că o făcu şi pe ea să creadă. În momentul respectiv eu fusesem transferat în Germania de Vest ca să mă ocup de grupurile acelea de studenţi revoluţionari care tocmai începuseră să distrugă bănci şi magazine universale. Într-o bună zi, în Bonn, am auzit că mă căuta o tânără americancă. Aproape că mi-a sărit inima din piept – pe cuvânt! Îmi doream să fie vorba despre ea şi aşa a fost. Acum era singură, căutată de poliţie. Ea şi prietenii ei jefuiseră o bancă şi dăduseră foc unei secţii de poliţie. Fugise în California, căutând sprijinul Panterelor Negre, cei atât de îndrăgiţi de ea. Aceştia îi spuseseră că era nebună. După aceea îşi amintise de atentatul cu bombă al lui Andreas Baader şi Gudrun Ensslin de la magazinul universal Schneider, ce avusese loc cu un an în urmă. S-a gândit că o să întâlnească oameni însufleţiţi de aceleaşi sentimente acolo, în Germania. Primakov oftă, îşi umezi buzele, după care continuă: Şi asta a făcut, draga mea! Iar apoi, la câteva săptămâni de la sosirea ei, a auzit despre un rus dolofan care punea o grămadă de întrebări.

– Dolofan?

El îşi privi silueta zveltă.

– Nu-mi păsa prea mult pe vremea aceea.

– Şi cum a decurs întâlnirea?

Primakov clătină din cap, zâmbind la adresa unui gând.

– La început, n-a fost vorba decât despre afaceri. După cum ar spune Ellen, „relaţiile sexuale care împiedică procesele normale ale revoluţiei nu sunt nimic altceva decât un sentimentalism burghez distructiv". Poate că avea dreptate, nu ştiu. Tot ce ştiu este că mă simţeam şi mai îndrăgostit de ea, iar când ea mi-a cerut să-i fac o schemă a activităţii revoluţionare vest-germane, m-am conformat numaidecât. Am prezentat-o unor tovarăşi care, în mare, au considerat-o o amărâtă dezechilibrată. Credeau că unele dintre vederile ei mai radicale dovedeau semne de afecţiune mentală. Vedeţi dumneavoastră, luptătorii pentru libertate germani conlucrau ca într-o familie, însă la momentul respectiv Ellen ajunsese să respingă până şi *noţiunea* de familie ca pe ceva burghez. În orice caz, spuse Primakov, am redevenit un cuplu de îndrăgostiţi, iar după aceea ea a rămas însărcinată. Undeva spre sfârşitul lui 1969. Lua anticoncepţionale, însă bănuiesc că ocazional mai uita de ele. La urma urmei, era foarte ocupată cu planificarea răsturnării tuturor instituţiilor occidentale.

Primakov se lovi din nou peste obraz, iar Simmons aşteptă continuarea.

– A vrut să avorteze. Eu m-am opus. Pe vremea aceea deveneam din ce în ce mai burghez şi îmi doream un copil care să ne lege pentru totdeauna. Însă cu gunoiul ăla pe post de tată, cum ar fi putut ea vreodată să vadă familiile într-o lumină pozitivă? Aşa că i-am spus: „Dacă revoluţionarii n-au copii, cum o să continue revoluţia?" Cred că asta a convins-o în cele din urmă. Numele Milo a fost ideea ei. Mai târziu am aflat că Milo fusese căţelul pe care-l avusese când era mică şi pe care-l iubise foarte mult. Ciudat. Tot atunci a fost şi momentul în care şi-a schimbat prenumele în Elsa. În bună măsură a făcut-o din raţiuni de securitate – i-am făcut rost de acte noi –, însă şi din motive psihologice. Copilul reprezenta intrarea ei într-o nouă lume revoluţionară. Simţea că trebuia să renască sub chipul unei femei eliberate.

– Aţi rămas împreună?

El clătină iarăşi înverşunat din cap.

– Vedeţi dumneavoastră, în asta constă ironia. Îl voiam pe Milo deoarece credeam că el avea să o apropie şi mai tare pe Ellen de mine. Însă acum ea era sută la sută eliberată. Eu nu eram decât un mic-burghez de sex masculin. Un penis ocazional – aşa cum îmi spunea ea. Avea la dispoziţie şi alte penisuri ocazionale. Am devenit un exemplar dintr-o mulţime de masculi.

– Trebuie să fi fost foarte dureros pentru dumneavoastră.

– A fost, agent special Simmons! A durut de-adevăratelea! În cel mai bun caz, eram unul care ocazional avea grijă de copil, în timp ce ea se ducea cu tovarăşii ei să-şi înceapă faimosul plan de distrugere. Dobândisem un fiu, însă o pierdusem pe ea. Într-un final, într-un acces de frustrare, i-am cerut – băgaţi de seamă, i-am *cerut cu insistenţă* – să ne căsătorim. Oare ce aveam în cap? Făcusem compromisul final al burgheziei, iar ea nu voia ca fiul ei să fie otrăvit de ideile mele nepotrivite. Eram deja în 1972, iar Facţiunea Armatei Roşii era în plin avânt. Moscova îmi sufla în ceafă ca să dobândesc controlul asupra acestor puşti. Când le-am spus că situaţia ne scăpase din mână, m-au rechemat la ordin. Primakov îşi depărtă palmele într-un gest ce sugera neputinţa. În momentul acela ajunsesem deja la disperare. Am încercat până şi să-l răpesc pe Milo, spuse el, râzând discret. Chiar am făcut-o! I-am însărcinat pe doi dintre cei mai buni oameni ai mei cu asta, însă un agent nou-venit de la Moscova începuse să miroasă ceva. El i-a anunţat pe cei de la Centru, iar aceştia au schimbat brusc ordinele agenţilor mei. Oamenii mei trebuiau să mă ducă acum pe mine înapoi la Moscova, sub ameninţarea armei. Bărbatul trase adânc aer în piept, expirând apoi zgomotos şi uitându-se prin restaurantul care se aglomerase între timp. Astfel, draga mea, am părăsit Germania de Vest căzut în dizgraţie.

– Ce ştiţi referitor la ce a urmat?

– Destul de multe, admise el. Încă mai aveam acces la rapoarte. I-am urmărit cariera lui Ellen aşa cum o urmăresc fetiţele când sunt mici pe ale cântăreţelor lor favorite. Procesele celor din RAF[1] ţineau prima pagină şi se aflau în centrul atenţiei în toată Europa.

[1] Red Army Faction – Facţiunea Armatei Roşii

Cu toate astea, Ellen n-a fost prinsă. Am auzit că fugise în Germania de Est cu copilul, după care s-a întors să se alăture Mişcării 2 Iunie. Iar mai apoi, în 1974, poliţia a descoperit cadavrul lui Ulrich Schmücker în Grunewald, în afara Berlinului. Fusese ucis de tovarăşii săi din Mişcarea 2 Iunie. Primakov tăcu puţin, încruntându-se. După aceea continuă: A fost Ellen acolo? A luat ea parte la execuţia lui Schmücker? Nu ştiu. Însă într-un interval de trei luni a reapărut în Carolina de Nord, la casa surorii sale. I-a cerut Wilmei să-l ia pe Milo şi să-l crească precum pe copilul ei. Probabil că Ellen ştia că lucrurile n-aveau să se termine bine pentru ea şi că aceasta era singura modalitate să-l protejeze. N-a avut nici un fel de pretenţii legate de o educaţie radicală, insistând doar ca nu cumva să fie dus vreodată la bunicii lui. Şi n-a fost.

– Apoi a fost arestată.

Primakov încuviinţă din cap.

– În 1979. Spre sfârşitul aceluiaşi an, s-a spânzurat folosindu-şi pantalonii.

Janet Simmons se lăsă pe spate în scaun, copleşită de sentimentul că ascultase povestea unei vieţi întregi. O viaţă misterioasă, plină de lacune, dar totuşi o viaţă. Dorinţa ei în momentul acela ar fi fost să stea la masă cu Ellen Perkins şi să întrebe „de ce?“ în legătură cu fiecare dintre deciziile pe care le luase. Nu putea să înţeleagă iubirea lui Primakov pentru o asemenea femeie, în mod clar dezechilibrată, însă fascinaţia... Îşi impuse să alunge gândurile acestea.

– Aşadar, Milo era în Carolina de Nord cu mătuşa sa şi cu unchiul său. El ştia cine erau ei, cine era mama lui?

– Ştia, desigur. Wilma şi Theo au fost nişte oameni cinstiţi, iar Milo avea patru ani când a fost dus la ei – şi-o amintea deci pe mică-sa. Însă era un secret. Ellen credea – poate că în mod corect – că dacă autorităţile aflau cine era Milo, aveau să se folosească de el pentru a ajunge la ea. Aşa că Wilma şi Theo au spus tuturor că-l luaseră de la o agenţie specializată în adopţii. Wilma mi-a zis că uneori Ellen venea sub un nume fals ca să-l viziteze pe Milo. De obicei, ei aflau de vizită abia după ce se încheia. Ea ciocănea uşor

la geamul de la camera lui Milo, el ieşea pe fereastră şi se duceau să se plimbe împreună prin noapte. Asta o înspăimânta pe Wilma. Îşi făcea griji că Milo ar putea să plece cu oricine îi ciocănea în geam. După aceea, desigur, vizitele au încetat când el avea nouă ani.

– I-au spus şi lui ce s-a întâmplat?

– Da, după un timp. El deja ştia de mine. Ocazional – poate o dată pe an – îl vizitam. N-am încercat să-l iau cu mine. Era american. N-avea nevoie de un alt tată – Theo era un om de ispravă. Abia la înmormântarea lor am aflat că eu moştenisem custodia. Dacă aveam oarece îndoieli, ele s-au risipit când am cunoscut-o pe Minnie, bunica lui Milo, care n-a făcut altceva decât să înşire întruna scuze pentru motivul pentru care soţul său, Bill, nu venise la înmormântarea propriei fiice. N-aveam de gând să-i las să-l ia ei pe băiat.

– Aşa că el chiar a mers în Rusia.

– Da, spuse Primakov, după care îşi miji ochii. N-a trecut asta în formularul său cu date personale de la Companie, nu-i aşa? Şi nici în foaia matricolă. A fost ideea mea. Dacă dăm timpul înapoi, pe vremea aia încă mai consideram lumea asta ca fiind împărţită între Est şi Vest. Ceva cu totul şi cu totul altfel decât Estul şi Vestul de acum. Nu voiam ca asta să aibă repercusiuni asupra lui în viitor. Aşa c-am pus la cale puţină ficţiune. Trei ani petrecuţi într-un orfelinat după moartea mătuşii şi a unchiului. Nu era nevoie să se ştie că nu erau părinţii lui adevăraţi. Din toate punctele de vedere, ei *erau* părinţii săi.

– Să-i ceri unui puşti aşa ceva e puţin cam mult, zise Simmons. Să-i ceri să mintă cu privire la trei ani din viaţa lui.

– Pentru majoritatea puştilor, poate. Însă nu pentru Milo. Nu uitaţi că primea vizite din partea unei mame care era o infractoare dată în urmărire generală. La fiecare vizită, Ellen îi reamintea că relaţia lor reprezenta un secret. El avea deja un loc special în creier menit vieţii secrete. Eu n-am făcut decât să adaug câteva elemente.

– Însă Războiul Rece s-a încheiat, insistă ea. Aţi fi putut să corectaţi înscrisurile din actele oficiale.

– Spuneţi-i lui asta, replică Primakov. Eu am făcut-o. Însă Milo m-a întrebat cum vor reacţiona cei care-l angajaseră dacă ştiau că un boboc de douăzeci şi unu de ani îi îmbrobodise în halul ăla. Milo ştia cum funcţionează instituţiile. Atrage-le atenţia asupra greşelilor comise, iar ele te vor mânca de viu pentru favoarea făcută.

Asta, trebui Simmons să admită, era adevărat.

– El ura Rusia, dacă vreţi să ştiţi. Am încercat... am încercat zi de zi să-i arăt frumuseţea Moscovei şi a moştenirii ruseşti, însă petrecuse prea mult timp în America. Nu vedea în jur decât corupţia şi mizeria. De fapt, mi-a spus, chiar în faţa fiicelor mele – şi într-o limbă rusă ireproşabilă, ceea ce a făcut totul să pară şi mai groaznic –, că lucram pentru Opresorii Poporului. Însă m-a durut cu adevărat atunci când mi-a spus că nici măcar nu-mi dădeam seama de crimele mele, că eram înţepenit într-un tipar de mic-burghez. Primakov tăcu preţ de câteva secunde, înălţând din sprâncene. Înţelegeţi ce vreau să spun? Deodată, m-am simţit ca şi cum Ellen stătea acolo, ţipând la mine.

Ironia situaţiei o făcu până şi pe Janet Simmons să zâmbească.

– Însă nu l-aţi lăsat în pace, nu-i aşa? Acum două săptămâni, v-aţi dus peste el în vacanţă. De ce?

Primakov îşi ronţăi interiorul obrajilor ca şi cum şi-ar fi aranjat proteza dentară.

– Domnişoară Simmons, e evident că vreţi să ajungeţi undeva cu toate astea. Am fost deschis cu dumneavoastră fiindcă ştiu că îl aveţi pe Milo în custodie şi nu consider că ceva din ce v-am spus i-ar putea face rău fiului meu. După cum aţi precizat şi dumneavoastră, s-a terminat cu Războiul Rece. Dar dacă vreţi să continui, am nevoie de ceva de la dumneavoastră. Trebuie să-mi spuneţi ce se întâmplă cu Milo. L-am văzut la Disney World, e drept, însă de-atunci nu l-am mai văzut şi nici n-am mai avut veşti de la el.

– Este reţinut pentru crimă.

– Pentru crimă? Pe cine a omorât?

– Printre alţii, pe Thomas Grainger, un ofiţer CIA.

– Tom Grainger? întrebă Primakov, după care clătină din cap. Nu-mi vine să cred. Tom i-a fost apropiat lui Milo ca un tată, în timpul vieţii lui adulte. Cu siguranţă, mai apropiat decât i-am fost eu.

– A mărturisit că a comis crima.

– A spus şi de ce?

– Nu mi se permite să vă împărtăşesc acest amănunt.

Bătrânul dădu din cap în semn de încuviinţare, trecându-şi un deget peste obraz.

– Bineînţeles, am auzit de moartea lui Tom. Nu spun asta fiindcă el este băiatul meu, sper că înţelegeţi. Sunt suficient de burghez încât să cred într-o pedeapsă pe măsură pentru înfăptuirea unei crime.

– Nu mă îndoiesc.

– Doar că nu cred că... Primakov tăcu puţin, uitându-se în ochii ei severi. Nu vă mai bateţi capul. Sunt un om bătrân şi spun o grămadă de prostii. Disney World. Despre asta voiaţi să ştiţi.

– Da.

– E simplu. Voiam să ştiu ce se întâmplase cu Angela Yates. Era un agent excelent, un adevărat motiv de laudă pentru măreaţa dumneavoastră naţiune.

– Aţi cunoscut-o?

– Desigur, spuse el. Am mers până într-acolo încât s-o abordez pe domnişoara Yates cu o ofertă de serviciu.

– Ce fel de serviciu?

– În domeniul informaţiilor. Era o femeie inteligentă.

– Staţi puţin, începu Janet, după care se opri. Vreţi să-mi spuneţi că aţi încercat să o *racolaţi* pe Angela Yates?

Primakov încuviinţă din cap, însă cu mişcări încete, ca şi cum ar fi măsurat cât de mult putea să spună.

– Departamentul de Securitate Internă, CIA şi NSA – toate agenţiile încearcă zilnic, la orice oră, să-i racoleze pe membrii Naţiunilor Unite. Este de neiertat faptul că şi Naţiunile Unite încearcă acelaşi lucru?

– Eu... şi din nou, Simmons trebui să se oprească. Vorbiţi de parcă aţi avea o agenţie secretă de informaţii aici.

– Vă rog! exclamă Primakov, făcând un alt gest cu palmele depărtate. Naţiunile Unite n-au nimic de genul acesta. Ţara dumneavoastră, de exemplu, n-ar accepta aşa ceva. Bineînţeles, dacă cineva vrea să ne împărtăşească nişte informaţii, am fi nişte fraieri să nu le acceptăm.

– Şi ce-a spus Angela?

– Un nu lipsit de echivoc. Unul foarte patriotic. Am încercat chiar să cresc miza. I-am spus că Naţiunile Unite sunt interesate să pornească în urmărirea Tigrului. Însă a refuzat în continuare.

– Când s-a întâmplat asta?

– Anul trecut. În octombrie.

– Ştiţi cât de mult a muncit după asta ca să-i dea de urmă Tigrului?

– Am cât de cât idee.

– Cum aşa?

– Fiindcă i-am oferit diverse informaţii ori de câte ori le-am avut la dispoziţie.

Se uitară unul la celălalt o vreme, după care Primakov continuă:

– Uitaţi ce e. Noi nu ne doream laurii prinderii Tigrului. Nu voiam decât să fie oprit. Asasinatele lui subminau economiile europene şi provocau tulburări în Africa. De obicei, ea nu ştia că informaţiile proveneau de la noi. Se considera o persoană extrem de norocoasă. Puteţi să mă contraziceţi şi să-mi spuneţi că era.

– Şi cu Milo cum rămâne?

– Ce-i cu el?

– De ce nu i-aţi furnizat lui informaţiile? Şi el îl urmărea pe Tigru.

Primakov se gândi la răspunsul său înainte să vorbească:

– Milo Weaver este fiul meu. Pot să-l iubesc. Pot să mă asigur că statutul meu de tată nu-i distruge cariera. Însă mai ştiu că, fiind fiul meu, are şi limitările mele.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi faptul că nu-i aşa de deştept ca Angela Yates. El l-a prins pe Tigru, e drept, însă numai fiindcă Tigrul *a vrut* să fie prins, spuse Primakov, făcându-i cu ochiul. Nu mă înţelegeţi greşit, domnişoară Simmons! Milo este foarte ascuţit la minte. Însă nu-i la fel de ascuţit la minte ca vechea sa prietenă, acum răposată.

Primakov luă o îmbucătură de omletă rece, iar Simmons spuse:

– Chiar sunteţi foarte bine informat, Evgheni!

El îşi înclină capul.

– Vă mulţumesc!

– Ce ştiţi despre Roman Ugrimov?

Primakov trânti furculiţa; aceasta zdrăngăni în farfurie.

– Scuzaţi-mă, domnişoară Simmons, însă Roman Ugrimov este un gunoi la fel de mare ca şi bunicul lui Milo. Alt pedofil – ştiaţi asta? Acum câţiva ani, în Veneţia, şi-a omorât prietena minoră şi *însărcinată,* numai ca să demonstreze ceva.

Îşi împinse farfuria într-o parte, apetitul pierindu-i complet acum.

– Îl cunoaşteţi personal?

– Nu la fel de bine ca dumneavoastră.

Femeia se trase în spate.

– Eu?

– CIA, cel puţin. Compania îşi face cei mai ciudaţi asociaţi.

– Staţi aşa, zise Simmons. Poate că el şi-a intersectat drumurile cu unii angajaţi, însă Compania nu lucrează cu Roman Ugrimov.

– Vă rog, nu vă prefaceţi că nu-i aşa, îi spuse bătrânul. Am fotografii cu el luând cina foarte fericit împreună cu unul dintre administratorii voştri.

– Care administrator?

– Contează?

– C-a s-o spun p-a dreaptă, da! Contează! Cu cine s-a întâlnit?

Primakov îşi ţuguie buzele, se gândi şi clătină din cap.

– Nu-mi amintesc, însă pot să vă trimit copiile acestor fotografii dacă doriţi. Sunt de-acum un an. Făcute la Geneva.

– La Geneva, şopti Simmons, după care se îndreptă de spate. Puteţi să le trimiteţi astăzi?

– Când doriţi.

Ea scoase un stilou şi un carneţel şi începu să scrie.

– O să fiu la Metropolitan Correctional Center. Uitaţi aici adresa. Oamenii dumneavoastră pot să înmâneze celor de la pază un plic cu numele meu pe el.

Ea rupse fila şi i-o dădu bărbatului.

Primakov o citi, mijind ochii, după care o împături.

– O să dureze câteva ceasuri până să ajungă acolo. La ora unu e bine?

– E perfect.

Ea se uită la ceasul de la mână: era zece şi un sfert.

– Vă mulţumesc foarte mult, Evgheni!

Se ridicară de la masă, iar el întinse mâna. Ea îşi puse mâna în palma lui şi aşteptă cât timp bărbatul îi duse iarăşi încheieturile la buze şi i le sărută.

– Plăcerea a fost de partea mea, îi spuse el, pe un ton foarte serios. Amintiţi-vă de pendulul lui Foucault, domnişoară Simmons! Poate că fiul meu spune că-i vinovat de crimă, însă, în ciuda anilor pe care i-am petrecut separaţi unul de celălalt, îl cunosc mai bine decât dumneavoastră. Nu şi-ar omorî niciodată tatăl.

15

Camera de interogare de la MCC era în mare parte asemănătoare celei din clădirea de pe Avenue of the Americas, cu o diferenţă esenţială: existenţa unei ferestre. Era mică, înaltă şi securizată cu gratii, însă îi permise lui Milo să zărească pentru prima oară lumina soarelui în ultimele trei zile. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise.

Încătuşat încă la mâini şi la picioare, fusese prins de scaunul său de un gardian politicos numit Gregg, iar după cinci minute intrară ei. În timp ce Simmons îşi păstrase înfăţişarea de profesionistă desăvârşită, Fitzhugh părea depăşit de situaţie. Sub ochi avea cearcăne proaspete şi îşi ţinea braţele încrucişate peste piept, într-o atitudine defensivă. Se întâmpla ceva.

Milo îşi continuă povestea. Cum aterizase pe JFK, cum închiriase maşina, cum condusese până la lacul Hopatcong, cum parcase la opt sute de metri distanţă şi se dusese pe jos prin pădure. Ca şi în ziua precedentă, Simmons nu lăsă istorisirea să curgă prea repede, abordând toate detaliile pe măsură ce apăreau.

Conversaţia cu Grainger fu prezentată pe scurt.

– Era speriat. Mi-am dat seama de asta imediat ce l-am văzut. La început a susţinut că n-avea nimic de-a face cu întâlnirea lui Tripplehorn cu Ugrimov şi cu Tigrul. După aceea a recunoscut că ştia ceva despre subiect, numai că ordinele nu veniseră de la el. Veniseră de undeva de deasupra sa.

– De la cine? întrebă Simmons.

El clătină din cap, aruncându-şi rapid privirea spre Fitzhugh, care îşi ronţăia interiorul obrazului.

– N-aş putea să spun, îi răspunse Milo. A încercat s-o transforme într-o conspiraţie. De la cel mai înalt nivel al puterii, ceva de genul ăsta. A spus că totul făcea parte dintr-un plan de a submina aprovizionarea cu petrol a Chinei.

– Şi l-ai crezut?

Milo ezită, după care dădu aprobator din cap.

– Da, l-am crezut prin prisma a ceea ce se întâmpla. Însă consider că responsabilitatea era a lui. De fapt, ştiu sigur asta. Eu discutasem deja cu el despre cât de supărat era că Ascot preluase Compania.

– Da, spuse Simmons. Am citit stenograma acestei discuţii.

– Tom era îngrozit. La momentul respectiv, am crezut că nu-şi făcea griji decât cu privire la secţiunea sa, că o grămadă de oameni aveau să dispară din schemă. Poate că era şi asta, însă nu era suficient încât să-l supere atât de tare. Se temea că micul său proiect pe şest avea să fie deraiat. Cine a ascuns dosarul Tigrului de mine? Tom. Cine s-a asigurat că eu şi Angela n-aveam să lucrăm niciodată împreună ca să-l prindem? Tom.

– Da, admise Simmons. Şi cine i-a dat Tigrului dosarul tău, asigurându-se că el avea să te caute la un moment dat?

Întrucât Milo nu replică imediat, ea îşi oferi singură răspunsul:

– Tom.

Milo clătină din cap.

– Mişcarea asta a avut un efect contrar.. S-a asigurat că Tigrul intră în posesia dosarului meu şi a sperat că o să vină să se ocupe de mine personal.

– Deci Tom a crezut că Tigrul o să te omoare.

– Da.

– Continuă, te rog.

Milo le explică faptul că Grainger era disperat să iasă din rahatul respectiv. Care era modalitatea cea mai bună să facă asta? Să dea vina pe cei de deasupra lui.

– Pe oameni precum domnul Fitzhugh, aici de faţă? sugeră Simmons, zâmbind.

La început, Fitzhugh nu zâmbi, însă o făcu după aceea, forţat, şi se aplecă în faţă.

– Da, Milo! Grainger a încercat cumva să împroaşte cu noroi numele meu fără de pată?

– Bineînţeles c-a făcut-o! Însă ce altceva putea să spună? I-a acuzat pe toţi cei care i-au venit în minte. Pe toată lumea, cu excepţia sa.

– Aşa că l-ai ucis, spuse Fitzhugh, iuţind firul poveştii.

– Da. L-am ucis.

Simmons îşi încrucişă braţele peste sâni şi se uită lung la Milo pentru câteva secunde. După aceea spuse:

– Înăuntru, în casă, chiar lângă uşa de la intrare, a mai murit cineva. Era sânge peste tot. De asemenea, au fost sparte trei geamuri. În scările ce duceau la etaj am găsit şapte gloanţe.

– Da. Probabil că-i vorba de Tripplehorn.

– Tu l-ai omorât?

– L-am interogat pe Tom timp de câteva ore luni noaptea. Nu ştiu cum a făcut-o, însă într-un fel sau altul a reuşit să stabilească legătura cu exteriorul. Poate că mă aştepta şi se pregătise. Cert e că dimineaţă a sosit şi Tripplehorn. M-a încolţit în susul treptelor şi am fost norocos c-am reuşit să scap de el.

– Unde era Tom când s-a întâmplat asta?

– În bucătărie. Bănuiesc că el a spart geamurile, căutând o modalitate să scape de-acolo...

– O modalitate de scăpare? îl întrerupse Simmons. Însă geamurile au fost sparte din exterior!

Milo tăcu o vreme, părând stânjenit, însă era bucuros că Simmons avea o memorie a detaliilor.

– După cum am spus, nu ştiu. Tot ce ştiu este că Tom a reuşit să iasă. Eram lângă cadavrul lui Tripplehorn când l-am văzut fugind pe lângă mine. Nici măcar n-am stat pe gânduri. Eram furios. I-am luat puşca lui Tripplehorn, am ţintit şi am tras de două ori.

– O dată în frunte, o dată în umăr.

Milo dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Fugea îndepărtându-se de casă?

– Da.

– Cu toate astea, a fost împuşcat din faţă.

Milo clipi nedumerit, încercând să nu-şi trădeze mulţumirea. Primakov avusese dreptate în toate privinţele.

– L-am strigat pe nume. El s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre mine.

Expresia femeii sugera că ea ştia deja asta.

– Totuşi, e o chestie ciudată aici.

Milo, cu ochii aţintiţi la masă, nu se deranjă să întrebe care era chestia aia ciudată.

– Ai scăpat de cadavrul lui Tripplehorn, însă nu şi de cel al lui Grainger. De ce-ai fi făcut aşa ceva, Milo?

El clătină din cap, fără să se uite în ochii femeii.

– M-am gândit că, dacă scap de Tripplehorn, cei de la balistică vor vedea că gloanţele se potrivesc cu arma lui. Vânătoarea avea să fie transferată de la mine la el. Ce am scăpat din vedere a fost faptul că el nu exista cu adevărat. Desfăşura operaţiuni secrete sub acoperire.

– Vrei să spui că era Turist?

Milo îşi ridică privirea uitându-se în ochii ei, în timp ce Fitzhugh se foia în scaun, spunând:

– Ce vorbeşti tu acolo, Janet?

– Hai să terminăm cu prosteala, bine? Ştim de agenţii voştri speciali de teren de ani de zile. Răspunde la întrebare!

Milo se uită la Fitzhugh, căutând îndrumare în vreun fel, iar bătrânul, muşcându-şi interiorul obrazului, dădu în cele din urmă aprobator din cap.

– Da, spuse Milo. Era Turist.

– Mulţumesc! Acum că am clarificat şi problema asta, putem să continuăm?

Le spuse despre cum scăpase de cadavrul lui Tripplehorn în munţi, lângă lacul Hopatcong, însă susţinu că nu-şi aminta cu exactitate unde anume. Şi că după aceea îi trimisese un e-mail codificat Tinei de la un internet café.

– Petrecerea cu grătar, spuse Simmons cu un zâmbet forţat. Asta a fost bună! Ne-am dat seama abia după ce ne-a zis Tina.

– Atunci ştii şi c-a fost un eşec total. Ea n-a vrut să plece cu mine.

– Nu o lua personal, spuse Simmons. Nu multă lume ar lăsa totul baltă pentru a dispărea pur şi simplu.

– În orice caz, eram blocat. Nu voiam să plec fără familia mea, iar familia mea nu voia să plece cu mine.

– Aşa că te-ai dus cu maşina la Albuquerque, interveni Fitzhugh. Şi ai stat la Red Roof Inn.

– Exact.

– Informaţia asta-i verificată? întrebă Simmons.

Fitzhugh încuviinţă din cap, după care îşi ridică privirea la auzul unei bătăi la uşă. El plecă de la masă şi întredeschise uşa. Un gardian rosti şoptit:

– Pentru agentul special Janet Simmons.

– De la cine este? întrebă Fitzhugh, însă Simmons era deja în picioare, deschizând uşa larg şi luând plicul din mâna gardianului.

– Arunc doar o privire, băieţi, spuse ea, după care ieşi pe coridor.

Fitzhugh se uită la Milo, oftând din rărunchi.

– E-o treabă a dracului de complicată!

– Ce anume?

– Toată povestea asta. Tom Grainger. Ţi-a trecut vreodată prin cap că ar putea fi atât de perfid?

– Nici acum nu-mi prea vine să cred asta.

Simmons se întoarse în încăpere cu plicul la subraţ. Obrajii ei, după cum observară ambii bărbaţi, erau aproape stacojii.

– Ce veşti ai primit? întrebă Fitzhugh, însă femeia îl ignoră şi se întoarse la scaunul ei.

Janet se uită insistent la Milo, cugetând la ceva, după care puse plicul pe masă, ţinându-şi mâna deasupra lui.

– Milo, vreau să explici care-i treaba cu paşaportul rusesc.

El ar fi vrut să ştie ce era în plic, însă spuse:

– Terence mi-a pomenit de el. E un fals sau o şmecherie. Eu nu sunt cetăţean rus.

– Însă tatăl tău este.

– Tatăl meu este mort.

– Atunci cum de-a apărut la Disney World acum două săptămâni ca să aibă o întâlnire în secret cu tine?

– *Poftim?* întrebă Fitzhugh.

Simmons nu-l luă în seamă.

– Răspunde-mi, Milo! Soţia ta poate că nu este genul de persoană care să dispară împreună cu tine, însă-i om ca şi noi, restul. I-ai prezentat-o lui Evgheni Primakov fără să-i spui vreo clipă că se întâlneşte cu socrul ei. Iar acum două zile ne-am dus să-l vedem pe bunicul tău din partea mamei. William Perkins. Îţi sună cunoscut?

Lui Milo i se tăie răsuflarea. Capul începu să-i ţiuie. Cum de reuşise ea aşa ceva? „Ai încredere în mine", îi spusese tatăl său, dar a expune toate astea n-ar fi putut face parte din nici un plan. Se întoarse spre Fitzhugh.

– Nu-i nimic de spus despre asta. Sunt loial acestei ţări şi Companiei. Să n-o asculţi!

– Vorbeşte cu *mine,* zise Simmons.

– Nu, spuse Milo.

– Milo, începu Fitzhugh, cred că-i mai bine să...

– Nu! strigă el şi începu să se zbată în scaun, zgomotul lanţurilor zornăitoare stârnind ecouri în micuţa încăpere. Nu! Plecaţi de-aici! Discuţia asta s-a terminat!

Doi gardieni erau deja înăuntru, ţinându-l pe Milo de umeri, măturându-i picioarele şi împingându-l cu forţa înspre masă.

– Să-l scoatem de-aici? îl întrebă unul pe Fitzhugh.

– Nu, spuse Simmons, ridicându-se în picioare. Ţineţi-l aici. Terence, vino cu mine!

Cei doi ieşiră, iar Milo se calmă sub apăsarea gardienilor. Asta nu făcuse parte din vreun plan – izbucnirea lui provenise din cu totul altă parte. Era reacţia nervoasă la adresa faptului că acel loc secret fusese deschis în mod brutal. Acum ei ştiau. Şi nu numai ei, ci şi Tina.

Se cocârjă până când ajunse cu fruntea pe masă. Tina ştia. Ştia acum ce era soţul ei şi ce fusese întotdeauna. Un mincinos.

Măcar mai conta ceva din toate astea? Nu-şi dorise decât să se vadă din nou acasă, iar acum probabil că nu mai era bine-venit acolo.

Fără să-şi dea seama începu să fredoneze. O melodie.

Je suis une poupée de cire,
Une poupée de son...

Îşi impuse să se oprească înainte ca aceasta să-l năruie definitiv.

Prin uşa închisă, îl auzi pe Fitzhugh strigând ceva nedesluşit şi după aceea răsună zgomot de paşi ce se îndepărtau. Simmons intră neînsoţită, cu plicul la subsuoară, roşeaţa din obraji începând să îi pălească. Li se adresă gardienilor:

– Vreau să opriţi camerele de filmare şi microfoanele. Aţi înţeles? Pe toate! Când aţi făcut-o, ciocăniţi de trei ori la uşă, dar fără să intraţi. Da?

Cei doi bărbaţi încuviinţară tăcut, aruncându-şi privirea spre prizonier, după care ieşiră.

Ea se aşeză pe scaunul din faţa lui Milo, puse plicul pe masă şi aşteptă. Nu spuse nimic, iar Milo nu zise nici el nimic, doar se foi ca să-şi găsească o poziţie mai bună, lanţurile zornăind puţin. Se hotărâse să nu facă nici o speculaţie referitor la ce se întâmpla – speculaţiile îl omorau. Când, într-un final, auziră trei ciocănituri distincte în uşă, Simmons îşi îngădui un zâmbet uşor. Îşi folosi vocea prietenoasă pe care o folosise prima oară în Blackdale, Tennessee, cea pe care o învăţase în timpul cursului privind tehnicile de interogare, şi se aplecă în faţă, reducând distanţa psihologică.

Scoase fotografiile pe rând, până când cele trei bucăţi de hârtie lucioasă fură aşezate una lângă alta pe masă, întoarse spre Milo.

– Îi recunoşti pe oamenii ăştia, Milo?

În fotografii apărea un restaurant, unul chinezesc. Doi bărbaţi îşi strângeau mâinile. El scrâşni din dinţi, înţelegând în cele din urmă.

„O să ştii. O să ştii când o să vină timpul pentru a Treia Minciună."

Când vorbi, vocea îi sună uşor gâjâită de pe urma urletelor şi a accesului de furie de mai devreme.

– Luminozitatea nu-i prea bună.

Ea cugetă puţin la această remarcă, ca şi cum ar fi fost cât de cât fundamentată; de fapt, nu era.

– Ei bine, cel de-acolo seamănă cu Terence, nu?

Milo încuviinţă din cap.

– Bărbatul celălalt... prietenul lui... ţi se pare o faţă cunoscută?

Milo se prefăcu că examinează cu atenţie figura acestuia. Clătină din cap.

– E greu de spus. Nu cred că-l cunosc.

– Este Roman Ugrimov, Milo! În mod sigur îţi aminteşti faţa lui.

Milo n-ar fi recunoscut nimic. Îşi ţuguie buzele şi clătină ferm din cap.

Ea adună fotografiile şi le băgă înapoi în plic. După aceea îşi împreună palmele pe piept, la nivelul decolteului, ca şi cum s-ar fi rugat. Vocea îi era numai lapte şi miere.

– Suntem singuri aici, Milo. Terence a ieşit din clădire. Nu mai e în peisaj acum. Poţi să încetezi să-l mai protejezi.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse el, reuşind însă mai mult decât o şoaptă.

– Termină cu asta, bine? rosti ea! N-o să ţi se întâmple nimic dacă o să-mi spui pur şi simplu adevărul. Îţi promit!

Milo se gândi puţin, păru gata să spună ceva, după care se răzgândi. Trase aer în piept, aproape horcăind.

– Janet, în ciuda problemelor pe care le-am avut noi în trecut, chiar cred că o să te ţii de promisiune. Însă asta s-ar putea să nu fie suficient.

– Pentru tine?

– Şi pentru alţii.

Janet se lăsă pe spate, cu ochii mijiţi.

– Pentru cine? Pentru familia ta?

Milo nu răspunse.

– O să am grijă de familia ta, Milo! N-o să se atingă nimeni de ele.

El tresări, ca şi cum Simmons i-ar fi atins un nerv.

– Aşa că încetează să-l mai protejezi, bine? Nu poate să facă nimic. Nici măcar nu ne poate auzi. Noi doi, Milo, suntem complet singuri. Spune-mi adevărata poveste.

Milo cumpăni puţin, după care clătină din cap.

– Janet, nici unul din noi nu este vreodată singur. Răsuflă, aruncă o privire înspre uşă, apoi se aplecă în faţă, suficient de aproape, astfel încât Minciuna sa Numărul Trei rostită în şoaptă să fie auzită mai bine: Am făcut o înţelegere cu el.

– Cu Terence?

El dădu din cap aprobator.

Simmons îl măsură un moment cu privirea, iar el aşteptă să vadă dacă ea putea de una singură să descurce iţele târgului făcut.

– Să iei asupra ta acuzaţia de omor al lui Grainger, speculă ea.

– Da.

– Şi să dai vina pe Grainger pentru toate celelalte?

Milo nu se deranjă să-i confirme asta. Spuse doar atât:

– Mi s-a promis o perioadă scurtă de detenţie, iar el... Milo înghiţi în sec şi continuă: Iar el o să-mi lase familia în pace. Aşa că, dacă ţi-ai propus ceva în privinţa asta, ai face bine să te pregăteşti să le protejezi cu propria viaţă.

16

Ştiuse, chiar înainte să intre în camera aceea de interogare de lângă Foley Square, că lucrurile se duceau rapid de râpă. Era vorba despre mesajul primit de la Sal:

> Nu sunt compromis. Ultima mea comunicare a fost despre drumul făcut de JS la CG al DT. În ce fel e greşită?

Era un răspuns tragic, indiferent din ce perspectivă îl privea. Existau trei posibilităţi.

1. Cel de pe fir nu era Sal. El fusese compromis şi cineva din Departament îi scria e-mailuri care-l zăpăceau, folosindu-se de numele lui Sal.

2. Sal era expeditorul, însă, din nou, era compromis, iar cei care-l controlau îi spuneau ce să scrie.

3. Sal era expeditorul, însă nu ştia că fusese compromis. Cineva hotărâse să îi strecoare lui Fitzhugh un mesaj suplimentar şi să se uite la el cum îl trec toate transpiraţiile încercând să dezamorseze situaţia.

Toate cele trei variante erau dezastruoase.

Însă îşi venise în fire înainte de interogatoriu. Adevărul era că nimic nu putea să facă legătura între el şi Tigru, între el şi moartea Angelei Yates, nici măcar între el şi Grainger. Întreaga operaţiune fusese derulată prin intermediul lui Grainger, care era mort, ceea ce însemna că, în afară de Milo Weaver, nu mai rămăsese nimic care să-l ameninţe. Era un caz închis – *trebuia* să fie un caz închis.

Însă capacitatea de autocontrol şi siguranţa de sine au şi ele o limită. Simmons îl prinsese prima oară cu garda jos atunci când demascase obârşia lui Weaver – cum de nu descoperiseră ei asta înainte? După aceea, ea îl întrebase pe coridor:

– Spune-mi de ce doi asistenţi ai senatorului Nathan Irwin au fost să-i pună întrebări Tinei Weaver despre tine. Poţi să-mi răspunzi?

– Poftim? Nu auzise niciodată despre aşa ceva. Habar n-am despre ce vorbeşti!

Obrajii lui Janet Simmons erau de un roşu strălucitor, de parcă ar fi fost pălmuiţi cu putere.

– Mi-ai spus mai devreme că nu ştii nimic despre Roman Ugrimov. Corect?

Fitzhugh dăduse din cap aprobator.

– Ceea ce bănuiesc că înseamnă că nu te-ai întâlnit niciodată cu el.

– E exact ceea ce înseamnă. Unde vrei să ajungi cu asta?

– Atunci de astea ce zici?

Îl lăsase să deschidă plicul cu mâna lui. El scosese cele trei fotografii de formatul unei coli A4. Un restaurant chinezesc, fotografiat dintr-o perspectivă largă cu o cameră ascunsă, îndreptată spre o masă mică din spate.

– Stai puţin, zisese el.

– Tu şi Ugrimov îmi păreţi foarte prietenoşi, spusese Simmons.

Vederea i se înceţoşase în vreme ce se gândea la noaptea precedentă. Doar o greşeală, un om care-l confundase cu altcineva. Încercase să-şi concentreze privirea asupra lui Janet Simmons.

– Cine ţi-a dat astea?

– Nu contează.

– Ba contează! strigase el. E o înscenare, nu vezi? Asta a fost făcută noaptea trecută! Bărbatul... a crezut că sunt altcineva... asta-i ceea ce mi-a spus. Mi-a strâns mâna, după care şi-a cerut scuze deoarece credea că sunt cineva pe care-l cheamă... Fitzhugh încercase să-şi aducă aminte. Bernard! Ăsta e! A spus Bernard!

– Pozele au fost făcute anul trecut în Geneva.

Vocea ei calmă contrasta cu isteria lui.

În momentul acela el înţelesese în sfârşit. Ea era la mijloc. Întotdeauna fusese ea. Janet Simmons şi Departamentul de Securitate Internă erau chitiţi să-i strice reputaţia. De ce anume, nu ştia. Poate ca răzbunare pentru Sal. Toată mascarada asta – faptul că se prefăcea că-l vrea pe Milo Weaver după gratii, că era frustrată de acţiunile lui Tom Grainger – nu reprezenta decât un şiretlic menit să-l distragă de la scopul ei real, cel de a-l îngropa pe Terence Albert Fitzhugh. „Dumnezeule", se gândise el. Lor nici măcar nu le *păsa* de Tigru sau de Roman Ugrimov. Astea fuseseră simple momeli. El constituia ţinta.

În cele din urmă, îşi recăpătă graiul.

– Indiferent ce crezi că ştii tu nu-i decât o plăsmuire. Nu-l cunosc pe Roman Ugrimov. Nu eu sunt vinovatul aici, spusese el, arătând apoi cu degetul spre uşă. *Ăsta-i* vinovatul, Janet, iar tu poţi să falsifici câte dovezi binevoieşti. Asta n-o să schimbe nimic.

Ieşise ca din puşcă din clădire şi se dusese într-un bar plin de turişti, situat în apropierea hotelului său. Scotch-ul fusese întotdeauna băutura lui preferată, deoarece asta juraseră să bea tatăl şi bunicul lui, însă toţi cei din jur, nişte idioţi de sudişti, îşi umflau burţile cu bere, în timp ce femeile lor sorbeau din nişte vin amestecat cu suc de fructe, şi râdeau la povestioarele spuse de bărbaţi.

Cum de putuse să se prăbuşească totul atât de repede? Care fusese mişcarea greşită?

Încercă să ia distanţă, să vadă situaţia la rece şi în ansamblu, însă era dificil. Ştia, fie şi numai de pe urma muncii sale întreprinse în Africa, faptul că două, trei acte bine plasate puteau fi interpretate în multe feluri diferite. Oare interpreta corect circumstanţele? Era în contact cu adevărul fundamental al dovezii pe care o avea în faţa ochilor?

Puţin după ora şase, cineva puse la tonomat melodii ale trupei Journey[1], fapt pe care el îl interpretă ca pe un semnal că era timpul să plece. Se strecură în valul de turişti de weekend care se îndreptau spre spectacolele de pe Broadway, dorindu-şi să se confunde cu masa anonimă, însă, la colţul următor, localizând un telefon public

[1] Călătorie (în lb. engleză, în orig.)

la o intersecţie distanţă de hotelul Mansfield, îşi dădu seama că nu putea. Că avea nevoie de ajutor.

Introduse nişte fise în aparat şi formă numărul de care încercase să nu abuzeze, iar senatorul Irwin răspunse la al cincilea sunet de apel cu o undă de prudenţă în voce:

– Alo?

– Eu sunt, zise Fitzhugh, după care îşi aminti ce se presupunea că trebuie să spună: Carlos. Sunt Carlos.

– Ei, ce mai faci, Carlos?

– Nu prea bine. Cred că nevastă-mea s-a prins. Ştie de fată.

– Ţi-am spus, Carlos, trebuia să termini cu chestia aia. Nu face bine nimănui.

– Şi a auzit şi despre tine.

Urmă un moment de tăcere.

– Totul o să fie bine, insistă Fitzhugh. Însă s-ar putea să am nevoie de ajutor. Ştii şi tu, cineva care să mă acopere.

– Vrei să trimit pe cineva?

– Da. Ar fi minunat.

– Încă te mai întâlneşti cu ea la hotel?

– Da, spuse Fitzhugh, mulţumit de răbdarea senatorului. Mă întâlnesc cu ea la... (Se uită la ceasul de la mână în lumina soarelui ce apunea.) Ea o să fie acolo la zece în seara asta.

– Hai mai bine la unsprezece, îi spuse senatorul Irwin.

– Desigur. La unsprezece.

Senatorul închise primul, iar Fitzhugh puse receptorul murdar în furcă şi îşi şterse palmele de pantaloni. Un băiat de serviciu îl recunoscu, zâmbindu-i şi dând din cap în semn de salut, iar Fitzhugh îi răspunse la fel. Avea la dispoziţie aproximativ cinci ore să se trezească din beţie, aşa că se duse la barul hotelului şi comandă cafea. Însă după jumătate de oră şi câteva replici schimbate cu barmaniţa de douăzeci de ani, o tipă frumuşică având aspiraţii de a ajunge actriţă, se răzgândi. Puţin alcool nu avea să fie sfârşitul lumii.... După încă trei pahare de scotch, se duse împleticindu-se spre camera sa.

Ce să facă în privinţa lui Simmons? Senatorul avea suficientă influenţă încât să o transfere la unul dintre acele anoste birouri regionale ale Departamentului, probabil pe undeva pe lângă Pierre, Dakota de Sud. Să o ţină pur şi simplu la distanţă până când ancheta se încheia, iar Weaver îşi primea condamnarea la închisoare pentru uciderea lui Grainger. Nu se mai baza pe faptul că putea dovedi că Weaver era o cârtiţă rusească – asta era cioara de pe gard. Vrabia din mână era crima şi minunata mărturisire a lui Weaver. Exista posibilitatea ca el să-şi schimbe povestea în ultimul moment, desigur, dar, cu Simmons scoasă din joc, Fitzhugh putea să se descurce beneficiind de povestea deja înregistrată pe bandă. Serios, se asigură el, găsind ce mai rămăsese din sticla cu scotch lângă pat şi turnându-şi încă un pahar, nu mai era de rezolvat decât problema scoaterii lui Simmons din ecuaţia actuală – asta avea să aducă tuturor, până şi senatorului iritat, un sentiment de siguranţă.

La unsprezece fix, fu trezit de un ciocănit în uşă. Aţipise fără să-şi dea seama. Prin vizor, zări un bărbat de vârsta lui, cu părul albit în părţi, unul dintre asistenţii senatorului. Deschise uşa şi îi întinse mâna, însă în timp ce dădeau noroc bărbatul nu-şi spuse numele. Aşa erau tipii ăştia speciali, nu foloseau nume. Fitzhugh încuie uşa, porni televizorul ca să asigure zgomotul de fond şi îi oferi bărbatului de băut din sticla lui Grainger. Fu refuzat politicos.

– Ar trebui să trecem la treabă, zise nou-venitul. Spune-mi toate amănuntele.

17

Agentul special Janet Simmons sosi luni, 30 iulie, în dimineaţa de după cea de-a treia noapte petrecută de Milo la MCC. Drumul către Milo Weaver începuse în dimineaţa anterioară, duminică, când telefonul celular îi sunase, trezind-o la ora cinci. Era cineva de la biroul local al Departamentului, care se gândise că ar putea fi interesată de o discuţie înregistrată la dispeceratul apelurilor de urgenţă. Ea se arătase interesată şi apoi luase un taxi până la hotelul Mansfield.

Îşi petrecuse trei ore cercetând camera şi efectele personale ale lui Fitzhugh. Îşi folosise aparatul de fotografiat Canon pentru a face poze biletului de adio pe care acesta îl lăsase. Avusese o discuţie lungă cu inspectorul de la Omucideri, un veteran care lucra în poliţie de douăzeci de ani şi văzuse de toate. Se părea că nu era vorba decât despre un alt bărbat trist într-un oraş mare, care, atunci când nu era superentuziasmat, cădea foarte uşor într-o depresie. Un reprezentant al Companiei sosise la ora nouă la locul faptei şi îi mulţumise pentru apariţia ei promptă, însă insistase că nu mai era nevoie de ajutorul ei.

Ea se întorsese la Grand Hyatt simţindu-se amorţită, dar înfometată, luase un mic dejun copios la Sky Restaurant şi cugetase la informaţiile pe care le adunase pe durata ultimelor patru zile. La ea în cameră, studiase fotografia lui Terence Fitzhugh şi Roman Ugrimov din Geneva, după care dăduse un telefon la Washington. Cei de la Serviciul Imigrări, după cum i se spusese, aveau un plan de zbor în care figura un anume Roman Ugrimov, care aterizase

pe JFK joi, 26 iulie, şi decolase din nou cu o cursă târzie sâmbătă, 28 iulie. Cu o zi în urmă, adică.

Îl sunase pe George şi îi ceruse fotografiile unor indivizi numiţi Jim Pearson şi Maximilian Grzybowski, asistenţi ai senatorului Nathan Irwin din Minnesota. Peste o oră, acestea se aflau în cutia ei poştală electronică.

La patru, ajunsese deja la Park Slope, însă de data asta nu se mai deranjase să parcheze astfel încât să nu fie văzută din apartament. Găsise un loc pe Garfield, lângă intrarea în clădire şi sunase la uşă ca să o avertizeze pe Tina că avea un vizitator. Din pricina lucrurilor distruse care trebuiseră să fie aruncate, apartamentul arăta mai aerisit acum, mai luminos. Un loc plăcut în care să-ţi petreci o după-amiază de duminică. Simmons luase în drum o cutie de dulciuri pentru a o recompensa pe Stephanie pentru găsirea brichetei, iar fata păruse mulţumită de faptul că Simmons îşi amintise de asta. După aceea se aşezaseră pe canapea, iar Simmons îşi deschisese laptopul şi îi arătase fotografiile lui Jim Pearson şi Maximilian Grzybowski. Deşi se aşteptase întru câtva la asta, clătinatul din cap al femeii şi insistenţa cu care o asigura că aceşti oameni îi erau complet străini o făcuseră să se simtă ca şi cum ar fi deschis o cutie a disperării.

După aceea, Tina îşi manifestase dorinţa să afle tot ce ştia ea despre Evgheni Primakov. Simmons nu considerase că exista vreun motiv să-i ascundă originea lui Milo, aşa că îi spusese povestea în întregime. În momentul în care terminase de istorisit, toate trei erau copleşite de un sentiment de respect faţă de această femeie, Ellen, şi faţă de viaţa pe care o trăise.

– Dumnezeule, spusese Tina. E atât de rock and roll!

Simmons izbucni în râs.

– Rock and roll? întrebase Stephanie

Întoarsă la hotel, Simmons îşi petrecuse bună parte din noapte marcată de un acces de furie. Când surpriza (ba chiar şi admiraţia) păliseră, rămăsese numai cu furia. Terapeuta virgină ar fi făcut din nou referire la megalomania ei. Megalomanii nu pot

suferi ideea că ei personal nu deţin controlul fiecărei variabile în parte. Situaţia se agravează atunci când îşi dau seama nu numai că nu deţin controlul, ci că altcineva face asta, cineva care le-a direcţionat toate mişcările.

În mijlocul accesului ei de furie apelase la telefonul hotelului ca să sune la centralista Naţiunilor Unite şi să-i ceară numărul lui Evgheni Primakov de la New York. Centralista îi spusese că domnul Primakov plecase din New York în dimineaţa respectivă. În conformitate cu informaţiile pe care le deţinea, era în concediu, însă putea fi contactat prin intermediul biroului din Bruxelles începând cu 17 septembrie. Simmons aproape că spărsese receptorul, trântindu-l cu putere în furcă.

În cele din urmă furia i se mai atenuase, măcar din motive de extenuare. Rememorase energia debordantă pe care o avusese în Blackdale, Tennessee. Motorul ce o anima fusese la început turat acolo şi îşi susţinuse intensitatea de-a lungul unei luni întregi. Probabil că acum rămăsese fără combustibil, asta era singura explicaţie.

Dimineaţa, luase metroul spre sud, către Foley Square, intrase în MCC, se supusese măsurilor de securitate golindu-şi buzunarele de toate bunurile personale, şi solicitase să stea de vorbă cu Milo Weaver.

Din nou, îl aduseră încătuşat la mâini şi la picioare. Arăta obosit, dar sănătos. Semnele rămase în urma bătăii pe care o primise în sediul de pe Avenue of the Americas persistau sub formă doar de vânătăi, şi părea că se mai îngrăşase cu o jumătate de kilogram, dacă nu chiar cu un kilogram. Ochii nu-i mai erau injectaţi.

– Bună, Milo, spuse ea în timp ce gardianul, în genunchi, îi prindea lanţurile de masă. Arăţi bine!

– E rezultatul mâncării excelente de aici, zise el, zâmbind spre gardian, care îi răspunse la zâmbet pe când se ridica în picioare. Le-ai prins ca lumea, Gregg? întrebă apoi.

– Chiar aşa, Milo!

– Fantastic!

Gregg îi lăsă singuri şi încuie uşa după el, însă aşteptă lângă gemuleţul ranforsat ca să aibă situaţia sub control. Simmons luă loc şi-şi împreună palmele pe masă.

– Ai acces la vreun fel de ştiri aici?

– Gregg mi-a adus pe blat exemplarul de duminică al *Times,* răspunse Milo, după care îşi coborî vocea. Să nu laşi să răsufle nimic, bine?

Simmons folosi o cheie imaginară ca să-şi pecetluiască buzele, după care o aruncă.

– Fitzhugh e mort. Ieri-dimineaţă i-au descoperit cadavrul în camera lui de hotel.

Milo clipi înspre ea, surprins – însă oare chiar era surprins? Janet nu avea habar. Îi citise dosarul şi îi scosese la iveală unghe-rele ascunse ale trecutului său, însă Milo Weaver reprezenta în continuare o enigmă.

– Ca să vezi! spuse el.

– Exact! Ca să vezi.

– Cine a făcut-o?

– Medicul legist spune c-a fost sinucidere. Pistolul avea autorizaţia eliberată pe numele lui şi a existat şi un bilet de adio.

El se arătă şi mai surprins, iar ea îşi puse din nou semne de întrebare. Milo deveni serios.

– Şi ce scria în bilet?

– O grămadă de chestii. Era un bilet incoerent, cu un scris infect, pe care probabil că-l scrisese la beţie. Turnase în el o găleată de scotch. Mare parte din bilet era pentru soţia lui. Scuze pentru că fusese un soţ rău, genul ăsta de lucruri. Însă a dedicat câteva fraze şi cazului nostru. A mărturisit că el este responsabil de moartea lui Grainger. A mai precizat că el îl direcţionase pe Grainger de la bun început. Serios, toate lucrurile pe care ţi le spusese Grainger. Lucrurile despre care ai zis că nu le crezi.

– Eşti sigură c-a fost sinucidere?

– Nu există nimic care să sugereze altceva. Asta dacă nu cumva ştii ceva ce nu-mi împărtăşeşti şi mie.

Milo se uită la suprafaţa albă a mesei, respirând sacadat şi gândindu-se. Oare la ce se gândea?

Simmons continuă:

– Există un lucru de care mi-am dat seama abia sâmbătă seara, târziu, probabil în jurul orei la care a murit Fitzhugh. Este genul de lucru care pune totul sub semnul întrebării şi mi-am propus să mă ocup azi de el.

– Despre ce-i vorba?

– A doua zi după ce te-ai întors la sediul de pe Avenue of the Americas, Fitzhugh a primit un pachet anonim – paşaportul ăla rusesc al tău. Era real, însă el n-a răspuns niciodată la întrebarea: Cine l-a trimis?

– Şi eu aş vrea să ştiu asta.

Ea zâmbi.

– Numai că tu ştii deja, nu-i aşa? Tatăl tău, Evgheni Primakov. El l-a trimis, astfel încât, dacă n-aş fi făcut-o deja, să încep să pun întrebări referitoare la întreaga ta istorie, să-l găsesc pe bunicul tău, ba chiar să fiu condusă la Evgheni.

Milo nu răspunse. Rămase în aşteptare.

– A fost o chestie deşteaptă. Trebuie să recunosc. Ar fi putut să mi-l trimită direct, însă ştia că n-o să am încredere într-un pachet anonim. Aşa că, i l-a trimis lui Terence, ştiind că el va fi fericit să dea în vileag acest amănunt. Terence a crezut că asta o să te îngroape, însă a făcut exact contrariul. M-a condus pe mine la Primakov, care, doar din întâmplare, avea o fotografie a lui Terence cu Roman Ugrimov... Roman, care, doar din întâmplare, era şi el în oraş. O coincidenţă uimitoare, nu crezi?

– Cred că-ţi imaginezi tot felul de conspiraţii, Janet!

– Poate că aşa e, rosti Simmons pe un ton conciliant, deoarece o parte din ea voia să creadă că, la asta se reducea totul – la imaginaţia ei.

Ca şi Milo cu câteva săptămâni mai înainte, nu agrea sentimentul că fusese dusă de nas. Însă ştia că era adevărat.

– Există o anumită frumuseţe în toată povestea asta, spuse ea. Tatăl tău trimite ceva ce are potenţialul de a te expune pe post de spion rus, însă în schimb acest ceva duce la dovada care-l condamnă pe Fitzhugh. Probabil că tatăl tău te iubeşte foarte mult dacă-şi pune fundul la bătaie în halul ăsta.

– E ridicol, zise Milo. Cum ar fi putut el să ştie că aveai să urmezi exact această cale?

– Deoarece, rosti ea rapid, cu răspunsul deja pe buze, tatăl tău ştia – fie şi numai pentru că i-ai spus tu – cât de rele sunt relaţiile dintre Departament şi Companie. A ştiut că, dacă miroseam o cârtiţă infiltrată, aveam să sap mai adânc ca să le-o trag celor din Companie. După cum s-a dovedit, ei n-au avut niciodată o cârtiţă, ci doar un agent cu o copilărie secretă.

Milo se gândi la toate astea în timp ce se uita la mâinile sale încătuşate.

– Poate că şi asta-i posibil, Janet – cel puţin în lumea ta paranoică –, însă n-ai avut niciodată suficient de multe informaţii ca să dovedeşti cu-adevărat că Fitzhugh făcuse ceva ilegal, nu-i aşa? Toate probele erau circumstanţiale. Cu toate astea, Fitzhugh a luat hotărârea să se împuşte. Nimeni nu putea să prevadă asta.

– Asta dacă realmente s-a împuşcat.

– Păi aveam impresia că tu crezi c-a făcut-o.

– Fitzhugh, spuse Simmons, era un vulpoi prea bătrân ca să facă asta. S-ar fi luptat pas cu pas, până la capăt.

– Şi-atunci cine l-a omorât?

– Cine ştie? Poate că s-a ocupat tatăl tău de asta. Sau poate că investigaţia mea a stârnit îngrijorarea cuiva de deasupra lui Fitzhugh. El a specificat foarte clar în bilet că-i responsabil de tot şi toate. Tu chiar crezi asta? Crezi că Fitzhugh a fost un administrator pus pe rele care s-a hotărât de capul lui să destabilizeze ţările africane în vederea subminării alimentării cu petrol a Chinei?

Umerii lui Milo se pleoştiră brusc, într-o atitudine de descurajare.

– Nu ştiu ce să cred, Janet...

– Atunci poate că eşti în măsură să-mi răspunzi la o întrebare.

– Doar mă cunoşti, Janet! Sunt întotdeauna fericit să fiu de ajutor.

– Ce-ai făcut pe durata acelei săptămâni petrecute în Albuquerque?

– După cum am spus, am băut. Am băut, am mâncat, m-am dus la budă şi m-am gândit. După care am plecat cu avionul la New York.

– Mda, zise ea, ridicându-se de la masă. Îi ajunseseră toate astea până peste cap. Exact asta mă gândeam c-o să spui.

ÎNCEPUTUL TURISMULUI

LUNI, 10 SEPTEMBRIE – MARŢI, 11 SEPTEMBRIE 2007

1

El ştia încă de la început cum avea să se termine totul, în ciuda temerilor şi îndoielii induse de regimul strict de încarcerare. Acesta era făcut de aşa natură încât să încurajeze îndoiala referitoare la orice implica lumea de afară, chiar şi la adresa unui bătrân vulpoi din Rusia. Regimul de închisoare spunea: „La ora asta, te trezeşti; la ora cutare, mănânci. Miezul zilei este pentru exerciţii fizice în Curte". În Curte, mintea e posibil să înceapă să-ţi rătăcească undeva în exteriorul zidurilor, imaginându-şi şi speculând despre ce s-ar putea întâmpla în respectivul moment în altă parte, însă curând eşti întrerupt de detaliile legate de socializarea în captivitate. O bandă de latino-americani îţi sugerează că baschetul nu este jocul tău, o bandă de negrotei îţi spune că rândul ăla din tribună e al lor. Derbedeii ăia de fascişti raşi în cap îţi explică faptul că o să-ţi petreci timpul cu ei, deoarece tu eşti fratele lor; doar eşti alb. Iar dacă, aşa cum i se întâmplă lui Milo, îi respingi pe toţi fără menajamente, susţinând că nu aparţii nici unuia dintre grupuri, atunci mintea ta rătăcitoare este readusă cu forţa în interiorul zidurilor, pentru a se îngriji de propria supravieţuire.

De-a lungul primelor trei săptămâni de detenţie din perioada de o lună şi jumătate în care Milo fusese încarcerat, avuseseră loc trei tentative de omor asupra lui. Una venită din partea unui fascist chelios care crezuse că mâinile goale erau suficiente pentru asta, până când Milo i le zdrobise în gratiile unei uşi vecine. În alte două rânduri, atacatorii folosiseră arme albe improvizate din tacâmuri ascuţite, în timp ce prietenii lor îl ţineau imobilizat pe Milo. Astfel, îl trimiseseră direct la infirmerie, tăiat pe piept, pe coapse şi pe fese.

Două zile mai târziu, al doilea atacator, care înainte de puşcărie fusese bătăuş plătit în cadrul sindicatului crimei organizate din Newark, fusese descoperit mort – sufocat discret, fără nici o amprentă pe el – sub locurile de tribună dedicate găştii negroteilor. Un zid de tăcere se înălţase rapid în jurul lui Milo Weaver. Le stătea ca un ghimpe în coastă, îşi spuseseră între ei, însă câteodată cel mai înţelept este să laşi un ghimpe să rămână acolo unde e, pentru ca locul să nu înceapă să se infecteze.

Periodic, agentul special Janet Simmons venea să-l viziteze. Voia să verifice diverse detalii legate de povestea lui, câteodată referitoare la tatăl lui, câteodată concentrându-se asupra lui Tripplehorn, al cărui cadavru fusese descoperit în zona muntelui Kittatinny, la vest de lacul Hopatcong. El o întreba despre Tina şi Stephanie, iar ea îi spunea întotdeauna că erau bine. De ce nu veniseră să-l vadă? Simmons devenea uşor stânjenită.

– Cred că Tina consideră c-ar fi greu pentru Stephanie să te vadă aşa.

După trei săptămâni, în timp ce se odihnea la infirmerie aşteptând vindecare uneia dintre rănile produse, în cele din urmă veni şi Tina. Asistenta medicală îl duse într-un scaun cu rotile în camera de vizită, iar ei discutară prin intermediul telefoanelor, separaţi de ecranul de plastic cu protecţie antiglonţ.

În ciuda circumstanţelor (sau datorită lor? se întreba el), ea arăta bine. Slăbise câteva kilograme şi asta îi accentua pometii obrajilor într-un fel pe care el nu îl mai văzuse vreodată. El nu se putu abţine să atingă în mod repetat geamul care-i separa, însă pe ea nu o mişcă deloc expresia lui dulceagă de dorinţă. Când îi vorbi, Tina păru că citea un discurs pregătit dinainte.

– Nu înţeleg nimic din toate astea, Milo! Şi nici n-am pretenţia s-o fac. Acum spui tuturor că l-ai omorât pe Tom, iar în momentul următor Janet Simmons îmi spune că n-ai făcut-o. Care din voi minte, Milo?

– Nu l-am ucis pe Tom. Acesta-i adevărul.

Ea zâmbi slab. Probabil că răspunsul îi aducea o uşurare; el nu putu să citească însă nimic pe figura ei.

– Ştii, ciudat este că aş putea să accept asta, zise ea. Dacă l-ai fi omorât pe naşul lui Stephanie, chiar aş fi putut să înţeleg. Ani de zile am avut o încredere oarbă în tine şi puteam să cred că ai avut motive întru totul justificate să-l omori. Puteam să cred că ai avut raţiuni de a comite crima. Înţelegi? Asta-i încrederea. Însă chestiunea cealaltă. Cu tatăl tău. *Tatăl tău,* Milo. Dumnezeule!

Indiferent de ce discurs îşi pregătise, acum deja începea să-şi piardă controlul.

– Cât mama dracului mai aveai de gând să aştepţi până să-mi spui de asta? Cât timp trebuia să treacă înainte ca Stephanie să afle că are un bunic?

– Îmi pare rău, zise el. Numai că... Am minţit în legătură cu asta încă de pe vremea când eram copil. Am minţit Compania. După un timp, pentru mine aproape că devenise adevărul însuşi.

Ea avea lacrimi în ochi, însă nu plângea. Nu s-ar fi lăsat copleşită de aşa ceva, nu în camera de vizită a unei închisori din New Jersey.

– Asta nu-i de-ajuns. Înţelegi? Asta nu-i de-ajuns!

El încercă să schimbe subiectul.

– Stef ce face? Ea ce ştie?

– Crede că eşti într-una din misiunile tale. Una pe termen lung.

– Şi?

– Şi ce? Vrei să-ţi spun că îi e dor de taică-său? Da, îi este! Însă ştii ceva? Tatăl ei adevărat, Pat, este la înălţime. O ia de la femeia care vede de ea şi chiar îi găteşte. S-a dovedit a fi un băiat foarte bun.

– Mă bucur, spuse Milo, deşi nu era aşa.

Dacă Patrick o făcea fericită pe Stephanie, atunci asta era în regulă, însă el, unul, nu credea că Patrick avea să rămână suficient de mult în peisaj. Nu era genul de persoană constantă. Deşi se strădui, nu reuşi să se abţină să nu pună cea mai nepotrivită întrebare cu putinţă:

– Tu şi el sunteţi...?

– Dacă am fi, n-ar mai fi treaba ta. Nu ţi se pare?

Asta punea capac la toate. Încercă să se ridice din scaunul cu rotile, însă rana de cuţit din piept îl făcu să se aşeze la loc. Tina observă grimasa de durere de pe faţa lui.

– Hei, te simţi bine?

– Sunt bine, spuse el, punând receptorul în furcă şi strigând apoi după un gardian care să-i împingă scaunul până la infirmerie.

Pe 10 septembrie, într-o zi de luni, primi ultima vizită din partea agentului special Janet Simmons. Ea îi spuse că, în cele din urmă, dovezile fuseseră puse cap la cap, deşi nu ştia de ce durase atât de mult. Sângele din casa lui Grainger se potrivea cu cadavrul găsit în munţi. Îi momise pe francezi cu nişte favoruri şi primise confirmarea că ADN-ul cadavrului se potrivea cu proba luată de pe flaconul de somnifere din apartamentul Angelei Yates din Paris.

– Nu înţeleg, Milo! Erai nevinovat. Nu l-ai omorât pe Grainger şi nici pe Angela n-ai ucis-o. Cât despre Tigru, încă nu ştiu ce să cred.

Milo interveni oportun:

– Nu l-am ucis nici pe el.

– Atunci e-n regulă. N-ai omorât pe nimeni. Şi un lucru pe care-l ştiu cu siguranţă este că n-ai făcut niciodată un târg cu Fitzhugh ca să-ţi protejezi familia – asta n-a fost decât o mistificare, doar praf în ochi.

Milo nu răspunse.

Aşa că femeia se aplecă mai aproape de geamul despărţitor.

– Întrebarea care se impune e următoarea: De ce n-ai putut să fii cinstit cu mine? De ce toată parada asta de informaţii false menită să inducă în eroare? De ce a trebuit tatăl tău să mă manipuleze? E-al dracului de umilitor! Eu sunt o persoană rezonabilă. Te-aş fi ascultat.

Milo se gândi la asta. În timpul acelor ore petrecute la etajul nouăsprezece, voise să facă exact aşa. Însă îşi reaminti de ce n-o făcuse.

– Nu m-ai fi crezut.

– S-ar fi putut să te cred. Chiar dacă n-aş fi făcut-o, cel puţin aş fi verificat întreaga poveste.

– Şi n-ai fi găsit nici o dovadă, spuse el, după care îşi aduse aminte ce-i spusese Tigrul în urmă cu doar două luni, deşi i se părea că trecuse o viaţă de om de-atunci. A trebuit să fiu evaziv, întrucât nici un agent de informaţii priceput nu crede ceea ce i se spune. Singura modalitate prin care puteam să te fac să crezi era să descoperi

toate astea tu însăţi, în timp ce te gândeai că eu n-am intenţionat în nici un moment să te conduc la adevăr.

Ea îl privi ţintă, simţindu-se probabil manipulată, simţindu-se probabil ca o proastă, Milo nu ştia sigur. Mai nou era sigur de atât de puţine... În cele din urmă, Simmons îi spuse:

– De acord. Şi-atunci cum rămâne cu senatorul ăla? Tatăl tău a trimis doi indivizi pe post de asistenţi ai unui senator, Nathan Irwin, care mai apoi au apărut pe post de oameni ai Companiei. De ce m-a condus spre senator?

– O să trebuiască să-l întrebi pe el asta.

– Tu nu ştii?

Milo clătină din cap.

– Bănuiesc că senatorul are legătură cu tot ce mişcă în cazul ăsta, însă taică-meu nu mi-a spus nimic.

– Dar ce ţi-a spus?

– Mi-a zis să am încredere în el.

Ea dădu din cap cu mişcări încete, ca şi cum încrederea ar fi fost un concept dificil de înghiţit.

– Ei bine, bănuiesc că în cele din urmă a funcţionat. Iar mâine, de îndată ce hârtiile o să fie gata, o să fii liber.

– Liber?

– Doar ai fost scos de sub acuzare, nu? spuse ea, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu receptorul telefonului lipit de ureche. O să-i dau directorului închisorii un plic cu nişte bani. Nu prea mulţi, dar suficienţi cât să-ţi ajungă de un bilet de autobuz, indiferent încotro o s-o apuci. Ai nevoie de-un loc unde să stai?

– Am un locşor în Jersey.

– A, da, ai dreptate. Apartamentul Dolan, spuse ea, apoi uitându-se la rama geamului despărţitor, adăugă: N-am mai vorbit cu Tina de-o bucată de vreme. O să te duci s-o vezi?

– Are nevoie de mai mult timp.

– Probabil că ai dreptate. După un moment de tăcere, Simmons continuă: Crezi c-a meritat?

– Ce anume?

– Toată secretomania referitoare la părinţii tăi. Ţi-a pus capăt carierei, iar Tina este... ei bine, s-ar putea să-ţi fi distrus căsnicia.

Milo răspunse fără ezitare, căci nu prea se gândise la altceva în închisoare.

– Nu, Janet! N-a meritat deloc!

Se despărţiră cu nişte replici politicoase, iar Milo se înapoie în celula sa pentru a-şi împacheta lucrurile personale. Periuţa de dinţi, câteva romane şi carneţelul său. Era cartonat, cu cotorul îngust, şi aici el începuse să transforme mitul în realitate. Pe partea interioară a copertei scrisese „CARTEA NEAGRĂ".

Dacă s-ar fi deranjat să examineze acest carneţel, gardienii ar fi fost descumpăniţi descoperind că era plin de numere formate din combinaţii de câte cinci cifre – numere care făceau trimitere la paginile, rândurile şi ordinea cuvintelor de pe rând din ediţia ghidului de călătorie Lonely Planet de la biblioteca închisorii. Tonul vesel şi încrezător al versiunii decodate ar fi surprins pe oricine îl cunoştea pe Milo Weaver:

> Ce este Turismul? Ştim deja placa – Langley îţi va spune că Turismul este coloana vertebrală a modelului lor de promptitudine, sistemul organizaţional piramidal de reacţie rapidă sau ceva de genul, în funcţie de cum l-au mai descris anul acesta. Că tu, în calitate de Turist, eşti apogeul muncii contemporane de informaţii autonome. Că eşti un diamant. De-a dreptul.
>
> Poate că toate astea sunt adevărate – noi, Turiştii, nu suntem niciodată în măsură să plutim atât de sus deasupra haosului încât să găsim ordinea din el. Noi doar încercăm s-o facem, şi asta e parte din munca noastră, însă fiecare fragment de ordine pe care îl găsim este conectat la alte fragmente într-o metaordine care este controlată de meta-metaordine. Şi aşa mai departe. Acesta este domeniul politicienilor şi al academicienilor. Lasă-l în seama lor. Şi nu uita: Prima ta grijă ca Turist este să rămâi în viaţă.

2

Printre bunurile pe care le recăpătase la eliberare se afla şi iPod-ul său. Unul dintre gardieni îl folosise ocazional pe durata ultimelor două luni, aşa că era încărcat la maximum. În autobuz, Milo încercă fără succes să se trezească apelând la mixajul de muzică franţuzească. Timp de câteva secunde fiecare, le trecu în revistă pe toate fetele acelea frumuşele care făceau ca anii şaizeci să pară plini de veselie, încheind cu *Poupée de cire, poupée de son.* Nici măcar nu reuşi să asculte toată melodia de pe urmă. Nu plânse – acum asta era de domeniul trecutului –, însă cântecele pline de optimism nu mai aveau nici o relevanţă şi nu îi mai influenţau în nici un fel viaţa, aşa cum era ea acum. Navigă prin lista cu interpreţi şi alese ceva ce nu mai ascultase de mult timp: Velvet Underground.

Asta păru, atunci, să-i reflecte lumea.

Nu se duse deocamdată la apartamentul Dolan. Coborî la Autoritatea Portuară, de unde luă metroul până în Columbus Circle. Îşi cumpără nişte ţigări Davidoff şi hoinări fără nici un fel de direcţie precisă prin Central Park. Găsi o bancă liberă printre celelalte bănci, presărate cu turişti, şi familii, şi copii, şi fumă. Se uită la ceasul de la mână, evaluă cât timp mai avea la dispoziţie şi se îngriji să arunce chiştocul de ţigară într-un coş de gunoi. Probabil din motive ce ţineau de paranoia, însă nu voia să fie ridicat pentru că făcea mizerie.

Îşi văzuse „umbra" în autobuz. Un tânăr de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu mustaţă, un gât firav şi un telefon mobil de la care tot trimitea mesaje-text. Acesta îl urmărise pe Milo după ce se dăduse jos din autobuz şi coborâse la metrou, vorbind la un moment dat la

celular ca să-şi pună la curent superiorii cu ultimele noutăţi. Nu-l recunoscu pe bărbat, însă presupunea că în ultima lună Departamentul de Turism fusese decimat şi repopulat cu o grămadă de feţe noi. Existenţa „umbrei" sale nu-l deranja, deoarece Compania nu voia decât să se asigure că se ducea la culcare. Nu mai voiau alte probleme din partea lui Milo Weaver.

În căşti, Lou Reed cânta despre nişte cizme lustruite de piele.

Acum, în timp ce se îndrepta spre est de-a lungul marginii sudice a parcului, „umbra" lui se afla la o distanţă apreciabilă în spatele său. Un agent bun, se gândi el. Nu-l sufoca pe cel filat. Milo ieşi din parc şi, două intersecţii mai încolo, coborî în staţia de metrou de pe Fifty-seventh Street, unde luă garnitura F spre centru.

Avea timp destul la dispoziţie, aşa că nu-l deranja că F era o cursă locală, cu opriri dese în drumul său spre Brooklyn. Oamenii se tot suiau şi coborau, totuşi „umbra" sa, care stătea în picioare lângă capătul vagonului, rămânea pe poziţie. Singura mişcare pe care o făcu fu să se aşeze pe un scaun proaspăt eliberat, cu toate că asta se întâmpla atunci când se asigură că Milo nu se uita într-acolo.

În cele din urmă, Milo se ridică în momentul în care uşile se deschiseră la staţia de pe Seventh Avenue, şi, când se uită pe furiş în spate, fu surprins să vadă că „umbra" lui dispăruse deja. Oare coborâse mai devreme? Milo păşi pe peron şi simţi o lovitură în lateral, în timp ce cineva trecea pe lângă el grăbit să se urce în vagon. Ridică privirea pe când uşile glisante ale garniturii se închideau. „Umbra" se uita la el prin geamurile zgâriate din plastic. De fapt, bărbatul îi zâmbea, bătându-se uşor peste buzunarul de la haină. Garnitura de metrou se puse în mişcare.

Confuz, Milo îşi pipăi propriile buzunare şi simţi ceva străin. Scoase de-acolo un telefon Nokia negru, mic, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Urcă scările staţiei şi se apropie de destinaţia sa luând-o pe Sixth Avenue şi traversând în grabă Garfield Palace. Era norocos – nu strigă nici un şofer după el. În cele din urmă, ajunse la Berkeley Carroll School.

Era aproape ora când se suna de ieşire, străzile fiind pline pe margini de un şir de maşini ce formau un cerc în jurul şcolii. Îi ignoră pe ceilalţi părinţi grupaţi pe trotuar care vorbeau despre slujbă, despre fata în casă şi despre notele copiilor şi găsi un loc discret, vizavi, în spatele unui ulm bătrân, ars de soare.

În momentul în care se auzi soneria, iar în mulţime se înregistră o agitaţie vizibilă, îi sună telefonul.

Privi ecranul celularului şi, după cum era de aşteptat, acesta afişa NUMĂR PRIVAT.

– Alo?

– Eşti bine? îl întrebă tatăl său în rusă.

Milo nu se simţi capabil să discute în rusă. Aşa că îşi purtă jumătatea lui de conversaţie în engleză.

– Încă respir.

Peste drum, copii cu nişte ghiozdane adorabile se amestecau în mulţimea de părinţi în aşteptare.

– N-ar fi trebuit să dureze atât de mult, spuse Primakov. Însă n-am avut nici un fel de control asupra acestui fapt.

– Bineînţeles că n-ai avut.

– Ţi-au spus ceva despre o nouă slujbă?

– Nu încă.

– O vor face, îl asigură tatăl lui. Înţelegi, nu-i aşa, că o să fii retrogradat şi trimis din nou în Turism. E singurul lucru pe care pot să-l facă. Ţi s-a retras acuzaţia de crimă, însă nici unei companii nu-i place să i se atragă atenţia asupra eşecurilor sale.

Milo stătea pe vârfuri, uitându-se atent. Printre copii o văzu pe Stephanie. Părul îi mai crescuse, astfel încât nu mai rămăsese nici o dovadă palpabilă a reprezentaţiei date cu ocazia Zilei Independenţei. Chiar era frumoasă, mult mai frumoasă decât îi permisese memoria să-şi amintească în închisoare. Se luptă cu impulsul de a traversa strada şi de a o lua în braţe.

– Milo?

– Ştiu toate lucrurile astea, rosti el, iritat. Şi mai ştiu că trebuie să accept oferta. Eşti mulţumit?

Stephanie se opri în loc, învârtindu-se pe călcâie ca să se uite în jur, după care se lumină la faţă în momentul în care văzu pe cineva cunoscut. Fata o luă la fugă înspre... Patrick, care cobora din maşina sa Suzuki.

– Ascultă, îl auzi pe Primakov în ureche. Milo, mă asculţi? N-am vrut ca situaţia să ia o asemenea întorsătură. Însă e singura cale. Îţi dai seama de asta, nu? Grainger era neînsemnat, iar Fitzhugh era şi el tot neînsemnat. Problema nu constă în doi oameni porniţi pe panta răului; este o problemă instituţională.

Patrick o luase pe fetiţă în braţe şi o sărutase, iar acum o conducea spre Suzuki. Milo spuse cu o voce lipsită de nuanţe:

– Aşadar ceea ce vrei de la mine e să dobor tot CIA-ul.

– Nu fi ridicol, Milo! Asta nu s-ar întâmpla niciodată, iar eu, unul, nici măcar nu doresc aşa ceva. Tot ce vreau este puţină cooperare internaţională. Asta-i de fapt dorinţa fiecăruia dintre noi. Iar de vreme ce tu nu vrei să accepţi să lucrezi în slujba Naţiunilor Unite...

– N-am de gând să fiu angajatul tău, Evgheni! Ci doar o sursă. Şi o să primeşti numai ce hotărăsc eu că trebuie să fie cunoscut.

– Mi se pare corect. Iar dacă ai nevoie de ceva, te pot ajuta. Pot să vorbesc cu Tina. Ea ar putea fi adusă în circuit. E fată deşteaptă, ar înţelege.

– Nu vreau ca ea să înţeleagă.

– Ce anume? Despre ce vorbeşti?

– Viaţa ei este mult prea lipsită de echilibru şi aşa. Nu vreau să i-o amărăsc mai tare făcând-o să ştie atât de multe.

– N-o subestima, îi puse în vedere tatăl lui, însă Milo nu-l mai asculta.

În Albuquerque, avusese parte o săptămână întreagă de vorbele, de planurile secrete şi de sforăriile bătrânului. Cu ce rămăsese acum de pe urma lor?

Acel Suzuki făcea parte din alaiul de maşini care duceau copiii acasă, iar el observă în spate o cutie de cadouri frumos împachetată, pentru ziua de naştere a fiicei sale.

– Milo? Mai eşti acolo?

Însă Milo nu auzea decât Vocea Interioară, cea care vorbea cu intonaţia ciudată a mamei sale. Fără încetare, în celula aceea de la etajul nouăsprezece, îi spusese că tot ce făcea era greşit, însă el n-o ascultase. Acum o auzi din nou: „Uite cum ţi se risipeşte şi ultima speranţă".

Îl auzi pe Einner: „Pun pariu că şi Cartea are ceva de spus despre speranţă". Şi apoi se auzi pe sine: „Spune să nu te agăţi prea tare de ea".

Mai apoi îşi aminti de ce se întâmplase în urmă cu şase ani, în ziua în care el sângera abundent pe piatra cubică încinsă de soarele Veneţiei. O femeie însărcinată ţipa, în timp ce în pântecul ei un copil se zvârcolea, chinuindu-se să iasă afară. El se gândise că era sfârşitul, însă se înşelase. Toate astea – toate lucrurile care contau – erau abia la început.

Îl cuprinse un val de filozofare tipică unui Turist, iar de data asta îi răspunse acelei voci dezamăgite care sălăşluia înlăuntrul său: „Noi nu avem nevoie de speranţă, mamă, căci nu există sfârşit".

– Ce-ai zis? întrebă Evgheni.

Maşina Suzuki luă curba. Cei doi dispăruseră.

Mulţumiri

Îi mulţumesc lui William Desmond, traducătorul meu în franceză, pentru că a remediat încercările mele mediocre de a mă exprima în limba lui.

Agenta mea, Stephanie Cabot, m-a ajutat să duc la bun sfârşit această carte cu dorinţa ei generoasă de a mă asculta, cu sfaturile de bun-simţ şi cu energia ei nelimitată în ceea ce mă priveşte. De asemenea, colegii ei de la Gernert Company au dovedit un entuziasm remarcabil faţă de această carte, pentru care le sunt foarte recunoscător.

Keley Ragland de la Minotaur a reuşit încă o dată să vadă pădurea în ciuda copacilor. Puţine lucruri sunt mai importante în lumea asta decât un editor căruia nu numai că îi pasă, dar dovedeşte şi multă înţelegere.

Ca întotdeauna, fără Slavica, aproape nimic din toate acestea nu s-ar fi petrecut. Ea ştie să inspire încredere când este nevoie, să împingă de la spate când se impune şi să ofere afecţiunea fără de care noi toţi, nu numai romancierii, nu am putea exista.

Olen Steinhauer
a crescut în Virginia, după care a locuit în numeroase locuri din Statele Unite și din Europa, printre care Croația, Republica Cehă și Italia. De asemenea, a petrecut un an în România cu o bursă Fulbright, experiență care l-a inspirat în scrierea primelor sale cinci romane, care au ca temă Războiul Rece. În prezent locuiește cu soția și fiica lui în Ungaria.

Milo Weaver, alias Charles Alexander,
se află într-un punct crucial al vieții sale.
Agent al unei secțiuni aparte a CIA funcționând
sub numele de Turism, și-a găsit în sfârșit liniștea
renunțând la munca de teren și întemeindu-și
o familie. Însă totul se schimbă în momentul
în care șeful său, Tom Grainger, îl trimite
să investigheze o agentă a Turismului aflată la Paris,
Angela Yates, veche prietenă și colaboratoare
de-a sa, bănuită că vinde informații.
Moartea subită a Angelei și faptul că Weaver
este ultimul care o vede în viață
îl trimit pe acesta într-o cursă nebunească
la capătul căreia își va descoperi și accepta
adevărata identitate.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-92677-9-0

9 786069 267790

www.rao.ro
www.raobooks.com